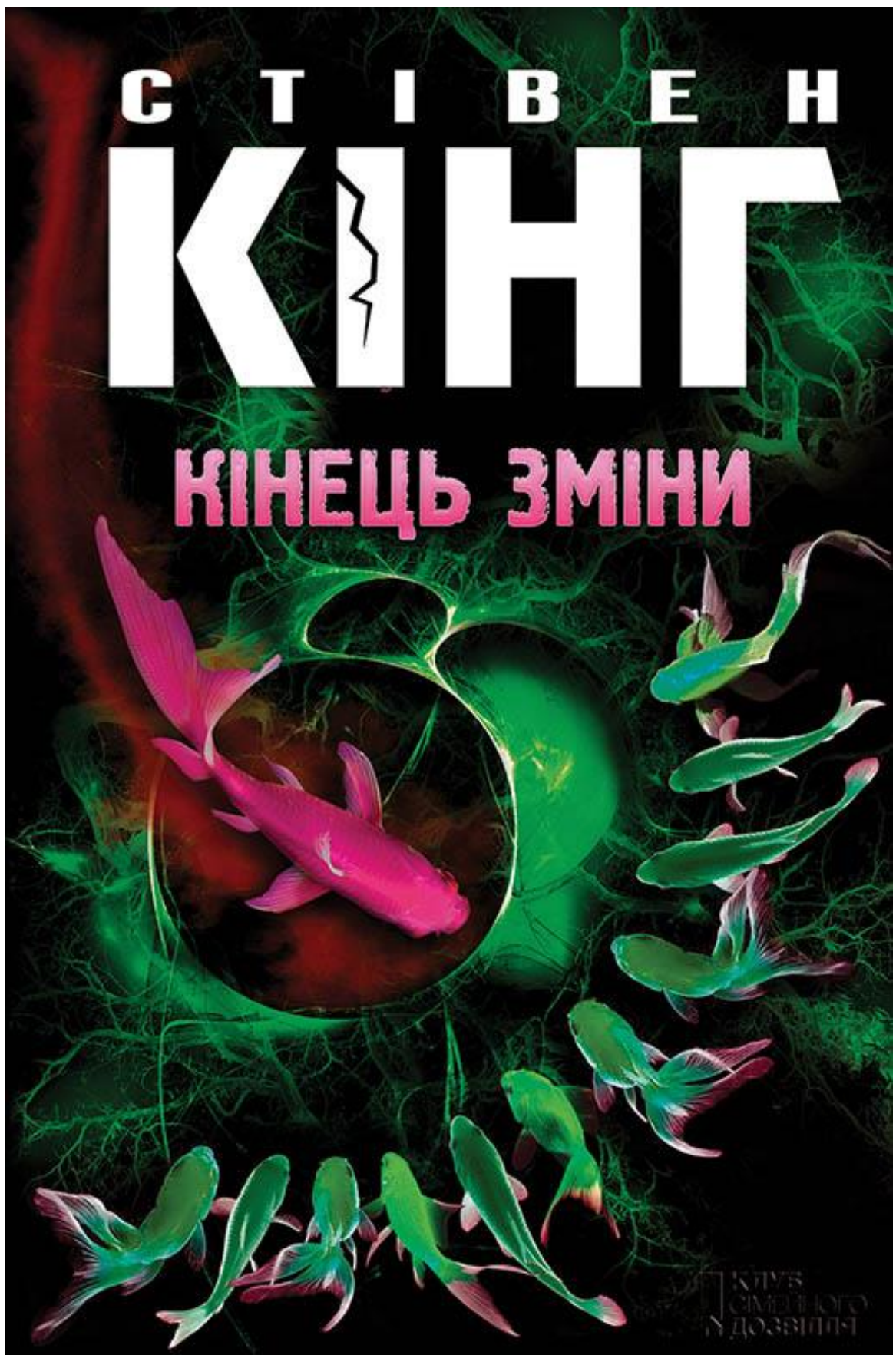

С Т І В Е Н

КІНГ

КІНЕЦЬ ЗМІНИ

КЛУБ
СИМОНОВА
ДОЗВІЛІ

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2016

ISBN 978-617-12-1831-4 (RTF)

Жодну з частин даного видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:

King S. End of Watch : A Novel / Stephen King. — New York : Scribner, 2016. — 432 p.

Переклад з англійської *Ганни Яновської*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

Електронна версія створена за виданням:

Кінг С.

К41 Кінець зміни : роман / Стівен Кінг ; пер. з англ. Г. Яновської. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 448 с.

ISBN 978-617-12-1515-3 (укр.)

ISBN 978-1-5011-2974-2 (англ.)

Фінальний роман трилогії про детектива Білла Ходжеса, чий розслідування в «Містері Мерседесі» і «Що впало, те пропало» пов'язані з містичною особистістю комп'ютерника-вбивці Брейді Хартсфілда. Під загрозою опиняються підлітки, які колись були врятовані детективом від вибуху на концерті. Але ж знешкоджений Містер Мерседес перебуває у лікарні... Чий тасмничий голос нашіптує страшні слова, після яких жити несила? Білл Ходжес шукає відповідь на це запитання, а наввипередки з ним іде невблаганна смерть...

УДК 821.111(73)

ББК 84(7Спо)

© Stephen King, 2016

© DepositPhotos.com / sommail, обкладинка, 2016

© Shutterstock.com / Dragonfly22, aleksandr hunta, обкладинка, 2016

© Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2016

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

Книжка є художнім твором, тож усі згадки про історичні події, справжніх осіб чи місця не є правдивими. Решта імен, місць і подій є плодом авторської фантазії, і будь-яка їх подібність до дійсних осіб — живих чи мертвих — і подій є суто випадковою.

Присвячується Томасові Гаррісу

Знайди мені зброю
На ствол чи два
Візьму собі зброю
Я стрілятиму не боюсь
Знаєш краще не жити ніж
Співати цей самогубчий блюз

Cross Canadian Ragweed¹

10 КВІТНЯ 2009 РОКУ. МАРТІНА СТОБЕР

Перед світанком завжди найтемніше.

Ця бородата мудрість спала на думку Робові Мартіну, поки він вів свою «швидку допомогу» Верхньою Мальборо на базу, розташовану на Пожежній, 3. Водію видалося, що той, хто це придумав, справді дещо тямив: вдосвіта стояла така темінь, як у бабака в дупі, а ранок уже не за горою.

Проте світанок великого світла також не обіцяв, навіть наставши; ранок був, так би мовити, похмільний. У повітрі стояв тяжкий туман і відгонив поблизьким озером — аж ніяк не одним з Великих американських. На додачу до цих принад почала сіятися дрібна холодна мжичка. Роб перемкнув склоочисники з середнього на повільний режим. Попереду, вже недалеко, в імлі замаєчили дві впізнавані жовті дуги.

— Золоті цицьки Америки! — вигукнув Джейсон Репсіс з переднього сидіння. Роб за п'ятнадцять років попрацював уже з багатьма лікарями «швидкої» на виїздах, і Джейс Репсіс був найкращим з них: веселий і невимушений, коли нічого не відбувається, він моментально зосереджувався і діяв рішуче й холоднокровно, коли щось відбувалося. А зараз він радісно репетував: — Нас треба годувати! Благослови, Боже, капіталізм! Ану-ну, під'їжджай!

— А ти впевнений? — спитав Роб. — Після отого наочного посібника з наслідків цієї фігні, якого ми щойно бачили?

Поверталися вони після виїзду в один з отих здоровенних «мак-будинків», що на Цукрових гірках: звідти такий собі Гарлі Гейлен зателефонував на 911, скаржачись на страшні болі в грудях. Він, побачили медики, лежав на дивані в кімнаті, яка серед багатіїв, без сумніву, вважається великою. Чоловік нагадував викинутого на берег кита в блакитній шовковій піжамі. Над ним схилилася дружина, боячись, що той ось-ось дасть дуба...

— «Макдон», «Макдон»! — не вгавав Джейсон: він аж співав, підстрибуючи на сидінні. Від суворого й упевненого професіонала, який щойно вимірював тиск і пульс містерові Гейлену, не залишилося й сліду (Роб у той час стояв поруч, тримаючи напоготові аптечку з усім потрібним для штучного дихання і серцевими ліками). Білявий чуб падав Репсісові на очі, і лікар скидався на чотирнадцятирічного підлітка-переростка. — Та під'їжджай, кажу!

Роб заїхав на парковку. Він і собі б ум'яв булочку з сосискою і, мабуть, один з їхніх товстих буруватих дерунів, великий, як запечений язик бізона.

¹ Американська альтернативна рок-група (1994—2010). — Тут і далі прим. пер., якщо не вказано інаше.

На під'їзді стояла невелика черга з машин. Роб примостив свою в кінець.

— Але то в мужика ж насправді не серце схопило, — зауважив Джейсон. — Він просто мексиканської хавки об'ївся. Навіть до лікарні відмовився їхати, еге?

Таки відмовився, було. Після того як кілька разів пролунала потужна відрижка і трубний звук із нижчої ділянки, що дало жінці безсумнівні підстави усунутися від дивана на кухню, містер Гейлен сів і сказав, що йому значно краще і що ні, немає потреби везти його до лікарні імені Кайнера. Роб і Джейсон теж вважали, що не треба, послухавши переказ того, що містер Гейлен з'їв звечора в «Tijuana Rose». Пульс у чоловіка був сильний, хоча тиск не дуже певний — але, мабуть, він у нього такий уже не перший рік, а наразі ситуація стабільна. Автоматичний зовнішній дефібрилятор так і лишився лежати в Робовій полотняній торбі.

— Хочу два яєчні макмафіни і два деруни! — оголосив Джейсон. — І каву чорну. А, дерунів тільки не два, а хай би три.

Роб усе думав про Гейлена:

— Цього разу в нього було нетравлення, але доволі скоро на нього чекає вже серйозне... Інфаркт — як той грім серед неба. Скільки, як ти гадаєш, він тягне? Триста фунтів²? Триста п'ятдесят³?

— Триста двадцять п'ять⁴ мінімум, — відказав Джейсон. — І годі псувати мені апетит!

Роб махнув рукою в бік золотих дуг, що здіймалися з приозерного туману:

— Оця та інші подібні обжирайлівки — половина того лиха, що коїться з Америкою. Як медик, ти ж це, напевне, знаєш. А що їсти зібрався? Це ти за одним махом дев'ятсот калорій зжереш, старий. Ще ковбаси додай до збочень оцих яєчних — і прямим ходом ідеш до трьохсот фунтів.

— А сам що їстимеш, докторе Здоров'я?

— Булочку із сосискою. Може, дві...

Джейсон поплескав його по плечу:

— Молодець!

Черга просувалася. Від віконечка їх відділяли лише дві машини, коли раптом заревло радіо під комп'ютером, вбудованим у приладову панель. Зазвичай диспетчери говорять спокійно, чітко, по-діловому — а ця поводитися наче крикливий радіодіджей, який обпився «ред була»:

— Усім «швидким допомагам» і пожежним машинам! У нас НС! Повторюю, НС! Усім «швидким допомагам» і пожежним машинам — це першочерговий виклик!

НС. Надзвичайна ситуація, з масовими жертвами. Роб і Джейсон перезирнулися. Аварія потяга чи літака, вибух, теракт? Це мало б бути щось із цих чотирьох варіантів.

— Локалізація — центр міста, Мальборо-стрит. Повторюю: центр, Мальборо-стрит. Знову повторюю: НС, імовірно з численними загиблими. Діяти обережно.

У Роба Мартіна стисло шлунок. Ніхто ніколи не застерігає діяти обережно, коли йдеться про місце аварії чи вибух газу. Отже, залишається терористичний акт, який, можливо, ще триває.

Диспетчерка повторювала те саме повідомлення. Джейсон увімкнув мигалку і сирену, а Роб крутнув кермо і, зачепивши бампер передньої машини, вивів масивну «швидку» на доріжку, яка проходила навколо «Макдональдса». До центру лише дев'ять кварталів, але якщо там усе прострілюють із «калашів» бойовики «Аль-Каїди», то відстрілюватися їм випадає хіба що з вірного зовнішнього дефібрилятора.

² Близько 136 кг.

³ 158 кг.

⁴ 148 кг.

Джейсон схопив мікрофон:

— Прийнято, диспетчере! Це номер 23 з Пожежної, 3. Орієнтовний час прибуття — шість хвилин.

Загули сирени й з інших куточків міста, але за звуком Роб помітив, що їхня машина найближча до місця пригоди. У повітря просочувалося сіряве, чавунне світло, і, коли вони від'їхали від «Макдональдса» на Верхній Мальборо-стрит, їм назустріч викотилася машина, немов виплетена з сірого туману, — великий седан із пом'ятим капотом й іржавими ґратками радіатора. Якусь мить два промені її потужних фар були спрямовані просто на них. Роб стукнув по клаксону й звернув убік. Машина — начебто «мерседес», хоча важко було сказати точно — метнулася на свою смугу, і за мить вогники її задніх фар уже тьмяно віддалялися в туман.

— Господи Ісусе — близько ж як! — відітхнув Джейсон. — Ти, мабуть, номер не розібрав?

— Ні... — У Роба серце калатало так, що він відчував власний пульс усім горлом. — Я був зайнятий, наші життя рятував. Слухай, а які зараз можуть бути в центрі масові жертви?! Ще ж і чорти навкулачки не билися. Усе, напевне, зачинено.

— Може, автобус перекинувся...

— Наступна спроба! Вони тільки о шостій ходити починають.

Сирени. Кругом, звідусюди сирени, сходяться в один рев — так цятки на екрані радара сходяться в одну. Повз промчала поліцейська машина, але, наскільки міг зрозуміти Роб, вони все одно залишалися попереду всіх решти «швидких» і пожежних.

Отже, маємо шанс спіймати кулю чи гранату шаленого араба під крик «Аллах акбар!» Яка приємність, подумав Роб.

Але робота є робота, тож він завернув угору крутим узвозом до головних адміністративних будівель міста і потворної глядацької зали, куди колись ходив на вибори — доки не переїхав за місто.

— *Гальмуї!!* — закричав Джейсон. — *Йоксель, Роббі, ГАЛЬМУЙ!*

На них із туману сунули десятки людей — дехто мчав під гору і не міг зупинитися. Дехто кричав. Один чоловік упав, перекинувся, підскочив і побіг далі; з-під його куртки теліпався «хвіст» незаправленої сорочки. Роб побачив жінку з розбитим носом, закривавленими нижче коліна ногами й без черевика. Він панічно зупинив машину: «швидка» смикнулася, і незакріплене багажне відділення полетіло на всі боки. Ліки, пляшки для крапельниць, пачки з голками з незамкнених шафок — порушення інструкції! — перетворилися на снаряди. Ноші, якими вони не стали виносити містера Гейлена, бухнули об стіну. Якийсь стетоскоп знайшов дірочку — вилетів наперед, врізався в лобове скло і впав посеред приладової панелі.

— Повзімо, — сказав Джейсон. — Тихенько, поповзом, добре? Давай не погіршувати.

Роб ледь-ледь тиснув на газ і рухався узвозом далі вже зі швидкістю пішохода. А люди все йшли і йшли — здається, сотні народу, дехто у крові, більшість — без помітних травм, і всі на смерть перелякані. Джейсон опустил вікно і висунувся.

— *Що тут коїться? Хто-небудь, скажіть, що тут таке?!*

Від натовпу відділився задиханий, червоний чоловік:

— Там машина! Проїхала крізь юрбу, як газонокосарка. Цей маніяк йобнутий ледь мене не збив. Не знаю, скількох він переїхав. Ми там усі були в загороді, мов ті свині, — там стовпчики поставили, щоб чергу рівняти. Він спеціально... І вони там лежать, як... як, не знаю, ляльки закривавлені... Бачив — четверо точно мертві. Напевно, їх там більше...

Чоловік рушив далі. Уже не побіг — пошкандибав, немовби вичерпавши свій адреналін. Джейсон відстібнувся, висунувся у вікно і крикнув йому вслід:

— А колір ви помітили? Яка машина була?

Чоловік, блідий і змучений, озирнувся:

— Сіра. Здорова і сіра.

Джейсон опустився на сидіння і поглянув на Роба. Жоден з них не промовив уголос того, що подумав: саме з нею вони мало не зіткнулися на виїзді з «Макдональдса». І на рилі в неї була зовсім не іржа...

— Давай, Роббі. Про бардак позаду потім подумаємо. Вези нас на місце, тільки не збий нікого, добре?

— Гаразд.

Коли Роб приїхав на паркінг, паніка вже потроху вщухала. Дехто залишав місце пригоди звичайним кроком, хтось намагався допомогти постраждалим від сірої машини; декілька ідіотів, які бувають у кожній юрбі, фотографували й фільмували все навколо на телефони. Мабуть, хочуть прославитися на весь YouTube, подумав Роб. Хромовані стовпчики разом із натягнутою на них стрічкою з жовтим написом «Проходу немає» валялися на тротуарі.

Поліцейська машина, яка їх обігнала, стояла близько до будівлі, поряд зі спальним мішком, з якого стирчала тонка бліда рука. Упоперек мішка лежав чоловік, а навколо стояла велика кривава калюжа. Поліцейський махнув «швидкій» рукою: мовляв, проїжджайте вперед, — і рука в русі, у світлі синьої мигалки, теж наче мигтіла й тремтіла.

Роб схопив мобільний інформаційний термінал і вийшов з машини, а Джейсон тим часом оббіг машину й відчинив задні двері. Виніс звідти аптечку першої допомоги й зовнішній дефібрилятор. Світало, і Роб зміг прочитати напис на плакаті, що теліпався над головною брамою глядацької зали: **«1000 ГАРАНТОВАНИХ РОБОЧИХ МІСЦЬ! Ми — з громадянами нашого міста! МЕР РАЛЬФ КІНСЛЕР»**.

О, то он чому тут зібрався такий натовп у таку ранню пору. Ярмарок вакансій. Усюди часи нині нелегкі — економіку торік вхопив громоподібний інфаркт, — але в маленькому місті на березі озера було особливо сутужно: робочих місць хронічно меншало ще з початку нового століття.

Роб і Джейсон побігли до спальника, але поліцейський лише головою похитав. Обличчя в офіцера було землистого кольору.

— Оцей чоловік і двоє в мішку — уже мертві. Мабуть, його дружина й мала дитинка. Він намагався їх захистити...

З його горла вирвався уривчастий звук — чи то відрижка, чи блювотний позив, — офіцер затулив рота рукою, прибрав її і показав на іншу постраждалу:

— А оця дама, можливо, ще на цьому світі...

Згадана дама лежала навznak, і її ноги були відкинуті від тіла під таким кутом, який свідчив про серйозну травму. Верх її вихідних бежевих широких брюк потемнів від сечі. Обличчя — те, що від нього залишилося, — було перемашене грязюкою. У жінки була відірвана частина носа і майже вся верхня губа. Зуби в красивих коронках оголилися несвідомим вишкіром. Пальто і половина светра із високим коміром теж з неї були зірвані. На шиї і плечі видніли великі темні синці.

Машина, блядь, її переїхала, подумав Роб. Роздавила, як бурундучка. Він і Джейсон схилилися над нещасною, натягли блакитні рукавички. Поряд із жінкою лежала сумочка, на якій лишився слід від шини. Роб підібрав її і вкинув у задню частину «швидкої»: може, слід виявиться речовим доказом чи що. Та й хазяйка, звичайно, не схоче з нею розлучатися.

Тобто — якщо житиме.

— Дихання припинене, але пульс відчуваю, — повідомив Джейсон. — Слабкий, майже ниточкою. Стягни з неї светра.

Роб виконав розпорядження, і разом зі светром відвалилася половина ліфчика: бретелі були розірвані. Решту він відсунув вниз, аби не заважала, і став робити непрямий масаж серця, а Джейсон зайнявся штучним диханням.

— То як, у неї виходить? — хвилювався поліцейський.

— Не знаю... — відказав Роб. — У нас оце. У вас ще інші турботи. Якби тут ще рятувальні машини примчали з такою швидкістю, з якою ледве не погнали ми, то загинув би ще хто-небудь.

— Ох ти ж, слухайте, тут всюди поранені лежать. Немов на полі бою...

— Допомагайте, кому можете.

— Вона знову дихає, — повідомив Джейсон. — Ходи зі мною, Роббі, зараз будемо рятувати життя. Вмикай свій термінал і повідомляй до лікарні: зараз привеземо ймовірну травму шиї і хребта, внутрішні ушкодження, травми обличчя і ще бозна-що. Стан критичний. Цифри зараз даю.

Роб вийшов на зв'язок, а Джейсон і далі працював з мішком для штучного дихання. Черговий відповів моментально: голос на тому кінці був бадьорий і спокійний. Лікарня імені Кайнера мала травмпункт першого рівня — який також називали президентським класом — і все необхідне на такі випадки. П'ять разів на рік у лікарні проводилися відповідні навчання.

Роб вийшов на зв'язок, Джейсон виміряв рівень кисню (як і слід було чекати, кепський), після чого швидко витяг з машини шийний корсет і помаранчевий спинотримач. Тепер під'їжджали вже й інші рятувальні машини, туман розвіювався, відкриваючи оку масштаби лиха.

«І це все — одна машина?! — Робові ця думка просто в голові не вкладалася. — Як тут повірити?»

— О'кей, — сказав Джейсон. — Якщо вона не в стабільному стані, то нічого кращого ми для неї зробити не можемо. Заносьмо її на борт!

Обережно, намагаючись утримувати дошку в ідеально горизонтальному положенні, чоловіки перенесли постраждалу до машини, поклали її на носі-каталку і зафіксували. Бліде спотворене лице, обрамлене хомутом шийного корсету, — жінка скидалася на ритуальну жертву з фільму жахів... тільки що там вони завжди молоденькі й апетитні, а цій нещасній було сорок із чимось, може, трохи за п'ятдесят. Можна подумати, що вона занадто стара для пошуку роботи; і одного погляду для Роба було досить, щоб зрозуміти: більше вона роботи шукати не піде. Та й, судячи з усього, взагалі не піде. Якщо їй фантастично поталанить, то, може, паралічу всіх кінцівок вона уникне — у разі, коли все переживе, — але, за здогадами Роба, життя нижче пояса для цієї нещасної вже закінчилося.

Джейсон опустився на коліна, начепив постраждалій на ніс і рот пластикову маску, увімкнув подачу кисню з балона у головах каталки. Маска запітніла — це добрий знак.

— Далі? — промовив Роб, маючи на увазі: чим іще можна допомогти?

— Знайди серед отої хріні, що порозсипалася, епі — чи з моєї торби візьми. Там, надворі я якийсь час чув гарний пульс, а зараз він знову на нитку сходить. І заводься на фіг. З отакими травмами просто диво, що вона взагалі жива.

Роб знайшов під перекинутою коробкою з бинтами ампулу епінефрину і дав Джейсонові. Тоді захряснув задні двері, бухнувся на водійське сидіння і почав заводити мотор. Хто перший прибув на місце — той перший буде в лікарні. Тож слабенький шанс цієї жіночки трохи посилюється. Але попереду все-таки п'ятнадцять хвилин їзди ранковою дорогою; Роб гадав, що вона навряд чи доживе до лікарні імені Ральфа М. Кайнера. З огляду на такі страшні ушкодження, може, їй так буде й краще...

Але вона дожила.

О третій годині наступного дня — їхня зміна вже давно закінчилася, але обидва були занадто рознервовані, щоб навіть думати про повернення додому, — Роб і Джейсон сиділи в кімнаті

персоналу й дивилися ESPN⁵ з вимкненим звуком. Всього вони зробили вісім ходок, але та жінка була в найгіршому стані.

— Мартіна Стовер її звали... — нарешті промовив Джейсон. — Вона досі в операційній. Я їм телефонував, поки ти до сортиру ходив.

— І що кажуть — є в неї шанси?

— Ні, але ж вони не залишили її просто так, а це дещо означає. Напевне, вона туди ходила по місце виконавчого секретаря. Я зазирнув у її сумку, документи шукав, щоб групу крові у водійських правах побачити, а там отакий оберемонок характеристик. Схоже, гарна була секретарка. Останнє місце роботи — в Американському банку. Скоротили.

— А якщо жива буде, як ти гадаєш — що? Тільки ноги?

Джейсон втупився в екран: баскетболісти прудко бігали майданчиком — і довго мовчав. Тоді промовив:

— Якщо виживе, буде паралізована на всі чотири.

— Точно?

— Дев'яносто п'ять відсотків.

Почалася реклама пива. Молоді люди шалено танцюють у якомусь барі. Усі весело гуляють. А Мартіні Стовер тепер буде не до гульок. Роб спробував уявити, що чекає на цю жінку, коли вона все переживе. Життя в моторизованому візку, який рухається від дмухання в трубочку. Годівля перетертими пюре — або через внутрішньовенну систему. Дихання з респіратором. Справляння потреб у кульочок. Життя в медичній зоні сутінків...

— Крістофер Рів⁶ не так уже й погано влаштувався... — промовив Джейсон, неначе читаючи думки Роба. — Тримався молодцем. Гідний приклад для наслідування. Голову тримав високо. Навіть, здається, кіно знімав...

— Атож, голову тримав, — зітхнув Роб. — Бо хомут не знімав із шиї. Та й помер він уже...

— Вона вдяглася в найкращий одяг, — міркував Джейсон. — Гарні штани, дорогий светр, пальто красиве. Хотіла знову стати на ноги. І тут якась сука приїжджає — і забирає в неї все!..

— А того вже взяли?

— Поки що не чув, щоб взяли. Сподіваюся, коли візьмуть, за яйця повісять.

Наступної ночі, привізши до лікарні інфарктиста, колеги пішли спитати про Мартіну Стовер. Жінка лежала вже в інтенсивній терапії і подавала такі ознаки посилення мозкових функцій, які свідчили: до неї однозначно повертається свідомість. Коли жінка опритомніє, хтось розповість їй погану новину: вона тепер паралізована від грудей і нижче.

Роб Мартін був радий, що роль такого вістуна випаде не йому.

А чоловік, якого в газетах називали «Мерседес-кілер», досі гуляв на свободі.

Z. СІЧЕНЬ 2016 РОКУ

⁵ Спортивний канал кабельного телебачення.

⁶ Американський актор і режисер (1952—2004). У 1995 році внаслідок травми отримав параліч усіх кінцівок. Решту життя присвятив громадській діяльності, організував центр з навчання й реабілітації для паралізованих людей.

Шибка розбивається у задній кишені штанів Білла Ходжеса, після чого лунає радісний хор хлоп'ячих голосів: «Гоооол!!»

Ходжес здригається і підскакує на сидінні. Доктор Стамос — один з чотирьох обов'язкових лікарів, і зранку в понеділок у нього в приймальні не протовпитися. На Ходжеса всі озираються. Він відчуває, як у нього горять щоки.

— Перепрошую, — звертається він до всіх навколо. — Текстова повідомлення.

— І гучне ж! — відзначає літня пані з рідкуватим сивим волоссям і обвислою, наче в бігля, шиєю. Від такого зауваження Ходжес знічується, як хлопчисько, — а йому вже під сімдесят... Ну а дама, однак, у курсі мобільного етикету. — Слід зменшувати звук у громадських місцях або взагалі його вимикати.

— Так, звичайно, звичайно...

Пані повертається до книжки в м'якій обкладинці (це «П'ятдесят відтінків сірого», добряче потерта — схоже, перечитується не вперше). Ходжес витягає з кишені смартфон. Повідомлення прийшло від Піта Гантлі, старого колеги з часів служби в поліції. Піт уже теж скоро полишить цю справу — неймовірно, але правда. Кінець зміни — так у них це називається, але сам Ходжес був не в силах остаточно здати свою зміну й перестати наглядати за порядком. Він зараз керує маленькою, на дві особи, фірмочкою під назвою «Що впало, те пропало». Він називає себе незалежним агентом з вистежування боржників, бо кілька років тому в нього вийшла халепа, після якої ліцензію детективної агенції йому видати не можуть. У цьому місті треба мати зв'язки. Але ж він — приватний детектив, принаймні частину часу ним є.

«Зателефонуй мені, Керміте. Якншвш. Важливо»

Власне, Керміт — це перше ім'я Ходжеса, але для більшості людей він користується другим; від цього його менше порівнюють з жабеням із «Маппет-шоу». А от Піт має за правило називати його Кермітом. Йому це видається кумедним.

Ходжес уже міркує, чи не сунути телефон назад у кишеню (вимкнувши звук, якщо відшукає в меню опцію «не турбувати»). До Стамоса його ось-ось викличуть, і він волів би відбути консультацію. Як і більшість немолодих чоловіків, він не любить лікарські кабінети. Йому завжди страшно — а раптом там виявиться: щось не просто не так, а *справді* погано. До того ж знає він, про що хоче поговорити колишній колега: наступного місяця обмиватимуть його вихід на пенсію. Відбуватиметься все в «Raintree Inn», отам, аж біля аеропорту. Там і Ходжес відзначав свою пенсію, тільки тепер він питиме значно менше. А може, взагалі не питиме. Коли він працював у поліції, в нього були деякі проблеми зі спиртним, частково через це розпався його шлюб, але зараз його смак до алкоголю послабився. І стало легше. Колись він читав такий науково-фантастичний роман — «Місяць — суворий господар». Щодо місяця важко сказати, але Ходжес готовий під присягою свідчити, що віскі — ото справді суворий господар, і в космос літати не треба.

Він замислюється над цим, гадає, чи не відписати Пітові, але відкидає цю думку і встає. Велика сила — старі звички.

Жінку на рецепції, судячи з бейджика, звати Марлі. На вигляд їй років із сімнадцять, і вона осяває його бадьорою спортивною усмішкою:

— Він скоро вас викличе, містере Ходжесе, обіцяю. Ми зараз просто трошечки затримуємося. Такий оце понеділок.

— Понеділок — день важкий, — відказує Ходжес.

Вона дивиться немов крізь нього.

— Я на секундочку вийду, добре? Треба зателефонувати.

— Добре, — каже вона. — Тільки далеко від дверей не відходьте. Я вам махну, якщо вас викликатимуть.

— Домовилися. — Ходжес зупиняється коло дами з книжкою. — Що, гарний роман?

Пані підводить очі:

— Ні, але дуже енергійний.

— От і мені казали. А кіно ви бачили?

Вона змірює його здивованим і зацікавленим поглядом:

— А що, є й кіно?

— Так. Вам варто пошукати.

Не те що Ходжес сам його дивився, але Холлі Джібні — раніше асистентка, а тепер повноцінний партнер, пристрасна кіноманка від часів свого важкого дитинства, — намагалася зтягти його на сеанс. Двічі. Саме Холлі поставила йому на телефон рингтон із розбиванням скла. Їй це видавалося прикольним. Ходжесові теж... попервах. Тепер цей звук його дратує. Він пошукає в Інтернеті, як воно замінюється. Як він виявив, в Інтернеті можна знайти що захочеш. І корисне. І цікаве. І смішне.

А є жахливе лайно.

2

Мобільник Піта дзвонить двічі, і ось уже старий колега на зв'язку.

— Гантлі слухає.

Ходжес каже:

— Слухай уважно, бо тебе, мабуть, потім про це все питатимуть. Так, я на вечірку приїду. Так, після їжі я зроблю кілька зауваг, смішних, але не вульгарних, і скажу перший тост. Так, я розумію, там будуть і твоя колишня жінка, і нинішня пасія, але, наскільки мені відомо, стриптиз ніхто не замовляв. Якщо хтось на таке здатний, то це Гел Корлі, бо він дебіл, то питати треба йо...

— Білле, стій. Я не про вечірку.

Ходжес одразу замовкає. Справа не в голосах, які становлять звукове тло на тому кінці, — точно поліцейські голоси, він це відчуває одразу, навіть не розуміючи, про що вони говорять. Ні, зупиняє його інше: Піт назвав його Біллом, а це точна прикмета: справи лайно, і то не на жарт. Спочатку на думку Ходжесові спадає Корінна, колишня дружина, потім дочка Елісон, яка мешкає в Сан-Франциско, потім Холлі. Боже, коли щось станеться з Холлі...

— Що ж таке, Піте?

— Я тут на місці начебто вбивства із самогубством. Хочу, щоб ти під'їхав подивитися. Бери свою бойову подругу, якщо вона доступна і погодиться. Мені страшенно прикро це казати, але вона може тут більше здогадатися, ніж ти...

Фух, не свої. М'язи на животі Ходжеса, напружені, немов щоб прийняти удар, розслабилися. Хоча біль у ньому, через який чоловік записався до Стамоса, не припиняється.

— Звичайно, зможе. Вона ж молодша. Це після шістдесяти нервові клітини мільйонами втрачаєш, це у тебе попереду років за два. А навіщо така стара шкапа, як я, на місці вбивства?

— Тому що це, мабуть, моя остання справа, тому що про неї всі газети напишуть, і тому що — тільки не зомлій там, — тому що я справді ціную твою допомогу. І допомогу Джібні теж. І ви трохи химерним чином, але пов'язані з цією справою. Воно, може, і збіг обставин, але цілковитої впевненості в мене немає.

— Як пов'язані?

— Ім'я Мартіни Стовер ні про що не говорить?

Якусь мить справді не говорить, але тут — клац! — і все постає перед очима. Туманний ранок 2009 року, маніяк на ім'я Брейді Хартсфілд на краденому «мерседесі-бенц» в'їжджає в натовп шукачів роботи в центрі міста. Убиває вісьмох і завдає тяжких ушкоджень п'ятнадцятьом. У ході розслідування детективи К. Вільям Ходжес і Пітер Гантлі опитали багатьох присутніх на місці злочину того ранку, зокрема всіх тих постраждалих, які залишилися в живих. Найважче було говорити з Мартіною Стовер — і не лише тому, що спотворений рот не дозволяв жінці чітко говорити; її мову розуміла лише мати. Стовер була паралізована від грудей до п'ят. Пізніше Хартсфілд надіслав Ходжесові анонімного листа. Там він назвав цю жінку «показовою головою на патичку». Особливо жорстоким цей огидний дотеп робило те радіоактивне ядро істини, що в ньому містилося.

— Щось мені не уявляється паралізована людина в ролі вбивці, Піте... крім, хіба що, епізоду з серіалу «Криміналісти: мислити як злочинець». Тож я собі думаю...

— Так, зробила все мати. Спочатку порішила Стовер, а тоді себе. Ви їдете?

Ходжес не вагається:

— Їду. І Холлі дорогою прихоплю. Яка адреса?

— 1601, Гілтоп-корт. На Рідждейлі.

Рідждейл — це близьке північне передмістя. Не таке дороге, як Цукрові гірки, але все одно гарне.

— Буду хвилин за сорок, якщо Холлі в офісі.

І вона буде там. Вона майже завжди опиняється за своїм столом уже о восьмій, а то й о сьомій. І схильна сидіти там, доки Ходжес не розкричиться, щоб їхала додому, зварила собі вечеряти й дивилася кіно на комп'ютері. Холлі Джібні — головна причина того, що агенція «Що впало, те пропало» має прибуток. Вона — геніальний організатор, комп'ютерна чарівниця і живе своєю роботою. Ну, правда, ще її життя належить Ходжесові і сім'ї Робінсонів, особливо Джерому з Барбарою. Колись мама Барбари й Джерома назвала Холлі почесним Робінсоном — і жінка засяяла, мов ясне сонечко. Це Холлі тепер робить частіше, ніж колись, хоча Ходжес волів би, щоб вона сяяла ще частіше.

— Чудово, Керм. Дякую!

— Тіла вже перевезли?

— Оце просто зараз везуть до моргу, але Іззі все зняла на айпад.

Він мав на увазі Ізабель Джейнз, з якою Піт працював, відколи Ходжес вийшов на пенсію.

— Добре. Я тобі еклер привезу!

— Та тут і так ціла булочна. А де ти зараз, до речі?

— Та так, нічого особливого. Зараз їду до вас.

Ходжес закінчує розмову і поспішає до ліфтів.

3

Сорок п'ята пацієнтка доктора Стамоса нарешті виходить із оглядового кабінету. Консультація для містера Ходжеса була призначена на дев'яту, а вже пів на десяту. Бідолаха, мабуть, уже не витримує, на нього інші справи чекають. Вона визирає в коридор і бачить, як Ходжес розмовляє по мобільному.

Марлі встає і зазирає в кабінет лікаря. Доктор Стамос сидить за столом, перед ним відкрита папка, на ярлику якої надруковано: «Керміт Вільям Ходжес». Доктор роздивляється щось у ній і тре скроню, наче в нього болить голова.

— Докторе Стамосе! Можна містера Ходжеса кликати?

Лікар підводить голову, потім дивиться на годинник на столі.

— Боже ж ти мій — так! Понеділочок іще той, еге?
— День важкий, — каже Марлі і виходить з кабінету.
— Люблю свою роботу, а от цього в ній не люблю,⁷ — відзначає Стамос.
Тепер Марлі дивується. Озирається на нього.
— Та нехай. То я сам до себе. Кличте його. Хай вже відстріляємося.

Марлі визирає в коридор саме в той момент, коли на другому кінці двері ліфта зачиняються.

4

Ходжес зателефонував Холлі з паркінгу коло медичного центру, і, коли він під'їжджає до Тьорнер-білдингу на Нижній Мальборо-стрит, де розташований їхній офіс, вона вже стоїть надворі і між її практичних черевиків стоїть валізка з документами. Холлі Джібні — нині їй уже далеко за сорок, доволі висока і струнка, темне волосся зазвичай зібране в тугу гульку на потилиці. Цього ранку на ній велика тепла куртка «North Face», і капюшон обрамлює маленьке личко жінки. Напевне, це обличчя можна було б назвати звичайним, міркує Ходжес, — але доки не побачиш її очі, красиві й дуже розумні. Щоправда, довго на них не надивишся, бо зазвичай Холлі швидко відводять очі.

Ходжес підводить свою «тойоту-пріус» до бордюру — і Холлі стрибає в машину, скидає рукавички і тримає руки над обігрівачем з пасажирського боку.

— Довго ж ти їхав сюди.

— П'ятнадцять хвилин. З іншого кінця міста. Кожному світлофору кланявся.

— Вісімнадцять хвилин! — виправила Холлі; Ходжес тим часом входив у транспортний потік. — Бо гнав на повній швидкості, а це геть непродуктивно. Якщо тримати швидкість рівно двадцять миль на годину, то зустрічатимеш практично саме зелене світло. У них час виставлений. Я ж уже казала кілька разів. Ну а що ж лікар сказав? Як там твої тести — всі на відмінно?

Ходжес міркує над варіантами, яких лише два: сказати правду чи ухилитись від істини. Саме Холлі, помітивши в нього негарзди зі шлунком, буквально загнала його до лікаря. Спочатку просто ніби тисло, а потім і боліти почало. Мабуть, у Холлі особистісні проблеми, але її надокучливість результативна. Вона як собака з кісткою, інколи думає Ходжес.

— Ще немає результатів, — і це не зовсім і брехня, каже собі Ходжес: адже *в мене* їх і правда ще немає.

Вона змірює його сумнівним поглядом, а машина вже виїжджає на швидкісну магістраль. Ходжес терпіти не може, коли вона так на нього дивиться.

— Я простежу, — додає він. — Повір мені.

— Вірю, — відказує колега. — Вірю, Білле.

Від цього чоловікові стає ще гірше.

Вона нахиляється, відкриває валізку і дістає айпад.

— Я тут дещо надивилася, поки чекала. Хочеш послухати?

— Давай-но!

— Мартіна Стовер мала п'ятдесят років, коли її скалічив Брейді Хартсфілд. Тож зараз їй мало б бути п'ятдесят шість. Може, й п'ятдесят сім, але це малоймовірно, бо зараз лише січень, правда ж?

— Атож, навряд чи.

⁷ Алюзія на старий анекдот про пожежника: цими словами той говорить про виїзди на пожежу.

— На той момент, коли вона пішла на той ярмарок до центру, вона мешкала з матір'ю на Платановій вулиці. Не так уже далеко від Брейді Хартсфілда і його матері — така от іронія долі, якщо подумати.

А ще — неподалік від Тома Сауберса і його сім'ї, думає собі Ходжес. У них із Холлі вже була нещодавно справа, пов'язана із сім'єю Сауберсів, — і вона також мала зв'язок із тим, що в газетах називали «бійня з “мерседесом”». Зв'язків, якщо подумати, була сила-силенна. А найдивніша деталь, мабуть, полягала в тому, що та машина, якою Хартсфілд скористався як знаряддям убивства, належала двоюрідній сестрі Холлі Джібні.

— І як же літня жіночка з дочкою — тяжким інвалідом змогла перенестися від Трьох вулиць на Рідждейл?

— Страховка. Мартіна Стовер мала навіть не один шалений страховий поліс, не два, а аж три. Вона трохи схибнута була на страхуванні.

Ходжес про себе відзначив, що тільки Холлі могла промовити такі слова як похвалу.

— Про неї потім кілька статей у пресі було — вона серед тих, хто вижив, найсильніше травмована. Казала, що знала: коли б вона тоді не отримала роботу, то мала б почати платити за ними, всіма по черзі. Вона ж була лише самотня жінка, яка мала підтримувати стареньку матір-удову.

— Яка, врешті, й стала її доглядати.

Холлі киває.

— Дуже дивно, дуже сумно. Але принаймні фінансова підтримка в них була — страховка. Вони навіть непогано влаштувалися у світі.

— Так, — погодився Ходжес, — але тепер вони пішли зі світу.

На це Холлі нічого не каже. Попереду виїзд на Рідждейл. Ходжес прямує туди.

5

Піт Гантлі набрав вагу, живіт у нього звисає над поясом, а от Ізабель Джейнз у лиях джинсах і синьому блейзері не втратила ані краплі колишнього шарму. Оксамитовий погляд її сірих очей переходить від Холлі до Ходжеса й назад.

— А ви схудли, — зауважує вона, і це може бути і похвалою, і звинуваченням.

— У нього щось зі шлунком, то він аналізи здав, — каже Холлі. — Результати мали бути сьогодні, але...

— Ну не треба, Холс, будь ласка, — зупиняє її Ходжес. — Це ж не медичний консиліум!

— Ви удвох просто як старе подружжя, — відзначає Іззі.

Холлі спокійно відповідає:

— Шлюб із Біллом зіпсував би наші ділові стосунки.

Піт сміється, Холлі здивовано зиркає на нього, і всі заходять у будинок.

Будинок славний, у стилі Кейп-коду, і в ньому, попри холодну погоду й розташування на горі, дуже тепло. У передпокої всі четверо надягають гумові рукавички й бахіли. Як усе повертається, чудується Ходжес. Наче й не минало ніколи.

У вітальні на стіні картина з окатим хлопчиськом, а на другій — телевизор із великим екраном. Перед ним — крісло і кавовий столик. На столі акуратним віялом розкладено часописи про знаменитостей на зразок «ОК!» і жовта преса типу «Inside View». Посеред кімнати на килимі продавлено дві глибокі канавки. Ось тут вони вечорами дивилися телек, міркує Ходжес. А то й цілими днями. Мати в кріслі, Мартіна в інвалідному візку. Мабуть, тонну той візок важив, он які ями понадавлював.

— А матір як звали? — питає він.

— Дженіс Еллертон. Її чоловік Джеймс помер двадцять років тому, як стверджує... — Піт, чоловік старого гарту, як і Ходжес, ходить не з айпадом, а з блокнотом. Тепер він зазирає в записи. — Як стверджує Івонна Карстерс. Вона і друга помічниця Джорджина Росс знайшли тіла невдовзі після того, як прийшли сюди вранці перед шостою. Їм за такі ранні приходи додатково платять. Росс нам не дуже допомогла..

— Вона щось нерозбірливе молола, — пояснила Іззі. — А от Карстерс молодцем трималася, голову не втрачала. Одразу зателефонувала в поліцію, і ми вже о шостій сорок прибули на місце.

— Скільки було мамі?

— Точно не знаємо ще, — відказав Піт. — Але не першої свіжості дама.

— Сімдесят дев'ять, — розповіла Холлі. — В архівах новин, які я переглядала, чекаючи на Білла, щоб зібратися на думці, знайшлося, що на момент трагедії в центрі їй було сімдесят три.

— Тяжко на такій старості про інваліда дбати, — прокоментував Ходжес.

— Але жінка була в хорошій формі, — відзначила Ізабель. — Ну, принаймні Карстерс так каже. Сильна. І допомагали їй багато. У неї були гроші, бо...

— ...вони отримали страховку, — закінчує Ходжес. — Мене Холлі дорогою просвітила на цей предмет.

Іззі скоса поглядає на Холлі. Холлі не звертає уваги. Вона роздивляється кімнату. Фотографує поглядом. Принюхується. Проводить рукою по спинці материного крісла. У Холлі емоційні проблеми, жінка шалено начитана, але при цьому відкрита до відчуттів зовнішнього світу, як мало хто з людей.

Піт каже:

— Дві помічниці приходять зранку, дві вдень, дві ввечері. Сім днів на тиждень. Приватна компанія, — зазирає в записник, — «Хатні помічники». Усе, що треба було важкого підіймати, робили вони. Також є економка Ненсі Елдерсон, тільки, очевидно, її тут немає. У кухонному календарі написано: «Ненсі в Чагрін-фоллс» — позначено сьогодні, вівторок і середу.

Коридором надійшли двоє чоловіків — також у рукавичках і бахілах. Очевидно, з тієї частини будинку, де мешкала покійна Мартіна. В обох у руках пакети з речовими доказами.

— Усе сталося в спальні й ванній, — каже один з них.

— Є у вас щось?

— Ну, десь таке, як і варто було чекати, — каже другий. — Вийняли з ванни кілька сивих волосин, що не дивно, адже в ній милася літня жінка. Знайшли в ванній і сліди калу — але лише сліди. Теж нічого дивного. — Побачивши питальний погляд Ходжеса, спеціаліст додає — Вона носила підгузник. Жінка її підмивала.

— У-у... — кривиться Холлі.

Перший спеціаліст каже:

— Там є і стільчик для душу, але він стоїть у кутку: на ньому рушники складені. Схоже, ним ніхто ніколи не користувався.

— Може, її мочалкою обтирали, — припускає Холлі.

Холлі, вочевидь, досі було гидко — чи то від думки про той підгузник, чи від лайна у ванні, — але її погляд і далі блукав навколо. Вона могла б про щось запитати, кинути якесь зауваження, але здебільшого жінка мовчала: люди завжди її лякали, особливо в замкненому просторі. Але Ходжес добре її знав — ну, принаймні наскільки це можливо — і добре розумів: вона насторожі.

Заговорить вона вже потім, і тут уже Ходжес буде уважний. Минулого року, коли розплутували справу Сауберса, він виявив, що слухання Холлі серйозно окуповується. Вона мислить поза шаблонами, часто за милою від шаблонів, і її здогади можуть виявитися просто

надзвичайними. І хоча вона за природою й боязка — Бог її знає, з яких причин, — ця жінка здатна виявляти відчайдушну хоробрість. Саме через Холлі нині Брейді Хартсфілд, той самий «Містер Мерседес», лежить у регіональній клініці мозкових травм «Лейкс» при лікарні імені Кайнера. Холлі шарахнула його по голові шкарпеткою, повною кульок від підшипників, і проломила череп — і Хартсфілд не встиг спричинити катастрофу ще жажливішу, ніж та кривава подія в центрі. Ну а тепер злочинець живе у сутінковому світі, про який головне світило клініки мозкових травм каже: «Стабільний вегетативний стан».

— Паралізованих можна мити в душі, — додає Холлі, — тільки це незручно через те обладнання, до якого вони під'єднані. Тож їх більше мочалкою обтирають.

— Ходімо на кухню, там світліше, — каже Піт, і всі так і роблять.

Перше, що помічає Ходжес, — це сушарка для посуду, де стоїть одна-єдина тарілка — та, з якої востаннє їла місіс Еллертон. Кухонний стіл просто сьє, а підлога така чистісінька, що хоч їж із неї. Ходжес міркує: напевно, і її ліжко нагорі теж чепурненько застелене. Може, й килими вона пропилососила. А тут отаке — підгузник! Ну, видно, дбала жіночка, про що могла. Колись уже опинившись перед питанням про самогубство, Ходжес може встановити зв'язок.

6

Піт, Іззі і Ходжес сидять за столом на кухні. Холлі просто сновигає навколо — іноді зупиняється за спиною в Ізабель, поглядаючи на фотографії, які Іззі склала до теки під назвою «Еллертон / Стовер», іноді зазираючи в усілякі шафочки, і її пальці в гумових рукавичках торкаються речей обережно, немов метелики.

Іззі продивляється знімки, гортаючи їх на екрані під час розмови.

На першому фото — дві немолоді жінки. Обидві м'ясисті й широкоплечі, вбрані в червону нейлонову форму «Хатніх помічників», але одна з них (певне, Джорджина Росс, здогадується Ходжес) плаче, обхопивши себе руками за плечі. Друга — Івонна Карстерс — вочевидь, зіпшена з міцнішого тіста.

— Вони прийшли сюди о п'ятій сорок п'ять, — розповідає Іззі. — У них є ключ, то вони не мають стукати чи дзвонити. Іноді Мартіна спала до пів на сьому, каже Карстерс. Місіс Еллертон у таку пору вже не спала, вставала десь о п'ятій і тут-таки варила собі каву. А цього ранку жінки прийшли, її не зустріли й запаху кави не почули. То подумали, що хазяйка випадково заспала, то й на здоров'я. Вони навшпиньках пішли до спальні Стовер, онде по коридору, подивитися, чи прокинулася вже вона. І ось що побачили.

Іззі показує наступне фото. Ходжес очікує, що Холлі знову гидливо скаже «у-у...», але жінка мовчить і уважно придивляється. Стовер лежить у ліжку, ковдра сповзла їй до колін. Спотворене обличчя так і не відновилося, але те, що залишилось від нього, має доволі мирний вигляд. Очі заплющені, покручені руки складені на грудях. Із худого живота стирчить годовувальна трубка. Її візок, котрий Ходжесу більше нагадує часову капсулу для космонавта, стоїть поряд.

— У спальні Стовер сильно пахло. Але не кавою. Алкоголем.

Іззі гортає. Ось столик біля ліжка Мартіни зблизька. Охайні рядочки таблеток. Подрібнювач, потрібний, щоб давати їх паралізованій жінці. А посередині — дикою недоречністю стирчить 0,75-літрова пляшка горілки «Smirnoff Triple Distilled»; поряд — пластиковий шприц. Пляшка порожня.

— Жінка діяла так, щоб не схибити, — відзначає Піт. — «Смірновка» потрібної дистиляції — це сто п'ятдесят відсотків.

— Я так уявляю, що вона хотіла, щоб із дочкою все сталося якомога швидше, — говорить Холлі.

— Непоганий здогад, — відказує Іззі, але дуже сухо. Їй байдужа Холлі, а Холлі — вона. Ходжес це знає, але не розуміє причини. А оскільки Ізабель вони бачать рідко, то він ніколи не завдавав собі клопоту поспитати про це в Холлі.

— А є подрібнювач зблизька? — питає Холлі.

— Звичайно. — Іззі гортає, і на наступній фотографії подрібнювач для таблеток уже здоровенний, немов летюча тарілка. У його чаші залишаються сліди білого порошку. — Пізніше на тижні знатимемо точно, але видається, що це оксикодон. Вона отримала його за рецептом лише три тижні тому, як свідчить ярличок, а зараз пляшечка з-під нього така сама порожня, як і з-під горілки.

— Мати подрібнила таблетки, вкинула в пляшку і вилила всю горілку Мартіні в трубку для годування. Мабуть, це ще ефективніше за смертельну ін'єкцію.

Іззі знову гортає. Отепер Холлі справді каже «у-у...», але не відводить очей.

Перший знімок ванної, пристосованої під потреби інваліда, — широкий план: видно низьку тумбу з раковиною, так само низько розташовані вішаки для рушників і величезну комбінацію ванни й душової. Душова кабінка зачинена, ванну видно повністю. Дженіс Еллертон лежить у воді, яка закриває її до плечей, у рожевій нічній сорочці. Ходжес гадав, що, коли жінка лягала в ванну, сорочка мала б надутися і спливати на поверхню — але на цьому знімку місця злочину вона прилягає до худенького тіла жінки. На голові в неї поліетиленовий пакет, обв'язаний навколо шиї якимось махровим пояском від купального халата. Із пакета витикається трубочка, приєднана до невеликого балону, що лежить на підлозі. На його боці етикетка із зображенням дітей, які сміються.

— Набір самогубці, — коментує Піт. — Напевне, вона про таке в Інтернеті вчитала. Там багато сайтів, де розповідається, як це робити, докладно і з картинками. Коли ми прийшли, вода у ванній була прохолодна, але сідала вона, напевне, в теплу.

— Це, з ідеї, мало полегшити їй страждання, — додає Іззі, і хоча вона й не каже «у-у...», але її обличчя на мить гидливо напружується, коли вона прогортає до наступного знімку: Дженіс Еллертон зблизька. Пакет запітнів від останнього видиху, але Ходжес помічає: жінка заплющила очі. Вона також відійшла мирно.

— У балоні був гелій, — каже Піт. — Його можна придбати у великих дисконтних крамницях. Узагалі він призначений, щоб кульки надувати на дні народження малим бешкетникам, але цілком годиться й для того, щоб себе вбити, — якщо надягнути пакет на голову. Спочатку запаморочення, потім дезорієнтація — і тоді вже пакет не знімеш, навіть якщо раптом передумаєш. Далі — непритомність, а потім смерть.

— Прогорніть до попереднього, — каже Холлі. — Де всю ванну видно.

— А, — коментує Піт. — Доктор Ватсон, здається, щось помітив.

Іззі гортає назад. Ходжес нахиляється нижче, мружиться: зблизька він бачить уже не так гарно, як колись. І помічає те, що побачила Холлі.

Поряд із сірим шнуром, увімкненим в одну з розеток, лежить маркер. Хтось — напевне, Еллертон, адже її дочка вже своє відписала, — намалював на тумбочці єдину літеру — Z.

— Що скажете про це? — питає Піт.

Ходжес замислюється.

— Це її передсмертна записка, — урешті говорить він. — Z — остання літера в абетці. Коли б вона знала грецьку, тут була б омега.

— Оце і я думаю, — каже Іззі. — Коли подумати, навіть красиво.

— Z — це знак Зорро, — нагадує Холлі. — Мексиканського вершника в масці. Фільмів про Зорро було безліч, в одному був Ентоні Хопкінс у ролі Дона Дієго, але кіно не найкраще.

— Це може бути пов'язано зі справою? — питає Іззі. На обличчі в неї написана ввічлива цікавість, але в голосі помітна шпилька.

— Ще телесеріал був... — продовжує Холлі. Вона, немов загіпнотизована, вдивляється у фото. — У Діснея знімали, ще за чорно-білого часу. Місіс Еллертон могла бачити його в дитинстві.

— Ви хочете сказати, що вона шукала прихисту в дитячих спогадах, готуючись накласти на себе руки? — У голосі Піта Ходжес відчуває сумнів. — Певне, може бути.

— Скоріше повна фігня, — закочує очі Іззі.

Холлі не звертає на це уваги.

— Можна зазирнути в ванну? Я там нічого не торкатимусь, навіть в оцьому. — Вона підіймає маленькі руки в рукавичках.

— Почувайся як вдома, — не замислюючись, відказує Іззі.

Іншими словами, подумки перекладає Ходжес, відчепися й дай дорослим поговорити. Ставлення Іззі до Холлі його не дуже турбує, та й тій воно як з гуски вода — то, мабуть, немає чого й перейматися. Та й справді Холлі сьогодні якась дуже вже непосидюча, кидається на всі боки. Мабуть, річ у фотографіях, міркує Ходжес. Наймертвішими люди виглядають саме на поліцейських знімках...

Холлі побрела дивитися ванну. Ходжес відкидається на спинку стільця, закидає руки за голову, розставивши лікті. Заморочливий шлунок сьогодні зранку не так уже його турбує — мабуть, тому, що він перейшов із кави на чай. Коли так, треба буде запастися кількома пачками «PG Tips». Як же його втомив постійний біль у шлунку.

— Чи не хочеш сказати, що ми тут робимо, Піте?

Піт зводить догори брови й намагається напустити на себе наївність:

— Що ти маєш на увазі, Керміте?

— Ти мав рацію, це в газети потрапить. Таку фігню в стилі серіалів народ любить, на цьому тлі їхнє життя виглядає краще...

— Цинічно, але, мабуть, правда, — зітхає Іззі.

— ...але будь-який зв'язок із мерседесом-убивцею тут скоріше на рівні домислу і вимислу. — Ходжес не дуже впевнений, що думає саме так, але звучить це непогано. — Тут ми бачимо звичайну евтаназію — літня жінка не витримала страждань дочки. Може, коли Еллертон відкручувала кран на балоні з гелієм, її останньою думкою було: «Скоро ми побачимося, моя люба, — і, коли я ходитиму небесними шляхами, ти будеш поруч!»

Іззі пирхає, а Піт сидить блідий і замислений. Ходжес раптово згадує, що колись давно — може, тридцять років тому — Піт із дружиною втратили первістка, дочку, через синдром раптової смерті немовлят.

— Сумно це — газети день-два з цим носитимуться, але такі речі щодня у світі відбуваються. Щогодини, наскільки я розумію. То кажіть уже, в чому річ.

— Та, мабуть, ні в чому... Іззі каже, що нічого особливого.

— Так і каже, — підтверджує Іззі.

— Мабуть, Іззі гадає, що в мене вже з головою не все гаразд біля фінішу.

— Ні, Іззі так не гадає. Іззі гадає, що тобі час уже витягти з голови таргана під назвою Брейді Хартсфілд.

Вона кидає оксамитовий погляд на Ходжеса.

— Міс Джібні, можливо, і є суцільним клубком нервових тіків і химерних асоціацій, але треба їй віддати належне — вона рішуче зупинила годинник Брейді Хартсфілда. Він тепер валяється в мозковій травматології в Кайнера, і лежатиме, мабуть, доки вхопить запалення легенів і гине, чим зекономить державі купу грошей. Судити його за те, що він скоїв, не будуть ніколи, і ми всі це знаємо. Його не спіймали за оте побоїще в центрі, але Джібні не

дала йому підірвати дві тисячі дітей в глядацькій залі «Мінго» рік по тому. Це, друзі мої, варто визнати. Вважати перемогою і рухатися далі.

— Ух, — реагує Піт. — І довго ж ти тримала це в собі!

Іззі намагається не всміхатися, але їй не вдається. Піт усміхається у відповідь, і Ходжес думає: а вони разом працюють добре, як ми з Пітом працювали. Шкода буде розривати таку пару. Правда шкода.

— Та довгенько, — каже Іззі. — То скажіть йому! — звертається вона до Ходжеса. — Ну це ж, принаймні, не сірі чоловічки з «Секретних матеріалів».

— Ну? — питає Ходжес.

— Кейт Фраес і Кріста Кантрімен, — говорить Піт. — Обоє десятого квітня зранку були в центрі, де Хартсфілд своє зробив. Фраесу було дев'ятнадцять, втратив майже повністю одну руку, зламав чотири ребра, отримав внутрішні ушкодження. Також втратив сімдесят відсотків зору на праве око. Кантрімен — двадцять один рік, поламала ребра, руку, отримала травми хребта, від яких лікування таке тяжке й болоче, що й уявляти не хочу.

Ходжес теж не хоче, але він не раз уже замислювався про долю жертв Брейді. Здебільшого про те, як змінити людям життя на роки за сімдесят страшних секунд... а у випадку Мартіни Стовер узагалі назавжди його поламати.

— Вони щотижня зустрічалися на терапевтичних сеансах у центрі під назвою «Одужання — це ти!» і закохалися. Їм кращало... потроху... вони збиралися одружитися. І раптом у лютому торік — разом здійснили самогубство. Як співається в якійсь старій панківській пісні — наїлися таблеток і померли.

Ходжес подумав про подрібнювач на столі біля ліжка Стовер. Подрібнювач із рештками оксікодону. Мати розчинила його весь у горілці — але ж на столику, напевне, було й чимало інших наркотичних лікарських засобів. Навіщо вона морочилася з пакетом і балоном, коли можна було проковтнути жменю вікодину, запити жменею валіуму — і порядок?

— Фраес і Кантрімен — це з таких молодіжних самогубств, які трапляються щодня, — зауважує Іззі. — Батьки сумнівалися щодо їхнього шлюбу. Хотіли, щоб ті почекали. А втекти разом вони не могли, правильно? Фраес ледве міг ходити, а роботи не було в жодного. Страховки їм вистачило на те, щоб покривати щотижневу терапію і харчуватися вдома йому і їй, — але це не такий люкс, як отримала Мартіна. Одне слово — трапляється така фігня. Навіть збігом цього не назвеш. Після серйозних травм люди можуть впадати в депресію, а від депресії іноді кінчають із життям.

— Де вони це зробили?

— У спальні Фраеса, — розповідає Піт. — Коли його батьки з молодшим братом поїхали на день до парку «Six Flags». Наїлися таблеток, залізли в ліжко і померли в обіймах одне одного — як Ромео і Джульєтта.

— Ромео і Джульєтта загинули в склепі, — виправляє Холлі, повернувшись із кухні. — У фільмі Франко Дзефіреллі, найкращому за цією п'єсою.

— Ага, зрозуміло, — каже Піт. — Спальня, склеп — ну хоч на одну літеру починається.

Холлі бере зі столика номер «Inside View», заломлений так, що видно фотографію Джонні Деппа: на вигляд він чи то п'яний, чи під кайфом, чи мертвий. Чи правда вона цілий день читала скандальні статті в кімнаті? Коли так, то в неї справді був вільний день.

Піт питає:

— У вас досі той «мерседес», Холлі? Отой, що його Хартсфілд украв у вашої двоюрідної сестри Олівії?

— Ні. — Холлі сідає; складена газета лягає на її акуратно зведені коліна. — Я її торік у листопаді обміняла на «пріус», як у Білла. Він бензину багато їв і взагалі екологічно шкідливий. Та й мені моя психолог порадила. Сказала, що коли вже півтора роки минуло, то

мене вже він не настільки міцно тримає і його терапевтична цінність вичерпалася. А чому вас це цікавить?

Піт нахиляється вперед і складає руки, впершись ліктями в розставлені коліна.

— Гарстфілд заліз у той «мерс», відімкнувши двері такою електричною штучкою. Її запасний ключ лежав у бардачку. Можливо, він знав, де ключ, а може, бійня в центрі сталася просто тому, що йому пощастило. Ми ніколи напевне не дізнаємося.

А Олівія Трелоні, думає Ходжес, дуже схожа була на свою двоюрідну сестру — як і Холлі, нервова, весь час обороняється, напевне, не любителька тусуватися. Зовсім не дурна, але любити таку непросто. Ми вважали, що вона вийшла з «мерседеса», не замкнувши його й залишивши ключ у запаленні. Ну і тому що, на якомусь первісному рівні мислення, де не діє ніяка логіка, *хотіли*, щоб саме так усе пояснювалося. Вона дістала всіх. Ми чули її постійні заперечення, зарозумілу відмову взяти на себе відповідальність за власну легковажність. Ключ у сумочці, який вона нам показувала? Ми вирішили, що то запасний. Ми її переслідували, а коли її ім'я дізналася преса, то й вона почала її цькувати. Урешті жінка повірила, що винна вона — озброїла шаленого монстра, який замислив убивство. Ніхто з нас не розглядав імовірність, що вмільний комп'ютерник міг сам зібрати пристрій, який відмикає електронні замки. Навіть Олівія Трелоні про це не подумала.

— Але цькували її не лише ми.

Ходжес не розумів, що сказав це вголос, доки всі на нього не озирнулися. Холлі злегка йому киває, наче вони разом думають про те саме. Що не так уже й дивно, зрештою.

Ходжес продовжує:

— Те, що ми їй так і не повірили, — правда, хоч скільки вона показувала нам свій ключ і замикала машину, тож частково ми відповідальні за те, що вона вчинила, але Хартсфілд стежив за нею, замисливши лиходійство. Це ж ви про це, так?

— Так, — каже Піт. — Він не вдовольнився тільки викраденням машини й використанням її як знаряддя вбивства. Він заліз їй у голову, навіть підпустив їй у комп'ютер аудіопрограму із зойками, стогонами й звинуваченнями. Ну і ти ж, Керміте.

Так. Він теж.

Ходжес отримав отруйний анонімний лист від Хартсфілда, перебуваючи практично на дні, — жив сам-один в будинку, погано спав і не бачив практично нікого, крім Джерома Робінсона — хлопця, який приходив косити газони і робити дрібний хатній ремонт. На Ходжеса тоді напала поширена недуга професійних поліцейських — пенсійна депресія.

«Серед поліцейських на пенсії надзвичайно високий рівень самогубств, — писав Брейді Хартсфілд. Це сталося до того, як він почав користуватися поширеним у двадцять першому столітті способом спілкування — Інтернетом. — Я б і не хотів, щоб ти зараз почав думати про свій пістолет. Але ж ти думаєш, правда?» Складалося враження, що Хартсфілд вловив думки Ходжеса про самогубство і намагався штовхнути його за грань. З Олівією Трелоні спрацювало, то йому сподобалося.

— Коли я починав з тобою працювати, — згадує Піт, — ти мені сказав, що рецидивісти подібні до турецьких килимів. Пам'ятаєш?

— Авжеж. — Цю теорію Ходжес виклав багатьом поліцейським. Слухав його мало хто, і, судячи зі змученого погляду Ізабель Джейнз, вона належала до більшості. А от Піт — ні. Він його почув і зрозумів.

— Вони раз у раз відтворюють той самий орнамент. Не зважай на дрібні розбіжності, казав ти, — і шукай на споді подібності. Адже і в найхитріших — як у того Шляхового Джо, який убивав жінок на придорожніх зонах для відпочинку, — у голові наче перемикач заїв на повторі. Брейді Хартсфілд був знавцем самогубства...

— Він був *архітектором* самогубства, — говорить Холлі. Вона не підводить очей від газети, по її чолі пролягла зморшка, обличчя ще блідіше, ніж завжди. Розпрощатися з

Хартсфілдом для Ходжеса було непросто (урешті він таки зміг — припинив навідувати сучого сина в палаті мозкової травматології), а для Холлі — ще важче. Він сподівається, що вона не з'їде назад і не почне знову палити, хоча не дивно було б, коли б почала.

— Хоч як називайте, а орнамент є. Боже, та він рідну матір довів до самогубства.

Ходжес нічого на це не сказав, хоча завжди сумнівався в переконаності Піта, що Дебора Хартсфілд покінчила з життям, коли дізналася — можливо, випадково, — що її син — той самий Мерседес-Кілер. З одного боку, у них немає доказів, що місіс Хартсфілд в принципі про це дізналася. З іншого: щуряча отрута, яку випила жінка, — доволі гідкий спосіб піти з життя. Можливо, Брейді убив свою матір, але й у це Ходжес не дуже вірить. Коли вже той когось любив, так це маму. Ходжес вважає, що отрута призначалася для когось іншого... може, взагалі не для людини. Розтин показав, що її підмішали в котлету для гамбургера — а коли собаки щось люблять, так це хорошу грудку сирого фаршу.

У Робінсонів був собака — славний вухатий песик. Брейді, мабуть, не раз бачив його, стежачи за домом Ходжеса, бо Джером зазвичай приходив косити траву разом із собакою. Отруту, можливо, хотіли підсунути Оделлові. Цим міркуванням Ходжес так і не поділився з Робінсонами. Та й і з Холлі теж. Може, це й дурня, але, на думку Ходжеса, не більша, ніж ідея Піта, що мати Брейді сама отруїлася.

Іззі відкриває рот, потім закриває, коли Піт підіймає руку, щоб її зупинити, — усе ж він у їхній парі старший, і то не на один рік.

— Іззі збирається сказати, що у випадку з Мартіною Стовер — це не самогубство, а вбивство, але, мені здається, цілком може бути, що це ідея Мартіни чи що вони з матір'ю разом розробили цей план і домовилися. Що в моїх записах дає подвійне самогубство, хоча в офіційному звіті так написати буде не можна.

— Гадаю, ви перевірили, як справи в інших постраждалих у центрі? — питає Ходжес.

— Усі живі, крім Джеральда Стенсбері, який помер торік одразу після Дня подяки, — каже Піт. — Серцевий напад. Його дружина розповіла, що у нього в родині серцеві захворювання, а прожив він довше за свого батька і брата. Іззі має рацію: це, напевне, нічого не означає, але я вважав, що вам із Холлі треба знати. — Він по черзі дивиться на обох. — А у вас не було якихось поганих думок про те, що всьому кінець, чи не так?

— Ні, — відказує Ходжес. — Останнім часом не було.

Холлі просто хитає головою, не підводячи очей від газети.

Ходжес питає:

— Гадаю, нікому не траплялося загадкове Z у спальні юного містера Фраеса після того, як вони з міс Кантрімен вчинили самогубство?

— Ні, звичайно, — відказує Іззі.

— Наскільки вам відомо, — виправляє Ходжес. — Ви це маєте на увазі? З огляду, що оце ви знайшли тільки сьогодні?

— Господи, — каже Іззі. — Ну це ж дурниці якісь.

Вона кидає різкий погляд на годинник і встає.

Піт також підводиться. Холлі залишається на місці, розглядаючи хазяйський «Inside View». Ходжес, принаймні поки що, також залишається там, де сидів.

— А ви покажете нам знімка Фраеса і Кантрмен — ну просто перевірити, для певності?

— Так, — відповідає Піт. — І, мабуть, Іззі мала рацію: нерозумно було вас сюди кликати...

— А я радий, що ти покликав.

— І... мені досі соромно, що ми так погано поводитися з місіс Трелоні, розумієш... — Піт дивиться на Ходжеса, але той думає, що насправді колега звертається до худі блідої жінки з жовтою газетою на колінах. — Я ані на мить не засумнівався, що вона залишила ключ у запаленні. До інших можливостей я просто був закритий. Я пообіцяв собі, що ніколи більше не зроблю нічого подібного...

— Розумію, — каже Ходжес.

— Згоди ми можемо дійти щодо одного, — підсумовує Іззі, — у Хартсфілда вже позаду збивання людей машиною, вибухи, архітектура самогубств. Тож якщо ми всі не потрапили в фільм «Син Брейді», то пропоную залишити дім покійної місіс Еллертон і жити своїм життям. Є заперечення?

Заперечень немає.

7

Ходжес і Холлі, пропустивши повз себе порив січневого вітру, на мить зупиняються на під'їздному шляху, перш ніж сісти в машину. Віє він з півночі, просто з самої Канади, тож його подих свіжий, не приносить отого постійного запаху великого брудного озера, що на сході. На цьому краю Гілтоп-корту стоїть буквально кілька будиночків, а на найближчому плакат «ПРОДАЄТЬСЯ». Ходжес помічає, що агентом виступає Том Сауберс, і усміхається. Том також був важко поранений тим «мерседесом», але він одужав майже повністю. Ходжеса завжди вражала стійкість деяких людей. Вона не те що давала йому надію щодо долі людства, але все ж...

Та, ніде правди діти, давала.

У машині Холлі кладе газету на підлогу, поки пристібається, потім знов бере її в руки. Ні Піт, ні Ізабель не заперечували, що вона взяла її з собою. Ходжесу видається, що вони того й не помітили. А чого б їм помічати? Для них будинок Еллертон — навіть не місце злочину, хоча за буквою закону його можна так назвати. Піт нервував, це правда, але Ходжес вважає це виявом не так інтуїції поліцейського, як реакцією дещо забобонної людини.

Хартсфілд мав би померти, коли Холлі дала йому по голові своїм «веселим ляпанцем», вважає Ходжес. Отак би всім було найкраще.

— Так, Піт повернеться і пошукає фотографій з місця самогубства Фраеса і Кантрімен, — каже він Холлі. — Належна ретельність і таке інше. Але якщо він де-небудь там знайде Z — на дошці підлоги чи на дзеркалі, скажімо, — я дуже здивуюся.

Вона не відповідає. Дивиться вдалину.

— Холлі! Агов!

Вона трохи здригається.

— Так. Просто міркую, як знайти Ненсі Елдерсон в Чагрін-фоллс. Із тими пошуковими програмами, що в мене є, це недовго, але говорити з нею треба буде тобі. Я можу здійснювати дзвінки без попередньої домовленості, якщо без цього ніяк, ти знаєш...

— Так. Ти вже навчилася. — І це правда, хоча такі дзвінки вона зазвичай робить зі своєю вірною коробочкою «нікоретте» під рукою. Не кажучи вже про пачку тістечок «твінкі»⁸ на столі як резерв.

— Але ж я не зможу їй повідомити, що її господарі (її *друзі*, наскільки ми знаємо) — мертві. Це треба зробити тобі. Ти вмієш.

Ходжес відчуває, що ні про кого не можна сказати, що він «уміє» повідомляти подібні новини, але нехай буде.

— А навіщо? Ця Елдерсон не була там з минулої п'ятниці.

— Вона заслуговує це знати, — каже Холлі. — Поліція зв'яжеться з усіма родичами — то їхня робота, а от економісти вони не телефонуватимуть. Принаймні я так думаю.

⁸ Довгасті бісквіти із кремовою начинкою.

Ходжес теж так вважає, і Холлі має рацію: Елдерсон заслуговує знати цю новину — щоб, коли повернеться, не опинитися перед опечатаними дверима. Але щось йому підказує, що Холлі цікавиться не лише тим, щоб просто сконтактувати з Ненсі Елдерсон.

— Твій товариш Піт і міс Красиві Сірі Очі практично *нічого* не зробили, — продовжує жінка. — Я бачила порошок для зняття відбитків у спальні Мартіни Стовер, звичайно, і на її візку, і в ванні, де сталося самогубство місіс Еллертон, а нагорі, де вони спали, — ні. Мабуть, вони просто позазирали, перевірили, чи не лежить іще один труп під ліжком чи в шафі, — і все.

— Чекай. Ти ходила нагору?

— Звичайно. Має ж хтось уважно роздивитися, а ці двоє, вочевидь, навіть не збиралися. На їхню думку, вони вже все знають. Піт тебе покликав просто тому, що був нажаханий.

Нажаханий. Точно. Ходжес саме намагався дібрати слово і не міг, то ось воно.

— Та і я теж злякалася, — спокійно провадить далі Холлі, — але ж голови від того не втратила. Тут усе якось не так. Ну от зовсім не так, не так — і треба поговорити з економкою. Я скажу, про що її питати, якщо сам не придумаєш.

— Що, про Z у ванній? Якщо ти знаєш таке, чого я не знаю, то я б хотів, щоб ти мене просвітила.

— Річ не в тому, що я знаю, а в тому, що я бачила. Ти не помітив, що там *поряд* із тим Z?

— Маркер.

Вона дивиться на нього: мовляв, ти вмієш краще думати.

Ходжес закликає на допомогу стару поліцейську техніку, яка особливо стає у пригоді, коли треба свідчити на суді: він знову дивиться на ту фотографію, тільки тепер уявно.

— Там щось було ввімкнене в розетку біля ванни.

— Так! Я спочатку подумала, що то електронна книжка, а місіс Еллертон залишила її там у мережі, бо більше часу проводила в тій частині будинку. Доволі зручне місце, щоб заряджати прилад, адже в Мартіни в спальні, мабуть, усі розетки зайняті її обладнанням. Ти так не вважаєш?

— Авжеж, може бути.

— Тільки от у мене є і «Nook», і «Kindle»...

Ну так, аякже, думає Ходжес.

— ...і ні в того, ні в того нема такого дроту. Там дроти чорні. А тут сірий.

— Може, вона загубила перший зарядник і купила новий у «Tech Village»?

То практично єдине місце, де в містечку можна купувати електроніку, адже крамниця «Discount Electronix», де колись працював Брейді Хартсфілд, збанкрутувала.

— Ні, в електронних читалок вилки вузькі. А тут ширша, як у планшета. Тільки в мого айпада є щось подібне, але у ванній значно менший. Шнур, схоже, від якогось портативного пристрою. Ну я і пішла нагору його шукати.

— І знайшла...

— Лише старий ПК на столі біля вікна в спальні місіс Еллертон. Я серйозно — *старючий*. І до нього підключений модем.

— Хай Бог милує! — вигукує Ходжес. — Тільки не модем!

— Нічого смішного тут немає, Білле. Ці жінки — *мертві*!

Ходжес знімає руку з керма й робить замирювальний жест.

— Вибач, будь ласка. Розкажуй далі. Ти ж зараз розповіси, як вмикала її комп'ютер.

Холлі, схоже, не дуже приємно це чути.

— Ну, так. Але заради слідства, яким поліція явно не збиралася займатися. Це не аби позаирати.

Ходжес міг би посперечатися, але нехай.

— Паролю там не було, то я перевірила історію пошуків в Інтернеті місіс Ходжес. Вона ходила на кілька сайтів роздрібної торгівлі й на багато медичних, де пишуть про параліч. Здається, її дуже цікавили стовбурові клітини, з огляду на стан дочки...

— Це ти за десять хвилин?!

— А я швидко читаю. А знаєш, чого я *не* знайшла?

— Мабуть, нічого про самогубства.

— Отож. То звідки вона дізналася про цю штуку з гелієм? Звідки взяла, що треба розчинити оті таблетки в горілці й налити в трубку дочки?

— Ну... — пробує щось припустити Ходжес, — є ж іще такий стародавній ритуал — книжечки читати. Ти, мабуть, про нього чула...

— А ти у вітальні хоч одну книжку бачив?

Він відновлює в пам'яті вітальню так само, як тоді фото ванної Мартіни Стовер, — і Холлі має рацію. Були полицки з якимись сувенірчиками, картина з окатими дітьми, телевізор із пласким екраном. На кавовому столику лежали журнали, але більше для краси, ніж від жаги читання. Ну і «Атлантика»⁹ серед них і близько не було.

— Ні, — каже він. — Не було у вітальні книжок, хоча парочку я бачив у спальні Мартіни Стовер. Одна схожа на Біблію. — Він кидає погляд на газету на колінах Холлі. — А що в тебе там, Холлі? Ти щось ховаєш?

Коли Холлі шаріється, то стає як стопсигнал — кров страшнуватим чином приливає до всього її обличчя. От саме це й відбувається зараз.

— Я не крапа, — сказала жінка. — Я позичила. Я ніколи не краду, Білле, ніколи!

— Охолонь. А що ж це?

— Оте, що було в розетці у ванній.

Вона розгортає газету і показує яскраво-рожевий гаджет із темно-сірим екраном. Більший за електронну книжку, менший за планшет.

— Коли я спустилася, я сіла в крісло місіс Еллертон подумати. Повозила руками між підлокітниками й подушкою. Навіть не шукала нічого. Просто все саме зробилося.

Одна з численних технік самозаспокоєння Холлі, міркує Ходжес. Він чимало такого набачився, відколи вперше зустрів її в товаристві гіпертурботливої матері й агресивно товариського дядька. У їхньому товаристві? Та ні — не зовсім. Коли товариство, то між його членами є рівність. Шарлотта Джібні й Генрі Серва ставилися до Холлі скоріше як до розумово неповноцінної дитини, яку їм доручили тимчасово. Холлі тепер — зовсім інша жінка, але від того її давнього «я» сліди ще все одно помітні. І Ходжес нічого не має проти. Адже ми всі не ідеальні.

— Ось там це й було — внизу праворуч. Це — «заппіт».

Назва злегка зачіпає в його пам'яті якусь струну, хоча, коли йдеться про всякі електронні штучки, Ходжес не великий знавець. Він весь час морочиться зі своїм домашнім комп'ютером, і тепер, коли Джером Робінсон до нього не ходить, то до нього на Гарпер-роуд зазвичай навідується Холлі давати лад машині: «Що, глючить?»

— Це «Zappit Commander». Я бачила рекламу в Інтернеті, хоча доволі давненько. Вони продаються із завантаженими на них простими електронними іграми, понад сотню — на зразок тетрісу, «Саймон», «Зачарована вежа». Нічого такого складного, на зразок «Велика автокрадіжка»¹⁰. То от скажи мені, Білле, що воно там робить? Що ця штука робить у домі, де одній жінці під вісімдесят, а друга світло не може ввімкнути, не те що грати у відеоігри?

⁹ «Atlantic Monthly» — один із найстаріших і найповажніших літературних часописів США.

¹⁰ «Grand Theft Auto» — популярна відеогра з викраденням машин, стрільбою тощо.

— Так, виглядає дивнуvато. Не те що зовсім химерно, але так, щось не те.

— А шнур був ввімкнений поряд із літерою Z. Це «Z» означає не кінець, не смерть, а «Zappit». Принаймні я такої думки.

Ходжес замислюється.

— Може. — Він знову гадає, де ж раніше чув цю назву, чи це не «хибний спогад», *faux souvenir*, як кажуть французи. Він готовий присягнути, що це слово яkось пов'язане з Брейді Хартсфілдом, але не зовсім довіряє собі — надто вже багато він сьогодні думає про Брейді.

«Як давно я ходив до нього? Півроку? Вісім місяців тому? Ні, давніше. Значно давніше...»

Востаннє — незадовго після справи, пов'язаної з Пітером Сауберсом і краденими грошима й записниками, які Пітер фактично відкопав на своєму задньому дворі. Тоді Ходжес бачив Брейді практично таким самим, як завжди, — очманілого молодого чоловіка в смугастій сорочці й джинсах, які ніколи не бруднилися. Він сидів у тому самому кріслі, де його щоразу бачив Ходжес, заходячи до палати 217 у клініці мозкових травм, і просто дивився на парковку через дорогу.

Єдине, що було не як завжди, він помітив поза палатою. Беккі Хелмінгтон, старша медсестра, перейшла до хірургічного відділення лікарні Кайнера, обірвавши зв'язок Ходжеса із чутками про Брейді. Нова старша медсестра була жінкою з кам'яною совістю; її обличчя нагадувало стиснутий кулак. Рут Скапеллі відмовилася від запропонованих Ходжесом п'ятдесяти доларів за будь-яку чутку чи новину, пов'язану з Брейді, ще й погрожувала наступного разу повідомити про спробу хабарництва за розголошення інформації про пацієнта.

— Вас же навіть немає у списку його відвідувачів! — сказала вона.

— Я не хочу інформації про нього, — відповів Ходжес. — У мене вся необхідна інформація про Брейді Хартсфілда є. Я просто хочу знати, що про нього говорить персонал. Бо, знаєте ж, чутки всякі ходили. Деякі — доволі дикі.

Скапеллі наділила його зневажливим поглядом.

— У кожній лікарні всяке балакають, містере Ходжесе, причому завжди про славнозвісних пацієнтів. Чи отаких горезвісних, як містер Хартсфілд. Я збрала персонал невдовзі після того, як медсестра Хелмінгтон перейшла з мозкової хірургії туди, де вона зараз, — і повідомила всім, що розмови про містера Хартсфілда слід негайно припинити і якщо я дізнаюся про якісь нові плітки, то знайду їхнє джерело — і цю людину чи цих людей буде звільнено. А ви... — Вона зверхньо глянула на нього, і кулак її обличчя стиснувся ще сильніше. — Я просто повірити не можу, що колишній офіцер поліції, ще й з нагородами, може опуститися до хабара!

Невдовзі після цієї принизливої зустрічі Холлі й Джером Робінсон загнали його в куток і влаштували міні-сцену, вимагаючи, щоб Ходжес припинив свої походи до Брейді. Джером того дня був особливо серйозний, від його веселого стьобу не залишилося й сліду.

— Ви в тій палаті нічого не зробите, крім шкоди для себе, — казав Джером. — Ми завжди знали, коли ви від нього приходите: у вас над головою потім днів зо два сіра хмара висить!

— Скоріше навіть тиждень! — додавала Холлі. Вона не дивилася на нього, а заламувала пальці так, що Ходжесу просто хотілося схопити її за руку, щоб вона нічого собі не поламала. Але голос у неї був твердий і впевнений. — У нього всередині вже нічого не лишилося, Білле. Треба з цим змиритися. А коли й було, то він щоразу страх як радий був тебе бачити. Він бачить, що робить з тобою, і тішиться.

Це було переконливо, бо Ходжес знав: так і є. Тож він припинив відвідини. Це було щось таке, як кидати палити: спочатку важко, потім, з часом, легше. Тепер, здається, цілі тижні минали без думок про Брейді та його жахливі злочини.

У нього всередині вже нічого не лишилося.

Ходжес нагадує собі про це, ідучи назад у серце міста, де Холлі розжене свій комп'ютер і почне полювати на Ненсі Елдерсон. Хоч що там сталося в тому будинку на Гіллтоп-корті — отой ланцюжок думок і розмов, сліз і обіцянок, який завершився розчиненими в горілці ліками, залитими в трубку для годування, і балоном гелію з намальованими веселими дітьми, — це не може бути пов'язане з Брейді Хартсфілдом, бо Холлі буквально вибила йому мізки. Якщо Ходжес інколи й сумнівається, то лише тому, що не хоче визнавати: Брейді певним чином уникнув покарання. У самому кінці страховисько втекло від нього. Ходжес навіть не сам махав отією шкарпеткою з залізними кульками, яку прозивав «веселим ляпанцем», — він був зайнятий: його схопив серцевий напад.

Але що ж це за примарний спогад — «заппіт»?

Він же *знає*, що колись це чув.

Його шлунок попереджувально крутнувся, нагадуючи про пропущений візит до лікаря. Він обов'язково цим займеться, але завтра ще зарано. Він гадає: доктор Стамос скаже йому, що це виразка, а така новина може й почекати.

8

У Холлі коло телефона лежить свіжа пачка «нікоретте», але жодна пастилка так і не знадобилася. Перша ж Елдерсон, до якої жінка додзвонилася, виявилась невісткою економки, яка, звичайно, бажала знати, навіщо Нен потрібна представникам компанії «Що впало, те пропало».

— Це не щодо спадщини? — з надією питає вона в Холлі.

— Секундочку, — відповідає та. — Зараз дам мого шефа.

Ходжес їй уже не шеф, він після торішньої справи Тома Сауберса зробив Холлі повноправним партнером, але до цієї вигадки Холлі часто вдається, коли нервує.

Ходжес, який зі свого комп'ютера читав про компанію «Zappit Game Systems», бере слухавку, а Холлі не відходить від його столу, жуючи при цьому горло светра. Ходжес натискає на утримування дзвінка, каже Холлі, що їсти вовну шкідливо для неї ну і, звичайно, для светра «Fair Isle». Після чого кнопку відпускає й виходить на контакт із невісткою.

— Боюся, у нас для Ненсі погані новини, — каже він і швидко їх переказує.

— О Боже! — каже Лінда Елдерсон (Холлі записала собі ім'я цієї жінки). — Це для неї буде велике горе, і не тільки тому, що вона втрачає роботу. Вона з цими жіночками працювала з 2012 року, і вони їй дуже подобаються. Вона в них вечеряла на День подяки. Ви пов'язані з поліцією?

— Я на пенсії, — відповідає Ходжес, — але ми працюємо з командою, якій доручили розслідувати цю справу. Мене попросили знайти міс Елдерсон, — він не вважає, що ця брехня йому завадить: адже Піт сам відчинив двері й пустив його на місце події. — Чи не могли б ви сказати, як на неї вийти?

— Я дам вам номер її мобільного. Вона поїхала до Чагрін-фоллс на день народження брата, який святкували в суботу. Йому виповнилося круглі сорок, то його дружина із тим дуже носить. Ненсі буде в них, мабуть, до середи або четверга — принаймні, так планувалося. Не сумніваюся, почувши таке, вона одразу повернеться. Нен живе сама, відколи помер Білл — брат мого чоловіка, — лише з котом. Місіс Еллертон і міс Стовер були для неї замість сім'ї. Вона так засмутиться.

Ходжес записує номер і одразу телефонує. Ненсі Елдерсон відповідає після першого гудка. Ходжес називається, після чого повідомляє новину.

На мить западає вражена тиша, а потім жінка говорить:

— Ні, ні, такого бути не може. Ви помилилися, детективе Ходжесе!

Він не береться її виправляти: «детектив» — звучить цікаво.

— А чому ви так кажете?

— Бо вони були *щасливі*. Вони так гарно ладнали, разом телевізор дивилися, кіно любили дивитися на DVD, програми оці про куховарство чи ті, де жінки сидять собі й балакають про всяке веселе із зірками. Ви не повірите, але в цьому домі було багато сміху! — Ненсі Елдерсон вагається, тоді перепитує: — А ви певні, що саме про тих людей говорите? Джен Еллертон і Мартіна Стовер?

— На жаль, певен.

— Але... вона прийняла свій стан! Марті — це я про неї. Про Мартіну. Вона казала, що звикнути до того, що ти паралізована, легше, ніж до того, що ти — стара діва. Ми багато про таке говорили, бо ми обидві самотні. Я чоловіка втратила, знаєте.

— То ніколи не було містера Стовера...

— Та ні, був. Дженіс колись була заміжня. Недовго зовсім, я так розумію, але каже, що ніколи за тим не шкодувала, адже в неї залишилася Мартіна. У Марті був якийсь коханий, незадовго до тієї катастрофи, але в нього стався серцевий напад. Помер одразу. Марті казала, що він був у дуже гарній формі, звик тричі на тиждень у центр до спортзалу ходити. Вона каже, що це фізкультура його довела. Бо серце в нього було міцне, то коли вже шарахнуло — то просто на шматки розірвалося...

Ходжес, колишній інфарктист, мотає на вус: ніяких фітнес-клубів!

— Марті казала, що залишитися самій, втративши того, кого любиш, — ото найгірший параліч. Щодо мого Білла в мене були не зовсім такі почуття, але я розуміла, що вона хоче сказати. Превелебний Генрейд часто до неї навідувався — Марті називала його своїм духовним порадиником, — та й навіть коли він не приходив, вони з Джен щодня молилися й читали Святе Письмо. Щодня опівдні. А Марті міркувала про онлайн-курси з бухгалтерії — для таких інвалідів, як вона, там є особливі програми, ви не чули?

— Не чув, — відказує Ходжес. У записнику нотує: **СТОВЕР ПЛАНУВАЛА ЗАЙМАТИСЯ БУХГАЛТЕРСЬКИМИ КУРСАМИ ЧЕРЕЗ КОМП'ЮТЕР** — і розвертає запис до Холлі. Та здивовано здіймає брови.

— Іноді були в них сльози печалі, були, звичайно, але здебільшого вони були *щасливі*. Принаймні... ну не знаю...

— Про що ви думаєте, Ненсі? — Він, не замислюючись, звернувся до неї на ім'я — ще одна поліцейська хитрість.

— О, мабуть, ні про що. *Марті*, здається, була весь час щаслива — вона таке сонечко просто, ви б не повірили, наскільки вона духовна людина, в усьому бачить хороше. А от Джен — вона останнім часом стала якась відсторонена, ніби її гнітило щось. Я думала, то якісь фінансові проблеми чи, може, просто такий невеличкий післяріздвяний смуток. Мені й не снилося... — Вона шморгає носом. — Перепрошую, маю сякнутися.

— Будь ласка.

Холлі хапає його записник. Пише в ньому друкованими літерами. Почерк у неї дрібний — затиснутий, як Ходжес часто про нього думає. Написавши, Холлі тицяє блокнот йому мало не під ніс, там стоїть: «Спитай про Zappit!»

Елдерсон протяжливо, гучно сякається.

— Перепрошую.

— Усе гаразд. Ненсі, ви часом не знаєте — у місіс Еллертон не було маленького ігрового пристрою? Він мав бути рожевий.

— Боже милосердний, як ви дізналися?

— Насправді я всього не знаю, — зізнається Ходжес. — Я звичайний детектив на пенсії, в мене є список питань, які треба з'ясувати...

— Вона казала, їй дав його якийсь чоловік. Сказав, що це безкоштовно, якщо вона заповнить анкету і надішле в компанію. Штучка така трохи більша за маленьку книжечку в м'якій обкладинці. Вона просто у них у хаті лежала...

— А коли це було?

— Дату не згадаю, але точно до Різдва. Уперше я бачила той пристрій на кавовому столику у вітальні. Лежав там разом зі згорнутою анкетною, минуло Різдво, а він лежав: я помітила, бо вони ялинку прибрали, — а тоді разок бачила на кухонному столі. Джен сказала, що ввімкнула його, щоб подивитися, як воно працює, знайшла там пасьянси, мабуть, із десятків різних — і «Клондайк», і «Картина», і «Піраміда»... Тож коли вона стала ним користуватися, то заповнила анкету й вислала.

— Вона заряджала його у ванній Марті?

— Так, бо там найзручніше місце. Вона, розумієте, в тій частині будинку багато часу проводила.

— Угу... Ви кажете, місіс Еллертон стала відстороненою?

— *Трохи* відстороненою, — одразу виправляє Елдерсон. — Здебільшого вона була така, як завжди. Таке ж сонечко, як і Марті.

— Але про щось вона замислювалася.

— Так, напевне.

— Щось *гнітило*.

— Ну...

— Це сталося часом не тоді ж, коли вона стала користуватися тим ігровим пристроєм?

— Та, мабуть, так... Тепер, коли я про це подумала, — виходить, так... Але ж як могли пасьянси на тій рожевій штучці увігнати її в депресію?

— Не знаю... — каже Ходжес і пише в блокноті: «ДЕПРЕСІЯ». Він вважає, що від «відстороненості» до депресії — великий крок.

— А родичам їхнім уже сказали? — питає Елдерсон. — У місті їх немає, але є двоюрідні в Огайо, я знаю, і в Канзасі теж. Чи то, може, в Індіані... Імена є в неї в записнику.

— Цим займається поліція, поки ми розмовляємо з вами, — каже Ходжес, хоча вирішує потім зателефонувати Пітові й уточнити. Може, старого колегу це роздратує, але й нехай. У кожному слові Ненсі Елдерсон таке горе, що йому хочеться хоч якось втішити жінку. — Можна ще одне питання?

— Звичайно.

— Ви часом не помічали, щоб хтось просто так крутився навколо будинку — без помітної причини?

Холлі енергійно киває.

— Чому ви про це питаєте? — дуже дивується Елдерсон. — Ну ви ж не думаєте, що хтось *чужий*...

— Я нічого не думаю, — спокійно каже Ходжес. — Я просто допомагаю поліції, бо останнім часом там великі скорочення. Міський бюджет зменшився...

— Я знаю, це просто жах.

— То вони мені дали список запитань — і оце останнє.

— Ну, так нікого не було. Я б помітила, бо там підворіття між будинком і гаражем. Гараж опалюється, то там комора і пралка-сушарка. Я весь час туди бігала, то звідти видно вулицю. До кінця Гілтоп-корту практично ніхто не доходить, адже їхній будинок крайній. За ним поворот. Звичайно, ходить листоноша, і кур'єри з «Єдиної поштової служби», іноді з «FedEx» із посилками, але так ми там на тому кінці вулиці самі, хіба що хтось заблукав...

— То там зовсім нікого не було?

— Ні, сер, я впевнена — нікого.

— І той, хто дав місіс Еллертон ігровий пристрій, — теж там не ходить?

— Ні, він до неї підійшов в «Ridgedeline Foods». Це крамниця-гастроном під гіркою, на перетині Гіллтоп-корту з Сіті-авеню. Далі ще за милю стоїть «Kroger», на Сіті-авеню-плазі, але Дженіс туди не ходила, хоча там трохи дешевше, бо каже, що треба завжди купувати поблизу, якщо... якщо... — Ненсі раптом гучно схлипує. — Але ж вона ходила на заступи *всюди*, правда ж? О, я просто не можу повірити! Джен ніколи б не скривдила Марті, ніколи в житті!

— Це дуже сумно, — каже Ходжес.

— Мені треба сьогодні ж повернутися. — Тепер Елдерсон звертається скоріше до себе, ніж до Ходжеса. — Родичі прийдуть не одразу, мабуть, а хтось же має про все подбати...

«Останній обов'язок економки...» — думає Ходжес, і ця думка його зворушує, а водночас чомусь жахає.

— Я хочу вам подякувати, що приділили нам час, Ненсі. Я вас зараз відпу...

— Звичайно, там був отой підстаркуватий чоловік... — каже Елдерсон.

— Який чоловік?

— Я його кілька разів бачила біля номера 1588. Зупиняв машину коло бордюру і стояв на хіднику, просто дивився на будинок. На отой, що через дорогу і трохи вниз. Може, ви не помітили, але він продається.

Ходжес помітив, але не признається. Не хоче перебивати жінку.

— Якось він зайшов просто на газон і зазирнув у вікно з еркером — то було перед останньою великою заметіллю. Я думала, у нього такі собі оглядини. — Вона непереконливо сміється. — А моя мама, правда, казала про це «думкою багатіє» — бо він точно не скидався на людину, якій це по кишені.

— Не скидався?

— Ага. Він був у робочому одязі — знаєте, такі зелені штани і куртка тепла, залатана маскувальною стрічкою. Ну і машина в нього на вигляд дуже стара, на ній трохи ґрунтовку з-під фарби видно. Мій чоловік покійний це називав — «фарба бідняків».

— А ви часом не знаєте, яка то була машина?

Тим часом перегортає блокнот на наступний аркуш і пише: «ЗНАЙТИ ДАТУ ОСТАННЬОЇ ВЕЛИКОЇ ЗАМЕТІЛІ». Холлі читає і киває.

— Ні, на жаль, я на машинах не знаюся. Навіть кольору не згадаю — тільки оті плями ґрунтівки. Містере Ходжесе, ви певні, що тут немає помилки? — майже благально каже вона.

— Я би й радий сказати, що це помилка, Ненсі, але не можу. Ви дуже нам допомогли.

— Правда? — у голосі чути сумнів.

Ходжес дає Ненсі свій номер, номери Холлі і їхнього офісу. Просить виходити на зв'язок, якщо згадає що-небудь іще. Нагадує, що може виникнути інтерес у преси, бо Мартіну паралізувало у 2009 році через події в центрі, й нагадує, що Ненсі не зобов'язана все розповідати журналістам і телевізійникам, якщо не хоче.

Коли він кладе слухавку, Ненсі Елдерсон знову плаче.

Вони з Холлі йдуть обідати в «Сад панди» в сусідньому кварталі. Ще рано, і в залі вони практично самі. Холлі не їсть м'яса і замовляє китайську локшину з овочами. Ходжес любить гостру яловичину шматочками, але шлунок останніми днями такого не приймає, то він замовляє ягнятину «ма ла». Обое їдять паличками — Холлі тому, що добре вміє, а Ходжес для того, щоб не поспішати й зменшити імовірність пообіднього вогнища в животі.

Вона каже:

— Остання велика заметіль була дев'ятнадцятого грудня. Погодники повідомляли, що на Урядовій площі сніг лежав шаром в одинадцять дюймів¹¹, а в Бренсон-парку — тринадцять¹². Не те щоб надзвичайно товсто, але другий снігопад тієї зими — попередній — насипав лише чотири дюйми¹³.

— Шість днів до Різдва. Десь тоді Дженіс Еллертон отримала «заппіт», як пригадує Елдерсон.

— А ти гадаєш — їй дав ту штуку той самий чоловік, який дивився на будинок?

Ходжес ловить шматок броколі. Вона має бути корисна, як і всі інші несмачні овочі.

— Не думаю, що Еллертон будь-що взагалі взяла б у чоловіка в куртці, заліпленій маскувальною стрічкою. Я такої можливості не виключаю, але навряд.

— Ти їж, Білле. Якщо я поїм усе своє швидше за тебе, то вийде, що я як свиня.

Ходжес їсть, хоча останніми днями апетит у нього слабенький навіть тоді, коли шлунок не влаштовує сцен. Коли шматок застряє в горлі, він змиває його чаєм. Мабуть, непогана думка — чай, здається, допомагає. Він думає про результати аналізів, які має побачити. Спадає на думку, що проблема може бути серйозніша, ніж виразка, що виразка якраз може виявитися найкращим сценарієм розвитку подій. Проти неї є ліки. А проти іншого — не дуже.

Коли він вже бачить дно на середині тарілки (але, Господи, скільки ж по краях полишалось), то відкладає палички і каже:

— Я виявив дещо, поки ти виловлювала Ненсі Елдерсон.

— То скажи.

— Я читав про ті «заппіти». Просто дивина, як оці електронні компанії з'являються — і раптом зникають. Як кульбабки навесні. Той «командер» не став аж надто популярним на ринку. Занадто простий, занадто дорогий, занадто складна конкуренція. Акції корпорації «Zappit» упали, і її перекупила компанія «Sunrise Solutions». Минуло два роки — і ця компанія теж збанкрутувала й закрилася. Що означає: «заппітів» давно вже нема і той чоловік, який роздавав пристрої, — якийсь шахрай.

Холлі швидко розуміє, до чого він веде.

— Тобто ота анкета — хвіст собачий. Щось таке, для, так би мовити, правдоподібності. Але ж той чоловік не намагався розкрутити жінку на гроші, ні?

— Ні. Принаймні нам про це невідомо.

— Щось тут дуже дивне, Білле. Ти будеш про це казати детективу Гантлі й міс Красиві Сірі Очі?

Ходжес бере з тарілки останній, найменший шматочок м'яса — і отримує нагоду впустити його назад.

— А чого вона тобі не подобається, Холлі?

— Ну, вона мене за ненормальну вважає, — спокійно пояснює жінка. — Такі справи.

— Та я впевнений, що вона не...

— Та ні. Вважає. І, мабуть, думає, що я й небезпечна теж, після того як я дала по голові Брейді Хартсфілду на концерті «Довколишніх». Але мені все одно. Я б і знову так зробила. Хоч тисячу разів!

Він кладе долоню на її руку. Палички в пальцях Холлі вібрують, мов камертон.

— Я знаю, що ти б так зробила. І була б тисячу разів права. Ти врятувала тисячу життів — і то за мінімальними оцінками.

¹¹ Близько 28 см.

¹² Близько 33 см.

¹³ Приблизно 10 см.

Вона витягає руку з-під його руки й починає збирати крупинки рису.

— Ну, я можу жити із тим, що хтось вважає мене за ненормальну. Я все життя мала справу з такими людьми — з моїх батьків починаючи. Але тут і ще дещо. Ізабель бачить тільки те, що перед очима, і не любить тих, хто бачить більше чи, принаймні, шукає чогось більшого. Вона і до тебе так ставиться, Білле. Вона ревнує. Ревнує Піта до тебе.

Ходжес нічого не каже. Такої можливості він не розглядав.

Холлі кладе палички.

— А ти не відповів на моє запитання. Ти розкажеш, що нового дізнався?

— Ще ні. Є дещо таке, що я хочу зробити спочатку, якщо ти затримаєшся в офісі після обіду.

Холлі усміхається, дивлячись у тарілку із залишками страви.

— А я завжди так.

10

Білл Ходжес — не єдина людина, якій не сподобалося, що Беккі Хелмінгтон замінили. Сестри й санітари мозкової травматології прозивали своє місце роботи «Відро» чи «Мозкове відро», а Рут Скапеллі вже давно стала в них позаочі «сестрою Ретчед»¹⁴. Не встигло й трьох місяців її роботи минути, як вона вже попереувала в інші відділення трьох медсестер за всякі дрібні гріхи, а одного санітара звільнила за паління в підсобці. Халати деяких кольорів вона персоналу заборонила під приводом того, що вони «занадто відволікають» чи «занадто нав'язливі».

А от лікарям вона подобалася. Вони вважали її швидкою і компетентною. З пацієнтами вона теж працювала швидко й компетентно, але холодно і не без певної прихованої зневаги. Вона не дозволяла собі сказати про навіть найтяжче вражених «овоч» чи «колода», принаймні при свідках, — але щось таке було в її ставленні.

— Вона знає свою справу, — сказала одна медсестра іншій у кімнаті відпочинку невдовзі після призначення Скапеллі. — Тут не посперечаєшся, але чогось важливого бракує.

Друга медсестра — ветеран із тридцятирічним стажем, яка бачила все, що можна, замислилася. І промовила єдине, але слухне слово:

— Милосердя.

Скапеллі ніколи не демонструвала холодності чи зневаги у товаристві Фелікса Бабіно, завідувача неврології, коли він проводив обхід. Але коли б вона й демонструвала, то він би, мабуть, не помітив. Дехто з лікарів усе ж помічав це, але мало хто зважав на своє спостереження: дії такої нижчої раси, як медсестри, навіть хоч би й старші медсестри, залишалися поза їхньою королівською увагою.

Скапеллі немовби відчувала, що всі пацієнти клініки, незалежно від тяжкості їхнього стану, несуть за цей стан певну частину відповідальності — і коли б вони хоч трохи постаралися, то, звичайно, відновили б бодай частину функцій свого організму. Проте вона робила свою справу добре, у чомусь навіть краще за Беккі Хелмінгтон, яку всі любили значно більше. Якби новій старшій медсестрі це сказали, Рут Скапеллі відповіла б: я тут не для того, щоб мене любили. Я тут для того, щоб дбати про пацієнтів, — абзац і крапка!

Проте є у «Відрі» такий давній пацієнт, якого старша медсестра справді ненавидить. Це Брейді Хартсфілд. Причина не в тому, що він убив чи травмував тоді в центрі когось із її друзів чи родичів, — вона просто вважала, що він шахрує. Уникає заслуженої кари. Зазвичай

¹⁴ Сестра Ретчед — жорстока старша медсестра з роману Кена Кізі «Політ над гніздом зозулі».

Скапеллі трималася від нього якнайдалі й відправляла до нього когось іншого — бо через один погляд на нього вона цілий день потім не могла відійти від люті, що всю систему може одурити така потвора. Була й інша причина, з якої вона не схильна до нього ходити: вона в його палаті не зовсім довіряла собі. Уже два рази вона дещо зробила. Із таких речей, які, коли б хто побачив, призвели б до її звільнення. Але цього січневого дня, саме тоді, коли Холлі й Ходжес доїдали свій обід, її немов на невидимій мотузці тягло до палати 217. Щойно вранці вона була змушена туди сходити, бо лікар Бабіно вимагав супроводжувати його на обходах, а Брейді в нього — зірковий пацієнт. Лікар дивується, наскільки його стан покращився.

— Він міг би взагалі так і не вийти з коматозного стану, — казав Бабіно невдовзі після того, як вона прийшла працювати у «Відро». Головний лікар зазвичай дуже холоднокровний, а коли говорить про Брейді, то майже радіє. — А тепер погляньте на нього! Він уже може ходити на короткі відстані — з допомогою, звичайно. Може сам їсти, може словами чи жестами відповідати на прості запитання.

Також він схильний попадати собі в око виделкою, могла б додати Скапеллі (але не додає), а його «словесні» реакції їй звучать як «ва-ва» і «гу-гу». Ну і ще питання відходів. Надягни йому памперса — стримуватиметься. Зніми — намочить ліжку, і до ворожки не ходи. Коли може, то туди й велику потребу справить. Наче все розуміє. І вона переконана: він *розуміє*.

І він усвідомлює ще дещо — тут сумніву бути не може: він розуміє, що Скапеллі його не любить. Саме того ранку, після огляду, коли лікар Бабіно мив руки в санвузлі при палаті, Брейді підняв голову, подивився на медсестру й зігнув руку до грудей. Склав пальці в слабкий, тремтливий кулак. Із кулака поволі піднявся середній палець.

Спочатку Скапеллі просто не зрозуміла, *що* це вона бачить: Брейді Хартсфілд показує їй середній палець. Потім, коли звук води припинився, на її формі раптом відірвалися два гудзики і показала середина коригувального ліфчика «Playtex». Вона не вірила пліткам, які чула про цього покидька, але зараз...

Він посміхнувся. *Вишкірився* на неї.

Тепер вона іде до палати 217, а над головою в неї пливе спокійна музика з колонок. На ній запасна форма — рожева, яку Скапеллі тримає в шафі і не дуже любить. Вона дивиться на всі боки, чи ніхто її не помітив, вдає, що роздивляється графік стану Брейді на дверях (раптом хтось її бачить), — а потім прослизає в палату. Брейді сидить у кріслі біля вікна, де й завжди. Він вбраний в одну зі своїх чотирьох смугастих сорочок і джинси. Волосся в нього зачесане, а щоки гладенькі, мов у немовляти. Значок на кишені свідчить: «Мене поголила медсестра Барбара!»

«Живе, як той Дональд Трамп! — думає Рут Скапеллі. — Убив вісім людей, скалічив хтозна-скільки, хотів знищити тисячі дівчат-підлітків на рок-концерті, а тут сидить паном, і йому спеціальний персонал їсти носить, обпирають його, голять. Йому *масаж* роблять тричі на тиждень! На *водні процедури* чотири рази на тиждень водять, у *гарячій ванні* воно сидить!»

Та де там — як Дональд Трамп! Де ж пак. Скоріше як той шейх на Близькому Сході, де нафти багато.

А якщо вона скаже Бабіно, що він їй середній палець показав?

«Та ні, — скаже він, — не може такого бути, сестро Скапеллі. То ви бачили всього-на-всього неусвідомлений судомний рух. Він досі ще не здатний до мисленнєвого процесу, який міг би привести до такого жесту. Та коли й міг би, чи став би він вам показувати такий жест?»

— Бо я тобі не подобаюся, — каже вона, нахилиючись уперед; її руки впираються в прикриті рожевим халатом коліна. — Правда ж, містере Хартсфілде? То ми квити — я тебе теж терпіти не можу.

Він на неї не дивиться, не подає жодної ознаки, що чує її слова. Просто дивиться у вікно на парковку через дорогу. Але ж насправді він її *чує*, вона абсолютно певна, і його небажання це визнати лютить її ще сильніше. Коли вона говорить — її мають слухати!

— Чи маю я повірити, що ти відірвав мені гудзики на формі за допомогою якогось впливу на відстані?

Мовчання.

— Я краще знаю. Я ту форму й збиралася замінити. Там халат тіснуватий. Ти можеш задурити голову комусь більш легковірному, але не обманюй мене, містере Хартсфілде. Ти тільки й можеш, що тут сидіти. І вробляти ліжку, щойно отримуєш таку можливість.

Мовчання.

Вона озирається на двері, перевіряючи, чи зачинено, тоді прибирає з коліна руку і простягає до нього.

— Із тих людей, яких ти поранив, дехто страждає досі. Це тебе радує? Правда ж, тобі приємно? А *оце* тобі як сподобається? Ану ж бо, перевіримо!

Спочатку вона торкається його соска крізь сорочку, а тоді хапає двома пальцями. Нігті в неї обстрижені коротко, але, коли треба, ними можна колупнути. Вона викручує йому сосок спочатку в один бік, потім у другий.

— Оце біль, містере Хартсфілде. Як вам подобається?

На його обличчі той самий незворушний вираз, що й завжди, і медсестра лютує ще сильніше. Вона нахиляється ближче, їхні носи майже торкаються. Зараз її обличчя ще більше, ніж завжди, нагадує кулак. Блакитні очі вирячені під окулярами. У кутках її губ трохи піниться слина.

— Я б могла таке зробити і з твоїми яечками, — сичить вона. — І, можливо, навіть зроблю.

Так. Могла б. Адже він Бабіно не зможе поскаржитися. Він вимовляє, може, сорок слів, і мало хто взагалі розбирає, що він каже. «Хочу ще кукурудзи» в нього звучить як «хо-ще-ку-ку-зи» — десь так у старих вестернах індіанці говорили. Єдине, що він може вимовити чітко — то слова «Де моя мама?», і кілька разів Скапеллі з великою приємністю нагадувала йому, що його мати померла.

Вона знову викручує йому сосок. Спочатку за годинниковою стрілкою, потім проти. При цьому щипає якомога сильніше, а руки медсестри — це сильні руки.

— Ти вважаєш доктора Бабіно за свою домашню тварину, але ти все неправильно зрозумів. Це ти — його тварина. Його кролик піддослідний. Він вважає, що я не знаю про ті експериментальні ліки, які він тобі дає, а я знаю. Вітаміни, каже він. Вітаміни, пупсику. А я *все* знаю, що тут робиться. Він вважає, що повністю тебе вилікує, але цього не буде ніколи. У тебе все занадто запущене. А якщо й зможе, то що? Постанеш перед судом — і сядеш до кінця життя. А в державній в'язниці Вейнсвілл гарячої ванни немає.

Вона так міцно стискає йому сосок, що на її зап'ясті проступають жили, а той не показує й знаку, що відчуває, — просто з відсутнім обличчям дивиться на парковку. Якщо це триватиме й далі, то хтось із медсестер помітить синець, набряк і це запишуть йому в картку.

Вона відпускає його і відступає, важко відсапуючись, — і тут жалюзі на вікні різко торохтять якимсь кістяним звуком. Медсестра аж підскакує і роззирається. Коли вона знову повертає голову — Хартсфілд уже дивиться не на парковку. Він дивиться просто *на неї*. Його очі ясні й притомні. Скапеллі відчуває сильний напад жаху, робить крок назад.

— Я б могла розповісти Бабіно, — каже вона, — але лікарі схильні відмахуватися від фактів, особливо тоді, коли їхній думці суперечить медсестра, навіть старша. Та й чого б я стала це робити? Хай експериментує на тобі, як хоче. Для тебе й Вейнсвілл — це занадто гарно, містере Хартсфілде. Може, дасть він тобі чогось такого, від чого ти здохнеш. На це ти й заслужив.

У коридорі торохтить візок із їжею; хтось пізно обідає. Рут Скапеллі здригається, наче пробудилася від страшного сну, і задкує до дверей, позираючи то на Хартсфілда, то на вже тихі жалюзі, а потім знову на нього.

— Сиди вже. Лишаю тебе подумати, тільки одне тобі перед тим скажу. Якщо ти колись іще покажеш мені середній палець — то це будуть уже точно яйця!

Рука Брейді, яка лежала на коліні, підіймається до грудей. Вона тремтить, але це проблеми контролю моторики: завдяки десяти сеансам внизу у фізіотерапії до нього вже трохи повернувся м'язовий тонус.

Скапеллі недовірливо витріщає очі: з кулака висовується середній палець і нахиляється в її бік.

На обличчі пацієнта блукає масна посмішка.

— Ти — виродок, — тихо каже вона. — Помилка природи.

Але близько вже не підходить. Її проймає раптовий, ірраціональний страх від того, що могло б статися, якби вона наблизилася.

11

Том Сауберс більш ніж охочий допомогти Ходжесові, навіть якщо заради його прохання доведеться перенести парочку пообідніх зустрічей. Його борг перед Біллом значно більший, ніж просто екскурсія порожнім будинком на Рідждейлі, адже цей колишній поліцейський — із допомогою друзів Холлі й Джерома — врятував життя його синові й дочці. А можливо, й дружині.

Він вимикає сигналізацію в передпокої, читаючи код з папірця на теці, яку він узяв із собою. Вони з детективом ходять кімнатами внизу, і від їхніх кроків іде луна. Том не втримується й заводить свою пісню: так, це далеко від центру, немає сумніву, але це означає, що всі міські служби: вода, послуги трактора, вивезення сміття, шкільні й громадські автобуси — дістаються вам без міського гамору. «Тут і кабелі можна без проблем підвести...»

— Чудово, але я не збираюся його купувати.

Том допитливо дивиться на Білла:

— А чого ж ви хочете?

Ходжес не бачить причин приховувати правду:

— Хочу знати, чи ніхто звідси не стежив за будинком на тому боці вулиці. Там на минулих вихідних сталося вбивство із самогубством.

— У 1601-му? Боже мій, Білле, який кошмар!

Таки кошмар, думає Ходжес, і, не сумніваюся, ти вже міркуєш, чи не варто провести розмову щодо того, аби стати агентом з його продажу...

Не те що він має щось проти чоловіка, який внаслідок бійні в центрі пройшов крізь своє власне пекло...

— А ви ціпок залишили внизу, бачу, — коментує Ходжес, коли вони підіймаються на другий поверх.

— Я іноді користуюся ним пізно ввечері, особливо в дощову погоду, — каже Том. — Учені кажуть, що оці всі розмови про біль у суглобах на погоду — хрінь собача, але скажу тобі: оцей бабський забобон можна хоч у банк нести. Ну, ось і хазяйська спальня, і можна побачити, що вона влаштована так, щоб вловлювати промені ранкового сонця. Санітарний вузол великий і гарний — душ із пульсуючим струменем, — а отам по коридору...

Так, будинок чудовий. Ходжес у Рідждейлі нічого інакшого й не очікував, але немає жодної ознаки, що хтось останнім часом тут бував.

— Достатньо? — питає Том.

— Та, мабуть, так. А ви тут поблизу нікого не помічали?

— Нікогісінько. І сигналізація хороша. Коли б хтось вломився...
— Атож, — каже Ходжес. — Вибачте, що витяг вас сюди в таку холоднечу.
— Та дрібниці. Я б усе одно вдома не сидів. І радий бачити вас. — Вони виходять через кухню; Том заново замикає за собою двері. — Тільки щось ви страшенно схудли.

— Ну, ви ж знаєте, як то кажуть — занадто худими і занадто багатими не бувають!

Том, який після своїх травм у центрі залишився занадто худим і занадто бідним, зустрічає цей бородатий жарт ввічливою усмішкою і йде до фасаду будинку. Ходжес робить кілька кроків за ним і раптом зупиняється.

— А можна зазирнути в гараж?

— Звичайно, тільки там нічого нема.

— Ну глянути.

— Щоб уже всі крапки над «і» розставити, еге? Зрозуміло! Ану зараз ключа знайду.

Тільки ключ йому не потрібен: двері гаража прочинені десь на два пальці. Чоловіки мовчки дивляться на тріски, що стирчать з виламаного місця навколо замка. Нарешті Том каже:

— Ось і маєш...

— Сигналізація не охоплює гараж, наскільки я розумію.

— Правильно розумієте. Тут же немає чого охороняти.

Ходжес заходить у прямокутне приміщення з голими дерев'яними стінами і наливною бетонною підлогою. На бетоні помітні відбитки підшав. У Ходжеса з рота йде пара, але крім неї він помічає ще дещо. Біля лівих гаражних дверей стоїть стілець. Хтось на ньому сидів і визирав надвір.

У Ходжеса в лівій верхній частині живота поступово зростає неприємне відчуття, випускає мацаки до нижньої частини спини — такий біль уже став йому наче старий приятель, але зараз хвилювання повністю заглушило його.

Хтось тут сидів і дивився на будинок 1601, думає він. Готовий закластись на ранчо, коли б його мав.

Він йде в передню частину гаража й сідає на те місце, де сидів невідомий. Посередині двері розташовані три віконця, і з одного витерто пил. Точно навпроти — велике вікно вітальні будинку номер 1601.

— Слухайте, Білле, — каже Том. — Там щось під стільцем.

Ходжес нахиляється й зазирає, хоча від того живіт горить вогнем. Бачить там чорний диск, приблизно три дюйми¹⁵ в діаметрі. Бере його за краї. На диску золотими літерами написано одне слово: «STEINER».

— Це від камери? — питає Том.

— Від бінокля. Поліцейські відділки з товстим бюджетом користуються біноклями «стайнер».

З хорошим «стайнером» — а, наскільки відомо Ходжесові, поганих їх не буває — спостерігач міг би просто-таки опинитися в кімнаті Еллертон і Стовер, якщо вікно не зашторено... а коли вони з Холлі зранку були в тій кімнаті, штори були розсунуті. Чорт, якщо жіночки дивилися новини CNN, то спостерігач міг читати рухомий рядок внизу екрана!

Ходжес не має кульочка для речових доказів, але в кишені його куртки лежить пачка паперових серветок. У дві з них він акуратно загортає кришку від лінзи й ховає у внутрішню кишеню. Встає зі стільця (від чого шлунок знову скручує — щось сьогодні після обіду біль особливо дається взнаки) і тут помічає ще одну деталь. Хтось вирізав на дерев'яній стіні одну літеру між двома гаражними дверима — можливо, кишеньковим ножиком.

І ця літера — Z.

¹⁵ Приблизно 7,5 см.

Вони вже майже вийшли на під'їзду доріжку, коли з Ходжесом стається дещо нове: раптовий больовий імпульс під лівим коліном — таке відчуття, ніби вдарили ножом. Він скрикує і від здивування, і від болю, схиляється, розминає руками болючий суглоб, щоб могли зрушити з місця. Чи щоб хоча б трохи полегшало.

Том схиляється до нього — і жоден з двох не помічає старий «шевроле», котрий повільно суне Гіллтоп-кортом. На його потертих синіх боках видно плями червоної ґрунтівки. Немолодий чолов'яга за кермом ще зменшує швидкість і роздивляється двох коло гаража. Потім «шевроле» розганяється, випустивши з вихлопної труби хмару блакитного диму, і проминає будинок Еллертон і Стовер, прямуючи до повороту в кінці вулиці.

— Що це було? — питає Том. — Що з вами?

— Судом, — цідить крізь зуби Ходжес.

— Розітріть.

Ходжес болісно посміхається з-під розкуйовдженого чуба:

— А що ж я, по-вашому, роблю?

— Можна я?

Том Сауберс, ветеран фізіотерапії завдяки походу на один ярмарок вакансій шість років тому, відсуває руку Ходжеса вбік. Знімає рукавичку й береться пальцями за коліно. Міцно.

— Ой, Господи! Бля, боляче!

— Знаю, — каже Том. — Тут нічого не вдієш. Перенесіть якомога більше ваги на здорову ногу...

Ходжес так і робить. «Шевроле малібу» з латками нудно-червоної фарби знову поволі проїжджає повз них — тепер уже вниз із гірки. Водій знову обдаровує їх довгим поглядом — і розганяє машину.

— Попускає... — каже Ходжес. — Дякувати Богу за маленькі приємності.

Ногу справді відпустило, а от живіт горить і спина болить, як побита.

Том стурбовано на нього дивиться.

— У вас точно все гаразд?

— Так. Просто ногу звело, та й усе.

— А ще може бути тромбоз глибоких вен. Ви ж уже не хлопчик, Білле. Вам треба перевіритися. Якби при мені з вами щось сталося, Піт мені б ніколи не пробачив. І сестра його теж. Ми так вам зобов'язані!

— Усе під контролем, завтра мені саме до лікаря, — каже Ходжес. — А тепер рушаймо звідси. Такий холод.

Кроків два-три він ще робить шкутильгаючи, після чого біль під коліном залишає його остаточно і він може йти нормально. Нормальніше за Тома. Того квітнева зустріч із Брейді Хартсфілдом у 2009 році нагородила кульгавістю на все життя.

Коли Ходжес дістається додому, шлункові легшає, а от сам він втомлений, як собака. Останніми днями він швидко стомлюється і пояснює це для себе паршивістю апетиту — але все ж не до кінця цього певний. Дорогою з Ріджейла в нього в кишені двічі билося скло і кричали діти, але за кермом він ніколи не бере слухавку, частково тому, що це небезпечно (не

кажучи про те, що законами штату заборонено), а більше — тому, що не хоче бути рабом цієї штуки.

До того ж не треба бути чарівником, щоб знати, від кого прийшло щонайменше одне з повідомлень. Він береться за телефон лише тоді, коли вже повісив куртку в шафу в передпокої й злегка промацав внутрішню кишеню, перевіряючи кришечку від бінокля — чи справді вона на місці.

Перше повідомлення прийшло від Холлі: **Нам треба поговорити з Пітом і Ізабель, але спочатку зателефонуй мені. Маю ? до тебе.**

Друге — не від неї: **Доктор Стамос має до вас термінову розмову. Вас записано на 9:00 завтра. Будь ласка, з'явіться на прийом!**

Ходжес дивиться на годинник і бачить, що, хоча здається, ніби від ранку вже минув місяць, лише п'ятнадцять хвилин на п'яту. Телефонує до кабінету Стамоса, слухавку бере Марлі. Він одразу впізнає її за бадьорим голосом, який серйознішає, щойно Ходжес каже своє прізвище. Він не знає, які результати аналізів, але вони, вочевидь, недобрі. Як колись сказав Боб Ділан, для того щоб знати, звідки вітер, синоптик не потрібен.

Він переносить візит на пів на десяту, бо хоче спочатку посидіти з Холлі, Пітом і Ізабель. Він не дозволить собі повірити, що одразу після візиту до доктора Стамоса буде треба лягти в лікарню, але він реаліст і отой несподіваний біль у нозі не на жарт налякав його.

Марлі просить його лишатися на лінії. Ходжес якийсь час слухає мелодію групи «Young Rascals» (зараз вони, мабуть, уже далеко не «юні негідники», а цілком собі старі, думає він), після чого вона повертається.

— Ми можемо перенести вас на пів на десяту, містере Ходжесе, але доктор Стамос хоче наголосити, що вам абсолютно необхідно прийти.

Ходжес не встигає стриматися:

— А наскільки все погано?

— У мене про ваш випадок інформації немає, — каже Марлі, — але я б сказала, що вам треба якомога швидше зайнятися тим, що погано. Чи ви так не вважаєте?

— Звичайно, вважаю, — з притиском каже Ходжес. — Безумовно, я прийду. І дякую вам.

Він роз'єднується і дивиться на свій телефон. На екрані — фотографія дочки, коли тій було сім років, вона, весела й усміхнена, катається на гойдалці, яку він повісив у дворі, коли вони мешкали на Фріборн-авеню. Коли вони ще були сім'єю. Тепер Еллі тридцять шість, вона розлучена, ходить до психолога і намагається пережити болісні стосунки з чоловіком, котрий розповів їй історію, стару як світ: «Я її скоро покину, але зараз час незручний...»

Ходжес кладе телефон і підіймає сорочку. Біль у лівій частині живота знову зменшується до слабкого фону, і добре, тільки от не подобається йому оце потовщення під грудною кліткою. Наче він щойно з'їв величезний обід, а насправді ж він ледве половину обіду подужав і бубликом поснідав.

— Що з тобою діється? — звертається він до напухлого живота. — Мені б не завадив якийсь натяк, доки я завтра прийду на прийом.

Мабуть, він міг би якийсь натяк отримати, коли б увімкнув комп'ютер і поліз в Інтернет на медичні сайти, але він дійшов твердого переконання, що самодіагностика через Мережу — то забавка для дурнів. Натомість він телефонує Холлі. Та хоче знати, чи знайшлося щось цікаве в будинку 1588.

— Ну дуже цікаве, як отой у програмі «Laugh-In»¹⁶ казав, але спочатку — давай своє запитання!

¹⁶ «Laugh-In» — комедійне шоу 1960—1970-х років.

— Як ти вважаєш, Піт може виявити, чи Мартіна Стовер купувала комп'ютер? Перевірити її картки чи що? Бо її мати була *старезна*. Якщо це правда, то, значить, вона всерйоз збиралася вчитися на інтернет-курсах. А якщо вона серйозно збиралася, то...

— То ймовірність того, що вона домовилася з матір'ю про свою смерть, різко падає.

— Атож.

— Проте це не означає, що мати сама не могла на таке зважитися. Вона могла налити горілки з ліками в трубку Мартіні, поки та спала, а сама піти в ванну і там усе закінчити.

— Але Ненсі Елдерсон казала...

— Що вони щасливі — ну ясна річ, пам'ятаю. Просто варіант наводжу. Сама я в це не вірю.

— У тебе голос стомлений.

— Та просто трохи затуркався в кінці дня. От пожую чого-небудь — одразу збадьорюся!

Щоправда, ніколи в житті йому не хотілося їсти менше, ніж зараз.

— Їж добре. Ти щось дуже схуд. Але спочатку розкажи, що ж ви бачили у тому порожньому будинку.

— Тільки не в самому будинку. А в гаражі.

Він розповідає. Вона не перебиває його. І нічого не каже, коли він закінчує свою оповідь. Холлі інколи забуває, що вони ведуть телефонну розмову, то він перериває мовчання:

— Що скажеш?

— Не знаю, от зовсім не знаю. Це все... від початку до кінця ні на що не схоже. Ти теж так думаєш? Чи ні? Бо, може, я занадто сильно реаую. Таке буває...

Чи я не знаю, думає Ходжес, але цього разу він не вважає, що Холлі переоцінює химерність ситуації, про що й каже.

Холлі відповідає:

— Ти казав, що не вважаєш, ніби Дженіс Еллертон могла взяти будь-що в чоловіка в латаній куртці й робочому одязі.

— Атож, казав.

— То це означає...

Тепер уже він мовчить, даючи їй час зібратися на думці.

— ...це означає, що тут діяли двоє. *Двоє*. Один дав Дженіс Еллертон «запїт» і вигадану анкету, в крамниці, а другий стежив за її будинком через дорогу. Причому з біноклем. З *дорогим* біноклем! Може, ті люди не працювали разом, а...

Він чекає. Злегка всміхається. Коли Холлі вмикає свої мисленнєві процеси на повну, він майже чує, як у неї в голові крутяться коліщата.

— Білле, ти ще тут?

— Так. Просто чекаю, коли ти видаси результат.

— Ну, таки схоже, що вони разом працювали. Принаймні мені так видається. І ніби щось у них було до тих жінок, які загинули. Отаке. Ну як, потішився?

— Так, Холлі, потішився. Мене завтра на пів на десяту до лікаря викликають.

— Прийшли результати?

— Ага. Хочу перед тим влаштувати зустріч із Пітом та Ізабель. Пів на дев'яту тебе влаштовує?

— Звичайно.

— То ми все викладемо, розкажемо про Елдерсон та ігровий пристрій, який ти знайшла в будинку 1588. Подивимося, що вони думають. Як тобі таке?

— Так, тільки *вона* думати не буде.

— Може, ти помиляєшся?

— Так. А небо завтра може стати зеленим у червоний горошок. Ну а зараз зроби собі попоїсти.

Ходжес запевняє, що так і вчинить, нагріває банку консервованого курячого супу з локшиною, дивлячись ранні вечірні новини. З'їдає більшу частину супу, ложку за ложкою, підбадьорюючи себе: «Ти можеш, ти можеш».

Коли він миє посуд, біль у лівій частині живота повертається разом із тими мацаками, які охоплювали спину. Здається, біль рухається вгору-вниз із кожним ударом серця. Шлунок стискається. Ходжес думає, що треба бігти до туалету, але не встигає. Натомість нахиляється над раковиною і блює із заплющеними очима. Не розплющуючи їх, тягнеться до крану, вмикає воду на повну потужність, щоб швидко змити оту гидоту. Він не хоче бачити, що з нього вилізло, бо в роті й у горлі відчувається присмак крові.

Ох, думає він, я в халепі.

В якій же я халепі.

14

Восьма вечора.

Коли лунає дзвоник у двері, Рут Скапеллі дивиться по телевізору якесь дурнувате реаліті-шоу, яке є просто приводом показати, як молоді люди обох статей бігають майже голі. Замість того щоб іти просто до дверей, вона човгає на кухню і вмикає монітор камери безпеки, яка висить над ганком. Мешкає жінка в безпечному районі, але все одно не схильна покладатися на удачу; серед улюблених приповідок її покійної матері було «лихо на місці не сидить».

Вона дивується і знічується — чоловік на ганку виявляється знайомим: на ньому твідове пальто, вочевидь, дороге, і капелюх трілбі з пером. З-під капелюха чудово доглянута сива шевелюра виразно спадає уздовж скронь. У руці в нього тоненька валіза. Це — доктор Фелікс Бабіно, голова неврологічного відділення і головне світило регіональної клініки мозкових травм «Лейкс».

Знову лунає дзвоник, і медсестра поспішає відчинити, думаючи: «Він не може знати, що я робила сьогодні ввечері, бо двері були замкнені й ніхто не бачив, як я заходила. Розслабся. Це щось інше. Може, щось профспілкове».

Але раніше він із нею профспілкові питання не обговорював, хоча останні п'ять років вона обіймає солідну посаду в професійній спілці медичних сестер. Доктор Бабіно б навіть не впізнав її на вулиці без халата. І тут вона усвідомлює, як вдягнена зараз — у старий домашній халат і так само старі капці (ще й із заячими мордочками!), але перевдягатися вже немає коли. Ну хоч бігуді на голові немає.

Він мав би зателефонувати, попередити, думає вона, але цю думку швидко змінює інша, тривожна: а може, він хоче захопити мене зненацька?

— Добрий вечір, докторе Бабіно. Заходьте, не стійте на холоді. Вибачте, що зустрічаю вас у домашньому халаті, але я просто ні на кого не чекала в гості.

Він заходить і просто зупиняється в коридорі. Щоб замкнути двері, Рут змушена його обійти. Подивившись на нього зблизька, вона міркує, щоб вони обоє, напевне, мають симптоми розладу зовнішнього вигляду. Так, вона в халаті й капцях, але ж у нього щоки поцятковані сивою щетиною. Доктор Бабіно (нікому й на думку не спало б називати його доктором Феліксом) цілком міг би модно виглядати — чого вартий тільки кашеміровий шарф, невимушено накинутий навколо шиї, — але сьогодні йому необхідно поголитися, і то у край. А ще під очима в нього фіолетові мішки.

— Дозвольте, я візьму ваше пальто, — каже вона.

Він ставить валізу між черевиків, розстібає пальто й передає їй разом із розкішним шарфом. Досі він не промовив жодного слова. Лазанья, якою вона повечеряла, доволі смачна тоді, тепер, здається, тягне шлунок донизу, немов камінь.

— Чи не бажаєте...

— Ходімо до вітальні, — каже він і проходить повз неї, наче він тут господар.

Рут Скапеллі поспішає за ним.

Бабіно бере з крісла пульт від телевізора, натискає кнопку й вимикає звук. Молоді люди й далі бігають по екрану, але це видовище не супроводжується бездумною балаканиною ведучого. Скапеллі вже не просто ніяково: їй страшно. За свою роботу, за посаду, отримати яку було нелегко, але й за себе саму. Очі в нього наче взагалі не дивляться — там порожнеча.

— Може, вам принести чого-небудь попити? Може, чашечку...

— Слухайте, сестро Скапеллі. І слухайте уважно, якщо хочете залишитися на своїй роботі.

— Я... я...

— Бо інакше втратите роботу! — Бабіно ставить валізу на крісло і розстібає хитрі золотисті замочки. Вони відмикаються з тихим клацанням. — Ви скоїли акт фізичного насильства щодо психічно неповноцінного пацієнта, який можна розглядати також як акт *сексуального* насильства, а після цього зробили те, що закон кваліфікує як погроза фізичної розправи.

— Я... я ніколи...

Вона майже не чує власного голосу. Медсестрі здається, що коли вона зараз не сяде, то знепритомніє, але його валіза стоїть на її улюбленому кріслі. Вона бреде кімнатою до дивану, по дорозі обідравши ногу об кавовий столик, ледь його не перекинувши. Відчуває, як вниз до кісточки тече цівка крові, але не дивиться на неї. Якщо вона побачить кров, то вже точно знепритомніє.

— Ви викручували сосок містерові Хартсфілду. Потім ви погрожували зробити те саме з його тестикулами.

— Він зробив вульгарний жест! — спалахує медсестра. — Показав мені середній палець!

— Я подбаю, щоб ви більше медсестрою не працювали, — каже він, зазираючи в глибину своєї валізи, тоді як вона, ледь жива, падає на диван. На валізі — його монограма. Звичайно, золота. Їздить голова відділення на новому «BMW», а стрижка, напевне, коштувала йому п'ятдесят доларів. Можливо, більше. Він владний, деспотичний начальник — і ось він погрожує зламати їй життя за одну дрібну помилку. Одну маленьку помилку — недооцінювання...

Вона б не заперечувала, коли б зараз просто провалилася під землю, але бачить усе вона напрочуд чітко. Здається, від неї не ховається жодна дрібничка: перо на капелюсі, кожна червона прожилка в його очах, навіть потворна сіра щетина на щоках і підборідді. Волосся в нього було б такого самого шурячого кольору, коли б він його не фарбував.

— Я... — тепер потекли сльози, гарячі сльози по холодних щоках. — Я... ну будь ласка, докторе Бабіно... — Вона не знає, звідки він про все дізнався, та це й не важливо. Головне, що знає. — Я ніколи більше так не буду. Ну будь ласка. *Будь ласка...*

Доктор Бабіно не поклопотався відповісти на ці благання.

Сельма Вальдес, одна з чотирьох медсестер, які працюють у «Відрі» з третьої до одинадцятої, формально стукає в палату 217 — це формальність, бо пацієнт ніколи не відповідає, — і заходить туди.

Брейді сидить у кріслі біля вікна, дивиться в темряву. Лампа коло ліжка горить, кидаючи золотаві зблиски на його волосся. На ньому досі значок: «Мене поголила медсестра Барбара!»

Вона починає питати, чи готовий він, щоб вона йому допомогла вкластися спати (він ще не може розстібнути сорочку й штани, але здатний скинути їх, коли вони розстібнуті), та зупиняється й передумує. Доктор Бабіно дописав до карти Хартсфілда наказовим червоним чорнилом: «Пацієнта не турбувати, коли він у напівпритомному стані. У ці періоди його мозок, можливо, «перезавантажується», набуваючи нових малих, але цінних здатностей. Підходьте з інтервалом у півгодини й перевіряйте. Не ігноруйте це розпорядження».

Сельма не вважає, що Хартсфілд перезавантажує якусь фігню, — він просто відчалив кудись до країни дурнів. Але, як і всі медсестри у «Відрі», вона побоюється Бабіно, який має звичку приходити з перевіркою в будь-який момент, навіть під ранок, а зараз тільки восьма вечора.

У якийсь момент після попередніх Сельминих відвідин Хартсфілд примудрився встати й зробити три кроки до тумбочки, де лежить його гаджет з іграми. Грати в жодну з них йому бракує можливостей, але ввімкнути його він може. Він любить покласти цю штуку собі на коліна і дивитися демо. Іноді він може так просидіти навіть понад годину, зігнувшись над екраном, неначе готується до якогось важливого іспиту. Найдужче йому подобається демо «Риболовлі», от і зараз він дивиться на нього. Грає мелодія, яку вона пам'ятає з дитинства: «Де море, де море красиве...»

Вона підходить ближче, збирається сказати: «О, вам воно, бачу, дуже подобається», — але згадує суворе розпорядження («не ігноруйте!»), ще й підкреслене, і натомість задивляється в маленький екран п'ять на три дюйми¹⁷. Медсестра розуміє, чим пацієнтові так полюбилося це відео: є щось красиве й чарівне в тому, як екзотичні рибки з'являються, зупиняються, а потім швидко тікають з екрану за одним змахом хвоста. Одні з них червоні... інші — сині... треті — жовті... о, яка гарна рожева...

— Не дивіться.

Голос Брейді рипить, як двері, які рідко відчиняють, і, коли між словами достатня пауза, вони цілком чіткі. Зовсім не схоже на його звичайне нерозбірливе бурмотіння. Сельма підскочила, наче він її штурхнув, а не звернувся до неї. На екрані «запита» синій спалах поглинув усіх рибок, але потім вони повертаються. Сельма дивиться на годинник, пришпилений до халату догори дригом, і бачить час: восьма двадцять. Боже мій, вона що, справді простояла тут майже двадцять хвилин?

— Ідіть.

Брейді й далі не зводить погляду з екрана, де знову туди-сюди пропливають рибки. Туди й сюди. Сельма відводить погляд, але їй це важко.

— Зайдете пізніше, — пауза. — Коли я закінчу, — пауза. — Дивитися.

Сельма робить, як їй сказано, і, щойно вийшовши в коридор, вона нарешті відчувається собою. Він звернувся до неї — щось у лісі здохло. А що, коли він любить дивитися те відео від «Риболовлі» так, як деякі чоловіки — на те, як дівчата в бікіні грають у волейбол? Знов-таки, щось дійсно велике в лісі здохло. А от чому *дітям* дають такі штуки гратися — ось питання. Для їхнього незрілого мозку це не може бути корисно, правда ж? А з другого боку, діти ж граються весь час у комп'ютерні ігри, то, може, в них імунітет. Ну а зараз у неї повно справ. Хай Хартсфілд сидить скільки хоче й на свою цяцьку витріщається.

Він же нікому тим не шкодить.

¹⁷ 12,5 × 7,5 см.

Фелікс Бабіно згинається в поясі якось неприродно, немов андроїд у науково-фантастичному фільмі. Запускає руку до валізи й виймає звідти плаский рожевий гаджет, схожий на електронну книжку. Екран сірий і порожній.

— Тут є один номер, який я б хотів знайти, — промовляє він. — Дев'ятизначний. Якщо ви зможете його знайти, сестро Скапеллі, сьогоднішній інцидент залишиться між нами.

Перше, що їй спадає на думку: «Докторе, ви збожеволіли», але сказати такого старша медсестра не може в момент, коли її життя в його руках.

— Ну як я це зможу? Я про ці електронні штуки взагалі нічого не знаю! Я телефоном ледве вмю користуватися!

— Це дурниці. Як хірургічну медсестру, вас часто викликали допомагати. Бо ви спритна.

Так, це доволі близько до істини — але в хірургії в Кайнера вона працювала років із десять тому: подавала ножиці, ретрактори, вату. Вона проходила шеститижневі курси з мікрохірургії — сімдесят відсотків за неї сплатила лікарня, — але їй було не дуже цікаво. Чи просто вона так казала: насправді їй було страшно не скласти. Але лікар має рацію: за кращих своїх часів вона була дуже швидка.

Бабіно натискає кнопку у верхній частині пристрою. Медсестра витягає шию і дивиться. Екран загоряється, на ньому висвічуються слова: «Вас вітає Zappit!» Далі на екрані з'являються всілякі іконки. Мабуть, ігри, думає вона. Він проводить по екрану пальцем раз, другий, а тоді наказує медсестрі стати поряд. Вона вагається; він посміхається. Може, це він хотів по-доброму запросити її, але жінка злякалася. Бо в очах його зовсім нічого немає — взагалі якийсь нелюдський вираз.

— Підходьте, сестро. Я не кусаюся.

Кусатись не кусається. А якщо все-таки?..

Усе ж вона робить крок до нього, щоб бачити екран, де туди-сюди плавають екзотичні рибки. Коли вони ворущать хвостиками, вгору йдуть бульбашки. Грає якась наче знайома мелодійка.

— Бачите? Оце називається «Риболовля».

— Т-так...

А подумки: «Він справді з глузду з'їхав. У нього від надміру роботи якийсь нервовий зрив...»

— Якщо ви торкнетесь екрану вниз, почнеться гра і зміниться музика, але мені потрібно від вас не це. Вам потрібно тільки демо. Видивляйтеся рожевих рибок. Вони з'являються нечасто, але плавають швидко, то будьте уважні. Не зводьте очей з екрану.

— Докторе Бабіно, чи з вами все гаразд?

Це її голос, тільки звучить він немовби зовсім здалеку. Він не відповідає, просто дивиться на екран. Скапеллі теж дивиться. Рибки цікаві. І музика наче гіпнотизує. Раптом екран зблискує синім. Вона моргає, і ось уже рибки повернулися. Плавають туди-сюди. Ворущать хвостиками й здіймають хмари бульбашок.

— Щойно побачите рожеву рибку, тицніть у неї пальцем, і з'явиться цифра. Дев'ять рибок, дев'ять цифр. Тоді у вас буде все, що треба, — і це залишиться між нами. Розумієте?

Вона думає спитати його, чи треба ті цифри записувати — чи просто запам'ятовувати, але це видається занадто складним, і вона просто каже: «Так».

— Добре. — Він дає їй гаджет. — Дев'ять рибок, дев'ять цифр. Але тільки рожеві, не забудьте.

Скапеллі дивиться на екран, де плавають рибки: червоні й зелені, зелені й сині, сині й жовті. Вони плывуть у ліву частину прямокутного екрану, а потім у праву. У праву, а потім у ліву.

Ліворуч, праворуч.

Праворуч, ліворуч.

Одні вище, другі нижче.

А де ж рожеві? Їй потрібно ловити рожевих, і, коли вона торкнеться дев'ятьох таких, усе залишиться позаду.

Краєм ока вона помічає, що Бабіно застібає свою валізу. Бере її й виходить із кімнати. Іде геть. Це не важливо. Її справа: зловити тих рожевих рибок — і все залишиться позаду. Екран загоряється синім світлом — і знову з'являються рибки. Плавають зліва направо, справа наліво. Грає пісенька: «Де море, де море красиве, де море, де море красиве, ми будем з тобою щасливі...»

Рожева! Вона торкається її пальцем! Число — 11! Іще вісім залишається.

Другу рибку вона ловить тоді, коли вхідні двері тихо зачиняються, а третю — коли надворі заводиться машина Фелікса Бабіно. Жінка стоїть посеред вітальні, розтуливши губи, немов для поцілунку, і не зводить погляду з екрана. Кольорові відблиски ходять її щоками й лобом. Її очі широко розплющені й не моргають. Впливає на видноту четверта рибка, ця повільна, немов проситься, щоб її зловили, але жінка стоїть і не рухається.

— Вітаю вас, сестро Скапеллі.

Вона роззирається і бачить у своєму кріслі Брейді Хартсфілда. Він трохи розпливається по краях, він примарний, але це він як є. Вбраний він у те саме, в чому вона його бачила тоді, коли заходила до нього ввечері: джинси й сорочка в клітинку. На сорочці значок із написом «Мене поголила медсестра Барбара!» Але звичний всім у «Відрі» порожній погляд Брейді зник. Він дивиться на медсестру із живою цікавістю. Вона пам'ятає: її брат так само спостерігав за своєю мурашиною фермою, коли вони обоє були дітьми в Герші, штат Пенсильванія.

Мабуть, він — привид: у його очах плавають рибки.

— Він розкаже, — говорить Хартсфілд. — І то будуть не просто слова, розумієте, в чому штука? У нього там є маленька така камера в моїй палаті, щоб за мною стежити. Вивчати мене. Широкий об'єктив, видно всю палату. Така лінза зветься «риб'яче око».

Він посміхається, щоб показати, що скаламбурив. Його правим оком пропливає червона рибка, зникає, потім з'являється в лівому. Скапеллі думає: «У нього в голові рибки плавають. Я бачу його думки...»

— При камері є відеозапис. Він покаже дирекції кадри, як ви мене катуєте. Мені не так уже й боляче було, я вже не такий чутливий до болю, як раніше, але він скаже: ви його катували! І на тому все ще не скінчиться. Він розвісить їх у YouTube, у Фейсбуку, на ресурсі «Погана медицина». Відео стане популярне. Ви прославитесь. Медсестра-садистка. І хто вас захищатиме? Та ніхто. Бо вас ніхто не любить. Усі вважають, що ви жахлива. А ви як думаєте? Ви самі не вважаєте себе жахливою?

Тепер, коли на цій думці зосереджено всю її увагу, Рут Скапеллі відчуває, що це так і є. Людина, яка чоловікові з тяжкою мозковою травмою погрожує викрутити яйця, — то, без сумніву, жахлива людина. А як вона вважає?

— Скажіть. — Він із посмішкою схиляється вперед.

Рибки плавають. Синій спалах. Музика грає.

— Скажіть, суко нікчемна.

— Я жахлива, — вимовляє Рут Скапеллі у власній вітальні, де нікого, крім неї, немає. Дивиться на екран «заппіта»

— А тепер скажіть серйозно.

- Я жахлива. Я жахлива нікчемна сука.
- А що зробить доктор Бабіно?
- Поставить це на YouTube. На Фейсбук. На ресурс «Погана медицина». Усім розповідь.
- Вас заарештують.
- Мене заарештують.
- Ваше фото буде в газетах.
- Обов'язково.
- Вас посадять у в'язницю.
- Мене посадять у в'язницю.
- Хто вас захищатиме?
- Ніхто.

17

Сидячи в палаті номер 217 у «Відрі», Брейді дивиться в екран з демо «Риболовлі». Його обличчя — цілком живе і притомне. Такий вираз він приховує від усіх, крім Фелікса Бабіно, і доктор Бабіно йому вже не важливий. Він уже майже не існує. Останнім часом він є здебільшого Доктором Z.

- Сестро Скапеллі, — каже Брейді, — ходімо на кухню.
- Вона опирається, але недовго.

18

Ходжес намагається обманути свій біль і спати далі, але той усе не відпускає, тягне його на поверхню, доки чоловік розплющує очі. Намацує на тумбочці годинник і бачить, що лише друга година ночі. Поганий час для прокидання — може, навіть, найгірший. Коли в нього після виходу на пенсію було безсоння, він думав, що друга година ночі — це час самогубців, а зараз йому спадає на думку: «Напевне, саме тоді місіс Еллертон це зробила...» Друга година ночі. Час, коли здається, що ранок ніколи не настане.

Він вилазить із ліжка, повільно йде до ванної, бере величезну (економічна упаковка!) пляшку гелюсилу¹⁸ з аптечки, намагаючись не дивитися на себе в дзеркало. Робить чотири великі ковтки просто з шийки, потім нахилиється, чекаючи, прийме шлунок ліки чи випадково натислося на «скинути», як це сталось із курячим супом.

Усе залишається на місці, а біль починає вгамовуватися. Іноді гелюсил допомагає. Не завжди.

Він міркує, чи не лягти знову в ліжку, але його лякає ота нудна пульсація, яка повернеться, якщо він прийме горизонтальне положення. Тож натомість Ходжес човгає в кабінет і вмикає комп'ютер. Він розуміє, що гіршого часу шукати ймовірних причин свого стану годі придумати, але просто не може втриматися. Завантажується картинка робочого столу (ще одна дитяча фотографія Еллі). Він веде мишкою по екрану, збираючись відкрити Firefox, але зупиняється. Тут щось новеньке. Між повітряною кулькою текстових повідомлень і камерою FaceTime з'явилася блакитна парасолька з червоною одиницею.

- Побий мене грім! — каже він. — Повідомлення з «Блакитної парасольки Деббі»!

¹⁸ Засіб проти підвищеної кислотності.

Значно молодший товариш Джером Робінсон завантажив йому на комп'ютер додаток Blue Umbrella майже шість років тому. Брейді Хартсфілд, він же містер Мерседес, забажав спілкуватися з поліцейським, який не зміг його спіймати. І хоча Ходжес був на пенсії, говорити він був готовий. Бо щойно вдається розговорити такого покидька, як містер Мерседес (подібних до нього небагато, і слава Богу) — до того, щоб його зловити, залишається тільки крок. Це особливо вдається із самовпевненими типами — а Хартсфілд був втіленням самовпевненості.

Вони обидва мали причини спілкуватися на безпечному і, як вважалося, неможливому для стеження чаті, сервери якого ховалися десь у найтемніших глибинах Східної Європи. Ходжес хотів зробити так, щоб призвідник бійні в центрі припустився якоїсь помилки, котра допоможе його викрити. Містер Мерседес хотів довести Ходжеса до самогубства. Адже з Олівією Трелоні в нього це вдалося, то чом би й ні.

«Хіба це життя тепер у вас, коли «мисливський азарт» уже позаду? — написав він у своєму першому посланні до Ходжеса, тому, яке прийшло простою поштою. — Бажаєте зв'язатися зі мною? Спробуйте зробити це “Під блакитною парасолькою Деббі”. Я навіть уже приготував там для вас ім'я користувача — “kermitfrog19”».

З великою допомогою Джерома Робінсона і Холлі Джібні Ходжес вийшов на слід Брейді, а Холлі нанесла злочинцю рішучий удар. Джером і Холлі отримали право на безкоштовне користування муніципальними послугами на десять років; Ходжес отримав електронний кардіостимулятор. Були на тому шляху такі печалі й утрати, про які Ходжес не хоче думати — навіть і зараз, через стільки років, — але треба сказати, що для міста, а надто для тих, хто пішов на той концерт у «Мінго», все скінчилося добре.

У якийсь момент між 2010 роком і нинішнім часом іконка з блакитною парасолькою зникла з нижньої частини його монітора. Якщо Ходжес колись і замислювався, що з нею сталося (сам він не може пригадати такої думки), то, певне, гадав, що Джером або Холлі прибрали її з нижньої панелі під час котрогось візиту, під час якого виправляли чергове неподобство, яке спіткало його беззахисний «макінтош». Натомість той, хто прибрав ту іконку, міг сунути її в папку «Програми», де та парасолька й лишилася, то її всі ці роки не було видно. Чорт, та, може, він і сам її туди перетягнув і забув. Після шістдесяти п'яти пам'ять, буває, губить якісь детальки, коли життєвий матч уже далеченько перейшов за середину другого тайму.

Він веде курсор до блакитної парасольки, вагається, клацає мишкою. Замість робочого столу на екрані з'являється картинка з юною парою на летючому килимі над нескінченним морем. Сіється срібний дощик, але молоді люди в затишку й безпеці під блакитною парасолькою.

Ах, які спогади викликає ця картина...

Він вводить «kermitfrog19» і як ім'я користувача, і як пароль — хіба не так він робив це раніше за вказівкою Хартсфілда? Він не певен, але є лише один спосіб перевірити. Ходжес б'є по клавіші «Ввести».

Машина замислюється на одну-дві секунди (здається, що на довше) — і, вуаля, він уже увійшов. Ходжес бачить — і зводить брови: що за знак? Брейді Хартсфілд підписувався «merckill» (Мерседес-кілер) — це Ходжес добре пам'ятає, — а тут хтось інший. Це й не мало б його дивувати, адже Холлі перетворила збоченський мозок Хартсфілда на кашу, але все одно щось є в цьому дивне.

**Z-Boу бажає з вами балакати!
Чи бажаєте ви балакати з Z-Boу?
ТАК/НІ**

Ходжес тисне «ТАК», і за мить з'являється повідомлення. Одне-єдине речення, півдюжини слів, але Ходжес перечитує його кілька разів, відчуваючи не страх, а хвилювання. Щось йому відкривається. Що саме, він іще не розуміє, але відчуває чималий масштаб.

Z-Boy: Між вами ще не все скінчено.

Ходжес насуплено роздивляється послання. Урешті нахиляється до екрана і пише:

kermitfrog19: Між мною і ким? Хто це пише?

Відповіді немає.

19

Ходжес і Холлі зустрілися з Пітом та Ізабель у «Ідальні Дейва», забігайлівці, розташованій на відстані кварталу від ранкової божевільні під вивіскою «Starbucks». З огляду на те, що метушня з ранніми сніданками скінчилася, у них є вибір — і вони обирають столик у глибині. На кухні по радіо звучить пісенька групи «Badfinger», офіціантки сміються.

— У мене є лише півгодини, — каже Ходжес. — Потім біжу до лікаря.

Піт нахиляється до нього, вигляд у нього стурбований:

— Маю надію, нічого серйозного?

— Та ні, я добре почуваюся. — І справді, цього ранку так і є, йому наче знову сорок п'ять. Повідомлення на комп'ютері, хоч яке загадкове й зловісне, виявилось кращими ліками, аніж гелюсил. — Перейдімо до наших знахідок. Холлі, їм потрібні об'єкт А й об'єкт Б. Передай-но їх.

Холлі принесла на зустріч свій маленький картатий портфель. Звідти (без надто великого бажання) вона видобуває «Zappit Commander» і кришечку від лінзи, знайдену в гаражі будинку 1588. Обидві — у поліетиленових пакетах, хоча кришечка й досі загорнута в серветки.

— Що це ви таке замислили? — дивується Піт. Поліцейський щосили намагається тримати жартівливий тон, але Ходжес чує в його словах і звинувачувальні нотки.

— Розслідування, — каже Холлі і, хоча зазвичай вона не схильна дивитися людям в очі, швидко зиркає на Іззі Джейнз, немовби кажучи: «Що, зрозуміла?»

— Поясніть, — говорить Іззі.

Ходжес так і чинить, а Холлі сидить поряд, опустивши очі, безкофеїнова кава (вона п'є лише таку) стоїть неторкана. Жінка рухає щелепами, і Ходжес розуміє: вона знову повертається до «нікоретте».

— Неймовірно! — каже Іззі, коли Ходжес закінчує свою оповідь. Вона показує на торбу із «заппітом». — Ви це просто *взяли*. Загорнули в газетку, як рибу на базарі, і винесли з дому!

Холлі немов зменшується на своєму стільці. Її руки складені на колінах у настільки тугий замок, що кісточки побіліли.

Ходжесові зазвичай Ізабель подобається, хоч одного разу вона мало не збила його з пантелику запитаннями в кімнаті для допитів (то було під час справи містера Мерседеса, коли він по самий зад був у розслідуваннях за межами закону), а от зараз вона йому не надто до вподоби. Він не може добре ставитися до того, хто змушує Холлі настільки зменшуватися.

— Із, дивись на речі розумно. От поміркуй. Якби Холлі не знайшла цю штуку — і то суто випадково, — вона б там так і залишилася. Ви ж, друзі мої, не збиралися обшукувати будинок.

— Ви б, мабуть, економці також телефонувати не стали, — каже Холлі, і, хоча вона ще не підводить очей, у її голосі з'являється метал.

Ходжесові приємно це чути.

— Ми б у свій час відшукали б ту Елдерсон, — каже Іззі, але погляд її оксамитових сірих очей рухається вгору й ліворуч. Класична ознака брехні — і Ходжес одразу бачить: вони з Пітом навіть не говорили ще про економку, хоча, мабуть, *колись* би й заговорили. Піт Гантлі, можливо, й сумлінний робітничок, а такі зазвичай є ретельними, цього в них не відняти. — Якщо на цьому гаджеті колись і були відбитки пальців, — каже Іззі, — то їх уже там нема. Можна з ними попрощатися.

Холлі щось ледь чутно шепоче, і Ходжес згадує, що коли вони вперше зустрілися (він тоді абсолютно недооцінював її), то думав про неї як про бурмотливу Холлі.

Іззі нахиляється, очі в неї стають зовсім не оксамитовими:

— Що ти сказала?

— Вона сказала, що це — дурниці, — відповідає Ходжес, добре зрозумівши, що колега вжила слово «ідіотизм». — І вона має рацію. Ця штука була між бильцем крісла Еллертон і подушкою. То будь-які відбитки там вже розмазалися б, ви це розумієте. А ви *збиралися* обшукати весь будинок?

— Мабуть, — дещо кислим тоном відповідає Іззі. — Залежно від результатів експертизи.

Крім спальні Мартіни Стовер і ванної, *ніяких* свідчень для судово-медичної експертизи ніде не бралось. Усі, Іззі в тому числі, це знають, і Ходжесові немає чого пояснювати чи уточнювати з цього приводу.

— Розслабся, — звертається Піт до Ізабель. — Я запросив Керміта і Холлі туди, ти погодилася.

— Ну я ж не знала, що вони звідти винесуть...

Вона замислюється. Ходжес із цікавістю чекає, чим же вона закінчить. Невже скаже: «...речовий доказ»? Речовий доказ чого? Згубної пристрасті до комп'ютерних пасьянсів, «сердитих пташок» і «жабок»?

— ... Власність місіс Еллертон, — незграбно завершує вона.

— Ну так, зараз ви зрозуміли, — каже Ходжес. — Можемо рухатися далі? Може, поговоримо про чоловіка, який вручив покійній цю штуку в супермаркеті, стверджуючи, що йому потрібні відгуки користувача про гаджет, який уже знято з виробництва?

— А також про чоловіка, який за ними стежив, — додала Холлі, не підводячи очей. — У бінокль із другого боку вулиці.

Старий колега Ходжеса показує на пакет із кришечкою від лінзи:

— Я спробую зняти відбитки пальців, але особливої надії не маю, Керм. Ти ж знаєш, як такі кришечки чіпляють і знімають.

— Атож, — каже Ходжес, — за краї. І там у гаражі був такий зусман, пару з рота видно. Той, напевне, й рукавичок не знімав.

— Той, який у супермаркеті, скоріш за все, за якоюсь схемою працював, — мовила Іззі. — Пахне цим. Мабуть, прийшов через тиждень, спробував переконати її, що, взявши застарілий ігровий пристрій, вона зобов'язана купити новий, а вона сказала йому, щоб ішов своїми папірцями займатися. А може, він використав її інформацію з анкети для хакерської атаки на комп'ютер.

— На такий комп'ютер! — не втрималася Холлі. — Та він старий, як світ!

— А ви добре роздивилися, чи не так? — промовила Іззі. — Аптечку ви теж переглянули?

Це вже було занадто для Ходжеса.

— Вона зробила те, що мали зробити ви, Ізабель. І ви самі це знаєте.

До щік Іззі почала приливати кров.

— Ми вийшли на зв'язок із ввічливості, та й усе. І краще б я ніколи цього не робила. З вами двома постійно морока!

— Припини, — каже Піт.

Але Іззі нахиляється до співрозмовників, її погляд кидається від обличчя Ходжеса до опущеної голови Холлі:

— Ті ваші два таємничі незнайомці — якщо вони взагалі існували! — не мають ніякого стосунку до того, що відбулося в тому домі! Один, очевидно, простий шахрай, а другий — звичайний вуаерист!

Ходжес розуміє, що дружній тон він зберігати мусить — хай збільшується мир і таке інше, — але він просто *не може*.

— Авжеж, збоченець, який пускає слину від думки про те, як вісімдесятирічна жінка роздягається, а паралізовану обмивають мочалкою? Ну так, звичайно, в цьому є сенс.

— Читай по губах, — відказує Іззі. — Мати вбила дочку, потім себе. Навіть своєрідну передсмертну записку залишила: Z — кінець. Куди вже зрозуміліше!

Z-Бой, думає Ходжес. Хоч хто там чекав на нього під блакитною парасолькою, але називає він себе Z-Бой.

Холлі підводить голову.

— У гаражі теж є позначка Z. Вирізана на дошках між дверми. Білл бачив. І «заппіт» також на цю літеру починається.

— Так, — каже Іззі. — А в прізвищах Кеннеді й Лінкольна однакова кількість літер¹⁹, і це свідчить про те, що їхній убивця — той самий чоловік!

Ходжес тихцем позирає на годинник і бачить, що йому скоро час іти, і це добре. Крім того, що Холлі засмутилася, а Іззі розізлилася, зустріч нічого не дала. І, певне, не дасть, бо він не збирається казати ні Пітові, ні Ізабель про те, що під ранок побачив на власному комп'ютері. Ця інформація мала б пожвавити процес розслідування, але він його не квапитиме, доки не розвідає дещо сам. Він не хотів би, щоб Піт із нею возився і щось наплутав, але...

Але ж він може. Бо ретельність — погана заміна вдумливості. А Іззі? Вона зовсім не хоче відкривати банку з черв'яками — оцими всіма загадковими листами й незнайомцями з дешевого детективу. Принаймні не тоді, коли смерть у будинку Еллертон — уже на першій сторінці сьогоднішньої газети, разом із повною ретроспективою того, як Мартіна Стовер стала паралізованою. Не тоді, коли Іззі чекає наступного кроку кар'єрними сходами щойно після того, як її напарник вийде на пенсію.

— Підіб'ємо підсумок, — каже Піт. — Сприймаймо це як убивство із самогубством. А ми рухаємося далі. Ми *повинні* рухатися далі, Керміте. Я йду на пенсію. Із залишиться з купою справ і на якийсь час без напарника, дякуючи цим ідіотським скороченням бюджету. Оце-о, — він показує на два пакети, — воно доволі цікаве, але не впливає на зрозумілість того, що сталося. Хіба що ви вважаєте, що це все підлаштував якийсь майстерний злочинець? Отой, на старій машинці й у куртці, заклеєній маскувальною стрічкою?

— Ні, я так не вважаю. — Ходжес згадав дещо, що Холлі вчора казала про Брейді Хартсфілда. Вона вжила слово «архітектор». — Я вважаю, що ви правильно розумієте. Убивство із самогубством.

Холлі кидає на нього короткий погляд — неприємно вражений і здивований, а потім знову опускає голову.

— Але ти дещо зробиш для мене?

— Якщо зможу, — відповідає Піт.

¹⁹ В англійській мові.

— Я пробував увімкнути пристрій, але екран не світиться. Може, батарейка сіла. Я не хотів відкривати те місце, де батарейки, — бо якраз там і можуть бути відбитки пальців.

— Я подбаю, щоб їх там зняли, але сумніваюся...

— Так, і я теж. Але мені дійсно хотілося б, щоб один з ваших кіберспеціалістів увімкнув його і перевірів, що там за ігрові додатки. Раптом там щось незвичайне.

— О'кей, — каже Піт і трохи совається на сидінні, коли Іззі заковчує очі. Ходжес не певен, але в нього складається враження, що Піт штовхнув її ногою під столом.

— Мені час іти, — каже Ходжес і тягнеться до гаманця. — Учора пропустив зустріч. Другої не можу пропустити.

— Ми розрахуємося, — каже Іззі. — Після того, як ви принесли нам такі цінні докази, це просто дрібниця.

Холлі щось ледь чутно шепоче. Цього разу Ходжес сумнівається, навіть добре знаючи Холлі, але гадає, що вона промовила: «Сука!»

20

Надворі Холлі натягує на вуха немодну, але чимось дуже симпатичну мисливську шапочку і засовує руки в кишені куртки. Вона не хоче на нього дивитися, просто іде до їхнього офісу в сусідній квартал. Ходжес поставив машину біля їдальні, але він біжить за Холлі.

— Холлі!

— Ти бачиш, як воно є. — Вона пришвидшує крок і не озирається.

Біль у животі повертається, Ходжес задихується.

— Холлі, зачекай! Я не встигаю за тобою!

Вона озирається, і він з тривогою бачить: її очі повні сліз.

— Ну там же є щось більше! Більше, більше, більше! А вони хочуть просто замести це під килим, і навіть я розумію причину. Причина в тому, що Піт хоче спокійного пенсійного вечора без оцього над головою — так, як ти пішов із «Мерседесом-кілером». А газети з цією подією не надто носитимуться, але ж ти знаєш — це щось більше, я знаю, що ти знаєш, і я знаю, що тобі треба отримати свої аналізи, і я *хочу*, щоб ти їх отримав, бо я так *хвилююся*, — але ці нещасні жінки... Просто не уявляю... вони не заслужили на таке... на те, щоб їх отак *закопали*...

Вона врешті змовкає, тремтить. Сльози замерзають на її щоках. Він нахилив її обличчя, щоб вона подивилася на нього, знаючи, що вона відсахнулася б, якби до неї так доторкнувся хтось інший. Так, навіть Джером Робінсон, а вона любить Джерома, напевно, відтоді, як вони удвох виявили програму-привида, яку Брейді залишив у комп'ютері Олівії Трелоні, — ту саму, що штовхнула бідолашну жінку за грань і спричинилася до того, що вона вжила свою смертельну дозу.

— Холлі, ми ще з цим не закінчили. Власне, ми, здається, на самому початку.

Вона дивиться йому просто в обличчя — такого вона собі теж більше ні з ким не дозволяє:

— Що це значить?

— Дещо нове вплигло, тільки я не хотів казати Піту й Іззі. Навіть і не знаю, що, в біса, про це думати. Зараз не встигну тобі розказати, але приїду від лікаря — і все розповім!

— То добре, чудово. Тоді їдь. І хоча я й невіруюча, але помолюся за твої результати. Адже молитва не завадить, правда?

— Не завадить.

Він швидко її обіймає — Холлі довго не пообіймаєш — і вертається до машини, знову думаючи про те, як вона вчора назвала Брейді Хартсфілда — архітектор самогубства. Гарний

вслів для людини, яка у вільний час віршує (не те, що Ходжес її вірші читав чи міг би прочитати), але Брейді б, напевне, вишкірився, почувши таке: це, на його думку, і близько не так. Брейді вважав себе *князем самогубств*.

Ходжес залазить у «пріус», купівлі якого домоглася від нього Холлі, й вирушає до доктора Стамоса. Він і сам трохи молиться: «Хай би це була виразка. Навіть така, яка кровить і яку треба зашивати...

Просто виразка.

Будь ласка, не треба нічого гіршого...»

21

Цього разу він не має часу прохолоджуватися в почекальні. Хоча він і приїхав лише на п'ять хвилин раніше, а народу там уже стільки, як у понеділок зранку. Не встигає він і присісти, як спортсменка-адміністраторка Марлі відправляє його в кабінет.

Белінда Дженсен, медсестра Стамоса, щоразу на річному медогляді вітає його веселою усмішкою, але цього ранку вона не всміхається, не всміхається й тоді, коли він стає на ваги і згадує, що для медогляду вже трохи запізно. На чотири місяці спізнився. Майже на п'ять.

Важок на старих вагах підкочується до цифри 165²⁰. Коли він у дев'ятому році йшов на пенсію з поліції, то на обов'язковому передпенсійному медогляді затяг 230 фунтів²¹. Белінда замірнює йому тиск, засовує щось у вухо, вимірюючи температуру, а потім веде його повз оглядову кімнату просто в кабінет доктора Стамоса в кінці коридору. Стукає кісточками пальців у двері і, коли лікар відгукується: «Заходьте, будь ласка!», — веде Ходжеса досередини. Зазвичай балакуча, з купою історій про своїх неспокійних дітей і самовпевненого чоловіка, сьогодні вона практично не говорить.

Це не на добро, думає Ходжес — але, може, не все аж так погано. Боже милий, будь ласка, хай не дуже погано. Можна ж іще десяток років попросити, ну можна ж, правда? А якщо Ти не можеш, ну хоч би п'ять?

Венделл Стамос — чоловік за п'ятдесят, він швидко лисіє і має широкоплечу підтягнуту статуру колишнього спортсмена, який зберігає форму й після виходу на пенсію. Він серйозно дивиться на Ходжеса й запрошує його сісти. Ходжес так і робить.

— Наскільки погано?

— Кепсько, — каже доктор Стамос і квапиться додати: — Але не безнадійно.

— Не ходіть навколо, просто скажіть.

— Це рак підшлункової залози, і, боюся, ми зловили його... ну... досить пізно. Процес перекинувся й на печінку.

Ходжес ловить себе на сильному й відчайдушному бажанні розсміятися. Ні, не просто розсміятися, а на хрін закинути голову й видати такий шалений йодль, як той дід Гайді²². Напевне, річ у словах Стамоса «кепсько, але не безнадійно». Від цього Ходжесові пригадується старий анекдот. Лікар каже пацієнтові: «У мене для вас є хороша новина і погана, з якої починати?» — «Давайте з поганої», — каже пацієнт. «Ну... — говорить лікар. — У вас

²⁰ 165 фунтів — майже 75 кг.

²¹ 104,4 кг.

²² Мається на увазі персонаж книжки Й. Спірі «Гайді» про швейцарську дівчинку, яка мешкає в Альпах у дідуся. Півість була екранізована як фільм і мультфільм.

неоперабельна пухлина мозку». Пацієнт плаче і питає, яка ж після такого може бути хороша новина. Лікар нахилиється до нього ближче, змовницьки посміхається й каже: «Я трахаю свою реєстраторку — і вона *класна!*»

— Я б хотів, щоб ви негайно пішли до гастроентеролога. Тобто сьогодні. Найкращий у цій частині країни — Генрі Іп у лікарні Кайнера. Він направить вас до хорошого онколога. Напевне, цей товариш одразу порадить вам розпочати хімію й опромінення. Це може бути для пацієнта нелегко, ослаблює, але порівняно з тим, як це було навіть років із п'ять тому...

— Зачекайте, — каже Ходжес. Бажання сміятися, на щастя, минулося.

Стамос замовкає і дивиться на нього в ясному промінні січневого сонця. Ходжес замислюється. «Якщо не станеться дива, то це взагалі останній січень у моєму житті. Треба ж...»

— Які мої шанси? Не золотіть пігулку. У мене зараз дуже невідкладна справа в житті, можливо, надзвичайної важливості, — то я маю знати.

Стамос зітхає:

— Боюся, мізерні. Рак підшлункової — він, собака, такий *підступний*...

— Скільки в мене часу?

— З лікуванням? Може, рік. Може, два. А про ремісію навіть мо...

— Маю над цим подумати, — говорить Ходжес.

— Я не раз чув подібне, коли мав неприємний обов'язок говорити пацієнтам подібні діагнози, і завжди кажу їм те саме, що й вам зараз, Білле. Якщо ви стоїте на даху будинку, який горить, а тут прилітає вертоліт і спускає вам драбину — хіба вам треба подумати, перш ніж туди полізти?

Ходжес міркує над цим, і бажання сміятися повертається. Стримати сміх він може, але не усмішку. Усміхається широко й приємно:

— Може, й треба — а раптом у нього в баку лишилося тільки два галони²³ пального!

22

Коли Рут Скапеллі мала двадцять три роки і ще не починала нарощувати навколо себе той панцир, який є навколо неї зараз, у неї стався короткий і незграбний роман із не зовсім чесним чоловіком — господарем кегельбану. Рут завагітніла й народила дочку, яку назвала Сінтія. Це відбувалося в Дейвенпорті, штат Айова, де вона здобувала диплом медсестри в університеті Каплан. Вона зі здивуванням виявила, що стала матір'ю, а ще більше дивувалася, що батько Сінтії — сорокарічний чолов'яга з висячим пузом і наколкою «ЛЮБИТИ ЩОБ ЖИТИ І ЖИТИ ЩОБ ЛЮБИТИ» на волохатій лапі. Коли б він зробив їй пропозицію (він не зробив), то вона б із внутрішнім здриганням відмовилася. Дбати про дочку їй допомагала тітка Ванда.

Сінтія Скапеллі-Робінсон нині живе в Сан-Франциско, має чудового чоловіка (без наколок) і двох діточок, старший з яких — відмінник і скоро закінчить школу. У її домі панують тепло і затишок. Сінтія дуже дбає, щоб підтримувати таку атмосферу, адже в домі її тітки, де вона в основному зростала (тоді як мати почала вже нарощувати свій міцний панцир), було завжди емоційно холодно, багато звинувачень і зауважень, які зазвичай починалися словами: «Ти забула...» Емоційна температура здебільшого перевищувала точку замерзання, але вище за +7 підіймалася нечасто. Коли Сінтія ходила в школу, вона вже називала матір на ім'я. Рут Скапеллі нічого не мала проти цього; власне, це стало для неї

²³ Приблизно 7 літрів.

навіть трохи полегшенням. Через роботу доччині весілля пройшло повз неї, але Рут надіслала молодцям подарунок — радіо з годинником. Нині Сінтія з матір'ю розмовляють раз чи двічі на місяць, вряди-годи обмінюються електронними листами. На розповідь: «Джош гарно вчиться в школі, потрапив до футбольної команди», — прийшла лаконічна відповідь: «Молодець». Сінтія ніколи не скучала за матір'ю, бо не дуже й було за чим скучати.

Того ранку молода жінка встає о сьомій годині, готує снідати чоловікові й синам, проводить Хенка на роботу, а хлопців — до школи, споліскує посуд і кладе його в посудомийну машину. Йде до кімнати-пральні, складає одяг у машинку й запускає її теж. Ці ранкові справи вона виконує, ані разу не подумавши: «Не забудь...», тільки от десь у глибині ця думка в неї все ж *думається*, і так буде завжди. Посіяне в далекому дитинстві пустило глибоке коріння.

О дев'ятій тридцять вона запарює собі другу каву, вмикає телевізор (поглядає вона туди нечасто, але все ж яке-не-яке товариство) і ноутбук — перевірити, чи немає якихось електронних листів, крім регулярних розсилок з «Амазону» й «Urban Outfitters». Зранку є лист від матері, відісланий учора о 10:44 вечора, — отже, за часом Західного берега, о 8:44. Дивиться на тему листа — це одне слово: «Пробач».

Сінтія відкриває лист. Її серце починає шалено калатати.

Я жахлива. Я жахлива нікчемна сука. Ніхто мене не захищатиме. Я мушу це зробити. Я тебе люблю.

Я тебе люблю. Коли ж мати востаннє казала їй це? Сінтія, яка говорить синам ці слова по чотири рази на день, чесно не може згадати. Хапає зі столу телефон, який заряджався, і телефонує мамі на мобільний, потім на стаціонарний. Чує короткі ділові слова її голосом: «Залишіть голосове повідомлення. Я зателефоную, якщо це буде доцільно». Сінтія просить матір зателефонувати негайно, але їй дуже страшно, що та, можливо, вже не буде в змозі це зробити. Ні зараз, ні, може, навіть потім — і взагалі ніколи.

Вона двічі обходить по периметру свою сонячну кухню, кусаючи губи, потім хапає телефон і набирає номер лікарні імені Кайнера. Поки її з'єднують із мозковою травматологією, вона далі ходить колами по кухні. Нарешті слухавку бере медбрат, який називається Стівом Галперном. Ні, каже їй Галперн, сестра Скапеллі не прийшла, і це дивно. Її зміна починається о восьмій, а на Середньому Заході вже двадцять хвилин на першу.

— Спробуйте зателефонувати їй додому, — радить Стів. — Може, вона на лікарняному, хоча це на неї не схоже — залишитися вдома, не попередивши.

Ви навіть не уявляєте наскільки не схоже, думає Сінтія. Хіба що Галперн теж виріс у домі, де повсякчасним приспівом ідуть слова: «Ти забув...»

Вона дякує медбратові (про таке вона за жодного хвилювання не забуде!) і телефонує до поліцейського відділку за дві тисячі миль. Називається і якомога спокійніше намагається окреслити свою проблему.

— Моя мати живе в будинку 298 на вулиці Танненбаум. Її звати Рут Скапеллі. Вона старша медсестра у відділенні мозкової травматології лікарні імені Кайнера. Сьогодні зранку я отримала від неї електронного листа, який змушує мене думати...

Що в неї глибока депресія? Ні, таким поліцейських не докличешся. Та й не вважає вона так насправді. Жінка набирає повні груди повітря.

— ...змушує мене думати, що вона могла замислити самогубство.

Поліцейська машина номер 54 під'їжджає до будинку номер 298 на вулиці Танненбаум. Офіцери Амаріліс Росаріо й Джейсон Лейверті — яких прозивають Туді і Малдун за те, що номер їхньої машини такий самий, як у героїв старої комедії про поліцейську академію, — виходять і йдуть до дверей.

Росаріо тисне на дзвоник. Відповіді немає, тож Лейверті стукає, гучно і сильно. Відповіді немає знову. Джейсон про всяк випадок перевіряє двері, і вони відчиняються. Офіцери перезираються. Райночик тут непоганий, але місто все-таки, а в місті більшість людей двері замикають.

Росаріо зазирає в дім:

— Місіс Скапеллі! Я офіцер поліції Росаріо. Чи не хочете відгукнутися?

Ніхто не відгукується.

Тепер подає голос напарник:

— Офіцер Лейверті, мем. За вас дочка хвилюється. У вас усе гаразд?

Мовчанка. Лейверті знизує плечима і махає рукою в бік дверей:

— Спочатку дами.

Росаріо заходить, машинально розстібаючи кобуру. За нею Лейверті. У вітальні нікого немає, але працює телевізор із вимкненим звуком.

— Туді, Туді, не подобається це мені, — хвилюється Росаріо. — Чуєш запах?

Лейверті чує. Пахне кров'ю. Джерело запаху вони виявляють на кухні — там Рут Скапеллі лежить на підлозі поряд із перекинутим стільцем. Руки її витягнуті так, ніби вона намагалася пом'якшити ними падіння. Поліцейські бачать глибокі порізи: довгі — по руці майже до самих ліктів, короткі — на зап'ястках. Плитка, яка легко миється, заплямована кров'ю, багато її на столі, за яким вона це й вчинила. Різницький ніж, вийнятий із дерев'яної підставки коло тостера, лежить на багатоповерховій таці, з гротескною акуратністю покладений між сільничкою і перечницею й керамічною серветницею. Кров темна, вона вже загусає. На думку Лейверті, жінка померла щонайменше дванадцять годин тому.

— Мабуть, по телевізору нічого хорошого не було... — каже він.

Росаріо суворо дивиться на нього чорними очима, потім опускається на коліно біля тіла, але так, щоб не замастити кров'ю тільки вчора випрану форму.

— Вона щось написала до того, як знепритомніла, — каже Росаріо. — Бачиш плитку біля її правої руки? Кров'ю. Як ти гадаєш, що це? Цифра 2?

Лейверті нахиляється, спершись руками в коліна:

— Важко сказати, — відповідає. — Чи то двійка, чи Z.

БРЕЙДІ

— Мій синочок — геній! — не раз казала подругам Дебора Хартсфілд. І додавала з переможною посмішкою: — Правда — це не вихвалання!

Було це до того, як вона запыла, коли в неї ще були друзі. Колись у неї був іще один син, Френкі, але той генієм не був. У Френкі було важке порушення мозкової діяльності. Одного вечора, коли йому було чотири роки, Френкі впав у підвал, зламав шию і помер. Так, принаймні, розповідали Дебора і Брейді. Правда була дещо не така. Дещо складніша.

Брейді любив усякі винаходи і хотів колись винайти щось таке, від чого вони забагатіють і житимуть, як то кажуть, красиво. Дебора в цьому не сумнівалася і часто так казала синові. Брейді вірив.

Із більшості предметів він мав «добре» чи «задовільно», але з комп'ютерних дисциплін був круглим, зірковим відмінником. Коли він закінчував середню школу району Норз-сайд, дім Хартсфілдів був напакований усіякою технікою й пристроями, деякі з них, наприклад сині коробочки, за допомогою яких Брейді крав кабельне телебачення в компанії «Midwest Vision», — були абсолютно незаконними. У нього в підвалі була майстерня, де він і займався винаходами, туди Дебора навідувалася нечасто.

Потроху почалися сумніви. І образа — сестра-близнюк сумніву. Хоч як натхненно він займався цією справою, нічого прибуткового він не придумав. А от є ж люди в Каліфорнії — Стів Джобс, наприклад, — які заробили величезні гроші й змінили світ, просто возячись у своєму гаражі, але витвори Брейді до цього рівня не дотягували.

Ось, наприклад, придумав він «Роллу». Це мав би бути пілосос, який керується з комп'ютера, сам їздить, розвертається на універсальних шарнірах і повертає в інший бік, щойно зустрічає перешкоду. Це було схоже на певну перемогу, поки Брейді не побачив пілосос «Румба» в навороченій крамниці побутової техніки на Лейсмейкер-лейн. Хтось його випередив на крок. Йому спала на думку приказка: «Згаяв день, втратив долар». Він гнав її від себе, але безсонними ночами чи тоді, коли в нього ставався черговий напад мігрені, ці слова знову йому пригадувалися.

Проте два його винаходи — і то дрібні — уможливили бійню в центрі. То були модифіковані пульти від телевізора, які він називав «Річ 1» і «Річ 2». «Річ 1» уміла перемикає сигнал світлофора з червоного на зелений і навпаки. «Річ 2» була складніша. Вона вміла вловлювати й зберігати сигнали з автомобільних електронних ключів, тож Брейді міг відмикати чужі машини, коли їхні господарі, ні про що не підозрюючи, десь відходили. Спочатку він використовував «Річ 2» для дрібних крадіжок: відмикав автомобілі й перевіряв там наявність готівки та інших цінностей. Потім у його мозку поступово почала формуватися ідея в'їхати в натовп на великій машині (а також фантазії про вбивство президента чи, може, якої-небудь понтової кінозірки). «Річю 2» він відмикнув «мерседес» Олівії Трелоні і знайшов запасний ключ у бардачку.

Цій машині він дав спокій, запам'ятавши на майбутнє, де лежить запасний ключ. Невдовзі темні сили немовби почули його бажання — і він прочитав у газеті про ярмарок вакансій 10 квітня в центрі.

Очікувалося, що прийдуть тисячі людей.

Після того як він став працювати в «Кіберпатрулі» при «Discount Electronix» і отримав змогу дешево купувати запчастини, Брейді у своєму підвалі з'єднав сім списаних ноутбуків. Він рідко користувався більш ніж одним за раз, але йому подобався вигляд майстерні: щось ніби декорації до науково-фантастичного фільму, до якогось епізоду «Star Trek». Зібрав він і систему, яка активувалася за допомогою голосу, — задовго до того, як «Apple» зробила зіркою подібну програмку під назвою «Siri».

Але знов-таки, згаяв день, втратив долар.

Чи, у цьому разі, кілька мільярдів.

У такій ситуації кому б не схотілося порішити кілька тисяч людей?

У центрі він убив тільки вісьмох (не рахуючи поранених: декого він добряче обробив), а от на тому рок-концерті справді можна було б знищити й *тисячі*. Його запам'ятають назавжди. Але перш ніж він зміг натиснути кнопку, яка б випустила до самої стелі реактивний фатальний фонтан кульок для підшипників, калічачи й відриваючи голови сотням дівчат-підлітків, які лементуватимуть, верещатимуть (не кажучи вже про їхніх товстих і гіпертурботливих матусь), — хтось вимкнув йому електрику.

Оця частина його пам'яті стерлася, здається, назавжди, але пам'ятати він необхідності не мав. Це могла зробити лише одна людина — Керміт Вільям Ходжес. Ходжес мав би вчинити самогубство, як місіс Олівія Трелоні, план був такий, але якось він уник і цього, і вибухівки, яку Брейді прилаштував йому в машині. Старий детектив на пенсії прийшов на той концерт і зупинив його, Брейді, за кілька секунд до безсмертя!

Бум, бум — твоє світло згасло.

Ангеле, ангеле, вниз летиш.²⁴

Збіги обставин бувають страшенно примхливими, і сталося так, що Брейді до лікарні Кайнера везла бригада «швидкої» номер 23 — з депо на Пожежній, 3. Роба Мартіна тоді там не було — він їздив у відрядження до Афганістану за рахунок уряду США, — а от Джейсон Репсіс був у тій машині й намагався зберегти Брейді життя, поки «швидка» мчала до лікарні. Якби хтось пропонував закластися, чи Брейді виживе, Джейсон поставив би на те, що він помре. Молодик відчайдушно чіплявся за життя. Частота серцебиття в нього була 175, тиск то підіймався, то падав. Але він іще залишався серед живих, коли машина номер 23 прибула до Кайнера.

Там його оглянув лікар Еморі Вінстон, старий спеціаліст у «латально-зшивальному» відділенні лікарні, яке дехто з ветеранів прозивав «Суботній клуб ножа і пістолета». Вінстон схопив за шкірку студента-практиканта, який сновигав лікарнею, балакаючи з медсестрами. Лікар покликав його на швидку оцінити стан нового пацієнта. Студент повідомив: рефлекси пригнічені, розширена й нерухома ліва зіниця, позитивний рефлекс Бабінського на правій нозі.

— Що це означає? — спитав Вінстон.

— Означає, що в нього непоправне ушкодження мозку, — відказав студент. — Овоч.

— Дуже добре, можна з тебе буде лікаря зробити. Прогноз?

— Помре до ранку.

— Мабуть, ти маєш рацію, — сказав Вінстон. — Сподіваюся, бо від такого він ніколи вже не одужає. Але все-таки зробимо йому томографію.

— Навіщо?

— Бо така інструкція, синку. Та й цікаво мені подивитися, наскільки в нього там усе пошкоджено при тому, що він іще живий.

Іще живий він лишився і через сім годин, коли лікар Анну Сінгх із умілою допомогою Фелікса Бабіно зробив краніотомію й усунув величезний згусток крові, який тиснув на мозок Брейді і щохвилини збільшував пошкодження, душачи божественні клітини мільйонами. Коли операцію було скінчено, Бабіно звернувся до Сінгха і простягнув йому руку в закривавленій рукавичці.

— Це, — мовив він, — було просто дивовижно!

Сінгх потис руку Бабіно, але зі скромною посмішкою.

— Це була *звичайна* річ, — відказав він. — Я тисячу разів таке робив. Ну... разів із двісті. А справді дивовижна конституція пацієнта. Просто не віриться, що він пережив операцію. Цей придуток такі травми отримав... — Сінгх похитав головою. — Ой-йо-йо.

— Але ж ти знаєш, мабуть, що він хотів накоїти?

— Так, мені розповіли. Тероризм гігантських масштабів. Якийсь час він, мабуть, поживе, судити його за злочин так ніколи й не будуть, а помре — то невелика втрата.

Із цією думкою доктор Бабіно почав колоти Брейді — який іще не перебував у стані мозкової смерті, але був близький до того — експериментальні ліки, які він називав «церебелін» (власне, тільки в думці: на практиці препарат мав просто шестизначний номер),

²⁴ Із пісні «Boom Boom» гурту «Pat Travers Band».

на додачу до потрібного за інструкцією кисню, діуретиків, протисудомних і стероїдів. Експериментальний препарат 649558 на тваринах показував багатообіцяльні результати, але завдяки сваркам бюрократів, які видають інструкції, до дослідів на людях залишалося ще багато років. Цей препарат розробили в болівійській нейрологічній лабораторії, і це додавало мороки. Коли почнуться випробування цих ліків на людях (якщо на них узагалі дадуть дозвіл), Бабіно вже житиме на Флориді у фешенебельному закритому мікрорайоні, якщо буде так, як мріє його жінка. І нудьгуватиме до сліз.

А тут відкривалася можливість побачити результати, поки він іще активно зайнятий дослідженнями з нейрології. Якщо в нього щось вдасться, то десь попереду цілком можна уявити Нобелівську премію з медицини. А погані сторони в цієї справі взагалі немає, якщо він триматиме результати при собі до часу, поки дадуть добро на випробування на людях. Цей чоловік — дегенерат-убивця, він у кожному разі вже не отямиться. А коли якимось дивом це усе ж станеться, то свідомість у нього буде в кращому разі в такому сутінковому стані, як у пацієнта з хворобою Альцгеймера в запущеній стадії. І навіть це стане дивовижним результатом.

Можливо, ви допомагаєте комусь, хто буде після вас, містере Хартсфілде, звертався він до свого коматозника. Зробіть чайну ложечку добра замість лопати зла. А якщо у вас буде негативна реакція? Може, у вас узагалі мозкова діяльність зійде нанівець (до чого вам недалеко), може, ви навіть загинете замість того, щоб продемонструвати покращення мозкової функції?

Невелика втрата. І для тебе, і, звичайно, для твоєї сім'ї — адже ти її все одно не маєш.

Та й для світу теж: світ тільки зрадіє, що ти відійшов.

Він відкрив на комп'ютері теку під назвою «ХАРТСФІЛД ЦЕРЕБЕЛІН ВИПРОБУВАННЯ». Усього було дев'ять таких випробувань протягом чотирнадцяти місяців у 2010 і 2011 роках. Бабіно змін не помітив. З таким самим успіхом він міг би давати своєму «піддослідному кроликові» дистильовану воду.

Він здався і припинив випробування.

А «кролик» провів п'ятнадцять місяців у темряві зародком духу, який у певний момент на шістнадцятий місяць пригадав власне ім'я. Звали його Брейді Вілсон Хартсфілд. Спочатку більш нічого не було. Ні минулого, ні теперішнього, ні його самого поза шістьма складами імені і прізвища. Потім, незадовго до того, як він міг би здатися й відійти, до нього прийшло ще одне слово. Слово «контроль». Колись воно означало щось важливе, тільки він не міг пригадати, що саме.

Він лежав на ліжку в палаті і змашченими гліцирином губами промовив це слово вголос. Він був там сам-один; до того часу, коли медсестра побачила, як Брейді розплющив очі й спитав, де його мати, залишалося ще три тижні.

— Кон... троль.

І світло увімкнулося. Точно так само, як у його комп'ютерній майстерні в стилі «Star Trek», яку він активував голосовим сигналом зі сходів, спускаючись до підвалу з кухні.

І ось він де — у своєму підвалі на В'язовій вулиці, і все там точно так, як було, коли він востаннє звідти вийшов. Було ще одне слово, яке вимикало ще одну функцію, і ось воно вже близько, він теж його пригадав. Бо це хороше слово.

— Хаос!

В уяві він вигукнув його так голосно, як Мойсей на горі Синай. Але в палаті то був хрипкий шепіт. Але слово зробило свою справу, бо ожив ряд ноутбуків на столі. На кожному екрані з'явилося число 20... потім 19... 18...

Що це? Заради всього святого, що це?!

Якусь панічну мить він судомно намагався пригадати. Знав він лише те, що цей відлік на семи екранах дійде до нуля, після чого машини зависнуть. Він втратить їх, цю кімнату і той клаптик свідомості, котрий він якимось чином зберіг. Він буде похований живцем у темряві свого власного ро...

І ось воно, те слово!

— Темрява!

Він викрикує його щосили — принаймні всередині себе. Зовні то теж був хрипкий шепіт давно не використовуваних голосових зв'язок. Пульс, дихальна активність і кров'яний тиск почали зростати. Невдовзі старша медсестра Беккі Хелмінгтон помітить це і прийде подивитися на пацієнта — поспішаючи, але не бігом.

У підвалі Брейді відлік на екранах зупинився на цифрі 14, і на кожному з екранів з'явилося зображення. Колись ці комп'ютери (які нині лежать у темній, мов печера, кімнаті, де поліція зберігає речові докази, — і кожна машина позначена латинською літерою від А до G) завантажувалися, показуючи кадри з вестерну «Дика банда». Але нині вони показували моменти з життя Брейді.

На екрані номер 1 був брат Френкі, який подавився шматком яблука, отримав власне пошкодження мозку, а пізніше упав до підвалу й зламав шию (у чому йому допоміг ногою старший брат).

На екрані 2 була сама Дебора. На ній був обтислий білий халат, який Брейді згадав одразу. Вона називала мене своїм медовим хлопчиком, згадував він, а коли вона цілувала мене в губи, її губи були трохи вологими, і в мене від того тверднув. Коли я був маленький, вона казала про це «стоячок». Іноді в ванні вона терла його теплою мочалкою і питала, чи мені приємно.

На екрані номер 3 були «Річ 1» і «Річ 2», які він сам винайшов.

На екрані 4 був сірий «мерседес»-седан місіс Трелоні з пом'ятим капотом і закривавленим радіатором.

На екрані номер 5 був інвалідний візок. Якусь мить Брейді не розумів, що це означає, але потім його осяяло. Це на ньому він проїхав до концертного залу «Мінго» ввечері, коли мали виступати «Довколишні». Ні в кого не викликав підозри бідолаха на візку.

На екрані номер 6 був усміхнений молодий красень. Брейді не міг пригадати його імені, принаймні поки що, але знав, хто цей хлопець: нігер-газонокосильник старого копа-пенсіонера.

На екрані номер 7 з'явився сам Ходжес у капелюсі, хвацько насунутому на одне око; він посміхався. Що, Брейді, спіймався? — казала ця посмішка. Лягнули тебе моїм ляпанцем, і ось ти лежиш на койці, а коли встанеш і підеш? Готовий закластися — ніколи!

Ходжес, сука, все зіпсував!

Ці сім зображень стали тим каркасом, на якому Брейді почав відбудовувати пам'ять про себе. У міру пригадування стіни його підвальної кімнати — яка завжди була для нього надійним сховком, його бастіоном у дурному й байдужому світі — поступово тоншали. Крізь них почали проходити якісь зовнішні голоси, він розумів, що якісь із них належать медсестрам, якісь — лікарям, а якісь, можливо, — отим правоохоронцям, які перевіряли, чи він не вдає кому. Він водночас був і його не було. Правда, як і зі смертю Френкі, була непростою.

Спочатку він розплющував очі лише тоді, коли був певен, що поряд нікого немає, і робив це нечасто. У палаті не було особливо на що подивитися. Рано чи пізно він зовсім отямиться, але, навіть коли це станеться, не треба їм показувати, що він може багато думати, а думка його яснішала з кожним днем. Якщо вони дізнаються, він потрапить під суд.

Брейді не хотів під суд.

Тим більше, коли в нього ще залишалися незроблені справи.

За тиждень після того, як Брейді звернувся до медсестри Норми Вілмер, він розплющив очі глибоко вночі й побачив пляшку фізрозчину, яка була підвішена на стійці для крапельниць коло ліжка. Від нудьги він підняв руку, щоб штовхнути пляшку — може, навіть скинути її на підлогу. Це не вдалося, але, коли пляшка почала гойдатися туди-сюди, Брейді зрозумів, що обидві його руки так і лежать на покривалі і їх пальці дещо загнуті досередини через атрофію м'язів, яку фізіотерапія могла сповільнити, але не зупинити. Принаймні поки пацієнт перебуває в довгому сні низьких мозкових хвиль.

Це що, я сам зробив?

Він знову потягнувся, і його руки знову майже не поворухнулися (хоча ліва — провідна рука — трохи затремтіла), але він відчув, що долонею торкнувся пляшки й знову розгойдав її.

«Це цікаво», — подумав він і заснув. То був перший його чесний сон, відколи Ходжес (чи той його нігр-косильник) послав його на це ліжко.

У наступні ночі — глибоко вночі, так щоб ніхто точно не прийшов і нічого не побачив, — Брейді експериментував зі своєю фантомною рукою. Іноді при цьому він думав про свого однокласника Генрі Кросбі на прізвисько Гак, який втратив праву руку в автокатастрофі. У нього був протез — очевидно, фальшивий, він на нього надягав рукавичку, — але інколи в школу він чіпляв собі гак із неіржавкої сталі. Генрі стверджував, що багато що легше брати гаком, ну і бонус — він лякав дівчат: підкрадався ззаду і гладив їх гаком по голій нозі чи руці. Одного разу він розповів Брейді, що хоча і втратив руку сім років тому, але іноді відчуває, як вона свербить чи поколює, немов він її відлежав. Він показав Брейді свою куксу, гладеньку і рожеву. «Коли руку так поколює — зуб даю, я міг би нею голову почухати», — казав Генрі.

Тепер Брейді добре розумів, що відчував Гак Кросбі... Тільки от він, Брейді, посправжньому міг почухати голову фантомною рукою. Він пробував. Також він виявив, що може торохтіти жалюзі, коли медсестри опускали їх увечері на вікно. Вікно було доволі далеко від ліжка, але фантомна рука діставала й туди. Хтось поставив на тумбочку біля ліжка штучні квіти у вазі (згодом він виявив, що то була медсестра Беккі Хелмінгтон — єдина людина в лікарні, що виявляла до нього хоч трохи доброти) — і він міг совати вазу по столу туди-сюди, куди простіше.

Напруживши пам'ять — у якій були чимало дірок, — він пригадав, як називається це явище: телекінез. Здатність пересувати предмети, зосередившись на них. Тільки от від справжньої зосередженості в нього немилосердно боліла голова, а його розум, здається, не дуже був із цим пов'язаний. Річ у його *руці* — лівій провідній, хоч вона й лежить, розчепірівши пальці, на простирадлі й майже не ворухиться.

Дивина. Він не сумнівався, що Бабіно — лікар, який ходив до нього найчастіше (чи то раніше ходив; щось останнім часом він, здається, втратив інтерес до пацієнта), — з радощів стрибав би стелі, коли б дізнався про це, але свій новий талант Брейді збирався тримати при собі.

Колись він міг би знадобитися, але Брейді сумнівався. Ворухити вухами — це теж талант, тільки від нього немає жодної практичної користі. Так, він може гойдати пляшки на стійці з крапельницею, торохтіти жалюзі, стукати по картині на стіні; може робити так, щоб простирадла рухалися, ніби під ними пропливає велика риба. Іноді він щось таке робив у присутності медсестри, і та кумедно лякалася. Схоже, тим його нові здатності й обмежувалися. Він спробував увімкнути телевизор над ліжком — не вдалося. Спробував зачинити двері до санвузла в палаті — теж не вийшло. Схопити хромовану ручку він міг —

він відчував пальцями її холод і твердість, — але сили в його фантомній руці ще бракувало. Принаймні поки що. Він гадав: може, коли він продовжуватиме тренувати руку, то вона стане сильнішою.

Мені треба прокинутися, думав він. Якби ж мені аспірину проти цього нескінченного головного болю, заїбав уже, і поїсти б якої-небудь справжньої їжі. Та хоч миску лікарняного заварного крему — і то була б смакота. Скоро я це зроблю. Може, навіть завтра.

Але він цього не зробив. Бо наступного дня виявив, що телекінез — не єдина нова здатність, яку він приніс звідти, де був.

Та медсестра, яка найчастіше приходила під вечір перевірити його показники і здебільшого готувала його до сну (навіть не сказати, що вклала спати, бо він і так лежав у ліжку), була молода жінка на ім'я Сейді Макдональд. Темноволоса і гарна такою вмитою, ненафарбованою вродою. Брейді спостерігав за нею з-під опущених повік, як і за всіма відвідувачами, від того часу, коли пройшов крізь стіни своєї підвальної майстерні, де до нього вперше повернулася свідомість.

Здається, вона його боялася, але він дійшов висновку, що нічого аж надто особливого в тому не було: медсестра Макдональд боялася всіх. Вона належала до тих жінок, які більше бігають, ніж ходять. Якщо хтось заходив до палати 217 тоді, коли вона виконувала свої обов'язки, — наприклад, старша медсестра Беккі Хелмінгтон, — Сейді була схильна зіщулитися й відступити на задній план. А доктор Бабіно взагалі жахав її. Коли вона опинялася в палаті разом із ним, Брейді відчував її страх майже на смак.

Він дійшов висновку, що це може бути й не таким уже перебільшенням.

Якось Брейді заснув, думаючи про заварний крем, і Сейді Макдональд зайшла до палати 217 о третій п'ятнадцять по обіді, перевірила монітор у головах ліжка, написала якісь цифри на папірці, причепленому на планшетці в ногах. Потім оглянула пляшки на крапельниці, взяла в шафі свіжі подушки. Вона підняла Брейді однією рукою — медсестра була невеличка, але руки мала сильні — і почала міняти подушки. Це, з ідеї, мала б бути робота санітара, але Брейді гадав, що Макдональд перебуває на найнижчому сідалі лікарняного курника. Можна сказати — найнижча медсестра в цьому тотемному стовпі.

Він вирішив розплющити очі й звернутися до неї, щойно вона закінчить зміну подушок, коли їхні обличчя будуть найближче. Це її має злякати, а Брейді подобалося лякати людей. У його житті багато змінилося, але не це. Може, вона навіть закричить, як одна з медсестер, коли він їй показав «рибу» під простирадлом.

Тільки от Макдональд дорогою до шафи зупинилася й розвернулася до вікна. Там не було особливо на що дивитися — просто парковка, але вона простояла там хвилину... потім дві... три. Чому? Що там, блін, такого чарівного, у тій цегляній стіні?

Тільки вона не *всуціль* цегляна, зрозумів Брейді, визирнувши разом із медсестрою. На кожному поверсі парковки були відкриті смуги, і машини заїжджали пандусом, і сонце швидко зблискувало на лобовому склі.

Спалах. Спалах. І ще спалах.

Господи Ісусе, подумав Брейді. Але ж це я маю лежати в комі, чи як? Таке враження, що зі мною стався якийсь нап...

Але — стоп. На хвилиночку, блін, зупинитися.

Визираю *із* нею? Як я можу визирати разом із медсестрою, коли сам лежу тут, у ліжку?

Проїхав іржавий «пікап». За ним седан-«ягуар», може, в ньому сидів якийсь багатенький лікар, — і Брейді зрозумів: він дивиться не з *нею*, а з *неї*. Так дивишся на шлях із пасажирського сидіння, коли за кермом хтось інший.

І справді — в Сейді Макдональд був своєрідний напад, тільки такий тихий, що вона навіть не зрозуміла, що сталося. Це від світла. Від зблисків на склі машин. Щойно на тому пандусі настане пауза в русі машин, щойно сонце стане під трохи іншим кутом, в *неї* усе минеться і вона повернеться до своїх обов'язків. Воно минеться, а вона навіть не помітить, що з *нею* щось було.

Брейді це знав.

Знав, бо перебував усередині *неї*.

Він іще заглибився й зрозумів, що може бачити її думки. Це було дивовижно. Він просто бачив, як вони мигтять: туди й сюди, так і сяк, іноді їхні шляхи перетинаються в темно-зеленому середовищі — про це навіть варто буде поміркувати, але обережно — осердя її свідомості. Її глибинного «я», сутності Сейді. Він спробував іще заглибитися і роздивитися якусь із отих думок-риб, але, Господи, ну вони й прудкі! А проте...

Щось про кекси, які в *неї* лежать удома, на квартирі.

Щось про кота, якого вона бачила у вікні зоомагазину: чорного з акуратною білою манишкою.

Щось про... камінці? Чи правда про камінці?

Щось про батька, і ця риба — червона, кольору гніву. Чи сорому. Чи й того, й того водночас.

Коли вона відвернулася від вікна й попрямувала до шафи, у Брейді на мить запаморочилося в голові. Запаморочення минуло, і ось він уже знову в собі, дивиться своїми очима. Вона випустила його з себе, навіть не підозрюючи, що він був у її голові.

Коли вона підняла його й підклала йому під голову дві подушки з піноматеріалу в свіжих наволочках, Брейді дозволив очам залишитись у звичному напівзаплющеному нерухомому стані. Усе-таки він нічого не сказав.

Йому справді треба було над цим поміркувати.

Наступні чотири дні Брейді кілька разів пробував потрапити в голову тим, хто приходив до його палати. Певною мірою йому це вдалося лише один раз — із молодим санітаром, який прийшов помити підлогу. Хлопець не був монголоїдним ідіотом (так його мати казала про людей із синдромом Дауна), але на генія теж зовсім не тягнув. Він дивився на мокрі сліди від швабри на лінолеумі, слідкував, як змінюється відтінок підлоги, і це відкривало його цілком достатньо. Брейді зазирнув у нього — це було недовго й малоцікаво. Хлопчина міркував, чи будуть на вечерю тако, — теж мені велике діло.

Потім — запаморочення, відчуття розвороту, падіння. Хлопець виплюнув його, як кавунову насінину, навіть не спинивши мірного руху своєї швабри.

Із іншими, хто час від часу потикався до палати, у нього взагалі не виходило нічого — і ці невдачі були значно прикріші, ніж неможливість почухати обличчя, коли воно свербіло. Брейді спробував оглянути себе й підбити підсумки — вони виявилися сумними. Голова, яка постійно болить, вінчає скелетоподібне тіло. Рухатися він може, його не паралізувало, але м'язи атрофувалися, і навіть для пересування ноги на кілька сантиметрів потрібне геркулесове зусилля. Потрапити у свідомість медсестри Макдональд для нього було подібно до подорожі на чарівному килимі.

Але це вдалося лише тому, що в Макдональд якась форма епілепсії. Не дуже сильна, але двері вона трохи прочиняє. А в інших, як видається, є природний захист. Усередині того

санітара він і кількох секунд не протримався — а коли б той довбодятел був одним із семи гномиків, то звали б його Сонько.

Від цього йому згадався старий анекдот. Перехожий у Нью-Йорку питає в бітника, як потрапити до Карнегі-холлу²⁵, — і отримує відповідь: «Практикою, дядьку, — каже той, — практикою».

Оце мені й треба, подумав Брейді. Практикуватися, набиратися сил. Адже старий коп-пенсіонер Керміт Вільям Ходжес десь ходить — і гадає, що переміг. Я не можу цього допустити. *Я не бажая* допустити цього.

І от одного мокрого вечора посеред листопада 2011 року Брейді розплющив очі, сказав, що в нього болить голова, і попросив покликати матір. Сейді Макдональд тієї ночі не чергувала, а Норма Вілмер була з міцнішого тіста. Однак трохи вона від здивування все одно зойкнула — і побігла до доктора Бабіно, сподіваючись, що він іще в кабінеті.

Брейді подумав: «Ось так починається решта мого життя».

Брейді подумав: «Практика, дядьку, практика».

ЧОРНУВАТА

1

Хоча Ходжес офіційно зробив Холлі повною партнеркою в фірмі «Що впало, те пропало» і в них був іще один кабінет (не те що дуже великий, але з вікном на вулицю), вона зробила вибір на користь того, щоб залишитися на секретарському робочому місці. Там вона й сидить, вдивляючись в екран, коли о чверть на дванадцяту приходить Ходжес. І хоча вона швидко струшує щось зі столу в широку шухляду над колінами, нюхові рецептори Ходжеса перебувають у хорошому стані (на відміну від іншого необхідного обладнання південніше) — і вони безпомилково відчують запах над'їденого тістечка «твінкі».

— Що в тебе, Холліберрі?

— Ти від Джерома це перейняв, і ти знаєш, як я цього не люблю. Ще раз назвеш мене Холліберрі — і поїду до мами на тиждень! Вона все мене в гості кличе.

Та зараз, думає Ходжес, як же. Ти її не терпиш, та й ти зараз взяла слід, моя люба. А з нього тобі злізти, як наркоману з голки.

— Вибач, вибач. — Він дивиться їй через плече і бачить статтю з «Bloomberg Business» за квітень 2014 року. Заголовок: «Zappit запнувся». — Атож, компанія все просрала і зійшла зі сцени. Здається, я тобі вчора казав.

— Казав, правда. Але цікаве питання — принаймні для мене: як із матеріально-виробничими запасами?

— Що ти маєш на увазі?

— Тисячі непроданих «заппітів», може, й десятки тисяч — я хотіла дізнатися, що з ними сталося.

— І як, знайшла?

— Ще ні.

²⁵ Карнегі-холл — відомий концертний зал у Нью-Йорку.

— Може, їх відправили до бідних дітей у Китай разом з усіма тими овочами, які я відмовлявся їсти в дитинстві...

— Голодні діти — це не смішно! — суворо дивиться на нього Холлі.

— Ну так, звичайно...

Ходжес випростується. Дорогою сюди він купив знеболювальне за рецептом від доктора Стамоса — важке, але не настільки, наскільки важкою буде інша терапія. Вжив його — і майже все гаразд. Навіть відчувається легке голодне ворухіння десь у шлунку — приємна зміна.

— Мабуть, їх знищили. Як то роблять із непроданими книжками в м'яких палітурках, напевне.

— Це багато продукції треба знищувати, — каже вона. — Адже в гаджети вже завантажено ігри, вони працюють. Та й ті командери навіть робилися з вай-фаєм. Ну а тепер розкажи про свої результати.

Ходжес витворює на обличчі усмішку, яка мала б виглядати щасливою і скромною:

— Та, власне, добрі новини. Виразка, але зовсім маленька. Треба буде пити купу ліків і стежити за дієтою. Доктор Стамос каже, що, коли я так робитиму, вона сама заросте.

Холлі обдаровує Ходжеса такою променистою усмішкою, що той навіть не відчуває сорому за свою дику брехню. Звичайно, водночас від цієї усмішки він почувається собачим лайном на старому черевіку.

— Слава Богу! Ну і ти ж робитимеш те, що він сказав, правда?

— А то як же. — І ще шмат лайна: жодна ідіотська їжа у світі не вилікує його недуги. Ходжес — чоловік, який не здається, і за інших обставин він уже б сидів у кабінеті гастроентеролога Генрі Їпа, без огляду на те, наскільки мізерні шанси побороти рак підшлункової. Але повідомлення, отримане під «Блакитною парасолькою», змінило все.

— Ну то просто чудово. Просто не уявляю, що б я без тебе робила, Білле. Не уявляю та й годі.

— Холлі...

— Та, власне, уявляю. Я б поїхала додому. І було б це для мене погано.

Нема базару, думає Ходжес. Коли я тебе вперше зустрів, у місті на похороні твоєї тітки Елізабет, тебе твоя мама водила просто як того собачку на повідку. Холлі, зроби це, Холлі, зроби те — і, заради Бога, не зроби чого-небудь незручного...

— Ну а тепер розкажуй, — каже вона. — Розкажи щось нове. Ну розкажи, розкажи, розкажи!

— Дай-но мені п'ятнадцять хвилин — я все тобі викладу! А поки що подивись, чи знайдеться що-небудь про долю отих командерів. Може, це виявиться не дуже важливим, а може, якраз навпаки.

— Добре. Яка чудова новина про твої аналізи, Білле!

— Та отож.

Він іде до свого кабінету. Холлі, крутнувшись на стільці, якийсь час на нього дивиться, бо він рідко зачиняє двері, коли сидить у кабінеті. Але й чогось надзвичайного в тому немає. Вона повертається до комп'ютера.

— Між вами ще не все скінчено...

Холлі тихо повторює ці слова. Кладе над'їдений овочевий бургер на паперову тарілочку. Ходжес свій уже поглинув, розповідаючи в паузах. Про те, що прокинувся від болю, він не сказав; у його версії, він виявив повідомлення, бо пішов в Інтернет, коли йому не спалося.

— От саме так там і було сказано.

— Від «Z-Боя».

— Та ото ж. Звучить, як ім'я якогось помічника супергероя, правда? «Стежте за пригодами Z-Мена і Z-Боя, які охороняють від злочинців вулиці міста Готема!»

— Так це ж про Бетмена і Робіна. Вони охороняють місто Готем.

— Та я знаю, я про них комікси ще до твого народження читав. Це я так, аби побалакати.

Вона бере овочевий бургер, витягає з нього смугу салатного листя і кладе решту назад.

— Коли ти востаннє бачив Брейді Хартсфілда?

Оце до діла, захоплено думає Ходжес. Молодчина, Холлі!

— Я до нього навідувався щойно після справи з родиною Сауберсів і потім пізніше один раз. На літнє сонцестояння, ось коли. Тоді ви з Джеромом загнали мене в куток і сказали, щоб я припинив. Так я і зробив.

— Ми це заради твого ж добра!

— Та я розумію, Холлі. Їж-но свій бутер.

Вона відкусює, витирає серветкою майонез із кутка губ і питає, який був Хартсфілд, коли Ходжес востаннє його бачив.

— Такий, як і був... загалом. Просто сидів собі, дивився на парковку. Я щось кажу, запитую, а він сидить і мовчить. Пошкодження мозку демонструє так, що «Оскара» давати можна. Але про нього всякі серйозні чутки ходили. Нібито в нього є якась розумова сила. Ніби він може воду сам вмикати в туалеті, не встаючи з ліжка, чим добряче лякає персонал. Я б вважав, що це все фігня, — але коли вже Беккі Хелмінгтон, яка була старшою медсестрою, мені розповіла, що справді разів зо два бачила такі штуки: жалюзі торохтіли, телевизор сам вмикався, пляшки на системі гоїдалися... А от вона — це, я б сказав, надійний свідок. Розумію, в це важко повірити.

— Не так уже й важко. Телекінез, що його іноді називають психокінезом, — явище задокументоване. А ти сам під час своїх відвідин такого не бачив?

— Ну... — Ходжес замислюється, пригадуючи. — Щось таке було в мій передостанній прихід. Там у нього на тумбочці стояла фотографія в рамці — він і його мама обійнялися, туляться щока до щоки. Десь на відпочинку. Більша висіла в них удома на В'язовій. Ти, мабуть, пам'ятаєш.

— Звичайно. Я все пам'ятаю, що ми там бачили, зокрема і її відверті фотки, які лежали в нього на комп'ютері. — Вона схрещує руки поверх маленьких грудей і робить гидливу гримасу. — У них були дуже неприродні стосунки.

— Та не кажи. Я навіть точно не скажу, чи він справді з нею сексом займався...

— У-у...

— ...але думаю, він, дуже ймовірно, хотів цього, а вона, як мінімум, сприяла таким його фантазіям. У кожному разі, я схопив ту фотку і почав на всяке про неї йому натякати, намагався домогтись його реакції. Адже він — він насправді там, Холлі: тобто він присутній, він усе усвідомлює. Я тоді так вважав і зараз вважаю. Він там собі сидить-сидить, а всередині — все той самий чоловік-шершень, який вбивав людей у центрі й намагався ще багатьох знищити в «Мінго».

— І він спілкувався з тобою через «Блакитну парасольку», не забудь.

— Після вчорашнього вже точно не забуду.

— Розкажи, що тоді ще сталося?

— Він тільки на мить перестав дивитися у вікно на ту парковку через дорогу. Його очі... розвернулися в орбітах, він подивився на мене. У мене волосся на потилиці сторч стало, і повітря зробилося... ну, наелектризоване, чи що.

Ходжес просто примусив себе промовити решту. Відчуття було таке, ніби він котить на гору важку каменюку.

— Я, коли в копах служив, арештовував усяких лиходіїв, деякі з них справді *дуже* лихі були — наприклад, жінка, яка трирічну дитину вбила заради страховки, мізерної зовсім. Але коли їх було спіймано, я не відчував у них власне присутності зла. Ніби зло — це такий птах, як стерв'ятник, чи що, — і він летить геть, щойно злочинця, на якому він сидів, заарештовано. А того дня я це відчув, Холлі. Справді відчув. У Брейді Хартсфілді.

— Вірю, — промовляє вона ледь чутно.

— І в нього був «заппіт». Отут я намагаюся провести зв'язок. Коли це зв'язок, а не просто збіг обставин. Там був чоловік, не знаю прізвища, його всі просто називали Бібліотечний Ел — він видавав пацієнтам і паперові книжки, і «кіндли» з «заппітами». Не знаю, той Ел був санітаром чи волонтером. Чорт, та він і прибиральником бути міг, просто між ділом ще й отак людям допомагав. Мабуть, єдина причина, чого я одразу про це не подумав, — це те, що в Еллертон ця штука була рожева. А в Брейді — блакитна.

— Як могло те, що сталося з Дженіс Еллертон і її дочкою, бути пов'язане із Брейді Хартсфілдом? Хіба що... а про телекінез поза його палатою щось розповідали? Не було таких чуток?

— Та ні, але приблизно в той час, коли розкрилася справа Сауберсів, у мозковій травматології одна медсестра вчинила самогубство. Порізала зап'ястя в туалеті в коридорі просто коло палати Хартсфілда. Її звали Сейді Макдональд.

— Ти вважаєш...

Вона знову взялася до бутерброда: відщипує салат і впускає його на тарілочку. Чекає.

— Продовжуй, Холлі. Я тобі поки нічого не кажу.

— Ти вважаєш, Брейді якось її до цього схилив, умовив? Не уявляю, як це могло статися...

— Та я теж ні, але ж ми знаємо, яке в Брейді було захоплення самогубствами.

— Оця Сейді Макдональд... А в неї часом теж «заппіта» не було?

— Бог її знає.

— А як... як вона?..

— Скальпелем, який тихцем винесла з операційної. Я про це дізнався від асистентки медексперта. За подарункову картку «Де Мазіо» — італійського ресторану...

Холлі знову відщипує салат на тарілку. На тарілці в неї тепер таке видовище, ніби там гномики гуляли день народження й розсипали конфеті. Ходжеса це трохи бісить, але він її не спиняє. Вона міркує, як висловитися. І нарешті говорить:

— Тобі треба сходити до Хартсфілда.

— Атож, треба.

— Ти певен, що зможеш чогось від нього добутися? Тобі ж раніше не вдавалося.

— Тепер я знаю трохи більше. — Але, по правді, а що він *такого* знає? Він навіть точно не знає, що підозрювати. А може, Хартсфілд — зовсім не шершень, може, він — павук і палата номер 217 у «Відрі» — центр павутиння, яке він плете?

А може, то все збіг. Може, рак уже за мій мозок узявся і в мене параноя починається?

Так, мабуть, Піт подумав би з напарницею — тепер він уже подумки називає її Міс Красиві Сірі Очі, настільки в голові засіло — хоч би в очі її так не назвати.

Він підводиться:

— Нема слухнішого часу, ніж зараз.

Вона впускає бутерброд на купу общипаного салату, щоб взяти його за руку:

— Бережися!

— Буду!

— Обережно з думками. Не знаю, може, це по-божевільному звучить, але я все-таки і є ненормальна, принаймні час від часу, так можу тобі це сказати. Якщо в тебе раптом десь візьмуться думки про... ну про те, щоб заподіяти собі щось... ти мені зателефонуй. *Одразу* зателефонуй!

— Добре!

Вона схрещує руки й обхоплює себе за плечі — отим старим нервовим жестом, який у неї зараз буває значно рідше.

— Коли б Джером тут був...

Джером Робінсон нині в Аризоні, він взяв академку в коледжі на семестр і поїхав на будівництво з командою «Середовище для людства». Одного разу, коли Ходжес висловився про це, що хлопець тим будівництвом «прикрашає собі резюме», Холлі зробила йому зауваження: Джером це робить, бо він хороший! Із цим Ходжес не міг не погодитися: Джером справді хороший.

— У мене все буде гаразд. Та й, може, взагалі нічого такого. Ми з тобою наче діти, які бояться, що в порожньому будинку на розі водяться привиди. Якби ми про це сказали Піту, він би нас обох здав у психушку.

Холлі, яку, власне, вже так здавали (двічі), вважає, що в деяких порожніх будинках справді водяться привиди. Вона знімає зі свого плеча маленьку руку без перснів і швидким рухом хапає його за рукав.

— Зателефонуй, коли туди приїдеш. А другий раз — як виїжджатимеш. Не забудь, а то я хвилюватимуся, що ти не можеш зателефонувати, бо...

— У «Відрі» не можна мобілками користуватися, так, я знаю. Я зроблю це, Холлі. А поки що в мене до тебе два прохання.

Він бачить, що її рука смикнулася до блокнота, і хитає головою:

— Ні, цього не треба записувати. Усе просто. По-перше, сходи на eBay — чи куди ти ходиш купувати те, чого вже немає в продажу, — і замов один такий «Zappit Commander». Зможеш?

— Запросто! А по-друге?

— Компанія «Sunrise Solutions» купила «Zappit», а потім збанкрутувала. Хтось виконує обов'язки довіреної особи. Ця особа наймає юристів, бухгалтерів, ліквідаторів, щоб вони допомогли викачати з компанії все до цента. Дізнайся, хто це, — і я з ним зв'яжусь сьогодні чи завтра. Хочу знати, що сталося з тими непроданими пристроями, бо хтось же вручив такий Дженіс Еллертон через довгий час після того, як закрилися обидві компанії.

Вона аж сяє:

— Охрінезно блискуча думка!

Та не така вже й блискуча — просто поліцейська робота, думає він. Може, в мене й остання стадія раку, але я ж пам'ятаю, як справи робляться, а це вже дещо.

Це — дещо дуже непогане.

3

Вийшовши з Тьорнер-білдингу, він іде на автобусну зупинку (п'ятим значно швидше й легше доїхати через усе місто, ніж повертатися до «пріуса» і вести його самому). Ходжес у глибокій задумі. Він міркує про те, як же підійти до Брейді — як його можна розколоти. Він був асом у допитах, коли працював у поліції, тож він має знайти спосіб. Раніше він ходив до Брейді лише з тим, щоб посмикати його й підтвердити своє чуття: Брейді вдає напівкататонічний стан. А нині він має справжні питання, і *повинен же* бути якийсь спосіб змусити Брейді дати на них відповідь.

Треба потривожити павука, думає він.

У роздуми над плануванням майбутньої розмови втручаються думки про отриманий діагноз і неунікні страхи, якими такі думки супроводжуються. За своє життя — так. А ще

виникали питання, наскільки погано йому стане дещо пізніше і як повідомляти про хворобу тим, хто повинен знати. Корінну з Еллі новина глибоко вразить, але загалом нічого з ними від того поганого не зробиться. Те саме стосується й родини Робінсонів, хоча він знає: Джером і Барбара, його мала сестричка (та вона вже не така й мала — їй за кілька місяців шістнадцять стукне), важко це переживатимуть. Але найбільше хвилюється він усе-таки за Холлі. Вона не божевільна, хоч що вона там казала в кабінеті, але вона вразлива. Дуже. У неї було два серйозні нервові зриви — один у школі, другий трохи за двадцять. Зараз вона сильніша, але останні кілька років її підтримують тільки він і їхня фірма. Якщо їх не стане, Холлі в небезпеці. Тут він себе не може обманювати.

Я не дам їй зламатися, думає Ходжес. Він іде, опустивши голову, сховавши руки в кишенях, дихаючи білою парою. Я не допущу такого.

Занурившись у думки, він не помічає подертого «шевроле малібу» — ця машина з'являється утретє за два дні. Вона припаркована на вулиці, навпроти будинку, де Холлі подалася вистежувати довірену особу збанкрутілої компанії «Sunrise Solutions». Поряд із машиною на хіднику стоїть літній чоловік у старій списаній армійській теплій куртці, заклеєній маскувальною стрічкою. Він дивиться, як Ходжес сідає в автобус, тоді виймає з кишені телефон і робить дзвінок.

4

Холлі дивиться, як її шеф — що, як виявляється, є тією людиною, яку вона любить найдужче в світі, — іде на ріг, на зупинку. У нього такий змарнілий вигляд — майже тінь того огрядного дядька, якого вона зустріла шість років тому. Йдучи, він тримається за бік. Останнім часом він часто так робить, і вона навіть не певна, чи він це усвідомлює.

Просто маленька виразка, казав він. Їй хотілося б у це вірити — йому вірити, — але вона не певна, що вірить.

Під'їжджає автобус, Білл сідає. Холлі стоїть коло вікна, дивиться на це, гризучи нігті, хоче курити. У неї повна шухляда «нікоретте», але інколи допомогти може тільки цигарка.

Годі гаяти час, каже вона собі. Якщо хочеш бути страшним підлим шпигуном — кращого часу годі знайти.

То вона повертається до кабінету.

Комп'ютер не світиться, але він його не вимикає, доки не йде ввечері додому, тож їй треба лише «розбудити» екран. Око несподівано зупиняється на жовтій пачці паперу для нотаток біля клавіатури. У нього завжди такий під рукою, зазвичай весь у нотатках, каляках і маляках. Так йому краще думається.

Тут зверху написаний добре знайомий рядок із пісні, який для Холлі став близьким, щойно вона почула його вперше по радіо: «Всі самотні люди». Ці слова підкреслено. Далі список відомих їй імен:

Олівія Трелоні (вдова)

Мартіна Стовер (незаміжня, економка каже про неї «стара діва»)

Дженіс Еллертон (вдова)

Ненсі Елдерсон (вдова)

Та інші. І вона — вона теж стара діва. Піт Гантлі — він розлучений. Сам Ходжес — він також.

У неодружених удвічі більша ймовірність самогубства. У розлучених — у чотири рази вища.

— Брейді Хартсфілд любив самогубства, — бурмоче вона. — То було його хобі.

Під іменами накидано незрозумілі їй слова: «Список відвідувачів? Який список?»

Вона тисне першу-ліпшу клавішу — і комп'ютер Білла прокидається, показавши робочий стіл, по якому абияк розтикані всі його файли. Холлі раз у раз сварить Білла за це, каже: це все одно що не зачиняти двері, йдучи з хати, — причому ще й розікласти перед тим все цінне на кухонному столі й додати записку: «Крадїть, не соромтеся». Він завжди обіцяє припинити це неподобство — і так і не припиняє. Щоправда, для самої Холлі це значення не має, вона знає його пароль, він сам його дав. Раптом що зі мною, казав він. Тепер вона дійсно боїться якогось такого «раптом».

Одного погляду на екран досить, щоб зрозуміти: тут ідеться не про виразку. На столі — нова тека зі страшною назвою. Холлі клацає по ній. Файл починається такими моторошними готичними літерами, що одразу стає ясно: це остання воля Керміта Вільяма Ходжеса, його заповіт. Вона швидко закриває файл. Вона не має жодного бажання вивчати його передсмертну волю. Досить уже й того, що такий документ існує і що він його відкривав сьогодні. Навіть задосить.

Холлі стоїть, тримаючи себе за плечі і кусаючи губи. Наступний крок — це вже буде гірше, ніж підглядання. Це втручання не у свою справу. Це влямування до чужого життя.

Ну вже дійшла до такого — то давай уже.

— Так, я маю це зробити, — шепоче Холлі і натискає на іконку з зображенням поштової марки, кажучи собі, що, може, нічого там такого й не знайде. Але воно знаходиться. Найновіший лист прийшов, мабуть, тоді, коли вони розмовляли про те, що він під ранок виявив «Під блакитною парасолькою». Лист від того лікаря, до якого він ходив, Стамос його прізвище. Вона відкриває лист і читає: «Ось вам копія нових результатів аналізів, щоб була у вас».

Холлі вводить пароль, щоб відкрити доданий файл, сідає в крісло Білла, нахиляється вперед, міцно зчепивши руки на колінах. Продивившись лише дві з восьми сторінок, вона починає плакати.

5

Ходжес не встигає як слід всістися на задньому сидінні «п'ятірки», як у нього в кишені б'ється скло і кричать про гол, щойно розбивши вікно вітальні місіс О'Лірі. Чоловік у діловому костюмі підводить очі від «Wall Street Journal» і кидає на Ходжеса засуджувальний погляд.

— Перепрошую, — вибачається Ходжес, — усе збираюся дзвінок поміняти...

— Із цього треба починати! — каже бізнесмен і повертається до своєї газети.

СМС прийшла від старого напарника. Знову. Із потужним відчуттям дежавю Ходжес віддзвонюється.

— Піте, — говорить він, — ну що ти все з тими повідомленнями? Наче в тебе й номер мій є у швидкому наборі.

— Я так розумію, Холлі, мабуть, програмувала тобі телефон і якийсь убитий рингтон поставила, — відповідає Піт. — Такий, який, на її думку, страшенно смішний. А ще, доходжу висновку, ти звук на максимум поставив, глушманище!

— Про текстові повідомлення воно на повну гучність сигналізує, — пояснює Ходжес. — Коли дзвінок — у телефона просто міні-оргазм об мою ногу.

— То поміняй сигнал!

Кілька годин тому він дізнався, що йому залишилося жити кілька місяців. А зараз він обговорює гучність рингтону...

— Абсолютно зроблю! А тепер кажи, що тобі потрібно.

— Тут серед комп'ютерних експертів чувак один виявився: причепився до вашого ігрового гаджета, як муха до лайна. Йому ця штука страшно подобається — «ретро», він каже. Віриш? Цяцьку зробили років із п'ять тому, а вона вже ретро!

— Світ прискорюється.

— Та щось таке робиться. У кожному разі, вашому «зап'їту», схоже, капут. Наші в нього свіжі батарейки сунули, він синім разів із п'ять поморгав, а потім здох.

— А що з ним таке?

— Теоретично можливий якийсь вірус, бо в цієї штуки наче є вай-фай, а саме через нього всю цю заразу завантажують, — але він каже, що скоріше там мікросхема несправна чи згоріло щось. То я хочу сказати — нічого воно не означає. Еллертон не могла ним користуватися.

— То чого вона в такому разі заряджала його отам, у доччиній ванній?

Піт на мить замовкає. Потім каже:

— Ну, може, воно якийсь час попрацювало, а потім чіп здох. Чи що там із ними буває.

Воно працювало, думає Ходжес. Вона на ньому пасьянси розклала на кухонному столі. Усілякі — «Клондайк», «піраміду», «картину» тощо. Про що ти б дізнався, любий мій Піте, коли б побалакав з Ненсі Елдерсон. Це ще мало б бути у твоєму списку.

— Добре, — каже Ходжес. — Дякую за новини.

— Це *останні* для тебе новини, Керміте. У мене є напарниця, з якою я цілком вдало працював, відколи ти пішов, — і хай би вона святкувала зі мною мій вихід на пенсію, а не сиділа на роботі й ображалася, що я проміняв її на тебе до кінця.

Ходжес міг би ще це обговорювати, але до лікарні вже залишається дві зупинки. Також він раптом виявляє, що хотів би відокремитися від Піта й Іззі та зайнятися цією справою, як вважає за краще. Піт возиться, а Іззі, власне, повзе, як черепаха. А Ходжесові хочеться бігом, з огляду на хвору підшлункову і все інше.

— Чую, — каже він. — І ще раз дякую.

— Справу закрито?

— Фініто!

Його погляд ковзає вгору й ліворуч.

6

У дев'ятнадцяти кварталах звідти, де Ходжес кладе айфон назад у кишеню пальта, лежить інший світ. Не найкращий з можливих. І в тому світі перебуває сестра Джерома Робінсона; вона в халепі.

Гарненька і серйозна у формі школи «Чейпел-Рідж» (сірий вовняний піджачок, сіра спідниця, білі гольфики, червона хусточка на шиї), Барбара йде авеню Мартіна Лютера Кінга. Її руки в рукавичках тримають жовтий «Zappit Commander».

МЛК — одна з двох головних магістралей цього району, Нижнього міста, і, хоча мешкають там здебільшого чорні, а Барбара й сама чорна (ну, скажімо, не зовсім чорна, а кольору кави з молоком), вона ніколи там не бувала і від одного цього почувається дурною і нікчемною. Це частина її народу: їхні спільні предки, можливо, тягали баржі й вантажили мішки на тій самій плантації колись давно, наскільки вона розуміє, а проте, вона ніколи не бувала тут. *Жодного разу*. І батьки, і брат суворо попереджали її: не ходи сюди.

— Нижнє місто — то такий район, де пиво вип'ють, а пляшкою закусять, — якось казав їй Джером. — Такій дівчинці, як ти, там не місце.

Такій дівчинці, як я, думає вона. Такий хорошій дівчинці з верхнього середнього класу, яка ходить до хорошої приватної школи, дружить із хорошими білими дівчатками і має купу

гарного шкільного одягу й кишенькових грошей. Та навіть банківська картка в мене є! Я можу зняти з банкомата шістдесят доларів, коли тільки захочу! Офігіти!

Вона йде немовби уві сні, і це *дійсно* скидається на сон: усе таке химерне, а при тому менш ніж у двох милях — так уже склалися обставини — стоїть затишний будинок у стилі Кейп-коду, при якому гараж на дві машини і весь кредит за який уже сплачено. Вона йде повз дешеві крамниці й ломбарди, завалені гітарами, радіо і небезпечними бритвами з блискучими перламутровими ручками. Вона йшла повз бари, звідки пахне пивом навіть із-за зачинених у січневий холод дверей. Вона йде повз віконечка-закусочні, звідки тхне жиром. Тут продають піцу шматками, там китайське. В одному віконці напис: «Кукурудзяники й листова капуста, як готувала ваша мама».

Ну, не моя мама точно, думає Барбара. Навіть не знаю, що це за страва — кукурудзяники. Млинці? Пончики?

На розі — та на кожному розі, як видається, — зависають якісь хлопці в довгих шортах і мішкуватих джинсах. Дехто з них гріється коло іржавих бочок, у яких горить вогонь, дехто підкидає ногою шкарпетку з горохом, а хтось просто пританцьовує у своїх величезних кросівках, не застібаючи куртку попри холоднечу. Вони кричать «Йо!» своїм друзякам і махають машинам, які проїжджають повз. Коли якась із машин зупиняється, хлопець засовує у відчинене вікно маленький конверт із кальки. Барбара йде МЛК, проминаючи квартал за кварталом (дев'ять, десять, може, дванадцять — вона збилася з ліку), і на кожному розі купують наркотики, не виходячи з машини, як гамбургери чи тако.

Барбара проходить повз жінок у міні-шортах, коротких курточках зі штучного хутра і блискучих черевиках, їхні голови прикрашають дивовижні різнокольорові перуки. Проходить вона і повз порожні будинки з вікнами, забитими дошками. Повз машину, з якої знято колеса, вкрити підписами різних банд. Повз жінку з перев'язаним брудною ганчіркою оком. Вона тягне за руку малюка років двох-трьох, який верещить і впирається. Повз чоловіка, який сидить на ковдрі, п'є вино просто з пляшки і показує їй сірий язик. Які тут злидні, яка безнадія — і *це було тут весь час*, а вона нічого не зробила, щоб їм допомогти. Нічого не *зробила*? Та вона навіть не *думала* про це. Вона тільки й робила, що домашнє завдання. Тільки й робила, що балакала по телефону і ввечері слала есемески найліпшим подружкам. Тільки й робила, що оновлювала статус на Фейсбуку й переймалася, чи гарний у неї колір обличчя. Вона — типовий підліток-паразит, вона харчується в гарних ресторанах з мамою і татом, а тим часом її брати і сестри — *ось просто тут, у двох милях від її чудового приміського будиночку*, за алкоголем і наркотиками намагаються забути, відпочити від свого жахливого життя. Їй соромно через те, як рівно спадає на плечі її волосся. Соромно за чистенькі білі гольфи. Соромно за свій колір шкіри — бо він такий самий, як у них.

— Агов, чорнувата! — кричить їй хтось із другого боку вулиці. — Що ти тут робиш? Тут нема чого тобі робити!

Чорнувата.

Серіал з такою назвою вони вдома дивляться й сміються — але оце вона така і є. Не чорна — лише чорнувата. Живе в білому районі життям білої людини. Вона може так, бо її батьки заробляють великі гроші й мають будинок у районі, де люди настільки політкоректні, що сваряться, коли їхня дитина назве іншу тупоголовою. Вона може жити отаким чудовим життям, бо вона нікому не загрожує, не розхитує човна. Просто ходить у своїх справах, базикає з подружками про хлопців і музику, про хлопців і одяг, про хлопців і телепрограми, які вони всі люблять, і про те, кого з ким бачили в торговельному центрі «Березовий пагорб».

Вона чорнувата — це те саме, що нікчемна, і вона не заслуговує на життя.

«Може, тобі просто варто його закінчити. Оцим ти все скажеш».

Думка говорить до неї — у цьому голосі звучить логіка одкровення. Емілі Дікінсон казала, що її вірш — то її послання світові, який ніколи їй не писав, — вони читали це в школі, а

Барбара сама ніколи нікому не писала листів. Гору дурних творів, переказів книжок, емейлів — але все це насправді ні до чого, нічого не означає.

«Може, настав тобі час щось зробити».

Не її голос, але голос друга.

Вона зупиняється коло закладу, де складають гороскопи й ворожать на картах таро. У брудному віконечку ворожки вона бачить своє відображення — і ще когось у себе за спиною: білого з усміхненим дитячим обличчям і білявим чубом, що спадає на лоб. Вона роззирається, але нікого не бачить. То їй тільки уявилося. Барбара знову опускає погляд до гри. У тіні навісу ворожчиного закладу рибки знову стають яскравими й виразними. Плавають туди й сюди, раз у раз їх поглинає ясно-блакитний спалах. Барбара озирється туди, звідки прийшла, і бачить: бульваром у її бік мчить блискуча чорна вантажівка — швидко, кидаючись зі смуги на смугу. У машини дуже великі колеса: на такі хлопці в школі кажуть «бігфут» чи «гангстерські».

«Коли вже зібралася, то давай!»

Неначе хтось і правда стоїть поряд. Той, хто розуміє. Голос має рацію. Барбара ще ніколи не думала про самогубство, але зараз ця ідея видається їй цілком слушною.

«Тобі не треба залишати ніяких записок, — каже друг. Вона знову бачить його відображення у вікні. Примарне. — Уже сам факт, що ти зробиш це тут, стане твоїм посланням до світу».

Так і є.

«Ти забагато знаєш про себе, щоб жити далі, — зазначає друг, а погляд Барбари знову зосереджується на рибках, які плавають. — Ти забагато знаєш — і все це погане! — І тоді поспіхом додає: — Що, звичайно, не означає, що ти жахлива людина».

Вона думає: «Ні, не жахлива, просто нікчемна».

Чорнувата.

Вантажівка наближається. На «гангстерських» колесах. Сестра Джерома Робінсона робить крок до бордюру, і її обличчя осяває радісна усмішка.

7

Доктор Фелікс Бабіно вбраний у костюм, що коштує тисячу доларів. Халат, одягнений поверх костюму, розвівається за ним, мов плащ, коли головний лікар крокує коридором «Відра». Тільки от нині він більш, ніж завжди, потребує гоління, а його зазвичай елегантна сива шевелюра розкуйовджена. Він не звертає уваги на групу медсестер, які зібралися коло столу чергової і про щось розмовляють збудженим шепотом.

Сестра Вілмер підходить до лікаря.

— Докторе Бабіно, чи ви чули...

Він навіть не дивиться на неї, і Норма змушена відскочити, щоб він не збив її з ніг. Вона проводить його здивованим поглядом.

Бабіно дістає з кишені халату червону табличку «Не турбувати», яку завжди має із собою, вішає на ручку дверей палати номер 217 і заходить туди. Брейді Хартсфілд не підводить очей. Уся його увага зосереджена на ігровому пристрої, що лежить у нього на колінах, там плавають кольорові рибки. Музики немає: він вимкнув звук.

Часто, заходячи до цієї палати, доктор Бабіно зникає і поступається місцем доктору Z. Але не сьогодні. Доктор Z, урешті, — просто інша версія Брейді, проекція, а нині Брейді не до проекцій, він надто зайнятий.

Спогад про те, як він намагався підірвати глядацьку залу «Мінго» під час концерту «Довколишніх», іще дуже плутаний, але, відколи отямився, він точно пам'ятав одне: останнє обличчя, яке побачив перед тим, як світло згасло. То була Барбара Робінсон, сестра нігера, який косив газони в Ходжеса. Вона сиділа практично навпроти Брейді, через прохід. Ось вона тепер тут, плаває з рибками, спільними для двох їхніх екранів. Брейді порішив Скапеллі, цю пизду-садистку, яка викручувала йому сосок. А тепер він займеться оцією сучкою, сестрою Робінсона. Її смерть допече її старшому братові, але це навіть не найголовніше. Це буде ніж у серце старому детективові. Ось що найважливіше.

І найсолідше.

Він заспокоює її, каже, що вона не жахлива людина. Це допомагає дати їй старт. Щось суне уздовж МЛК, він точно не може сказати: нутром дівчисько ще опирається, але ж він великий і сильний. Він впорає її.

— Брейді, послухайте. Z-Бой телефонував. — Справжнє прізвище Z-Боя Брукс, але Брейді більше його ніколи так не називає. — Він стежив, як ви казали. Отой коп... чи колишній коп, хто там він є...

— Замовкніть! — Він не підводить голови, чуб падає йому на лоба. У яскравому сонці Брейді здається ближчим до двадцяти років, ніж до тридцяти.

Бабіно, звиклий до того, щоб його чули й слухали, і ще не зовсім підкорений, не зважає:

— Ходжес учора їздив на Гіллтот-корт, спочатку до Еллертон, потім нишпорив по другий бік вулиці, де...

— *Я сказав: замовкніть!*

— Брукс бачив, як він сів у п'ятий автобус, і це означає, що, імовірно, він їде сюди! А якщо він їде сюди, то він *знає!*

Брейді на мить зводить погляд на лікаря, його очі палають, а потім повертається до екрану. Якщо він зараз помилиться, дасть цьому освіченому ідіотові відволікти його...

Але він не дасть. Він хоче дошкулити Ходжесові, хоче дошкулити тому нігеру-косильнику, він має з ними свої рахунки, і він зробить це так. Це не просто помста. Барбара — перша контрольна особа, яка була на концерті, і вона не така, як інші, тих було легше контролювати. Але все-таки він її контролює, і потрібні йому лише кілька секунд, і тепер він бачить, що їде до неї. Це вантажівка. Велика, чорна.

Ну що, люба моя, думає Брейді Хартсфілд. Ось твоя машина.

8

Барбара стоїть коло бордюру, дивиться, як під'їжджає машина, готується, але, щойно вона згинає коліна, хтось хапає її ззаду.

— Дівчино, що таке?

Вона виривається, але хтось міцно тримає її за плечі, і машина мчить повз під гучну читку Гостфейса Кілли²⁶. Вона викручується, озирається і бачить худого цибатого хлопця — свого однолітка в куртці з нашивкою школи «Тодгантер». Зросту в нього, може, шість з половиною футів²⁷, то Барбара має дивитися на нього знизу. Невелика шапочка темних кучерів, борідка-еспаньолка. На шиї — тонкий золотий ланцюжок. Він усміхається. Його очі веселі й зелені.

²⁶ Гостфейс Кілла (Ghostface Killah) — відомий американський репер.

²⁷ Близько 195 см.

— Ти гарненька, це і правда, і комплімент, але не звідси, правильно? Ще й вдягнена як — тобі матуся хіба не казала з двору не виходити?

— Відчепися! — Їй не страшно, вона сердиться.

Він сміється.

— Та ти крута! Мені круті дівчата подобаються. Хочеш пожувати чого-небудь, коли випити?

— Я з тобою нічого не хочу!

Новий друг пішов геть — мабуть, вона йому огидна. Я тут не винна, думає вона. Це він. Оцею *неотеса*.

Неотеса! Оце точно чорнувате слово, якщо такі бувають. Барбара відчуває, як горить обличчя, і опускає погляд на екран «заппіта». Рибки її заспокоють, вони завжди заспокоювали. Подумати лишень, вона мало не викинула цей ігровий пристрій, коли той дядько дав його їй! Але потім вона знайшла рибок! Рибки завжди її зачаровують, а іноді з ними приходять друг. Але бачить вона його хіба що мить — перед тим як екран гасне. Раз — і зникає! А той цибатий уже схопив пристрій своїми довгими пальцями і роздивляється.

— Опа! Оце так старовина!

— Це моє! — кричить Барбара, — Віддай!

По другий бік вулиці якась жінка сміється і кричить пропитим голосом:

— Ану давай, сестричко, скажи йому! Скрути йому шияку!

Барбара тягнеться до свого «заппіта». Високий хлопець усміхається й підіймає його над головою.

— Віддай, кому сказала! Не будь козлом!

Тепер глядачів більшає, і Цибатий грає на публіку. Він відхиляється ліворуч, потім робить різкий крок праворуч: може, такий прийом він застосовує на баскетбольному майданчику. Поблажлива усмішка не сходить з його обличчя. Зелені очі блищать і танцюють. Кожна дівчина в школі «Годгантер», мабуть, по вуха закохана в ці очі, і Барбара вже не думає про самогубство, і про чорнуватість не думає, і про те, який вона суспільно несвідомий мішок сміття. Зараз вона лише сердиться, а те, що він симпатичний, лютить її ще дужче. Вона грає в американський футбол в основному складі шкільної команди і тепер всаджує найкращий штрафний удар Цибатому в гол.

Він кричить від болю (але це якийсь такий *веселий* біль — і дівчина просто шаленіє від люті, бо вдарила таки з усієї сили) і складається вдвоє, схопившись за болюче місце. Тут Барбара вже дістає, куди треба, і хапає свій цінний жовтий пластиковий прямокутник. Вона розвертається і, майнувши спідницею, біжить на проїжджу частину.

— Люба, обережно! — кричить жінка з пропитим голосом.

Барбара чує вищання гальм, відчуває запах паленої гуми. Дивиться ліворуч і бачить автофургон, який суне просто на неї, передня частина аж хилиться: водій судомно тисне на гальмо. За брудним склом видно перелякані очі й відкритий рот. Вона підіймає руки, впустивши «заппіт». І ось уже знову Барбара Робінсон хоче чого завгодно, тільки не вмерти — але ось вона вже тут, на дорозі, і вороття нема.

От і приїхали, думає вона.

Брейді вимикає «заппіт» і дивиться на Бабіно з широкою усмішкою.

— Зробив її! — каже він. Вимовляє слова він чітко, не змазавши жодного звуку. — Погляньмо тепер, як зрадіють Ходжес і отой гарвардський мумба-юмба!

Бабіно добре розуміє, хто така «вона», і гадає, що від нього очікують зацікавленості в тому, що буде з нею. Але його вона не цікавить. Наразі він дбає про власну шкіру. Як це він дав Брейді втягти його в таке? Коли так вийшло, що в нього вже не було вибору?

— Я прийшов сказати саме про Ходжеса. Я не сумніваюся: він зараз їде сюди. До вас.

— Ходжес тут не раз бував, — каже Брейді, хоча, правда, старий коп-пенсіонер щось давненько не з'являвся. — Він так і вірив усе, що я в кататонії.

— Він починає все зіставляти. Він не дурень, ви ж самі не раз казали. Чи знав він Z-Боя, коли той був просто Бруксом? Він, певно, бачив його тут, коли приходив до вас.

— Уявлення не маю. — Брейді стомився, він задоволений. Тепер йому по-справжньому хочеться лише посмакувати смерть цього дівчиська Робінсон, а потім подрімати. Багато чого попереду, на нього чекають серйозні звершення, але зараз йому необхідно перепочити.

— Він не повинен бачити вас у такому вигляді. У вас щоки червоні, ви геть спітніли. Скидається на того, хто щойно переміг у міському марафоні.

— То не пускайте його. Ви можете. Ви ж лікар, а той — просто якийсь напівлисий старий хрін з соціальної безпеки. Зараз він не має навіть повноваження квитанцію на штраф виписати за прострочене паркування. — Брейді цікаво, як той нігер-косильник сприйме новину. *Джером*²⁸. Чи заплаче? Чи впаде на коліна? Може, рватиме на собі одяг і битиме себе в груди?

Чи буде він звинувачувати Ходжеса? Навряд чи, але це було б найкраще. Це було б просто чудово.

— Добре, — каже Бабіно. — Так, ви маєте рацію, я це можу. — Він звертається рівною мірою до себе й до того, хто, з ідеї, є його піддослідним. А вийшов такий просто анекдот, чи не так? — Ну, принаймні не зараз. Адже, знаєте, в нього можуть залишатися якісь друзі в поліції. Може, навіть багато.

— Я їх не боюся і його теж не боюся. Просто не хочу його бачити. Ну, принаймні не зараз. — Брейді посміхається. — Після того, як він дізнається про дівчисько. *Отоді* я захочу його бачити. А тепер ідіть геть.

Бабіно, який нарешті починає розуміти, хто тут господар, виходить із палати Брейді. Як завжди, велике полегшення — виходити звідси собою. Бо щоразу після того, як він, побувавши доктором Z, перетворюється на Бабіно, до тями повертається дедалі менша частина доктора Бабіно.

10

Таня Робінсон телефонує дочці на мобільний учетверте за останні двадцять хвилин — і вчетверте чує лише бадьорий голосок Барбари: «Залишіть, будь ласка, голосове повідомлення...»

— Не зважай на все, що я казала тобі раніше, — каже Таня після гудків. — Я ще сердита, але просто зараз так хвилююся за тебе, що мені погано. Зателефонуй. Мені треба знати, чи все з тобою гаразд.

Вона кладе телефон на стіл і ходить вузькими колами кабінетом. Міркує, чи телефонувати чоловікові, і вирішує цього не робити. Поки що не треба. Він схильний метати блискавки від самої думки, що Барбара прогулює школу, і він вирішить: саме це зараз і відбувається. Спочатку Таня припустила це сама, коли зателефонувала місіс Россі — відповідальна за відвідуваність у школі «Чейпел Рідж»: спитала, чи Барбара залишилася вдома через хворобу.

²⁸ Брейді драгується тим, що чорний хлопець має ім'я, типове для білого.

Барбара ніколи раніше не сачкувала, але кожен негарний вчинок колись робиться вперше, а надто коли йдеться про підлітків. Тільки от сама вона ніколи не втекла б з уроків, а, поговоривши з місіс Россі, Таня виявила: всі близькі подруги Барб у школі.

Тоді думки її стали похмурішими — і їй не йшов з голови щит над міською швидкісною автострадою, на якому поліція вивішувала повідомлення про зникнення дітей. Тані ввижався цей щит із написом «Барбара Робінсон», який мерехтів, неначе в якомусь пекельному кіно.

Телефон грає перші кілька нот «Оди радості», і вона бігом біжить до нього, думаючи «Слава Богу, слава Богу, я тепер її з дому не випущу до кінця зи...»

Тільки на екрані зовсім не усміхнене личко дочки. Там написано: «Головний міський відділ поліції». Жах опускається в живіт Тані, кудись у глибину, і якусь мить вона навіть не може поворухнути пальцем, щоб узяти слухавку. Нарешті їй вдається натиснути зелене «Прийняти», і музика стихає. Тепер усе в кабінеті, особливо родинна фотографія на столі, здається занадто яскравим. Телефон неначе сам підлітає до вуха.

— Алло?

Вона слухає...

— Так, це вона.

Вона слухає, а вільною рукою затуляє собі рот, щоб не було чути жодного звуку. Чує власний голос:

— А ви впевнені, що це саме моя дочка — Барбара Розеллен Робінсон?

Поліцейський, який телефонує, каже: так. Він цього певний. На вулиці знайшли її посвідчення. Матері він не каже: щоб прочитати ім'я хазяйки, з документа витирали кров.

11

Ходжес відчуває, що щось нечисто, щойно виходить на галерею, яка веде від самої лікарні Кайнера до регіональної клініки мозкової травматології «Лейкс», де стіни пофарбовано в спокійний рожевий колір і день і ніч лунає тиха музика. Складається враження, що всі звичні справи зупинилися і майже ніхто не працює. На дорозі трапляються покинуті візки з їжею, на них охололі тарілки з якоюсь локшиною, яку в ідальні клініки вважають китайською. Медсестри збираються групками і тихо перемовляються. Одна, схоже, плаче. Двоє практикантів схилилися головою до голови коло фонтанчика з водою. Якийсь санітар говорить по мобільному, за що його теоретично можуть усунути від виконання обов'язків, але Ходжес вважає, що тому ніщо не загрожує: ніхто не звертає на того санітара увагу.

Ну, принаймні Рут Скапеллі ніде не видно, тож він має більше шансів навідати Хартсфілда. Ось на посту чергової Норма Вілмер, а вони разом із Беккі Хелмінгтон були джерелом усієї інформації про Брейді, перш ніж Ходжес припинив ходити до палати 217. Але погана новина полягає в тому, що за столом також сидить лікар. Із тим Ходжесові ніколи не вдавалося встановити контакт, хоча Богові одному відомо, скільки разів він намагався це зробити.

Він іде назад у бік фонтанчика, сподіваючись, що Бабіно не помітив його і скоро піде дивитися які-небудь результати томографії, а тоді до Вілмер можна буде спокійно підійти. Він трохи п'є з фонтанчика (скривившись і схопившись за бік, коли випростовується), а потім звертається до практикантів:

— Тут щось сталося? Таке враження, що всі на вухах стоять.

Вони вагаються й перезираються.

— Не можемо розказувати, — каже перший практикант. У нього на обличчі ще залишилося трохи юнацьких прищів, і на вигляд він має років із сімнадцять. Ходжес здригається,

спробувавши уявити, як цей хлопчина асистує в операції, складнішій, ніж виймання скалки з пальця.

— Щось із пацієнтом? Може, з Хартсфілдом? Я питаю лише тому, що раніше служив у поліції і щось ніби відповідаю за те, що він потрапив сюди.

— Ходжес? — питає другий практикант. — Це ваше прізвище, так?

— Так, це я.

— Ви його спіймали, так?

Ходжес одразу погоджується, хоча коли б цю справу робив він сам, то Брейді порішив би в залі «Мінго» значно більше людей, ніж тоді в центрі. Ні, це була Холлі з Джеромом Робінсоном, це вони зупинили Брейді, перш ніж він встиг активувати свою саморобну пластикову вибухівку.

Практиканти презираються знову, і тоді перший каже:

— Хартсфілд такий самий, як і був, овоч овочем. Це сестра Ретчед.

Другий штовхає першого ліктем:

— Про покійних поганого не кажуть, йолопе. Особливо коли той, кому скажеш, може потім передати далі.

Ходжес одразу прикладає палець до губ: мовляв, ні, не перекажу.

Перший практикант збуджено пояснює:

— Тобто старша медсестра Скапеллі. Вона цієї ночі покінчила з собою.

У голові Ходжеса немов вмикається світло, і вперше відучора він забуває, що, можливо, скоро помре:

— Це точно?

— Порізала собі руки й зап'ястя і стекла кров'ю, — пояснює другий. — Ну, я таке чув.

— А якоїсь записки вона не лишала?

Практиканти не знають.

Ходжес іде до столу чергового. Бабіно й досі там, передивляється якісь папки з Вілмер (яку, схоже, тривожить її екстрене підвищення), але чекати Ходжесові немає коли. Це явно справа Хартсфілда. Він іще не розуміє, як таке може статися, але в усьому цьому відчувається рука Брейді. Князь самогубств гробаний.

Він мало не звертається до сестри Вілмер на ім'я, але в останній момент інстинкт його зупиняє.

— Сестро Вілмер, я Білл Ходжес. — Це вона добре знає. — Я працював і на місці злочину в центрі, і в залі «Мінго». Мені треба бачити містера Хартсфілда.

Вона відкриває рот, але Бабіно встигає першим:

— Про це не може бути й мови. Навіть якби містеру Хартсфілду можна було приймати відвідувачів, що не відповідає розпорядженню з окружної прокуратури, бачитися з вами йому не можна. Йому потрібен спокій. Кожен із ваших несанкціонованих попередніх візитів цей спокій порушував.

— Це новина для мене, — м'яко відповідає Ходжес. — Щоразу, коли я до нього заходив, він просто там сидів. Тихо, як миска вівсянки.

Норма Вілмер крутить головою туди-сюди, неначе стежить за тенісним матчем.

— Ви не бачили того, що бачили ми після того, як ви йшли. — Вкриті щетиною щоки Бабіно червоніють. Під очима в лікаря темні кола. Ходжесу пригадується карикатура з підручника недільної школи «Життя з Ісусом» — іще в ті стародавні часи, коли машини були зі стабілізаторами, а в дівчат обов'язковим елементом шкільної форми були білі шкарпеточки. Лікар, що опікується Брейді, просто наче зійшов з тієї карикатури, тільки от Ходжес має сумніви, що перед ним затятий онаніст. Але він пам'ятає слова Беккі: деякі неврологи ще більш ненормальні, ніж їхні пацієнти.

— А що з ним було? — питає Ходжес. — Маленькі істерики? Чи там щось падає, коли я виходжу? Може, вода в унітазі сама спускається?

— Облиште жарти. Після вас залишалася психічна *руїна*, містере Ходжесе. В нього не настільки пошкоджений мозок, щоб він не відчував вашу одержимість. Злостиву одержимість ним. Я хочу, щоб ви пішли. У нас сталася трагедія, чимало з моїх пацієнтів засмучені.

Ходжес помічає, як очі Вілмер дещо збільшуються, і розуміє, що пацієнти, які зберігають притомність, — а тут чимало таких, які її цілком втратили, — нічого не знають про те, що старша медсестра покінчила з собою.

— У мене до нього лише кілька запитань, і я вже не мозолитиму вам очі.

Бабіно нахилиється до нього. Його очі за окулярами в позолоченій оправі всі в червоних прожилках.

— Слухайте уважно, містере Ходжесе. По-перше, містер Хартсфілд не може відповідати на ваші запитання. Коли б він міг, він би вже постав перед судом за свої злочини. По-друге, ви не маєте на це офіційних повноважень. По-третє, якщо ви зараз не підете, я викличу охорону і вас звідси виведуть.

Ходжес звертається до нього:

— Перепрошую, але з вами все гаразд?

Бабіно сахається, наче Ходжес замахнувся кулаком йому в обличчя.

— *Геть звідси!* — кричить він.

Групки медперсоналу в коридорі припиняють розмови, всі озираються.

— Дійшло, — посміхається Ходжес. — Ну, я пішов. На все добре.

Біля виходу на галерею маленька закусочна в ніші. Там стоїть, прихилившись до стіни й сунувши руки в кишені, другий стажер.

— Оба-на! — каже він, — Оце вас відчитали!

— Це так лише здається. — відказує Ходжес і роздивляється автомат із закусками. Там немає нічого такого, від чого в нього все в животі не загориться, але й нехай — він поки що й не голодний. — Молодий чоловіче, — не розвертаючись, каже він до стажера, — якщо ви бажаєте заробити п'ятдесят доларів за просте і безпечне доручення, то ходіть до мене.

Другий стажер — на вигляд видається, що в недалекому майбутньому він стане дорослим, — підходить до автомата теж.

— А що за доручення?

Блок папірців у Ходжеса завжди в задній кишені, як і за тих часів, коли він іще був першокласним детективом. Він пише два слова: «Зателефонуйте мені» — і номер свого мобільного.

— Передайте це Нормі Вілмер, щойно Смауг²⁹ розправить крила й полетить геть.

Другий стажер бере записку й кладе в кишеню халата. Тоді обличчя в нього набуває очікувального виразу. Ходжес дістає гаманець. П'ятдесятка — це трохи забагато за доручення записки, але в останній стадії раку є принаймні один плюс: гроші можна хоч у вікно викидати!

Джером Робінсон несе на плечі дошки під пекучим сонцем Аризони, коли в нього дзвонить телефон. Будинки вони зводять — для перших з них уже встановлено каркаси — у не надто багатому, але поважному районі в південних околицях Фенікса. Кладе дошки зверху на тачку і

²⁹ Дракон, що стеріг скарби в «Гобіті» Дж. Р. Р. Толкіна.

втягає з пояса мобільний, гадаючи, що це виконроб Ектор Алонзо. Того ранку один з робітників — тобто робітниця — перечепилася й упала на купу арматури. Вона зламала ключицю й отримала некрасиву рвану рану на обличчі. Алонзо повіз постраждалу до лікарні Святого Луки, доручивши Джерому свої обов'язки на час відсутності.

Але у віконці видно не ім'я Алонзо — там фотографія Холлі Джібні. Він її сам сфотографував, підловив її рідкісну усмішку.

— Привіт, Холлі, як справи? Я за хвилику віддзвонюся, тут такий шалений ранок, а...

— Мені треба, щоб ти приїхав додому, — каже Холлі. Голос у неї наче спокійний, але Джером давно її знає і за цими шістьма словами відчуває притлумлені потужні емоції. Головна з них — страх. Холлі й досі має багато страху. Мати Джерома, яка душі в ній не чує, колись казала, що страх — це в Холлі стандартне налаштування.

— Додому? Навіщо? Щось негаразд? — Тепер і його раптово охоплює страх. — Це з татом? З мамою? З Барбі?

— З Біллом, — каже вона. — У нього рак. Дуже поганий. Підшлункової. Якщо він не лікуватиметься, то помре, можливо помре *в кожному разі*, але в нього могло б бути трохи часу, а він мені каже, що в нього просто маленька виразка, бо... бо... — Чути, як вона набирає повні груди повітря: Джером аж здригається. — *Через гробаного Брейді Хартсфілда!*

Джером не розуміє, який зв'язок між Брейді Хартсфілдом і страшним діагнозом Білла, але розуміє, що зараз у нього — халепа. На другому кінці будівельного майданчика двоє молодих людей у касках — такі самі волонтери, як Джером, — дають суперечливі накази водію машини з цементом, яка задкує і сигналить. Попереду катастрофа.

— Холлі, дай мені п'ять хвилин, я віддзвонюся.

— Але ж ти приїдеш, правда? Скажи, що приїдеш! Бо я не знаю, чи зможу сама з ним про це поговорити, а *лікувати його треба негайно!*

— П'ять хвилин, — каже він і скидає.

Думки в його голові крутяться так швидко, що йому здається, ніби зараз мозок загориться від їхнього тертя, а палюче сонце тут аж ніяк не допомагає. Білл? Рак? З одного боку, це наче неможлива річ, а з другого — *абсолютно* можлива. Під час справи Піта Сауберса, коли Джером і Холлі працювали разом з ним, він був у чудовій формі, але йому вже скоро сімдесят і, коли Джером бачив його востаннє переди вильотом до Аризони в жовтні, Білл виглядав не дуже. Занадто схуд. Занадто зблід. Але Джером нікуди не може поїхати, доки не повернеться Ектор. Це було б усе одно, що залишати когось із пацієнтів, щоб він заміняв директора божевільні. А знаючи лікарні Фенікса, де травмпункти цілодобово переповнені, то він точно до вечора тут застрягне.

Він біжить до вантажівки й кричить на все горло: «Стій, та СТІЙ же, стоп, Бога ради!»

Він вимагає від двох волонтерів, які геть заплуталися, щоб вони зупинили машину. Та стала менш як у трьох футах³⁰ від шойно виритої дренажної канави. Він схиляється перевести дух, і тут телефон дзвонить знову.

Холлі, як же я тебе люблю, думає Джером, знову тягнучись до телефона на поясі, але інколи ти так мене задовбуєш.

Але тепер на екрані вже не Холлі. Там мамине обличчя.

Таня плаче.

— Ти маєш приїхати додому! — каже вона, і Джером встигає згадати дідусеву приповідку: біда не ходить сама.

Таки це Барбі.

³⁰ Приблизно 1 метр.

Ходжес у коридорі, уже прямує до дверей — і тут у нього вібрує телефон. Це Норма Вілмер.

— Пішов? — питає Ходжес.

Норма не потребує уточнювати, про кого йдеться.

— Так. Тепер, побачившись зі своїм козирним пацієнтом, він може розслабитися й продовжити обхід.

— Мені шкода чути про сестру Скапеллі.

Це правда. Вона йому була байдужа, але Ходжес каже правду.

— І мені теж. Вона керувала медсестрами, як той капітан Блай на «Баунті»³¹, але мені страшно подумати, що хтось... хтось отак... отаке зробив. Чуєш новину — і перша реакція: ні, ні, не вона, так не може бути. Такий шок. Друга реакція: ну так, усе чітко зрозуміло. Ніколи не виходила заміж, близьких друзів немає — принаймні мені про таких невідомо. Тільки робота. Де всі її, ну, недолюбливали.

— Всі самотні люди... — промовляє Ходжес і виходить на холод, прямуючи до зупинки. Застібає однією рукою гудзики і розтирає бік.

— Так. Багато таких. Що я можу для вас зробити, містере Ходжесе?

— Я маю до вас кілька запитань. Зможете зустрітися зі мною, випити чого-небудь?

Западає довга мовчанка. Ходжес думає, що вона відмовиться. Тоді Норма каже:

— Сподіваюся, ваші запитання не створять проблем докторові Бабіно?

— Можливо все, Нормо.

— Це було б дуже славно, але, гадаю, я вам у кожному разі зобов'язана. За те, що не показали докторові, що ми знайомі ще від часу Беккі Хелмінгтон. На Ревер-авеню є такий водопій — називається прикольно: «Бар Бар-ан чорний», — а більшість персоналу ходить випити ближче до лікарні. Зможете знайти?

— Ага.

— Я о п'ятій закінчую. Зустрінемося там о пів на шосту. Я б воліла холодненьку горілку з мартіні.

— Чекатиму.

— Тільки не очікуйте, що я вас зможу провести до Хартсфілда. Це може позбавити мене роботи. У Бабіно завжди був важкий характер, а останнім часом він щось зовсім дивний. Я пробувала сказати йому про Рут, а він просто пробіг повз. Не те що він особливо переймається, коли дізнався.

— Ви його страшенно любите, чи не так?

Норма сміється:

— Ну, за це з вас два напої.

— Два — то й два.

Він уже засовує телефон у кишеню, коли він знову гуде. Бачить дзвінок від Тані Робінсон — і думка одразу перекидається до Джерома, котрий перебуває на будівництві в Аризоні. На будівельному майданчику багато небезпек...

Він бере слухавку. Таня плаче — спочатку він навіть не може розібрати, що вона каже: тільки те, що Джим у Пітсбурзі й вона не хоче повідомляти йому, що сталося, доки сама не

³¹ Це судно відоме тим, що його команда під час перебування на островах Тихого океану влаштувала заколот проти жорстокого капітана — того самого капітана Блая — й вигнала його з корабля в шлюпці зі жменькою приборників. Решта матросів на «Баунті» разом із тубільцями (здебільшого жінками) втекли на безлюдний острів Піткертн, спалили судно й оселилися там.

знатиме більше. Ходжес стоїть на узбіччі, затуливши друге вухо, щоб шум машин не заважав чути Таню.

— Трохи повільніше, Таню, будь ласка, повільніше. Це Джером? Із Джеромом щось сталося?

— Ні, з Джеромом все гаразд. Йому я телефонувала. Це Барбара! Вона була в Нижньому місті...

— Боже, та що їй було треба в Нижньому місті, ще й у будній день?

— Не знаю! Знаю лише те, що якийсь хлопець штовхнув її на вулиці і її збила вантажівка! Її везуть до Кайнера. Я зараз теж туди їду!

— Ви за кермом?

— Так, а як це пов'язано...

— Покладіть трубку, Таню. І повільніше. Я зараз у Кайнера. Зустріну вас у «невідкладній допомозі».

Він кладе слухавку і рушає назад до лікарні, незграбно, майже підтюпцем. І думає: «Чорт, це не місце, а якась мафія. Щойно мені здається, що я звідси вийшов, воно мене назад тягне...»

14

Машина «швидкої», блимаючи, задкує до одного з відсіків «невідкладної допомоги». Ходжес зустрічає машину, виймаючи поліцейське посвідчення, яке досі носить у гаманці. Коли парамедики й лікарі «швидкої» витягають з кузова ноші, він швидко показує посвідчення, спритно затуляючи печатку «на пенсії» великим пальцем. Суворо кажучи, це шахрайство: він вдає поліцейського — тож до цього трюку вдається нечасто, але цього разу він цілком доречний.

Барбарі дали ліки, але вона притомна. Побачивши Ходжеса, дівчинка міцно хапає його за руку.

— Білле! Як ви так швидко встигли?! Мама телефонувала вам?

— Так. Що з тобою?

— Та все гаразд. Мені дали якесь знеболювальне. У мене... кажуть, нога зламана. Я пропущу баскетбольний сезон, та й, мабуть, це не має значення, бо мама мене з дому не випустить до... ну, мабуть, так до двадцяти п'яти років.

По її обличчю течуть сльози.

Часу в нього мало, тож питання про те, що Барбара робила на МЛК-авеню, де інколи трапляється по чотири перестрілки між машинами на тиждень, має почекати. Є важливіші речі.

— Барб, ти знаєш, як звати того хлопця, який штовхнув тебе під машину?

Вона робить великі очі.

— Може, ти його добре роздивилася? Описати могла б?

— Штовхнув?! Ні, ні, Білле! Ні, це неправда!

— Офіцере, нам час іти, — каже парамедик. — Потім зможете її допитати.

— Чекайте! — кричить Барбара і намагається сісти. Хтось із лікарів обережно намагається її покласти, вона кривиться від болю, але Ходжеса цей крик сповнює надії. То хороший і сильний голос.

— Що, Барб?

— Він мене штовхнув уже *потім*, коли я вибігла на проїжджу частину! Він мене штовхав на тротуар! Він мені, напевне, життя врятував, і я рада! — Тепер вона вже зовсім

розкричалася, і Ходжес ні на мить не вважає, що це через поламану ногу. — Я ж не хочу вмирати! Я не знаю, що зі мною було!

— Нам справді треба її оглянути, офіцере, — каже медик. — Їй треба рентген зробити.

— Не дайте їм нічого зробити з тим хлопцем! — кричить Барбара, яку везуть крізь подвійні двері. — Він високий! У нього зелені очі й борода-еспаньйолка! У нього «Годгантер»...

Барбару повезли геть, і двері гойдаються за нею.

Ходжес виходить надвір, де може без проблем користуватися телефоном, і передзвонює Тані.

— Не знаю, де ви, але не женіть і не мчіть на червоне світло. Щойно її привезли, вона цілком притомна. У неї зламана нога.

— І все?! Слава Богу! А внутрішні ушкодження?

— То вже лікарям видніше, але вона була дуже жива. Гадаю, машина її лише зачепила.

— Мені треба зателефонувати Джерому. Я, напевне, до смерті його налякала. І Джимові треба знати.

— Зв'яжіться з ними, коли доїдете. А поки що годі телефона.

— Ви можете їм зателефонувати, Білле.

— Ні, Таню, не можу. Мені ще дзвінок треба зробити.

Він стоїть там, видихає пасма білої пари, кінчики вух замерзають. Йому не хочеться зв'язуватися з Пітом, бо той на нього лютий, як чорт, а Іззі Джейнз — удвічі лютіша. Ходжес міркує над іншими варіантами, а такий тільки один — Кассандра Шін. Він кілька разів працював з нею, коли в Піта була відпустка, і одного разу, коли Піт узяв шість тижнів відпустки, не уточнюючи причин. То було невдовзі після того, як Піт розійшовся з жінкою, і Ходжес припускав, що він тоді перебував у якомусь «центрі просушки», лікуючись від алкоголізму, але ніколи про це не питав, а Піт сам не зізнався.

Номера Кассі в нього немає, то він телефонує в детективний відділ і просить з'єднати з нею, сподіваючись, що вона не на завданні. Йому щастить. Минає менш ніж десять секунд пісеньки про собаку-шукача Макграффа, як вона вже на дроті.

— Це Кассі Шин, красуня номер один?

— Біллі Ходжес, бабій ти старий! Я думала, ти вже й помер!

Та скоро вже, Кассі, думає він.

— Я би з тобою язиком почесав, дорогенька, але мені потрібна допомога. Ще відділок на Страйк-авеню не зачинили?

— Не-а. Правда, він у списку на наступний рік. І правильно зроблять. Якийсь злочин у Нижньому місті? А який же?

— Ага, найбезпечніша точка міста. Вони там могли пов'язати одного хлопця, але якщо в мене правильна інформація, то йому натомість орден треба дати!

— Ім'я маєш?

— Ні, але знаю, як він виглядає. Високий, зелені очі, борідка-еспаньйолка. — Він переказує слова Барбари й додає: — На ньому могла бути куртка старшої школи «Годгантер». Ті, хто його заарештував, могли зробити це за те, що він нібито штовхнув дівчинку під машину. А насправді він її якраз від машини штовхав, то її лише зачепило, а не роздавило.

— Ти точно знаєш?

— Так. — Не те щоб це зовсім правда, але Барбарі він вірить. — Знайди, як його звати, і попроси копів іще його не відпускати, добре? Хочу з ним поговорити.

— Мабуть, я зможу.

— Дякую, Кассі. Я твій боржник.

Він завершує розмову й дивиться на годинник. Якщо він хоче поговорити з тим хлопцем з «Годгантера» і не пропустити зустріч з Нормою, то, напевне, на міських автобусах кругом не встигне.

У голові раз у раз лунають слова Барбари: «Я ж не хочу вмирати! Я не знаю, що зі мною було!»

Він телефонує Холлі.

15

Вона стоїть перед супермаркетом «7-Eleven» біля їхнього офісу, тримаючи в одній руці пачку «Winstons», а другою зриваючи з неї целофан. Вона майже п'ять місяців не тримала в роті цигарки — новий рекорд — і знову починати не хоче, але побачене на комп'ютері Білла прорвало діру в її житті, яке вона зашивала останні п'ять років. Білл Ходжес — мірило її здатності взаємодіяти зі світом. А іншими словами — для неї він мірило душевного здоров'я. Уявити своє життя без нього для Холлі все одно, що стояти на даху хмарочоса і дивитися на тротуар із шістдесятиповерхової висоти.

Щойно вона тягне за целофанову смужку, дзвонить телефон. Вона вкидає пачку в сумочку і витягає мобільний. Це він.

Холлі не вітається. Джеромові вона сказала, що сама не зможе говорити з ним про те, про що дізналася, але зараз — стоячи серед вітру на хіднику, тремтячи під теплою зимовою курткою — вона не має вибору. Усе кається саме:

— Я дивилася у твій комп'ютер, і я розумію, що так нищпорити — це погано, але мені не соромно. Я мусила, бо подумала, що ти кажеш неправду, ніби в тебе лише виразка. Хочеш — звільняй мене, мені все одно, головне, щоб ти вилікував те, що в тебе не гаразд.

По той бік — тиша. Вона хоче спитати його, чи він там, але губи просто застигають, а серце б'ється з такою силою, що вона відчуває його всім тілом.

Нарешті він каже:

— Холс, я не думаю, що воно *взагалі* лікується.

— Ну хоча б хай *спробують*!

— Я тебе люблю, — каже він. Вона відчуває в його голосі важкість. Рішучість. — Ти ж знаєш, правда?

— Не кажи дурниць, я, звичайно, знаю. — Вона плаче.

— Я спробую полікуватися, звичайно. Але перш ніж лягати в лікарню, мені потрібно днів зо два. А зараз мені потрібна ти. Зможеш під'їхати й підібрати мене?

— О'кей. — Вона плаче ще сильніше, розуміючи: вона справді йому потрібна. А бути потрібним — це велике діло. Може, навіть єдине по-справжньому велике діло. — Ти де?

Він розповідає, потім каже:

— І ще одне.

— Що?

— Я не можу звільнити тебе, Холлі. Ти не найманий працівник, ти — мій партнер. Постарайся не забувати.

— Білле?

— Так.

— Я не палю.

— Молодець, Холлі. То приїжджай сюди. Я чекаю у вестибюлі. Тут такий холод надворі.

— Приїду якомога швидше, але правил не порушуватиму.

Вона швидко йде на риг, де стоїть її машина. Дорогою кидає невідкриту пачку цигарок у смітник.

Ходжес коротко описує свій візит до «Відра», поки Холлі везе його до відділку на Страйк-авеню: починаючи від новини про самогубство Рут Скапеллі й закінчуючи химерними словами Барбери, останніми, які він почув, коли дівчинку повезли.

— Я знаю, про що ти думаєш, — каже Холлі. — Бо я теж про це думаю. Слід веде знов-таки до Брейді Хартсфілда.

— Князь самогубств! — Ходжес випив іще парочку знеболювального, поки чекав на Холлі, то йому доволі добре. — Тому я й ходив зараз до нього. Є ж зв'язок, ти так не вважаєш?

— Гадаю, є. Але ти мені колись одну річ казав... — Вона сидить ідеально прямо за кермом «пріуса», позираючи на всі боки дедалі уважніше в міру того, як машина заглиблюється в Нижнє місто. Завертає вбік, об'їжджаючи забутий кимось посеред дороги візок із супермаркету. — Ти казав: збіг обставин і змова — це не те саме. Пам'ятаєш таке?

— Атож. — То одна з його улюблених приповідок. Є в нього таких трохи.

— Ти казав: можна скільки завгодно розслідувати змову, а потім виявити, що то була насправді купа збігів, пов'язаних між собою. Якщо ти не знайдеш чогось конкретного в найближчі два дні — якщо *ми* не знайдемо, — то ти маєш це закинути й узятися за лікування. Пообіцяй, що так зробиш!

— Та воно може трохи довше...

Вона обриває:

— Джером приїде, він допоможе. Буде, як у старі добрі часи.

Ходжес кидає оком на назву старого детективного роману «Остання справа Трента» і злегка посміхається. Вона помічає це краєм ока й сприймає як знак згоди — і теж полегшено всміхається.

— Чотири дні, — каже він.

— Три. Не більше. Бо з кожним днем, у який ти нічого не робиш із тим, що коїться в тебе всередині, шансів меншає. Їх і так мало. То не треба оцієї смердючої торгівлі, Білле. Ти занадто гарно це вмієш.

— Ну гаразд, — погоджується Білл. — Три дні. Якщо Джером допомагатиме.

Холлі каже:

— Обов'язково. Але спробуймо вкlastися в два.

Відділок на Страйк-авеню нагадує середньовічний замок у країні, де короля скинуто й панує анархія. На вікнах товсті ґрати, автопарк захищений ланцюгами й бетонними бар'єрами. Відеокамери стирчать на всі боки, проглядаючи всі підходи, і все одно сіра кам'яна будівля обписана графіті, а один із круглих ліхтарів над входом розбито.

Ходжес і Холлі викладають усе з кишень, а Холлі — ще й із торбинки, у пластикові кошики і проходять крізь металошукач, який осудливо пищить на металевий браслет Біллового годинника. Холлі сідає на лавку в головному коридорі (за яким також наглядають численні камери) і відкриває свій айпад. Ходжес іде до столу, пояснює, навіщо прийшов, і за хвилину до нього виходить стрункий сивий детектив, трохи схожий на Лестера Фрімона з фільму «Дроти» — єдиного кіношного копа, від вигляду якого Ходжеса не нудить.

— Джек Гігінс, — називається детектив і простягає руку. — Як письменник, тільки не білий.

Ходжес тисне руку і знайомить детектива з Холлі, яка злегка махає йому рукою і, як завжди, нерозбірливо вітається, перш ніж повернутися до айпаду.

— Здається, я вас пам'ятаю, — каже Ходжес. — Ви раніше працювали на Мальборо-стрит, чи не так? Коли ви ходили в формі?

— Давненько, коли був молодий і несамовитий. І вас я теж пам'ятаю. Ви спіймали того типа, який убив двох жінок у парку Маккаррон.

— Спільними зусиллями, детективе Гігінсе!

— То нехай. Тут Кассі Шин телефонувала. Ваш хлопчик у нас сидить у кімнаті допитів. Звати Деріс Невілл. Ми в кожному разі збиралися його відпустити. Кілька свідків підтверджують його слова: він залицявся до дівчини, вона образилася і побігла на вулицю. Невілл побачив, що їде вантажівка, побіг, намагався відштовхнути дівчину від машини, і загалом йому це вдалося. Плюс там майже всі цього хлопчика знають. Він — зірка баскетбольної команди «Годгантер», може, отримає спортивну стипендію в заклад із командою першого дивізіону. Учиться на відмінно.

— А що ж цей містер Відмінник робив на вулиці посеред буднього дня?

— А, їх усіх відпустили з уроків. Опалювальна система в школі вчергове обісралася. Утретє за зиму, а ще ж тільки січень. Мер каже, мовляв, тут у Нижньому все круто, робочих місць багато, всі страшенно процвітають, суцільне щастя й радість. Він з нами зустрінеться, коли будуть перевибори. Приїде на своєму броньованому позашляховику.

— А Невілл постраждав?

— Тільки долоні поздирав, та й усе. Жіночка по той бік вулиці — вона найближча була до місця події — розповіла, що він штовхнув дівчину і, цитую: «Налетів на неї, як здоровецький птах».

— Чи він розуміє, що може йти?

— Розуміє, але він погодився почекати. Хоче знати, як там дівчинка. Ходімо. Побалакаєте, та й піде собі. Хіба що у вас будуть якісь причини його не відпускати.

Ходжес усміхається:

— Я просто тут дізнаюся для міс Робінсон. Дозвольте в нього про парочку речей спитати, і ми обоє припинимо мозолити вам очі.

18

У кімнаті допитів тісно й парко, над головою порипують труби опалення. Але ця кімната, вочевидь, найкрасивіша в усьому відділку: там стоїть канапа, а столу з залізякою збоку, до якої за наручник припинають затриманого, немає. Канапа тут і там заклеєна стрічкою, і Ходжесові згадується чоловік, що його Ненсі Елдерсон бачила на Гіллтоп-корті, — отой, у заклеєній куртці.

Деріс Невілл сидить на канапі. У цупких штанях і застібнутій на всі гудзики сорочці — білий верх, чорний низ — він має вигляд чепурний і старомодний. Єдині вияви стилю — борідка і золотий ланцюжок на шії. Складена шкільна куртка перекинута через бильце канапи.

Коли детективи заходять, він встає і простягає руку з довгими пальцями, наче створену для баскетболу. Долоня замазана помаранчевим антисептиком.

Ходжес обережно тисне руку, пам'ятаючи, що вона подряпана, і відрекомендовується.

— У вас зараз немає жодних проблем, містере Невіллі. Власне, Барбара Робінсон прислала мене подякувати вам і подбати, щоб у вас усе було добре. Вона і її сім'я — мої давні друзі.

— А вона як?

— Ногу зламала, — каже Ходжес, підтягаючи собі стілець. Його рука машинально повзе вгору й береться за бік. — Могло б бути значно гірше. Готовий закластися, вона наступного року знову в футбол гратиме. Сідайте, сідайте.

Коли Невілл сідає, коліна в нього опиняються майже на рівні підборіддя.

— Та тут я, можна сказати, винен. Мені не треба було її дражнити, але вона така симпатична і взагалі... Але ж... Мені ж не повилазило... — Після паузи виправляється. — Ну не сліпий я. Під чим вона тоді була? Ви не знаєте часом?

Ходжес хмурить брови. Думка про наркотики у зв'язку з Барбарою в нього якось не з'являлася, хоча мала б: вона ж підліток, а ці роки в людини — час експериментів. Але ж він три чи чотири рази на місяць вечеряє в Робінсонів і ніколи не помічав у дівчинки ніяких ознак вживання наркотиків. Може, він занадто близький до неї. Чи занадто старий.

— А чому ви думаєте, що вона була під дією наркотиків?

— Ну хоча б тому, що... що вона сюди прийшла, це перше. А на ній шмотки «Чепел Рідж». Я це знаю, бо ми з ними двічі на рік граємо. Ну й розносимо їх. І ще вона ходила як в тумані. Стоїть на бордюрі просто коло «Зоряної мами» — де ворожка сидить, — і вигляд у неї такий, наче зараз піде просто під машину. — Деріс знизує плечима. — Ну і я з нею забалакав, став її піддражнювати, чого, мовляв, від мами пішла. А вона як розлютиться, як та кицька. А мені вона сподобалася, ну і... — Він дивиться на Гігінса, потім знову на Ходжеса. — От зараз буде про те, чим я винний, і я чесно розкажу, о'кей?

— О'кей, — каже Ходжес.

— Ну от, дивіться, я в неї гру забрав. Так, пожартував просто, розумієте? Підняв над головою. Відняти назовсім я не збирався. А вона мені як надасть ногою — як на дівчинку, будь здоров б'ється — і назад забрала. Отоді вигляд у неї був зовсім не обдовбаний.

— А який, Дерісе? — автоматично називає хлопця на ім'я Ходжес.

— Ну, слухайте, *лютий!* А ще переляканий. Немовби до неї оце щойно дійшло, куди вона потрапила, що вона на такій вулиці, де дівчатка у формі приватних шкіл не ходять, а тим більше самі. МЛК-авеню? Ласкаво, бля, просимо! — Він нахилиється вперед, склавши довгопалі руки між колін, обличчя серйознішає. — Вона не розуміла, що я жартую, уявляєте собі? Вона наче запанікувала, розумієте?

— Розумію, — каже Ходжес, і, хоча голос у нього зацікавлений, він насправді перебуває на автопілоті, вражений словами Невілла: «Я в неї гру забрав». Якесь частина його розуму говорить, що це не може бути пов'язане з Еллертон і Стовер. Але більша частина переконана, що зв'язок є, і то безпосередній. — Мабуть, ви засмучуетесь.

Невілл філософським жестом здіймає обдерті долоні до стелі, мовляв, ну що вдієш.

— Тут таке місце, слухайте. Це ж Нижнє. Вона впала з неба і зрозуміла, де вона, ото й усе. А я так чимшвидше звідси хочу вилізти. *Поки* можу. Буду грати в першому дивізіоні, вчитися гарно, щоб отримати хорошу роботу, щоб... щоб стати професіоналом. Тоді всю родину звідси витягну. Моя сім'я — це мама, я і двоє братів. Якби не мама, я б до такого не довчився, як зараз. Вона ніколи не дозволяла, щоб ми в багнюці гралися. А якби почула оце «шоб», то лаялась би страшно!

Ходжес думає: занадто хороша дитина, щоб бути справжньою. Та ж ні, ось він, сидить. Ходжес не сумнівається, що хлопець каже правду, й не хотів би уявляти, що сталося б із сестричкою Джерома, коли б Деріс Невілл сьогодні був на уроках.

Гігінс каже:

— Дівчинку дражнити, звичайно, погано, але, маю сказати, ви повелися правильно. Ви ж подумайте про те, що мало не сталося, якщо вам колись іще захочеться втнути щось подібне?

— Ну звичайно, сер, подумаю.

Гігінс підіймає долоню. Невілл не б'є по ній з маху своєю, а лише злегка торкається — із саркастичною посмішкою. Він хороший хлопчик, але все-таки тут Нижнє місто, а Гігінс, як-не-як, дядько поліцейський.

Гігінс підводиться.

— Ну що, можемо йти, детективе Ходжесе?

Ходжес схвально киває, чуючи своє колишнє звання, але розмову ще не закінчено.

— Майже. А що то була за гра, Дерісе?

— Стара, — без вагань каже той. — Типу «Game Boy», але в мого меншого брата він є — мама купила на барахолці, чи як там це зветься, — а в дівчинки трохи інакша штука була. Яскраво-жовта, точно пам'ятаю. Не зовсім той колір, який зазвичай дівчата люблять. Принаймні ті, яких я знаю.

— А екран ви часом не бачили?

— Краєм ока. Там рибки зграями плавали.

— Дякую, Дерісе. А наскільки ви певні, що вона була під наркотиками? За десятибальною шкалою: десять — абсолютна певність.

— Ну, десь так на балів із п'ять. Коли я підходив до неї, мені здавалося на всі десять, бо вона немов ось-ось збиралася на проїжджу вийти, а там вантажівка сунула здорова, значно більша, ніж отой фургончик, який її збив. Я собі думав: не кокаїн, не метамфетамін, не «мулька» — щось спокійніше, типу екстазі чи трави.

— А тоді, коли ви почали з нею жартувати? Коли забрали в неї гру?

Деріс Невілл заочує очі:

— Ну й *швидко* ж вона отямилася!

— Добре, — каже Ходжес. — Тепер у мене все. І дякую вам.

Гігінс також дякує, і вони з Ходжесом прямують до дверей.

— Детективе Ходжесе? — Невілл знову на ногах, і Ходжес має просто-таки закинути голову, щоб побачити обличчя хлопця. — Як ви вважаєте, якщо я зараз запишу свій телефон, ви зможете їй його передати?

Ходжес міркує, потім дістає з кишені ручку й дає високому хлопчикові, який, можливо, врятував Барбарі Робінсон життя.

19

Холлі везе їх назад на Нижню Мальборо. Дорогою Ходжес розповідає їй про розмову з Дерісом Невіллом.

— У кіно вони б закохалися одне в одного без тями, — задумливо каже Холлі, коли він закінчує розповідь.

— Життя — не кіно, Хол... Холлі... — Він ледве не називає колегу «Холліберрі», але в останній момент втримується. Не час для легковажних жартів.

— Розумію, — каже Холлі. — Тому я в кіно й ходжу.

— Ти, мабуть, не знаєш, чи «заппіти» робили жовті, правда?

Як це часто буває, Холлі має під рукою факти:

— Їх робили в десятих кольорах — і так, жовтий теж був.

— Ти думаєш про те, що і я? Що є зв'язок між тим, що сталося з Барбарою, і з тими жінками на Гіллтоп-корті?

— Не знаю, *що саме* я думаю. Хотілося б отак посидіти разом з Джеромом і поміркувати, як тоді, коли в Піта Сауберса була біда. Просто посидіти й усе обговорити.

— Якщо Джером ввечері буде і з Барбарою все дійсно буде гаразд, то, мабуть, можна завтра.

— Завтра — твій другий день, — каже вона, завертаючи до їхньої парковки. — Другий із трьох.

— Холлі...

— Ні! — сердито каже вона. — Навіть не кажи! Ти обіцяв! — Вона перемикає передачу на режим паркування і розвертається обличчям до нього. — Ти переконаний, що Хартсфілд усе вдає, правильно?

— Так. Може, не від самого того моменту, як він розплющив очі й матусю кликав, але, не сумніваюся, відтоді він уже далеко пішов. Може, й зовсім відновився. Він вдає навіпкататонію, щоб не потрапити під суд. Хоча, напевно, Бабіно б дізнався. У нього ж мають бути аналізи, томографія всяка...

— Та нехай. Якщо він здатний мислити і якби він дізнався, що ти затримався з лікуванням і помер через нього, як ти гадаєш, що б він відчув?

Ходжес нічого не каже, а Холлі відповідає за нього:

— Він був би радий, радий, радий! Бляха-муха, у захваті був би!

— Добре, — каже Ходжес. — Я тебе чую. Решта сьогоднішнього дня і ще два. Але на хвилинку забудь про мене. Якщо він якимось чином може впливати на людей за межами палати... це ж страшно.

— Я знаю. І ніхто нам не повірить. Це теж страшно. Але ніщо мене так не лякає, як думка, що ти можеш померти.

Він хоче обійняти її за ці слова, але в неї зараз один із таких необіймальних виразів обличчя, тож він натомість позирає на годинник.

— У мене зустріч, не хочеться примушувати даму чекати.

— Я в лікарню. Навіть якщо мене не пустять до Барбари, там, напевне, буде Таня, і вона зрадіє побачити друга.

— Прекрасна думка! А перед тим я б хотів трохи почути про довірену особу, якій передали справи «Sunrise Solutions».

— Його звати Тодд Шнайдер. Він член юридичної фірми, в назві якої шість прізвищ. Їхні офіси в Нью-Йорку. Я його знайшла, поки ти говорив із містером Невіллом.

— З айпаду?

— Так.

— Ти — геній, Холлі!

— Та ні, це простий комп'ютерний пошук. Це ти розумний, що перший подумав про це. Якщо хочеш, я йому зателефоную. — На її обличчі помітно, наскільки її жахає така перспектива.

— Тобі це немає необхідності робити. Просто зв'яжись із його офісом і спробуй домовитися, щоб я з ним поговорив. Завтра рано-вранці, якщо можна.

Вона всміхається:

— Добре. — Усмішка сходить із її лица. Вона показує на верхню частину його живота. — Болить?

— Трохи. — Зараз це правда. — Серцевий напад — то було гірше. — І це теж правда, але так, можливо, буде недовго. — Якщо побачиш Барбару, вітай її від мене.

— Так.

Холлі дивиться, як він переходить до своєї машини, звертаючи увагу на те, як він, поправивши комір, береться за бік. Жінці хочеться заплакати. Чи, може, zavити від того, як це жахливо несправедливо. Життя може бути страшенно несправедливим. Це вона знає ще зі шкільних років, коли всі з неї сміялися, але це досі її дивує. Не мало б, а дивує.

Ходжес знову їде через усе місто, крутить радіо, шукає якогось добротного важкого року. Знаходить «The Knack» на ВМ-100 із піснею «Моя Шарона» і додає звуку. Після пісні говорить діджей, каже про те, що на схід від Скелястих насувається буря.

Ходжес не звертає на це уваги. Він думає про Брейді і про те, де ж він уперше бачив оті «зап'їти». Їх роздавав Бібліотечний Ел. Як же його прізвище? Ніяк не виходить згадати. Якщо взагалі колись знав.

Коли він приїжджає до «водопою» з кумедною назвою, то бачить Норму Вілмер за столиком у глибині, подалі від шаленого натовпу бізнесменів, що товчуться коло шинквасу, галасують і плескають одне одного по спинах, навперебій замовляючи напої. Норма змінила медичний халат на темно-зелений брючний костюм і туфлі на низьких підборах. Перед нею вже стоїть келих.

— Це ж я мав замовити, — каже Ходжес, сідаючи напроти.

— Не переймайтеся, — каже вона. — Потім за все розрахуетесь.

— Атож, розрахуюся.

— Бабіно мене б не зміг звільнити чи навіть перевести кудись, коли б хтось побачив нашу розмову й переповів йому, але ускладнити життя він мені міг би непогано. Я, звичайно, теж трохи могла б йому проблем створити.

— Правда?

— Правда. Думаю, він ставить досліди на вашому товариші Брейді Хартсфілді. Згодовує йому таблетки з Бог знає чим. Коле щось теж. Каже, вітаміни.

Ходжес здивовано дивиться на неї:

— А давно він це робить?

— Кілька років уже. Саме тому Беккі Хелмінгтон перевели в інше відділення. Вона не хотіла виявитися крайньою, якщо Бабіно дасть йому не той вітамін і пацієнт загине.

Приходить офіціантка. Ходжес замовляє кока-колу з вишенькою.

— Колу?! — пирхає Норма. — Ви серйозно? Ви ж великий хлопчик, чого ж?

— Якщо казати про пиття, то я за все своє життя пролив більше, ніж ви випили, зайчику, — каже Ходжес. — А що ж Бабіно, в дідька, задумав?

— Не знаю. — Норма знизує плечима. — Але він — не перший лікар, який експериментує на людині, яка всім до одного місця. Ніколи не чули про експеримент із сифілісом у Таскері? Уряд США використовував чотириста чорних чоловіків як лабораторних щурів. Це тривало сорок років, наскільки я знаю, — а з них жоден не в'їхав машиною в натовп беззахисних людей. — Вона криво посміхається до Ходжеса. — Розслідуйте, що робить Бабіно. Створіть йому клопіт. Б'юсь об заклад, вам вдасться!

— Мене наразі цікавить саме Хартсфілд, — каже Ходжес, — але, судячи з того, що ви кажете, я не здивуюся, якщо Бабіно стане, так би мовити, супутньою втратою.

— Тоді супутнім втратам — ура! — У неї виходить щось на зразок «спутімтратм», тож Ходжес робить висновок: Норма п'є вже не першу за цей вечір. Адже він вчився на слідчого.

Коли офіціантка приносить колу, Норма одним духом допиває своє і каже:

— Мені ще раз, а що джентльмен платить, то можна подвійну!

Офіціантка бере її келих і йде. Норма знову перемикається на Ходжеса:

— Ви казали, що у вас є питання. То ну ж бо, питайте, поки я ще можу відповісти. У мене язик уже трохи заплітається, а скоро зовсім заплететься.

— Хто в списку відвідувачів Брейді Хартсфілда?

Норма супить брови:

— Список відвідувачів? Ви жартуєте? Хто вам сказав, що є такий список?

— Покійна Рут Скапеллі. Це сталося одразу після того, як вона заступила Беккі на посаді старшої. Я їй запропонував п'ятдесят за будь-які чутки про нього — у Беккі була така такса, — а вона повелася так, ніби я їй туфлі обіцяв. І каже: «Вас же навіть немає у списку його відвідувачів!»

— Отаке!

— І от, сьогодні якраз, Бабіно сказав...

— Наплів вам чогось про прокуратуру. Я чула, Білле, я ж там сиділа.

Офіціантка принесла Нормі напій і поставила перед нею, і Ходжес зрозумів, що закінчувати треба швидко, поки жінка не впала йому на вуха з розмовами про все на світі — від неповаги на роботі до сумного й позбавленого любові особистого життя. Коли медсестри п'ють, то міри не знають. Як і копи.

— Ви працювали у «Відрі» весь той час, коли я туди ходив...

— Значно довше. Дванадцять років. — «Днацять»... Вона підіймає свій келих і випиває половину. — А тепер мене підвищили до старшої, принаймні тимчасово. Подвійна відповідальність за ті самі гроші, не сумніваюся.

— Останнім часом нікого з окружної прокуратури не бачили?

— Ні... Спочатку набігла ціла бригада з портфелями, а з ними їхні кишенькові лікарчуки, яким не терпілося оголосити сучого сина осудним, але пішли вони розчаровані: побачили, як він слиниться й ложку не може взяти. Ще кілька разів навідувалися — перевірити, щоразу менше й менше народу з портфелями, але останнім часом не ходили. Поки що, наскільки вони розуміють, він повний овоч. Йому тоді такий тидищ зробили, що вже не отямиться.

— То їм усе одно, — а чого б інакше було? Крім випадкової ретроспективи, коли новин бракує, інтерес до Брейді Хартсфілда впав. Завжди є свіжий труп на дорозі, щоб про нього писати.

— Ви ж знаєте, звісно. — Пасмо волосся падає їй на очі. Норма здмухує його. — Вас хтось намагався зупинити щоразу, коли ви до нього ходили?

Ні, думає Ходжес, але ж він півтора року не заходив.

— Якщо *справді* є якийсь список відвідувачів...

— То він має бути в Бабіно, а не в прокуратурі. Коли йдеться про Мерседеса-кілера, то прокуратурі як тому солов'ю, Білле...

— Що?

— Та нічого.

— Чи могли б ви перевірити, чи справді існує такий список? Зараз, коли ви — старша медсестра.

Вона міркує, потім каже:

— На комп'ютері цього бути не може: занадто легко було б знайти, але Скапеллі тримала парочку тек у шухляді столу чергового, замикала на ключ. Вона була просто асом у стеженні, хто хороший, а хто поганий. Коли я щось знайду, двадцять це вам коштуватиме?

— Якщо вийдете на зв'язок завтра, то всі п'ятдесят. — Ходжес, щоправда, має сумніви, чи згадає вона цю розмову завтра. — Час не жде.

— Якщо існує такий список, то це просто від манічки величі. Бабіно подобається тримати Хартсфілда виключно для себе, коханого.

— Але ви перевірите?

— Атож, чому ні? Я знаю, де вона ховає ключ від замкненої шухляди. Блін, та більшість сестер на поверсі знають. Важко звикнути до думки, що нашої сестри Ретчед уже немає.

Ходжес киває.

— Він речі може пересувати, знаєте? Не торкаючись.

Норма дивиться на нього, вона ставить своїм келихом круглі сліди на столі. Здається, хоче зобразити олімпійські кільця.

— Хартсфілд?

— А то хто ж? Так. Він любить цим сестер лякати. — Вона підіймає голову. — Я п'яна, то скажу вам зараз таке, чого тверезою ніколи б не сказала. Я б хотіла, щоб Бабіно його *справді* вбив. Просто вколов йому чого-небудь такого отруйненного — і капець. Бо він мене лякає. — Вона замовкає і додає: — І нас усіх теж.

21

Холлі виходить на особистого помічника Тодда Шнайдера, щойно той збирається все зачиняти і йти. Він каже, що містер Шнайдер буде доступний між пів на дев'яту і дев'ятою завтра. Потім у нього цілий день зустрічі.

Холлі вішає слухавку, умивається в маленькому туалеті, вчергове користується дезодорантом, замикає кабінет і вирушає до Кайнера — саме встигнувши на розпал вечірньої години пік. Тож до лікарні вона доїжджає о шостій: уже майже зовсім темно. Інформатор зазирає у комп'ютер і каже, що Барбара Робінсон лежить у палаті 528 крила В.

— Інтенсивна терапія? — питає Холлі.

— Ні, мем.

— Добре, — каже Холлі і вирушає, клацаючи практичними низькими підборами.

Двері ліфта відчиняються на шостому поверсі — і там саме чекають ліфта батьки Барбари. У Тані в руці мобільний, вона дивиться на Холлі, наче на привида. Джим Робінсон каже:

— Побий мене грім!

Холлі немов трохи зменшується.

— Що? Чому ви на мене так дивитесь? Що не так?

— Та нічого, — каже Таня. — Я просто саме збиралася тобі зателефонувати...

Двері ліфта починають зачинятися. Джим виставляє руку — і вони відчиняються знову. Холлі виходить.

— ...щойно ми спустимося до вестибюлю, — закінчує речення Таня і показує на знак на стіні: перекреслений червоною лінією мобільний телефон.

— Мені? Чому? Я думала, в неї лише нога зламана... Тобто я знаю, що зламана нога — це серйозно, звичайно, але...

— Вона притомна, у неї все гаразд, — каже Джим, і вони з Танею презираються, що може означати: це не зовсім правда. — Перелом доволі чистий, власне, але вони помітили якесь погане забиття в неї на голові й вирішили, що хай вона про всяк випадок тут заночує. Лікар, який вправляв їй ногу, каже: шанси, що вона зможе вже завтра бути вдома, — дев'яносто дев'ять відсотків.

— Перевірили на токсини, — сказала Таня. — Наркотиків не виявили. Я не дивуюся, але все одно це полегшення.

— А що ж не так?

— Та все, — просто каже Таня. Вона здається на десять років старшою порівняно з тим, як Холлі бачила її востаннє. — Мама Гільди Карвер завезла Барб із Гільдою до школи — сьогодні її тиждень — і казала, що Барбара в машині була абсолютно нормальна: трохи тихіша, ніж зазвичай, але загалом усе з нею було добре. Барбара сказала Гільді, що їй треба в туалет, і потім Гільда її не бачила. Каже, що Барб могла вийти крізь одну з бічних дверей спортзалу. Діти ці двері й називають «прогульний вихід».

— А що каже Барбара?

— А вона *нічого* не хоче нам казати. — Танин голос тремтить, і Джим пригортає її. — Але вона говорить, що скаже тобі. Тому я й хотіла тобі телефонувати. Каже, що зрозумієш її тільки ти.

22

Холлі повільно йде коридором до палати номер 528, яка в самому кінці. Вона опустила голову і глибоко замислилася — і мало не налітає на чоловіка з візком зачитаних книжок у м'яких палітурках і «кіндлів» з приліпленими під екранами написами: «Власність лікарні ім. Кайнера».

— Вибачте, — каже Холлі. — Не подивилася, куди йду.

— То нічого, — каже Бібліотечний Ел і йде собі далі.

Вона не бачить, що він зупинився й подивився на неї: збирає всі сили для майбутньої розмови. Попереду, вочевидь, емоційна розмова, а такі сцени її завжди жахали. Добре, що вона дуже любить Барбару.

А ще — їй цікаво.

Вона стукає в прочинені двері й, не почувши відповіді, зазирає.

— Барбаро! Це Холлі. Можна до тебе?

Барбара кволо всміхається і відкладає потертий примірник «Пересмішника», який читала. Мабуть, то їй дав чоловік з візком, думає Холлі. Дівчинка скулилася в ліжку, на ній не лікарняна сорочка, а рожева піжамка. Холлі міркує, що це, мабуть, мама їй принесла разом із «ThinkPad», який лежить на тумбочці. Рожева майка трохи додає Барбарі живості, але дівчинка все одно дещо млява. На голові пов'язки нема, тож забиття, вочевидь, не таке вже й страшне. Холлі гадає, чи не з якоїсь іншої причини було вирішено потримати тут Барбі до завтра. Причину вона придумує лише одну, хотіла б вважати її дурною, але поки що це не вдається.

— Холлі! Як ви так швидко встигли?

— Я до тебе їхала. — Холлі заходить і зачиняє за собою двері. — Коли друг опиняється в лікарні, його треба навідати, а ми друзі. Я батьків твоїх бачила коло ліфта. Вони казали, ти хочеш зі мною поговорити.

— Так.

— Що я можу зробити для тебе, Барбаро?

— Ну... можна про одне спитати? Це доволі особисте.

— Гарзд. — Холлі сідає на стілець коло ліжка. Обережно, наче до стільця може бути підведений струм.

— Я знаю, вам бувало в житті дуже важко. Ну, коли ви молодшою були. До того, як працювали в Білла.

— Так, — каже Холлі. Верхнє світло не горить, тільки лампа на тумбочці. Її світло немовби зближує жінку й дівчинку, створює для них окреме, особисте місце. — Бувало дуже кепсько.

— А вам ніколи не хотілося себе вбити? — Барбара нервово хіхікнула. — Ну, я ж казала, це дуже особисте питання.

— Двічі, — не вагаючись, каже Холлі. Вона почувається на диво спокійно. — Уперше десь у твоєму віці. Бо діти в школи поводитися зі мною погано, обзивали негарними словами. Я не могла це пережити. Але я не дуже старалася. Просто випила жменю аспірину й засобу проти набряків.

— А другого разу більше старалися?

То важке запитання, і Холлі добре над ним думає.

— І так, і ні. То було після неприємної пригоди з моїм шефом: зараз це називають сексуальним домаганням. А тоді, можна сказати, ніяк не називали. Мені було за двадцять. Я випила сильніших таблеток, але замало — і я частково це розуміла. Тоді в мене була дуже нестабільна психіка, але я була не дурна, і ота недурна частина мене хотіла жити. Частково тому, що я розуміла: Мартін Скорсезе буде далі знімати кіно — і мені хотілося подивитися його фільми. Мартін Скорсезе — найкращий серед нині живих режисерів. У нього довгі фільми — як романи. А більшість фільмів — лише як оповідання.

— А ваш шеф — він на вас *нападав*?

— Мені не хочеться про це говорити, та й не важливо це. — Холлі не хоче й підводити очі, але нагадує собі, що перед нею Барбара, і примушує себе подивитися на неї. Адже Барбара — її друг попри всі заскоки й штуки Холлі. А тепер ця дівчинка сама в біді. — Причини ніколи нічого не означають, бо самогубство йде проти всіх людських інстинктів, і тому це — ненормально.

Ну хіба, може, в окремих випадках, думає вона. У якихось *безнадійних* випадках. Але з Біллом не так.

Я не дам йому опинитися в безнадійній ситуації.

— Я знаю, що ви маєте на увазі, — каже Барбара. Вона перекидає голову туди-сюди подушкою. У світлі лампи на її щоках видно сліди сліз. — Я знаю.

— А що ж ти робила в Нижньому місті? Хотіла вбити себе?

Барбара заплющує очі, але сльози пробиваються з-під повік.

— Я так не думаю. Принаймні, спочатку так не було. Я туди пішла, бо мені це сказав голос. Мій друг. — Вона замовкає, замислюється. — Але ж ні, він мені не друг. Друг би не казав мені вчинити самогубство, правильно?

Холлі бере Барбару за руку. Зазвичай торкатися іншої людини для неї важко, але не зараз. Може, це тому, що вона відчуває, що вони з дівчинкою перебувають у якомусь своєму захищеному просторі. Може, річ у Барбарі. Може, і те, і те.

— Який це друг?

Барбара каже:

— Той, який з рибками. Усередині гри.

23

Саме Ел Брукс котить бібліотечний візок головним вестибюлем лікарні (проминувши подружжя Робінсонів, які чекають на Холлі), і саме Ел сідає на інший ліфт — до галереї між основною лікарнею і Клінікою мозкової травматології. Саме Ел вітається з сестрою Рейнер на пункті чергування — вона тут давно і вітається з ним, не підводячи очей від екрана комп'ютера. І той-таки Ел котить візок коридором, але коли він залишає книжки в коридорі й заходить до палати 217 — Ел Брукс зникає, і натомість з'являється Z-Бой.

Брейді сидить у своєму кріслі з «зап'їтом» на колінах. Він не відводить очей від екрана. Z-Бой дістає свій «зап'їт» з лівої кишені широкої сірої сорочки і вмикає його. Натискає на іконку «Риболовлі» — і ось на демо-екрані гри плавають рибки: червоні, жовті, золоті, вряди-годи швидко пропливає рожева. Приграє мелодія. І раз у раз екран яскраво спалахує, і цей спалах забарвлює йому щоки й перетворює його очі на дві сині порожнечі.

Так і минає майже п'ять хвилин: один сидить, другий стоїть, обидва дивляться на екран з рибками і слухають тиху мелодію. Жалюзі на вікні Брейді нетерпляче торохтять. Укривало на ліжку сповзає, потім заповзає назад. Раз чи двічі Z-Бой киває, підтверджуючи, що щось зрозумів. Потім руки Брейді обвисають — і пристрій з них висковзує. З'їжджає його

охлялими ногами, потім проскакує між них і клацає об підлогу. Щелепа в Брейді відвисає. Повіки наполовину опускаються. Під картатою сорочкою дихання майже перестає відчуватися.

Z-Бой розправляє плечі. Трохи струшує головою, вимикає «заппіт» і вкидає назад у кишеню, звідки виймає. Із правої кишені дістає айфон. Якийсь комп'ютерний знавець обладнав його новітніми засобами захисту, а вбудований GPS вимкнено. У контактах немає імен, тільки трохи ініціалів. Z-Бой викликає ФЛ.

Гудки лунають двічі, і ФЛ відповідає, пародіюючи російський акцент:

— Зис из агент Зіппіті-зю-зю, таваріщ. Чекаю вашу команду.

— Тобі за дурні жарти не платять!

Мовчанка. Потім:

— Добре. Без жартів.

— Ми просуваємося вперед.

— Ми просунемося, коли я одержу решту своїх грошей!

— Увечері матимеш, а зараз треба негайно до справи.

— Коротше, ясно, — каже ФЛ. — Наступного разу доручай щось складніше.

Наступного разу не буде, думає Z-Бой.

— Дивись мені, не пересри все.

— Не пересру. Але поки капуста не побачу, працювати не стану.

— Побачиш.

Z-Бой обриває зв'язок, вкидає телефон у кишеню й виходить із палати Брейді. Знову проминає пост чергової з сестрою Рейнер, яка досі заглиблена у щось на комп'ютері. Залишає свій візок у ніші, де стоїть автомат з їжею, і переходить галерею. Тепер він іде бадьоро, пружно, як значно молодша людина.

За годину чи дві сестра Рейнер та інші медсестри знайдуть Брейді Хартсфілда чи то напівлежачого на кріслі, чи вже на підлозі, і під ним лежатиме «заппіт». Особливо хвилюватися не будуть: пацієнт провалювався в повністю несвідомий стан уже багато разів і завжди з нього виходив.

Доктор Бабіно каже, що то частина перезавантаження, що кожного разу, коли Хартсфілд повертається до тями, він прокидається дещо здоровішим, ніж був. Нашому хлопчику кращає, каже Бабіно. Якщо на нього подивитися, ви не повірите, але нашому хлопчику справді кращає.

Та ти й половини не розумієш, думає той розум, який зараз перебуває в тілі Ела. Та ти, на хуй, і половини не розумієш, що відбувається. Але ж ти починаєш розуміти, док Б.? Так чи не так?

Краще пізніше, ніж ніколи.

— Той, хто кричав на мене на вулиці, неправильно казав, — розповідає Барбара. — Я йому повірила, бо мені голос сказав повірити йому, але він був неправий.

Холлі хоче знати про той голос у грі, але Барбара, може, ще не готова про нього говорити. То натомість жінка питає її, що то був за чоловік і що він кричав.

— Він сказав на мене «чорнувата» — як у тому шоу по телевізору. По телеку це смішно, а на вулиці образливо. Це...

— Я бачила те шоу і знаю, як деякі люди це слово вживають.

— Але я *не* чорнувата. І ні про кого з тих, у кого темний колір шкіри, так не можна сказати. Ну правда. Навіть якщо вони мешкають у красивому будинку на красивій вулиці, наприклад

на Тіберрі-лейн. Ми — чорні, ми весь час саме такі. Ви хіба не розумієте, що я знаю, як на мене в школі дивляться і що кажуть?

— Ну, звісно, всі розуміють, — каже Холлі, на яку весь час як-небудь дивилися і щось казали; у школі її дражнили «джіба-джіба».

— Учителі все балакають про гендерну рівність, про расову рівність. У них із цим суворо, без жартів — принаймні в більшості точно. Але кожному, хто йде коридором під час перерви, одразу впадають в око чорні діти, учні-китайці, які приїхали за обміном, і дівчинка-мусульманка — бо нас там таких десятків зо два і ми як дрібка перчинок, яка випадково потрапила до сільнички.

Тепер вона вже розійшлася, і її в голосі, ще слабкому, бринить обурення:

— Мене запрошують на вечірки, але багато куди не запрошують, а зустрічатися мені пропонували лише двічі. Один з хлопців, який кликав мене в кіно, був білий — і там на нас усі озиралися, а хтось нам на голови попкорн кидав. Мабуть, в наших кінотеатрах расова рівність закінчується, коли вимикають світло. А як я раз у футбол грала? Ось я веду м'яч понад боковою, чітко б'ю — і якийсь білий тато в сорочці-поло кричить дочці: «Тримай цю мавпу!» Я вдала, що не почула. Дівчинка типу так посміхнулася. Я хотіла її з ніг збити — от просто там, у нього на очах, але не стала. Проковтнула це. А колись — у першому класі старшої школи³² — я забула на лавці підручник з англійської, а коли по нього повернулася, хтось засунув туди записку «Подружка Баквіта»³³. Це я теж проковтнула. Може кілька днів бути все гаразд, навіть тижнів — а потім знову щось ковтай. У мами з татом те саме, я точно знаю. Може, у Джерома у Гарварді краще, але, можу закластися, навіть він теж інколи змушений щось ковтати.

Холлі тисне дівчинці руку, але мовчки.

— Я — не чорнувата, але той голос сказав мені, що це так, бо я не зростала в багатоквартирному будинку, батько мене не бив, а мати не вживала наркотики. Бо я ніколи не їла листової капусти з кукурудзяниками, навіть не знаю, які вони з себе. Бо я кажу «бадмінтон», а не «бамбінтон», «що», а не «шо». Бо в Нижньому люди бідні, а на Тіберрі-лейн мають усе, що треба. У мене є банківська картка, хороша школа, Джер ходить до Гарварду, але... але ви хіба не бачите... Холлі, ви хіба не *бачите*, що я ніколи...

— Ти ж цього не вибирала, — каже Холлі. — Ти народилася там, де народилася, і такою, як народилася, — і я теж. І всі ми, по правді кажучи. А в шістнадцять років тебе не просили змінювати нічого, крім хіба одягу.

— *Так!* І я розумію, що не маю чого соромитися, але голос *змусив* мене соромитися, відчутти себе нікчемним паразитом — *і воно ще не до кінця минулося*. Наче в мене в голові такий слід слизу. Бо я ніколи *не була* в Нижньому раніше, і там так *жахливо*, і порівняно з ними я *й правда* якась чорнувата, і боюся, що голос ніколи мене не залишить і *отруїть* мені все життя.

— Ти маєш його задавити, — із сухою, відстороненою певністю каже Холлі.

Барбара здивовано дивиться на неї.

Холлі киває.

— Так. Ти маєш душити в собі цей голос, доки він зникне. Це перша твоя справа. Якщо ти про себе не подбаєш, то краще тобі не стане. А якщо тобі не стане краще, ти не зможеш нічого змінювати на краще у світі.

Барбара каже:

³² Старша школа в США має чотири класи, у перший з яких учень іде в 14—15 років.

³³ Buckwheat — чорношкірий хлопчик, герой серії короткометражних фільмів «Наша банда» (знямалися у 1930—1940-х роках).

— Я не можу просто повернутися до школи і вдавати, що Нижнього не існує. Якщо я житиму, то треба щось зробити. Мала я чи ні, але треба.

— Міркуєш про яку-небудь волонтерську роботу?

— Я не знаю, про *що* я думаю. Не знаю, що там такого є для такої дитини, як я. Але візьмусь і дізнаюся. Якщо це означатиме знову піти туди, моїм батькам це не сподобається. Вам треба буде допомогти мені з ними, Холлі. Я знаю, вам це не просто, але *будь ласка!* Ви маєте їм сказати, що я маю побороти в собі цей голос. Навіть якщо я просто зараз не задушу його на смерть, я можу його хоча б приглушити.

— Гаразд, — каже Холлі, хоча їй це страшно. — Я це зроблю. — У неї з'являється ідея, і її лице яснішає. — Тобі треба поговорити з хлопцем, який виштовхнув тебе з-під машини.

— Я не знаю, як його знайти.

— Білл допоможе, — каже Холлі. — А зараз розкажи мені про гру.

— Вона зламалася. Її машина переїхала, я бачила шматки — і рада. Щоразу, як заплющую очі, бачу отих рибок, особливо рожевих, за яких очки дають, і чую цю пісеньку.

Барбара наспівує мотив, але Холлі він нічого не говорить.

Приходить медсестра, привозить їжу. Питає Барбару, наскільки в неї болить. Холлі стає соромно, що вона передусім про це не спитала сама. Вона з певної точки зору — дуже погана й неуважна людина.

— Не знаю... — відповідає Барбара. — Може, на п'ять балів...

Медсестра відкриває пластикову коробочку з таблетками і дає Барбарі маленький паперовий стаканчик. У ньому дві білі таблетки.

— Ось спеціальні таблетки на п'ять балів. Спатимете, як дитина. Принаймні доки я прийду перевірити вам зіниці.

Барбара ковтає таблетки й запиває водою. Медсестра каже Холлі, щоб та довго не засиджувалася й дала «нашій дівчинці» відпочити.

— Я дуже скоро, — погоджується Холлі. І коли медсестра вже пішла, нахиляється до Барбари — обличчя рішуче, очі горять: — Гра. Звідки вона в тебе, Барб?

— Мені її дав якийсь чоловік. Це було в «Березовому пагорбі», ми були з Гільдою Карвер.

— Коли?

— Перед Різдвом, зовсім незадовго. Я це пам'ятаю, бо ще ніяк не могла знайти подарунок для Джерома і вже нервувалася. Я бачила гарну спортивну куртку в «Банановій республіці», але вона була *дуже* дорога, та й він збирався до травня на будівництво. На будівництві нова спортивна куртка ні до чого, правда ж?

— Та мабуть.

— Хай там як, а той чоловік підійшов до нас із Гільдою, коли ми обідали. З незнайомцями говорити не годиться, але ж ми не малята, та й на фуд-корті повно народу. Ну й вигляд у нього був добрий.

У найбільших негідників він такий і є, думає Холлі.

— Він був у класному костюмі, який, мабуть, шалені бакси коштує, з валізкою. Назвався Майроном Закімом з компанії «Sunrise Solutions». Дав свою візитівку. Показав нам два «зап'їти» — у нього їх повна валіза була — і сказав, що ми можемо взяти по одному безкоштовно, якщо заповнимо анкету й надішлемо йому. Адреса була на анкеті. І на картці теж.

— Часом не пам'ятаєш адресу?

— Ні. І картку я викинула. Та й там був лише номер скриньки.

— У Нью-Йорку?

Барбара замислюється.

— Ні, тут, у місті.

— То ви взяли «зап'їти».

— Так. Я мамі не сказала, бо вона б мені мораль прочитала щодо розмови з тим дядьком. Анкету я теж заповнила й відіслала. Гільда цього не зробила, бо в неї «заппіт» не працював. Тільки блимнув синім і згас. То вона його викинула. Пам'ятаю, вона сказала, що від безкоштовного годі чогось іще сподіватися. — Барбара посміюється. — Точнісінько як її мама.

— А в тебе працював.

— Так. Він старенький, але, ну такий... знаєте, якийсь такий кумедний, трохи подурнувату. Спочатку так було. Краще б і мій зламався, тоді не було б того *голосу*. — Її очі почали самі заплющуватися, потім поволі розплющилися. Барбара всміхається. — Ого! Таке відчуття, що зараз відчалою.

— Стривай, ще не відчалою. Зможеш описати того чоловіка?

— Білий, сивий. Старий.

— Старий-старий чи так, трохи літній?

Очі в Барбари стають скляними.

— Старший за тата, але молодший за дідуся...

— Років з шістдесят? Шістдесят п'ять?

— Так, десь так. Більш-менш ровесник Білла. — Раптом дівчинка різко розплющує очі. — О, знаєте що? Я дещо згадала. Я тоді подумала, що це якось дивно, і Гільда теж.

— Що ж?

— Він сказав, що він Майрон Закім, і на картці так було написано, а ініціали на валізі були інші!

— Не згадаєш — які?

— Ні... вибачте... — Отопер Барбара справді відчалоувала.

— Подумаєш про це одразу, як прокинешся, Барб? На свіжу голову — це може бути дуже важливо!

— Добре...

— Якби ж Гільда свій не викинула... — каже Холлі. Відповіді вона не отримує, та й не чекає: вона часто розмовляє сама з собою. Барбара починає дихати глибоко й повільно. Холлі застібає куртку.

— У Діні є... — далеким, сонним голосом каже Барбара. — У неї працює. Вона грає в «Перехрестя» і в «Рослин проти зомбі», а ще завантажила всю трилогію «Дивергент», тільки каже, що вона прийшла геть зіпсована.

Холлі припиняє застібатися. Діну Скотт вона знає, не раз зустрічала її в гостях у Робінсонів — вона гралася з Барбарою в настільні ігри, дивилася телевизор, часто залишалася вечеряти. І за Джеромом сохне — як і всі подруги Барбари.

— Їй той самий чоловік дав?

Барбара не відповідає. Кусаючи губи, не бажаючи тиснути, але почувуючись змушеною, Холлі торсає Барбару за плече і знову питає.

— Ні, — таким самим далеким голосом відповідає Барбара. — Вона його купила на сайті.

— На якому?

У відповідь — лише хропіння. Барбара відчалила.

Холлі знає, що у вестибюлі на неї чекають Робінсони, то вона поспішає до крамнички з подарунками, ховається за вітриною з ведмедиками (Холлі — спеціаліст із маскування) і телефонує Біллові. Питає, чи знає він подругу Барбари Діну Скотт.

— Авжеж, — каже він. — Я майже всіх її друзів знаю. Тих, хто в них гостює, точно. Як і ти.

— Думаю, тобі треба з нею побачитися.

— Ти хочеш сказати — сьогодні ввечері?

— Хочу сказати — просто зараз. У неї є «заппіт». — Холлі глибоко вдихає. — Вони небезпечні.

Вона ще не може зібратися з духом і вимовити те, у чому дедалі більше пересвідчується: вони — машини самогубства.

26

У палаті номер 217 санітари Норм Ричард і Келлі Пелем під керівництвом Мейвіс Рейнер кладуть Брейді назад у ліжку. Норм підбирає з підлоги «заппіт» і дивиться на рибок, що плавають на екрані.

— Ну чого він по-простому не схопить пневмонію й не гигне, які решта овочів? — риторично питає Келлі.

— Цей — занадто злий, щоб померти, — каже Мейвіс, а тоді помічає, як Норм задивився на рибок. Санітар завмер із розкритим ротом, вирячивши очі. — Сонечко, вставай, — каже йому вона і забирає гаджет. Вимикає його кнопкою і закидає у верхню шухляду тумбочки Брейді. — У нас іще довгий шлях попереду, доки спати лягати.

— Га? — Норм здивовано дивиться на свої руки, немов очікує побачити в них «заппіт».

Келлі питає сестру Рейнер, чи та не вважає за потрібне виміряти Хартсфілдові тиск.

— Рівень O₂ низькуватий, — каже він.

Мейвіс замислюється, потім каже:

— Та хуй з ним!

І всі виходять.

27

На Цукрових Гірках, найшикарнішому районі міста, старий «шеві-малібу» з плямами ґрунтівки підповзає до зачинених воріт на Бузковому проїзді. На їхніх гратах вигадливо наковані ті ініціали, які не могла пригадати Барбара Робінсон: «ФБ». Z-Бой встає з-за керма, його стара куртка (розірвані місця на спині й на лівому рукаві ретельно заклеєні маскувальною стрічкою) теліпається на ньому. Він набирає код на клавіатурі — і брама починає відчинятися. Чоловік знову сідає в машину, засовує руку під сидіння і дістає дві речі. Перша з них — пластикова пляшка з-під содової зі зрізаною шийкою, напхана скловатою. Друга — револьвер 32-го калібру. Z-Бой вставляє дуло зброї в саморобний глушник — іще один винахід Брейді Хартсфілда — і кладе цю конструкцію на коліна. Вільною рукою заводить «малібу» на гладенький під'їздний шлях, який акуратно завертає вбік.

Попереду від руху загоряються ліхтарі на ганку.

Залізна брама позаду тихо зачиняється.

БІБЛІОТЕЧНИЙ ЕЛ

Брейді довго не міркував, щоб зрозуміти: його час як фізичної істоти практично скінчився. Він дурним народився, але таким не лишився, як кажуть в народі.

Так, є фізіотерапія — доктор Бабіно її прописав, і Брейді не міг чинити опір, — але її можливості обмежені. Урешті, він зміг прошкандибати футів із тридцять³⁴ коридором, який деякі пацієнти прозивали катівським шосе, — і то лише з допомогою координатора-реабілітолога Урсули Гейбер, мужикуватої фашистки з лесбійськими манерами, яка цим керувала.

— Ще крок, містере Хартсфілде, — промовляла Гейбер, а коли він над силу робив той крок, ця сука вимагала від нього наступного кроку, і наступного. Коли Брейді врешті дозволялося впасти в крісло, він тремтів і був мокрий від поту. При цьому він любив уявляти, як запахає Гейбер в одне місце просочені бензином ганчірки й підпалює їх.

— Молодець! — вигукувала вона тим часом. — Добре попрацювали, містере Хартсфілде!

Він спромагався пробурмотіти щось віддалено схоже на «дякую», а вона роззиралася навколо, гордо всміхаючись до всіх, хто опинявся поблизу. Погляньте! Моя ручна мавпа може говорити!

Він *міг* говорити (більше й краще, ніж вони думали) і міг прошкутильгати десять ярдів катівським шосе. У найкращі дні міг їсти заварний крем і не дуже при цьому обляпатися. Але він не міг одягтися, зав'язати шнурки, підтертися, навіть не міг користуватися пультом (таким схожим на «Річ 1» і «Річ 2» зі старих добрих часів) і дивитися телевізор. Узяти його він міг, але моторики для натискання на малі кнопки йому бракувало. Якщо він міг увімкнути його з пульта, то врешті все закінчувалося тим, що він дивився на порожній екран із написом «Немає сигналу». Це його лютило — на початку 2012 року його лютило абсолютно все, — але він дуже старався цього не показувати. Сердиті люди мають причини сердитися, бо можуть думати, а овоч не має причин ні для чого.

Іноді забігали юристи з окружної прокуратури. Бабіно виступав проти таких візитів, кажучи юристам, що через них пацієнт регресує, що суперечить їхнім довгостроковим інтересам, але це не допомагало.

Іноді з тими юристами приїжджали копи, один раз коп прийшов сам. Це був жирний мудак із короткою стрижкою і бадьорими манерами. Брейді сидів у своєму кріслі, тож мудак розсівся на його ліжку. Жирний мудак сказав Брейді, що його племінниця була на концерті «Довколишніх». «Їй лише тринадцять, і вона від цього гурту просто шаленіє», — сказав він, посміюючись. Не припиняючи сміятися, він нахилився над своїм здоровенним пузом і вдарив Брейді по яйцях.

— Ось тобі подаруночок від моєї племінниці, — сказав жирний мудак. — Відчув? Ну, сподіваюся, ти все відчув.

Брейді справді відчув, тільки не так сильно, як, мабуть, сподівався жирний мудак, бо від пояса до колін у нього все майже заніміло. Мабуть, у голові згоріла якась схема, відповідальна за чутливість у цій ділянці, гадав Брейді. У нормальній ситуації це була б погана новина, але не тоді, коли отримуєш хук правою по сімейних цінностях. Він так і сидів там, не змінившись на лиці. По підборіддю повзла цівка слини. Але ім'я жирного мудака він запам'ятав: Моретті. Цей тепер теж у його списку.

Список у Брейді був довгий.

³⁴ Близько 10 м.

Він зміг міцно вчепитися в Сейді Макдональд завдяки отому першому, цілком випадковому сафарі до її мозку. (Ще міцніше він заволодів мозком ідіота-санітара — але навідатися туди було все одно, що провести відпустку в Нижньому місті.) Кілька разів Брейді вдавалося підвести її до вікна — місця, де в неї тоді стався напад. Зазвичай вона визирала й поверталася до своєї праці, що було прикро, але якось у червні 2012 року в неї стався черговий міні-напад. Брейді виявив, що знову дивиться її очима — але цього разу статус звичайного пасажера, який споглядає краєвиди з вікна, його не влаштовував. Тепер він хотів до керма.

Сейді підняла руку й попестила свої груди. Трохи стиснула їх. Брейді відчув легку напругу між ніг Сейді. Він її трохи розігрів. Цікаво, але особливої користі від того немає.

Подумав, чи не розвернути її та й вийти з палати. Пройтися коридором. Попити з фонтанчика. Отакий у нього живий інвалідний візок. А раптом до нього хтось заговорить? Що він скаже? А якщо Сейді знову скине його, коли вже тих спалахів не видно, і почне кричати, що Хартсфілд заліз їй у голову? Вирішать, що вона з глузду з'їхала. Можуть її звільнити. У такому разі Брейді втратить доступ до неї.

Натомість він заглибився в її розум, став дивитися, як рибки-думки зблискують, пропливаючи. Тепер вони були чіткіші, але здебільшого малоцікаві.

Але ось одна... червона...

Вона впала йому в око, щойно він подумав про неї, — бо він намагався змусити її про це подумати.

Велика червона риба.

Батьківська риба.

Брейді кинувся навздогін і спіймав її. Це було легко. Його тіло майже ні на що не годилося, але в мозку Сейді він рухався жваво і спритно, немов балерина. Риба-батько регулярно розтлівала її між шістьма й одинадцятьма роками. Урешті він дійшов до краю і трахнув її. Сейді розповіла про це вчительці в школі, і її батька заарештували. Коли його випустили на поруки, він покінчив із собою.

Більше для розваги Брейді став напускати своїх власних риб в акваріум Сейді Макдональд: маленьких отруйних морських їжаків, які являли собою всього-на-всього дещо збільшені думки, які вона сама пригріла в зоні сутінків між свідомістю й підсвідомим.

Що це вона його привабила.

Що їй насправді були *приємні* його знаки уваги.

Що вона відповідальна за його смерть.

Що коли вже дивитися під таким кутом — то це взагалі було не самогубство. Якщо дивитися на це так — то це вона сама його вбила.

Сейді здригнулася, схопилася за голову, вона відвернулася від вікна. Брейді відчув нудотне запаморочення — і вилетів з її голови. Вона подивилася на нього: на її блідому обличчі читався відчай.

— Здається, я знепритомніла на пару секунд, — промовила вона і тремким голосом засміялася. — Але ж ти нікому не скажеш, чи не так, Брейді?

Ну, звичайно ні — і відтак йому стало дедалі легше залазити в її голову. Для цього їй уже не було треба дивитися на сонячні зблиски на вікнах машин: досить було просто зайти до нього в палату. Вона стала худнути. Її делікатна краса почала блякнути. Іноді вона ходила в брудному халаті й рваних колготках. А Брейді продовжував насаджувати у її думках свої звинувачення: це ти сама винна, тобі подобалося, ти відповідаєш, ти не заслуговуєш жити.

Чорт, так це вже справа!

Іноді лікарня отримувала якісь безкоштовні штуки — і у вересні 2012 року привезли з десяток ігрових пристроїв, «заппітів»: чи то від виробника, чи від якоїсь благодійної

організації. Адміністрація склала їх у маленькій бібліотеці біля лікарняної універсальної каплиці. Там санітар їх розпакував, роздивився, вирішив, що це — дурні й застарілі штуки, і запах на задню полицю. Там їх знайшов Бібліотечний Ел Брукс і взяв один собі.

Елові сподобалося кілька ігор, наприклад та, де треба безпечно провести шукача скарбів Гаррі повз провалля й отруйних змій, а найдужче сподобалася «Риболовля». Не сама гра, яка була тупенька, а демо. Він вважав, що коли хто дізнається, то буде з нього сміятися, але для Ела це були не жарти. Коли його щось засмучувало (на нього кричав брат, що той не виніс сміття в четвер, коли приїжджав сміттевоз, або дочка телефонувала з Оклахоми й говорила прикрі речі), оці рибки, які поволі плавали під музику, завжди його заспокоювали. Іноді він втрачав лік часу. Це було щось дивовижне.

Одного вечора, незадовго до того, як 2012 рік перейшов у 2013-й, на Ела зійшло натхнення. Хартсфілд у палаті 217 був не здатний читати і не цікавився ні книжками, ні музикою на дисках. Якщо йому вдягали навушники, він смикав їх, доки вони падали з нього: вони наче йому заважали, стискали. Також він не міг маніпулювати маленькими кнопками під екраном «запїта», але дивитися на демо «Риболовлі» він міг! Може, йому сподобається це або якесь інше демо. А якщо йому сподобається, то, може, іншим пацієнтам теж (до честі Ела, він ніколи навіть подумки не називав їх овочами) — і це буде добре, бо деякі з пацієнтів з мозковими травмами у «Відрі» час від часу були схильні до насильства. Якщо демо їх заспокоюватиме, то лікарям, медсестрам і санітарам — та навіть прибиральникам — буде значно легше жити.

Може, йому навіть премію дадуть. Може, й ні, але мріяти не вадить.

Він увійшов до палати 217 якось надвечір у грудні 2012 року, невдовзі після того, як вийшов єдиний регулярний відвідувач Брейді. То був колишній детектив Ходжес, завдяки якому Брейді було знешкоджено, хоча по голові дав йому не він і не він завдав йому мозкової травми.

Візиту Ходжеса засмучували Хартсфілда. Коли він виходив — у палаті 217 падали речі, вода в душі вмикалася й вимикалася, іноді різко відчинялися й зачинялися двері туалету. Сестринський персонал усе бачив, і ніхто не сумнівався, що це спричиняє Хартсфілд, але доктор Бабіно тільки відмахувався від самої думки про це. Він стверджував, що це саме така істерія, яка буває в певного типу жінок (хоча у «Відрі» працювало й кілька медбратів). Ел знав, що розповідають правду, бо сам кілька разів бачив такі вияви, а себе істеричною особою не вважав. Навіть навпаки.

Одного пам'ятного разу, проходячи повз палату Хартсфілда, він почув якийсь звук, прочинив двері й побачив, що жалюзі витанцьовують якийсь маніакальний танок. Це сталося невдовзі після одного з візитів Ходжеса. Це тривало майже тридцять секунд, а потім жалюзі затихли.

Хоча він намагався бути дружнім — а таким він намагався бути з усіма, — Елові не подобалася поведінка Білла Ходжеса. Складалося враження, що цей чоловік насолоджується станом Хартсфілда. Тішитися ним. Ел знав, що Хартсфілд — негідник, який убивав ні в чому не винних людей, але яка, в дідька, різниця, коли чоловіка, котрий робив такі жахливі речі, вже немає? Залишається тільки оболонка — практично лише вона. Ну й що з того, що він уміє торохтати жалюзі чи воду вмикати-вимикати? Це ж нікому не шкодить.

— Здрастуйте, містере Хартсфілде! — сказав того грудневого вечора Ел. — Я вам дещо приніс. Сподіваюся, ви подивитесь.

Він увімкнув «запїт» і тицьнув в екран, викликаючи демо «Риболовлі». Почали плавати рибки, залунала мелодія. Як завжди, Ела це заспокоювало, і він на мить задивився,

насолоджуючись. Не встиг він розвернути прилад екраном до Хартсфілда, як раптом виявив, що котить бібліотечний візок крилом А — зовсім іншою частиною лікарні.

«Запїта» як не було.

Це мало б засмутити Ела, але не засмутило. Почувався він цілком добре. Трохи втомлено, трохи складно зібратися з розкиданими думками, а так гарно. Щасливо. Подивився на ліву руку й побачив там велику літеру Z, написану тією ручкою, яку завжди носив у кишені сорочки.

Z — це Z-Бой, подумав він і розсміявся.

Брейді не приймав рішення залізти в Бібліотечного Ела — не минуло й кількох секунд, відколи цей старий хрін подивися на екран у руках, як Брейді вже опинився в ньому. Не було й відчуття, що він прийшов у чужу голову. Тепер це бібліотечне тіло належало Брейді, так, як седан «герц» був його машиною, доки він вважав за потрібне ним кермувати.

Ядро свідомості Бібліотечного Ела залишалось на своєму місці — десь там, — але воно було присутнє лише у вигляді спокійного гудіння: так холодного дня котел у підвалі гуде. Проте він мав доступ до спогадів Елвіна Брукса і його запасів знань. Другого було чималенько, бо до того, як цей чоловік у віці п'ятдесяти п'ятьох років вийшов на пенсію, він працював електриком і прозивався Блискавичним Бруксом, а не Бібліотечним Елом. Якби Брейді мав спяяти будь-яку схему, то він міг би це легко зробити, хоча й усвідомлював, що у власному тілі цю здатність, напевне, втратить.

Думка про тіло пробудила його від задуми, і він нахилився над чоловіком, який лежав у кріслі. Його очі були напівзаплющені й закотилися, так що було видно лише білки. З рота набік вивалився язик. Брейді поклав покручену руку на груди цього чоловіка й відчув, як вони злегка підіймаються, опускаються. Тож із *цим* усе було нормально, але, Боже, ну й *жахливий* же вигляд він має. Шкіра й скелет. І це з ним зробив Ходжес.

Він вийшов з палати й пройшовся лікарнею, відчуваючи якусь шалену радість. Він усім усміхався, нічого не міг із *цим* вдіяти. Із Сейді Макдональд він боявся попалитися. Зараз він теж побоювався, але не так. Так йому було краще. Бібліотечний Ел сидів на ньому туго, мов рукавичка. Проходячи повз Анну Корі, економку крила А, він поцікавився, як її чоловік тримається на радіотерапії. Вона сказала, що Еллісові доволі непогано, наскільки це може бути, і подякувала, що спитав.

У коридорі він поставив візок біля чоловічого туалету і роздивися «запїт». Щойно подивився на рибок, Брейді зрозумів, що, напевне, відбулося. Ті дурні, які створили цю гру, також, звичайно, випадково, надали їй гіпнотичних властивостей. Сприйнятливі до них не всі, але Брейді гадав, що таких людей чимало, і то не лише ті, в кого бувають невеликі нервові напади, як у Сейді Макдональд.

Він вичитав іще там, у своїй підвальній контрольній кімнаті, що деякі електронні й відеоігри можуть викликати напади чи легкі гіпнотичні стани у цілком нормальних людей, тож виробники змушені писати (тільки дуже дрібним шрифтом) на багатьох інструкціях: не грайте подовгу, не сидіть ближче, ніж у метрі від екрану, не грайте, якщо маєте в анамнезі епілепсію.

Цей ефект самими відеоіграми не обмежувався. Щонайменше один епізод з серіалу про покемонів був одразу заборонений, бо тисячі дітей скаржилися на головні болі, розмитість бачення, нудоту й епілептичні напади. Вину покладали на той момент, де запускають багато ракет, від чого виникає стробоскопічний ефект. Певна комбінація рибок, які плавають, і мелодії працювала десь подібним чином. Брейді дивувався, що компанію, яка виробляла «запїти», не завалили скаргами. Пізніше він виявив, що скарги таки були, тільки мало. Він дійшов думки, що причин у цього дві. По-перше, тупа гра в рибалочку сама такого ефекту не

давала. По-друге, почати з того, що мало хто ті «запїти» купував. Висловлюючись жаргоном комп'ютерної комерції, вони були «цеглинами».

Штовхаючи свій візок, чоловік у тілі Бібліотечного Ела повернувся до палати 217 і поклав «запїт» на тумбочку — для подальших роздумів і досліджень. Потім (і не без жалю) Брейді залишив тіло Бібліотечного Ела Брукса. На мить відчув запаморочення — і ось він уже дивиться не вниз, а вгору. Брейді було цікаво, що ж станеться далі.

Спочатку Бібліотечний Ел просто стояв на місці, мов не людина, а меблі. Брейді потягнувся до нього невидимою рукою й поплескав по щоці. Потім потягнувся своїм розумом до мозку Ела, очікуючи виявити, що той виявиться закритим, як у сестри Макдональд, шойно вона виходила з гіпнотичного стану.

Але двері були широко прочинені.

Ядро свідомості Ела вже пробудилося, але тепер його стало трохи менше. Брейді подумав, що якусь його частину він випалив своєю присутністю. То й що? Люди, коли п'ють, нищать чимало нервових клітин, але в них іще багато лишається. Це справджується й для Ела. Принаймні поки що.

Брейді побачив Z, яке написав на тильному боці руки Ела, — знічев'я, просто тому, що міг, — і звернувся до нього, не відкриваючи рота.

— Привіт, Z-Бою. Ходи тепер. Виходь. Іди в крило А. Але ти ж нікому не розкажеш, правда?

— Про що? — здивовано спитав Ел.

Брейді кивнув, наскільки в нього це виходило, і посміхнувся, наскільки в нього виходило посміхатися. Йому вже хотілося знову повернутися в Ела. Елове тіло було стареньке, зате працювало.

— Добре, — сказав він Z-Бою. — Про що тут розказувати.

2012 рік перейшов у 2013-й. Брейді втратив інтерес до тренування телекінетичних здібностей. Тепер у цьому не було сенсу, адже в нього був Ел. Щоразу потрапляючи в нього, він тримався дедалі міцніше, контролював краще. Керувати Елом — це як керувати таким дроном, із тих, яких військові випускають стежити за бойовиками в Афгані... щоб потім розбомбити їх на хрін.

Чудово, що й казати.

Одного разу його Z-Бой показав один із «запїтів» детективові на пенсії в надії, що того загіпнотизує демо «Риболовлі». Опинитися всередині Ходжеса було б чудово. Брейді щонайперше взяв би олівець і повиколовав би старому копові очі. Але Ходжес тільки глянув на екран та й повернув його Бібліотечному Елові.

Брейді намагався повторити спробу через кілька днів — цього разу з Денізою Вудс, помічницею фізіотерапевта, яка двічі на тиждень приходила в палату тренувати йому руки й ноги. Вона взяла пристрій, коли Z-Бой їй його дав, і дивилася на рибок трохи довше, ніж Ходжес. *Щось* сталося, тільки цього було ще замало. Намагатися пролізти в її голову — це було приблизно як спробувати пройти крізь міцну гумову діафрагму: вона натягувалася — достатньо, щоб побачити, як Деніза годує омлетом малого сина на високому стільчику, — і одразу виштовхувала його назад.

Вона повернула «запїт» Z-Бою і сказала:

— Правда, гарненькі рибки. А тепер чого б тобі не порозносити книжки, Еле, а ми б із Брейді попрацювали з оцими впертими колінами?

То он воно що. Не до всіх був такий моментальний доступ, як до Ела, і Брейді мав лише трохи подумати, щоб зрозуміти, в чому річ. Ел мав схильність гіпнотизуватися від демо «Риболовлі», він його багато разів бачив до того, як приніс Брейді «запїт». Ось у чому

суттєвий момент — і це також суттєве розчарування. Брейді уже мислив собі десятки дронів на вибір, але такого він не матиме, якщо не знайде спосіб перепрограмувати «заппіт» і збільшити його гіпноотичну силу. Чи нема такого способу?

Як людина, якій свого часу вже доводилося модифікувати усілякі гаджети — от хоча б «Річ 1» і «Річ 2», — Брейді вважав, що такий спосіб існує. Адже в «заппіті» є вай-фай, а це найкращий друг хакера. А якщо запрограмувати там який-небудь спалах? Такий стробоскоп, як той, що виносив мізки дітлахам, які дивилися на пуск ракет у «Покемонах»?

Також цей ефект міг слугувати іншій меті. Під час курсу «Комп'ютерінг майбутнього» в окружному коледжі (Хартсфілд його відвідував щойно перед тим, як назавжди покинув навчання) клас Брейді ознайомили з довгою доповіддю ЦРУ, опублікованою в 1995 році й розсекреченою невдовзі після 11 вересня. Називалася вона «Оперативний потенціал передпорогового сприйняття» і пояснювала, як комп'ютери можна програмувати на передання певних повідомлень настільки швидко, що мозок сприйматиме їх не як власне повідомлення, а як свої думки. А що, коли вставити таке повідомлення у стробоскопічний спалах? «СПИ СПОКІЙНО, ВСЕ ДОБРЕ», а може, просто «РОЗСЛАБСЯ». Брейді обмірковував це в поєднанні з гіпноотичним ефектом демо: то мало б бути доволі ефективно. Звичайно, може, він і помиляється, але дав би свою практично непотрібну праву руку на відсіч, щоб дізнатися, що вийде з такого задуму.

Він сумнівався, що хоча б колись зможе це зробити, оскільки перед ним стояли дві на перший погляд нездоланні перешкоди. Перша: як зробити так, щоб люди дивилися те відео достатньо довго, щоб гіпноз спрацював? Друга була ще більш суттєва: як же він, на Бога, зможе модифікувати взагалі хоча б *щось*? Він не має доступу до комп'ютера, а коли б і мав, то що б це дало? Він подумав використати Z-Боя, але відкинув цю ідею практично відразу. Ел Брукс живе з братом, у сім'ї брата, і якщо Ел ні з того ні з сього почне виявляти глибоку комп'ютерну обізнаність, то виникатимуть питання. Особливо при тому, що в них і так щодо Ела вже є певні питання: він став більш роззосередженим і доволі специфічним. Брейді гадав, що родина пов'яже ті зміни зі старістю, і це було вже не так далеко від істини.

Складалося враження, що в Z-Боя поступово закінчувалися запасні нервові клітини.

Брейді занепадав духом. Він досяг до болю знайомої точки, в якій його яскраві ідеї стикалися з сірою реальністю. Таке було з пілососом «Ролла», з його комп'ютерним пристроєм для автоматизації заднього ходу, із моторизованим програмованим телемонітором, який мав би спричинити революцію в домашній безпеці. Його чудові осяяння завжди закінчувалися нічим.

Однак у його розпорядженні є одна людина-дрон, і після одного особливо обурливого візиту Ходжеса Брейді вирішив, що коли він задасть своєму дрону роботу, то почуватиметься краще. Тож Z-Бой навідався до інтернет-кафе в одному-двох кварталах від лікарні й після п'ятих хвилин за комп'ютером (Брейді був неймовірно радий знову сидіти перед монітором) виявив, де мешкає Антоніо Моретті — він же жирний мудака, який вдарив його по яйцях. Вийшовши з інтернет-кафе, Брейді повів Z-Боя до армійської крамниці і купив мисливський ніж.

Наступного дня, вийшовши з дому, Моретті виявив мертвого собаку, який лежав під дверима на килимку з написом «Ласкаво просимо». У пса було перерізано горло. На лобовому склі машини виявився напис собачою кров'ю: «ТВОЯ ЖІНКА Й ДІТИ БУДУТЬ НАСТУПНИМИ».

Зробивши це — *зумівши* зробити це, — Брейді підбадьорився. Розплата — сука, подумав він, і ця сука — це я!

Іноді в нього бували фантазії про те, щоб послати Z-Боя до Ходжеса, щоб той пристрелив старого в живіт. Ох і приємно ж було б стояти над тим копом-пенсіонером і дивитися, як він корчиться й стогне, а життя витікає з нього крізь пальці!

Це було б чудово, але тоді Брейді втратить свого дрона, а, перебуваючи під вартою, Ел може навести поліцію на *нього*. А також була інша, ще суттєвіша причина: *цього було б замало*. Він заборгував Ходжесові більше, ніж просту кулю в живіт і десять-п'ятнадцять хвилин страждання опісля. Значно більше. Треба, щоб Ходжес лишався живий, і дихав отруйним повітрям у пакеті вина, і щоб від того не було куди втекти. Доки він не зірветься й не покінчить із собою сам.

Що й було заплановано від самого початку, в добрі старі часи.

Але нема як, думав Брейді. Нема на це ради. Є в мене Z-Бой — який скоро потрапить до будинку престарілих, судячи з того, що я бачу, — і ще я можу жалюзі смикати фантомною рукою. Ото і все. І край.

Але потім, улітку 2013 року, п'їтму, в якій він перебував, прорізав промінь світла. До нього прийшов відвідувач. Справжній — не Ходжес, не юрист із прокуратури перевірити, чи він, часом, не поправився чарівним чином настільки, щоб постати перед судом за десяток різноманітних злочинів, здебільшого шахрайств, а на чільному місці списку — вісім жертв убивства в центрі.

Почувся недбалий стукіт у двері, і до палати зазирнула Беккі Хелмінгтон.

— Брейді? Тут до вас молода жінка. Каже, що раніше працювала з вами і дещо вам принесла. Чи бажаєте її бачити?

Брейді спала на думку лише одна жінка, про яку могло б ітися. Він замислився, чи не відмовитися, але до нього повернулася допитливість разом зі злим наміром (може, у нього це було те саме). Він незграбно кивнув і спробував відкинути волосся з очей.

Відвідувачка зайшла ляжливо, обережно — немовби боялася, що під підлогою закладені міни. На ній була сукня. Брейді ніколи не бачив її в сукні, навіть гадав, що в неї її немає. Але її волосся, як і раніше, було пострижене галіменьким іжачком — так само як тоді, коли вони разом працювали в «Кіберпатрулі» «Discount Electronix», і вона, як і раніше, лишалася пласкою, як дошка. Йому згадався жарт якогось коміка: «Якщо відсутність цицьок щось означає, то в Кемерон Діаз велике майбутне!» Але вона примудрилася запудрити сліди прищів на обличчі (чудасія!) і навіть трохи нафарбувати губи (ще більша дивина!) У руці в неї був якийсь пакунок.

— Агов, привіт, — промовила Фредді Лінклаттер із незвичною сором'язливістю. — Як справи?

Це відкривало розмаїття можливостей.

Брейді щосили постарався всміхнутися.

BADCONCERT.COM

Кора Бабіно витирає потилицю рушником із монограмою і, насупившись, дивиться на монітор у підвальному тренажерному залі. Вона зробила лише чотири чи шість миль³⁵ на біговій доріжці, вона терпіти не може, коли її переривають, а цей дивак повернувся.

Дзень-дзелень! — лунає дзвоник над дверима, і вона чує вгорі кроки чоловіка, але нічого не відбувається. На моніторі старий у вошивій куртці — точно як один з тих бомжів, які, буває, стоять на перехрестях із табличками на зразок: «ГОЛОДНИЙ, БЕЗ РОБОТИ, ВЕТЕРАН, БУДЬ ЛАСКА, ДОПОМОЖІТЬ» — так там і лишається.

— Чорт, — бурмоче під ніс вона і ставить доріжку на паузу. Підіймається сходами, відчиняє двері в задній коридор і кричить: — *Феліксе! Це той твій друг дивакуватий! Це Ел!*

Відповіді немає. Він знов у своєму кабінеті, може, знову дивиться на свою гру — просто як закохався в неї. Спочатку, коли вона казала про дивну нову пристрась Фелікса друзям у клубі, це був жарт. А зараз щось уже не до сміху. Йому шістдесят три, він застарий для дитячих комп'ютерних забавок, і замолодий, щоб настільки все забувати, і вона вже хвилюється, чи в нього це не вияви ранньої хвороби Альцгеймера. Також їй спадало на думку, що оцей тип, який ходить до Фелікса, — якийсь наркоторгівець, але ж хіба чоловік ці штучки теж не переріс уже давно? Та й коли б Фелікс хотів якихось наркотиків, він би сам себе забезпечив: за його словами, у Кайнері половина лікарів чи не половину часу ходять під кайфом.

Дзень-дзелень! — знову лунає дзвоник.

— Та Йосип на кобилі! — каже вона і йде відчиняти сама, з кожним кроком дедалі сильніше дратуючись. Вона висока, худорлява, її жіночі форми стерті тренуванням майже нанівець. Засмага гольфістки лишається на ній навіть посеред зими, тільки набуває блідішої, жовтуватої барви, так що можна подумати, ніби вона страждає на якесь хронічне захворювання печінки.

Вона відчиняє двері. У дім залітає січнева ніч, холодить її спітніле обличчя й руки.

— Гадаю, я б хотіла знати, хто ви такий, — каже вона, — і що ви з моїм чоловіком задумали. Чи можу я у вас запитати?

— Звичайно, можете, місіс Бабіно, — відказує той. — Іноді я Ел. Іноді Z-Бой. Сьогодні я Брейді, і, слухайте-слухайте, як же й гарно вийти прогулятися, особливо такої холодної ночі!

Вона дивиться на його руки.

— Що в цій банці?

— Кінець ваших нещасть! — каже чоловік у заклеєній куртці — і лунає приглушений постріл. Дно пляшки вибухає і розлітається на шматки разом із оплавленими пасмами скловати. Вони кружляють у повітрі, наче пух молочаю.

Кора відчуває удар точно під майже зниклою лівою груддю й думає: «Цей сучий дивак мене вдарив...» Намагається вдихнути, але спочатку не може. У грудній клітині якесь дивне, мертво відчуття; щось тепле тече на еластичний пояс її тренувальних штанів. Вона дивиться вниз, намагаючись вдихнути, це їй вкрай необхідно, і бачить, як по блакитному нейлону розповзається червона пляма.

Вона зводить погляд на те старе одоробло в дверях. Той тримає рештки пляшки, наче подарунок: маленький гостинець людини, яка без запрошення завітала о восьмій вечора. Скловата стирчить із дна пляшки, нагадуючи обвуглену бутоньєрку. Нарешті жінці вдається вдихнути, але вдихається здебільшого рідина. Кора кашляє, бризкаючи кров'ю.

Чоловік у куртці заходить у дім і починає за собою двері. Кидає пляшку на підлогу. Потім штовхає жінку. Вона заточується, падає назад і зачіпає декоративну вазу, яка стоїть на столику біля вішаків, — і та падає. Ваза розлітається об підлогу з міцного дерева, наче бомба.

³⁵ 6—8 км.

Жінка знову з хлюпанням вдихає. «Тону, — думає вона, — тону просто у власному передпокої...» — і знову відкашлює кров.

— Коро! — кричить Бабіно звідкись із глибини будинку. Голос у нього такий, наче він щойно прокинувся. — Коро, з тобою все гаразд?

Брейді підіймає ногу Бібліотечного Ела й акуратно ставить його важкий чорний чобіт на напружені жили горла Кори Бабіно. Із рота вихоплюється ще кров, засмагли щоки жінки тепер поплямовані нею. Він наступає з усієї сили. Лунає тріск — щось усередині неї ламається. Її очі виражуються, майже вилазять з орбіт — а тоді тьмяніють.

— А ти міцна була, — майже лагідно відзначає Брейді.

Відчиняються двері. Чути швидке ляпання капців — і забігає Бабіно. Він у халаті поверх безглуздої піжами в стилі Г'ю Гефнера. Його срібна шевелюра, яку він зазвичай з такою гордістю плекає, нині шалено скуйовджена. Щетина на щоках уже починає перетворюватися на бороду. У його руці — зелений «запїт», з якого лунає мелодійка «Риболовлі»: «Де море, де море красиве...» Він, завмерши, дивиться на тіло дружини на підлозі.

— Годі з неї вправ, — таким самим лагідним тоном каже Брейді.

— *Що ти ЗРОБИВ?!* — кричить Бабіно, неначе й так усе не зрозуміло.

Він підбігає до Кори і збирається опуститися коло неї на коліна, але Брейді підхоплює його під пахву і тягне назад. Звичайно, Бібліотечний Ел — не Чарльз Атлас³⁶, але він значно сильніший за оте нікудишне тіло в палаті 217.

— Немає коли цим займатися, — каже Брейді. — Ця Робінсон жива, тож маємо змінити план.

Бабіно дивиться на нього, намагається зібратися з думками, але ті розбігаються. Його розум, колись такий гострий, затупився. І винен у тому оцей чоловік.

— Дивись на рибок, — каже Брейді. — Ти — на своїх, а я — на своїх. Нам обом стане краще.

— Ні, — опирається Бабіно.

Він хоче дивитися на рибок, він останнім часом постійно цього хоче, але йому зараз лячно. Брейді хоче перелити свій розум в голову Бабіно, немов якусь химерну воду, і щоразу після цього лікар дедалі більше втрачає своє власне «я».

— Ні, ти будеш, — відказує Брейді. — Сьогодні ти маєш стати доктором Z.

— Я відмовляюся!

— Ти не маєш вибору. Усе розплутується. Скоро до твоїх дверей прийде поліція. Чи Ходжес, а це ще гірше. Він тобі права не зачитуватиме, просто дасть тобі по голові своєю саморобною штукаю — і все. Тому що він — злий підар. Та й тому, що ти мав рацію. Він знає.

— Я не буду... не можу... — Бабіно дивиться на свою дружину. І, Господи Боже, ці очі. Вирячені очі. — Поліція ніколи не повірить! Я шанований лікар! Ми одружені вже тридцять п'ять років!

— Ходжес повірить. А коли Ходжес уже у щось вчепився, то він стає, блядь, як той шалений шериф у кіно. Він покаже тій Робінсон твою фотографію. Вона подивиться і скаже: ну так, це ж саме той чоловік, який дав мені «запїт» у торговельному центрі. А коли ти дав їй «запїт», то, напевне, ти також дав його й Дженіс Еллертон. Опа! І ще Скапеллі...

Бабіно дивиться в нікуди, намагається усвідомити масштаби катастрофи.

— Потім оті препарати, що ти мені давав. Ходжес, може, вже про них знає, бо він швидко й легко дає на лапу, а більшість медсестер у «Відрі» про них знають. Це — секрет Полішинеля,

³⁶ Засновник бодібілдингу й творець відповідної програми фізичних вправ.

бо ти ніколи й не намагався його приховувати. — Брейді сумно хитає головою Бібліотечного Ела. — Зарозумілість...

— Вітаміни... — більше Бабіно нічого не може сказати.

— Навіть копи в це не повірять, якщо отримають доступ до твоїх файлів і обшукають комп'ютери. — Брейді дивиться на труп Кори Бабіно на підлозі. — Ну й ось твоя дружина. Чим ти це будеш пояснювати?

— Хотів би я, щоб ти здох до того, як тебе привезли! — каже Бабіно. Він кричить, майже верещить. — Чи на операційному столі. Ти — Франкенштейн!

— Не плутай монстра із його творцем, — каже Брейді, хоча й не надто переконаний, що Бабіно особливо відзначився як творець. Експериментальний препарат доктора Б., можливо, якимось пов'язаний із його новими здібностями, але він мало чи взагалі ніяк не пов'язаний із одужанням. Брейді переконаний, що досяг цього сам. Що це суто вольовий акт. — А нині у нас важливий візит, і ми не хочемо спізнитися.

— До чоловіка-жінки. — Це називається якимось спеціальним словом, Бабіно колись його знав, але тепер воно кудись загубилося. Так само як і відповідне ім'я. І те, що він їв на обід. Щоразу, коли Брейді потрапляє в його голову, він забирає щось із собою. Забирає пам'ять Бабіно. Його знання. Його «я».

— Атож, до чоловіка-жінки. Чи, якщо описати її орієнтацію науково, це коблихус вульгаріс...

— Ні! — Тепер уже Бабіно не верещить, а шепоче. — Я залишаюся тут.

Брейді зводить угору пістолет, тепер уже серед залишків саморобного глушника видніє дуло.

— Коли ти гадаєш, що ти мені по-справжньому потрібен, то це найгірша помилка в твоєму житті. І остання.

Бабіно мовчить. Це страшний сон, він скоро прокинеться.

— Давай, залишайся — і завтра хатня працівниця знайде тебе поряд із жінкою, двох нещасних жертв грабіжників. Я б більш охоче завершив свою справу як доктор Z: твоє тіло на десять років молодше за Брукса і в непоганій формі, — але я зроблю те, що маю. До того ж робити так, щоб ти зустрівся з Ходжесом, було б з мого боку негарно. Він лихий чоловік, Феліксе. Ти навіть не уявляєш, який лихий.

Бабіно дивиться на літнього чоловіка в заклеєній куртці — і бачить, як із водянисто-блакитних очей Бібліотечного Ела на нього дивиться Хартсфілд. Губи Бабіно тремтять, вони мокрі від слини. В очах стоять сльози. Брейді думає, що зараз, коли його сиве волосся стоїть сторч, Бабстер дуже скидається на Альберта Ейнштейна на відомому фото, де славетний фізик показує язика.

— Як я в це влип?! — стогне він.

— Та отак, як усі в усе, — спокійно пояснює Брейді. — Крок за кроком...

— Навіщо тобі йти до цієї дівчини? — вибухає лікар.

— Сталася помилка, — каже Брейді. Легше визнати це, ніж усю правду: він не може дочекатися. Він хоче, щоб сестра отого нігера-косильника зникла до того, як її важливість дійде до когось іще. — А тепер не вийобуйся і дивися на рибок. Ти ж знаєш, що тобі хочеться.

І він дивиться. І це найгірше. Попри все, що Бабіно знає і розуміє, він усе одно дивиться.

Він стежить за рибками.

Він слухає мелодію.

За якийсь час він іде до спальні, вдягається, бере гроші з сейфа. Зупиняється в іще одному місці, перш ніж іти. Аптечка у ванній повна всієї всячини — і з його, і з її боку.

Він сідає в БМВ Бабіно, залишаючи старий «малібу» поки що на тому самому місці. Лишає він і Бібліотечного Ела, який заснув на дивані.

Приблизно тоді, коли Кора Бабіно востаннє у своєму житті відчиняє двері, Ходжес сидить у вітальні будинку родини Скоттів на Оллгуд-плейс, лише у кварталі від Тіберрі-лейн, де мешкають Робінсони. Перш ніж сісти в машину, він проковтнув два знеболювальних, і йому не так уже й погано, з огляду на всі обставини.

Діна Скотт сидить на дивані, а обабіч неї — батьки. Сьогодні ввечері їй на вигляд помітно більше, ніж п'ятнадцять, бо вона допіру повернулася з репетиції в старшій школі Норз-сайд, де театральний клуб скоро ставитиме «Фантастікс»³⁷. У Діни там роль Луїзи, повідомила Енджі Скотт Ходжесові — просто цяця, а не роль (від цього Діна закочує очі).

Ходжес сидить навпроти в розкладному кріслі, майже такому самому, як у його вітальні. Звернувши увагу на глибоку вм'ятину в сидінні, він робить висновок, що зазвичай це крісло є постійним вечірнім сідалом Карла Скотта.

На кавовому столику перед диваном — яскраво-зелений «заппіт». Діна одразу принесла його з кімнати, що дозволило Ходжесові також зробити висновок, що пристрій не лежав під купою спортивного інвентарю в шафі й не припадав пилом під ліжком. Також він не забувся в шкільній шафці. Ні, він перебуває десь під рукою. Що свідчить про те, що дівчинка ним користується, без огляду на його старість.

— Я прийшов на прохання Барбари Робінсон, — каже він їм. — Її сьогодні збила вантажівка...

— О Боже! — тихо вигукує Діна, хапаючись за рот.

— Із нею все гаразд, — каже Ходжес. — Тільки ногу зламала, і все. Її залишили на ніч у лікарні, щоб спостерігати, але вдома вона буде вже завтра, а за тиждень, можливо, й повернеться до школи. Можеш написати їй добре побажання на гіпсі, якщо у вас, дітей, так іще заведено.

Енджі обіймає дочку за плечі.

— Але як це пов'язано з Діною?

— Ну, в Барбари була отака штука, і вона викликала в неї шок. — З огляду на те, що Ходжес почув від Холлі дорогою, це не була неправда. — Вона переходила вулицю в той момент, на мить втратила пильність — і шарах! Її хлопець із-під машини виштовхнув, а якби не він, усе могло б скінчитися значно гірше.

— Господи! — каже Карл.

Ходжес нахилився вперед, дивиться на Діну:

— Не знаю, скільки таких гаджетів із подібним браком, але з того, що сталося з Барб, і ще парочки відомих нам інцидентів можна зробити висновок, що принаймні деякі такий дефект мають.

— Тобі наука! — звертається Карл до дочки. — Коли наступного разу тобі щось пропонуватимуть безкоштовно, будь уважна!

Це знову викликає типове підліткове закочування очей.

— Передусім мені дуже цікаво, — каже Ходжес, — як тобі дістався твій. Це якась загадка, бо компанія «Zarrit» не дуже багато продала. Їх викупила інша компанія, коли та прогоріла, і теж збанкрутувала у квітні два роки тому. Можна було б подумати, що ці пристрої притримали для перепродажу, щоб розрахуватися з боргами...

— Або знищили, — додає Карл. — Як оце з непроданими накладами книжок.

³⁷ Мюзикл Гарві Шмідта і Тома Джонса (1960) за п'єсою Едмона Ростана «Романтики».

— Та я, власне, знаю про це, — каже Ходжес. — То скажи мені, Діно, як *ти* його дістала?

— Я пішла на сайт... — каже вона. — Але ж мені нічого не загрожує, ні? Тобто я ж не знала, а тато завжди каже, що незнання закону не звільняє від відповідальності...

— Тобі абсолютно нічого не загрожує! — запевняє її Ходжес. — І що ж то був за сайт?

— Він називався badconcert.com. Я його пошукала через телефон, коли мені мама зателефонувала на репетицію і сказала, що ви приїдете, але не знайшла. Мабуть, вони їх усі вже збули.

— Чи виявили, що ці штуки небезпечні, й швиденько згорнулися без попередження, — похмуро додає Енджі.

— Але наскільки важкий шок воно може дати? — питає Карл. — Я відкрив його, коли Ді принесла з кімнати. Там нічого нема, крім чотирьох акумуляторів на 2А.

— Я на цьому не знаюся, — відказує Ходжес. Шлунок знову болить, попри ліки. Та й, власне, річ не в шлунку, а в прилеглому органі шість дюймів³⁸ завдовжки. Після зустрічі з Нормою Вілмер він трохи часу виділив на те, щоб дізнатися, які шанси вижити для пацієнтів з раком підшлункової. Лише шість відсотків з них можуть прожити п'ять років. Веселою новиною це не назвеш. — Поки що я навіть не зміг перепрограмувати рингтон на текстові повідомлення, щоб телефон безневинних перехожих не лякав!

— Я вам можу допомогти, — каже Діна. — Це за просто. У мене там «Crazy Frog».

— Спочатку розкажи, будь ласка, про сайт.

— Там був твіт, ага? Мені хтось у школі про нього розповів. Його в різних соцмережах поширювали. Фейсбук... Пінтрест... Гугл плюс... ви ж чули про такі?

Ходжес не знає, що це, але киває.

— Сам твіт я точно не згадаю, але спробую доволі близько до тексту. Адже вони там можуть бути не більше, ніж сто сорок знаків. Ви ж це знаєте, так?

— Звичайно, — каже Ходжес, хоча не дуже собі уявляє, що таке твіт. Ліва рука повзе до того місця, де болить бік. Він її стримує.

— Там було щось таке... — Діна заплющує очі. Вигляд у неї дещо театральний, але ж вона щойно прийшла саме з репетиції театального клубу. — Погана новина: якийсь псих зірвав концерт «Довколишніх». Хочете хорошу новину? Може, навіть безкоштовний подаруночок? Ідіть на сайт badconcert.com! — Діна розплющує очі. — Може, не зовсім слово в слово, але головний сенс такий.

— Авжеж, розумію. — Ходжес записує назву в блокнот. — То ти туди й пішла...

— Атож. Туди багато дітей пішло. Доволі кумедно було. Там був ролик, де «Довколишні» співають свій хіт кількарічної давнини — «Поцілунки на Мідвеї» ця пісня називається — і через секунд так із двадцять лунає вибух і таким квакучим голосом хтось каже: «Чорт, концерт скасовано!»

— Я б не сказала, що це так уже смішно, — каже Енджі. — Вас же всіх могло вбити.

— Там, певне, ще дещо було, — зауважує Ходжес.

— Звичайно. Там було сказано, що на концерт прийшло десь так тисячі зо дві дітей, і для багатьох це взагалі був перший концерт, і їм зіпсовано таке враження, яке раз у житті буває. Ну, там узагалі, е-е... було сказано не зовсім «зіпсовано»...

— Гадаю, любя, ми зможемо вставити пропущене слово, — відзначає Карл.

— А ще було написано, що корпорація-спонсор «Довколишніх» отримала цілу гору ігрових пристроїв «Zappit», і їх хочуть роздати. Ну, щось на зразок компенсації за концерт.

— І це при тому, що оте сталося шість років тому?! — недовірливо зауважує Енджі.

— Ага. Воно й правда дивно, якщо подумати...

³⁸ Трохи більше за 15 см.

— А ти не подумала! — каже батько. — Подумай, доню!
Діна з дещо зухвалим виглядом знизує плечима.
— Та я подумала, і все здавалося нормальним.
— Це поширені останні слова! — не вгаває Карл.
— То ти просто... що зробила? — питає Ходжес. — Написала е-мейл з іменем і адресою й отримала оце... — він показує на «заппіт», — ...поштою?
— Та ні, там іще дещо треба було, — відказує Діна. — Там треба було, ну, довести, що ти справді там був. То я пішла до мами Барб. Ну, ви розумієте, до Тані.
— Навіщо?
— По фотографії. У мене десь вони були, тільки я їх чомусь не могла знайти.
— Ох уже ця її кімната! — Тепер уже Енджі зачочує очі.
Бік Ходжеса повільно, розмірено пульсує.
— Які фотографії, Діно?
— Це ж Таня — вона не проти, якщо ми її так називаємо, — возила нас на концерт, розумієте? Там були Барб, я, Гільда Карвер і Бетсі.
— Бетсі яка?
— Бетсі ДеВітт, — каже Енджі. — Річ у тому, що ми тягли жереб, хто повезе дівчат на концерт. Таня витягла коротку паличку. Вона взяла фургончик Джинні Карвер, бо в неї найбільший.
Ходжес із розумінням киває.
— Ну, в кожному разі, ми туди приїхали, — продовжує Діна. — Таня нас пофоткала. У нас *мали* бути фотографії. Це звучить трохи по-дурному, але ж ми були малі. Я зараз слухаю «Мендоза лайн» і «Рейвеонетт», а тоді «Довколишні» — це для нас було ого! Особливо Кем, соліст. Таня знімала на наші телефони. Чи на свій, може, я точно не згадаю. Але вона подбала, щоб у всіх залишилися фотографії, тільки я свої знайти не змогла.
— Треба було надіслати свою фотографію на сайт, щоб довести присутність на концерті?
— Так, електронкою. Я боялася, що на фотографіях будемо просто ми біля фургону місіс Карвер і це не підійде, але були й дві на тлі зали «Мінго», де вони всі стоять. Я хвилювалася, що й цього може бути мало, бо в кадр не потрапив напис із назвою групи, але підійшло, і я отримала «заппіт» поштою лише через тиждень. Його привезли у великому конверті з підкладками.
— Там була зворотна адреса?
— Угу. Номера скриньки не пригадаю, але відправник був «Sunrise Solutions» — напевне, спонсор турне.
Може, так і було, думає Ходжес: на той час компанія ще не збанкрутувала. Але сумнівається:
— Надіслано було з нашого міста?
— Не пам'ятаю.
— А я доволі певна, що з нашого міста, — каже Енджі. — Я підняла той конверт із підлоги й викинула в смітник. Я тут, розумієте, за французьку покоївку. — Вона кидає косий погляд на дочку.
— Ви-ибач... — каже Діна.
У блокноті Ходжес нотує: «“Sunrise Solutions” базуються у НЙ, а п-ка прийшла звідси».
— А коли це закрилося, Діно?
— Я почула про той твіт і сходила на сайт торік. Точно не згадаю, але пам'ятаю, що це було до осінніх канікул. І, як я вже сказала, воно виникло отак раптом, ні з того ні з сього. Я справді здивувалася.
— Тож так чи інак, а він у тебе вже два місяці.
— Так.

— І шоку ніякого не було?

— Ні, нічого й близько такого.

— А в тебе не було такого під час гри, скажімо, в риболовлю, що ти не відчувала, що робиється навколо?

Містер і місіс Скотт помітно хвилюються, але Діна тільки поблажливо всміхається.

— Ви маєте на увазі, щось ніби гіпноз? Ахалай-махалай?

— Я точно не можу сказати, *що саме* маю на увазі, але хай буде гіпноз.

— Не-а, — бадьоро відповідає Діна. — Та й та рибалочка ну геть тупа. Для маленьких зовсім. Треба такою штукаю типу джойстика закидати сіть рибалки Джо, ага? І за те, скільки риби ловиш, очки дають. Але це занадто просто. Єдина причина, з якої я інколи цю гру відкриваю, — це щоб побачити, чи рожеві рибки ще не починають цифри показувати.

— Цифри?

— Атож. У листі, що додавався до гри, про них пояснювалося. Я причепила собі над столом, бо отой мопед хочу виграти. Хочете, покажу?

— Звичайно, хочу!

Коли дівчинка біжить нагору по лист, Ходжес питає, чи можна вийти до туалету. Опинившись там, розстібає сорочку і роздивляється лівий бік, що пульсує. Здається, він трохи розпух і на дотик гарячуватий, але чоловік схиляється до думки, що йому це здається. Він спускає воду і п'є ще дві білі таблетки. Так добре? — питає він свій бік. Чи не був би ти ласкавий посидіти тихо й дати мені тут усе поvirішувати?

Діна вже відтерла з обличчя більшу частину гриму, і тепер Ходжесові нескладно уявити її і трьох подружок дев'яти-десятирічними дівчатками, як вони їдуть на свій перший у житті концерт, збуджено-веселі, наче мексиканські стрибучі боби в мікрохвильовці. Діна вручає Ходжесові лист, який додавався до гри.

На «шапці» зображений схід сонця, а над ним дугою написано «SUNRISE SOLUTIONS», такого цілком можна було б очікувати, тільки це зображення мало нагадує будь-який відомий детективний логотип корпорації. У цього сонця на диво аматорський вигляд: немовби оригінал малювали від руки. Це стандартний лист, куди вставлено ім'я дівчинки, щоб він відчувався як більш особисте звертання. Та в ці дні і в цю пору хіба когось таким одуриш, коли навіть масові розсилки від страхових компаній і «адвокати-стерв'ятники»³⁹ усе персоналізують.

Шановна Діно Скотт!

Вітаємо! Сподіваємося, Вам сподобається наша ігрова консоль «Zappit», у яку вже завантажено для Вас 65 веселих і цікавих ігор. Також у пристрої є вбудований Wi-Fi, тож Ви можете завітати на Ваші улюблені інтернет-сайти і завантажувати книжки як член Кола Читачів Sunrise! Ви отримуєте цей БЕЗКОШТОВНИЙ ПОДАРУНОК як компенсацію за пропущений концерт, але, звичайно, ми сподіваємося, що Ви розкажете всім Вашим друзям про чудові враження від «Zappit». Але це ще не все! Перевіряйте демо-екран гри «Риболовля» і натискайте на рожевих рибок, бо одного дня (коли саме, дізнаєтеся вже тоді!) Ви натискатимете на них — і вони перетворюватимуться на цифри! Якщо рибки, яких Ви торкнетесь, складуться в одне з наведених нижче чисел, Ви виграєте ЧУДОВИЙ ПРИЗ! Але цифри видно тільки недовгий час, тож ПЕРЕВІРЯЙТЕ ЧАСТІШЕ! А на додачу до цієї приємності — тримайте зв'язок з іншими в нашому «Zappit Club»: заходьте на zeethend.com, і там Ви зможете й отримати свій приз, якщо Вам пощастить! Велике спасибі Вам від усієї компанії «Sunrise Solutions» і всієї команди «Zappit»!

Далі був нерозбірливий підпис, більше схожий на якусь каляку-маляку. А нижче стояло:

1034 = подарунковий сертифікат на \$ 25 у «Deb»

1781 = подарункова картка на \$ 40 у «Atom Arcade»

1946 = подарунковий сертифікат на \$ 50 у кінотеатрах мережі «Carmike»

³⁹ Тобто ті, які нав'язують свої послуги постраждалим від нещасних випадків.

— І що, ти справді повірила в оцю лабуду? — питає Карл Скотт.

Хоча питання було поставлене з усмішкою, Діна вибухає:

— Гаразд, я дурна, можеш мене пристрелити!

Карл обіймає дочку і цілує у скроню.

— Знаєш що? Я б у твоєму віці теж не промовчав би.

— А ти перевіряла тих рожевих рибок, Діно? — питає Ходжес.

— Так, раз чи двічі на день. Це насправді складніше, ніж гра: рожеві швидкі. Треба зосереджуватися.

А то як же, думає Ходжес. Йому це все подобається дедалі менше.

— Але цифр не було, ні?

— Поки що ні.

— Можна мені взяти? — питає він, показуючи на «заппіт». Він міркує, чи сказати дівчинці, що потім поверне, але вирішує цього не робити. У нього є серйозні сумніви, що він це робитиме. — І лист?

— З однією умовою, — каже Діна.

Ходжес, у якого починає минатися біль, знаходить у собі сили всміхнутися:

— Ну, давай, дитино, з якою?

— Перевіряйте рожевих рибок, і, якщо виграється одне з тих чисел, цур, приз мені!

— Домовилися! — каже Ходжес, думаючи: хтось хоче дати тобі приз, Діно, тільки сумніваюсь я, що то буде мопед чи подарунковий сертифікат на кіно. Він бере «заппіт» і лист і встає. — Дуже вам дякую, що приділили мені час!

— Завжди будь ласка, — каже Карл. — А коли ви з'ясуєте, що то була за чортівня, нам розкажете?

— Неодмінно! — відказує Ходжес. — І ще питаннячко, Діно, і якщо воно прозвучить по-дурному, то не забувай, мені вже до сімдесяти йде!

Дівчинка всміхається:

— У нас у школі містер Мортон каже, що буває лише одне дурне питання...

— ...і це те, яке ви не поставили, звичайно! Я і сам завжди це так відчував, то ось воно. У школі вашій про це всі знають, так? Про безкоштовні консолі, рибок з номерами і призи?

— І не лише в нашій, в усіх інших також. Твіттер, Фейсбук, Пінтрест, Үік Үак... воно все так *працює*.

— І той, хто був на концерті й може це довести, має право отримати такий?

— Угу.

— А що Бетсі ДеВітт? Вона теж отримала «заппіт»?

Діна насуплює брови:

— Ні, і дивно це навіть, бо в неї є фотографії з того вечора і вона надіслала одну на сайт. Але вона не так швидко це зробила, як я, вона все постійно робить в останній момент, то вони там, мабуть, уже скінчилися. Так усе можна проспати.

Ходжес знову дякує Скоттам за приділений йому час, бажає Діні успіху на сцені і виходить до своєї машини. Коли сідає за кермо, усередині так зимно, що видно пару з рота. Знову вилазить біль: потужно пульсує чотири рази. Ходжес перечікує напад зі стиснутими зубами, тепер уже переконуючи себе, що гостріший біль — це від нервів, адже він тепер знає, що з ним не гаразд, але переконати себе до кінця не дуже вдається. Два дні раптово здаються шалено довгим чеканням лікування, але він чекатиме. Мусить чекати, бо йому сяйнув жахливий здогад. Піт Гантлі в це не повірить, а Іззі Джейнз узагалі подумає, що його на «швидкій» треба везти до найближчої божевільні. Ходжес і сам не до кінця вірить у це, але всі деталі складаються до купи, і, хоча картина виглядає дико, в ній є певна огидна логіка.

Він заводить «пріус» і розвертає його в бік дому: звідти він зателефонує Холлі й запитає, чи «Sunrise Solutions» коли-небудь спонсорували турне «Довколишніх». Потім подивиться телевізор. А коли вже не зможе вдавати цікавість до того, що там показують, ляже в ліжку й без сну чекатиме ранку.

Тільки от його дуже цікавить зелений «заппіт».

Аж так цікавить, що він просто не може дочекатися. На півдорозі між Оллгуд-плейс і Гарпер-роуд він під'їжджає до довгої будівлі з крамничками, паркується навпроти хімчистки, зачиненої на ніч, і вмикає пристрій. Той яскраво спалахує білим, потім з'являється червона літера Z, стає дедалі більшою, наближається, доки скісна її частина червонить увесь екран. За мить пристрій знову спалахує білим і з'являється повідомлення: «ЛАСКАВО ПРОСИМО У СВІТ **ZAPPIT!** МИ ЛЮБИМО ІГРИ! ДЛЯ ПОЧАТКУ НАТИСНІТЬ БУДЬ-ЯКУ КЛАВІШУ АБО ПРОВЕДІТЬ ПАЛЬЦЕМ ПО ЕКРАНУ!»

Ходжес проводить по екрану пальцем, і акуратними рядами з'являються іконки ігор. Деякі є версіями тих, у які свого часу гралася в торговельних центрах його Еллі, коли була маленька: «Космічні загарбники», «Ослячий конг», «Пакмен» із отією жовтою пікою, яка крапки їсть. Були тут і різноманітні пасьянси, на які підсіла Дженіс Еллертон, і багато всякої іншої всячини, про яку Ходжес навіть не чув.

Знову проводить пальцем — і ось вона, між «Зачарованою вежею» і «Гижнем мод Барбі»: «Риболовля»! Він глибоко вдихає і викликає гру.

«УЯВІТЬ СЕБЕ НА РИБОЛОВЛІ», — радить пристрій з екрана. Кружальце посередині крутиться секунд із десять (здається, ніби довше), після чого з'являється демо-екран. Рибки плавають туди й сюди, петляють, пролітають по діагоналі. З їхніх ротів і від рухливих хвостів здіймаються бульбашки. Вода вгорі зеленкувата, а нижче стає синішою. Грає якась мелодійка, яку Ходжес не впізнає. Він дивиться й чекає на які-небудь відчуття, найімовірніше, сонливість.

Рибки червоні, зелені, блакитні, золоті, жовті. З ідеї, напевне, це тропічні рибки, але не такі гіперреальні, яких Ходжес бачив у рекламах «Xbox» і «PlayStation» по телевізору. Ці рибки загалом мультяшні, і то доволі примітивні. Не дивно, що «Zappit» прогорів, думає він, але так, дійсно, щось є трохи гіпноотичне в русі рибок: як вони плавають — то по одній, то парами, а інколи навіть веселковою зграйкою в півдюжини.

І — ось джекпот! — пливе рожева. Він пробує торкнутися її пальцем, але вона занадто швидка, і він промахується. Ходжес шепоче під ніс:

Блін!

Якусь мить він дивиться в темне вікно зачиненої хімчистки, бо справді відчув деяку сонливість. Злегка плескає себе вільною рукою спочатку по лівій щоці, потім по правій і знову дивиться на гру. Рибок стало ще більше, і вони вигадливо рухаються в різні боки.

Ось знову пливе рожева, і цього разу йому вдається її зловити до того, як вона мала зникнути за лівою межею екрана. Вона моргає (немов каже: гаразд, Білле, отепер ти мене зловив), але жодної цифри не з'являється. Він чекає, придивляється і, коли з'являється нова рожева рибка, ловить її знову. Знову цифри немає, тільки рожевий спалах, не схожий ні на що з реального світу.

Тепер мелодія здається гучнішою, а водночас повільнішою. Ходжес думає: таки справді, воно якимось на мене діє. Не сильно і, може, суто випадково, але так, є таке діло.

Він натискає кнопку, щоб вимкнути пристрій. На екрані з'являється напис: «ДЯКУЄМО ЗА ГРУ! ДО ЗУСТРІЧІ», і він гасне. Ходжес дивиться на годинник на панелі приладів і з подивом бачить, що просидів над «заппітом» понад десять хвилин. А відчувались вони як дві-три. Ну п'ять максимум. Діна не казала про втрату відчуття часу за «Риболовлею», але ж він її не питав, еге ж? З іншого боку, він допіру з'їв два доволі потужні знеболювальні, і

це теж могло свою роль відіграти в тому, що сталося. Якщо взагалі щось сталося, ось у чому річ.

А цифр таки немає.

Рожеві рибки — це тільки рожеві рибки.

Ходжес засовує «заппіт» у кишеню, до телефона, і їде додому.

3

Фредді Лінклаттер — колишня колега Брейді з комп'ютерного ремонту, до того часу, як світ довідався, що Хартсфілд є монстром, — сидить за столом на кухні і крутить пальцем сріблясту фляжку, чекаючи на появу чоловіка з модною валізкою.

Доктор Z — так він себе називає, але Фредді не одуриш. Вона знає, яке ім'я стоїть за ініціалами на валізі: Фелікс Бабіно, голова неврологічного відділення в лікарні імені Кайнера.

Чи знає він те, що знає *вона*? Вона гадає, що знає, і йому байдуже. Але це все дивно. *Дуже*. Йому за шістьдесят, справжня золота осінь життя, а нагадує він їй когось значно молодшого. Того, хто, фактично, є найславетнішим (тільки з лихою славою) пацієнтом цього ж таки доктора Бабіно.

Фляжка обертається, обертається. На її боці вигравійовано: «ІГ для ФЛ, Назавжди». Ну, це «Назавжди» протривало лише приблизно два роки, і Глорія Голліс уже доволі давно пішла. Бабіно, чи пак доктор Z, як він себе називає — достоту якийсь лиходій з коміксів, — став однією з причин цього.

— Він стрьомний, — казала про нього Глорія, — і той старший теж. І гроші їхні теж стрьомні. Це щось дуже забагато. Не знаю, у що вони тебе втягують, Фред, але рано чи пізно воно тебе вдарить просто в лице, а я не хочу стати побічною жертвою.

Ну, звичайно, Глорія ще й знайшла когось красивішого — трохи вродливішого, ніж Фредді з її кутастих тілом, худючим обличчям із покоцаними щоками, — але про це їй говорити зовсім не хотілося, ні.

Фляжка обертається, обертається.

Спочатку все здавалося настільки простим, і як же можна відмовитися від грошей?! У «кіберпатрулі» «Discount Electronix» вона ніколи багато не відклала, а ті роботи, які вдавалося знайти як незалежному ІТ-спеціалісту після закриття крамниці, хіба що не давали Фредді опинитися на вулиці. Мабуть, усе було б інакше, коли б вона мала те, що її колишній шеф Ентоні Фробішер називав «людськими навичками», але вони ніколи не були її сильною стороною. Коли отой старий пеньок, так званий Z-Бой, зробив їй оту пропозицію (і, Боже милосердний, дійсно ж якась така оборудка, як у коміксах!), це видавалося просто даром з небес. Вона тоді мешкала в зачуханій квартирці на Саус-сайді, у тій частині міста, яка прозивалася в народі Рогульским раєм, і ще лишалася винна господарям квартплату за місяць після того, як той тип їй заплатив. Що вона мала робити? Відмовитися від п'яти тисяч доларів? Будьмо реалістами.

Фляжка обертається, обертається.

Цей тип запізнюється, мабуть, узагалі не прийде, та й, може, на краще.

Вона згадує, як той пеньок оглядав її дві кімнати, в яких більшість речей лежала в паперових торбах з ручками (і дуже легко уявити ці торби навколо неї де-небудь під мостом швидкісної автостради, і її — як вона намагається серед них там заснути).

— Тобі потрібна більша квартира, — промовив він.

— Еге, а фермерам Каліфорнії потрібен дощик. — Фредді згадує, як зазірала в конверт, який він дав. Шурхотіння п'ятдесятки, який то був приємний звук! — Це чудово, але, коли я розрахуюся з усіма, кому заборгувала, тут небагато лишиться.

Вона б могла «забути» про те, що винна більшості з тих людей, але пенькові це знати не обов'язково.

— Буде й іще, і мій бос подбає, щоб знайти тобі квартиру, де ти матимеш отримувати деякі поставки.

Отут Фредді відчула тривожний дзвіночок.

— Якщо ви про наркотики, то забудьте одразу, — вона простягнула йому назад конверт із готівкою, хоч як боляче було це робити.

Він з гидливою гримасою відштовхнув конверт:

— Ніяких наркотиків. Тебе ніхто не підписуватиме ні на що навіть трошки незаконне.

Ну ось і маєш, кондомініум неподалік озера. Не так щоб із шостого поверху було його багато видно, та й не палац. Особливо взимку не палац. Можна побачити хіба що маленьку смужечку води між новішими, красивішими висотками, а от вітер дорогу знаходить тільки так, і в січні цей вітер *холоднючий*. У неї висить термостат (прикольний сувенір), виставлений на вісімдесят за Фаренгейтом⁴⁰, але на ній усе одно три шари одягу, а під робочими джинсами з купою кишень — теплі спідні штани. Проте «Рогульський рай» — це корисне порівняння, і поряд із ним це вже щось, але залишається питання: чи цього досить?

Фляжка обертається, обертається. «ІГ для ФЛ, Назавжди». Тільки «Назавжди» нічого не буває.

Дзвонить дзвінок у коридорі, і Фредді аж підскакує. Вона бере фляжку — єдиний спогад про славні часи з Глорією — і рушає до домофону. Стримує бажання повимахуватися і погратися в «російського шпигуна». Чи називається він доктор Бабіно, чи Доктор Z, він справді моторошнуватий тип. Не в стилі дилерів мету і всякого іншого з Рогульського раю, а на інший лад страшний. Найкраще зіграти чесно, відстрілятися з цією справою й покласти на волю Божу, що коли воно все-таки вдарить в лице, то халепа не буде занадто велика.

— Чи це славетний Доктор Z?

— Звичайно.

— Ви прибули занадто пізно.

— Чи я відриваю тебе від чогось важливого, Фредді?

Ні, ні від чого важливого. Цими днями взагалі не відбувається геть нічого важливого.

— Чи принесли ви гроші?

— Звичайно. — У голосі чути нетерпіння. Отой старий пеньок, з яким вона починала цю дурнувату справу, теж говорив з такою нетерплячкою. Вони з Доктором Z зовсім нічим зовні не подібні, а говорять однаковісінько, аж вона дивується, чи вони, часом, не брати. Тільки от вони манерою говорити скидаються на ще одну людину, на старого колишнього колегу, з яким вона працювала. На того, який виявився містером Мерседесом.

Фредді не бажає більше думати про це і про різні хакерські штучки, зроблені для Доктора Z. Вона тисне на кнопку домофону.

Іде до дверей і чекає на нього, для хоробрості хильнувши скотчу. Фляжку ховає в нагрудну кишеню другої сорочки, потім засовує руку глибше, у кишеню третьої, де тримає м'ятні пастилки. Вона схильна думати, що Докторові Z, скоріш за все, до сраки, чи пахне від неї бухлом, але вона ще за часів «Discount Electronix» звикла закушувати кожен ковток м'ятною пастилкою, а старі звички міцні. Із кишень верхньої сорочки вона видобуває пачку

⁴⁰ 26,7 °C.

«мальборо» і підкурює. Це ще більше замаскує запах алкоголю, а коли йому не сподобається дихати її димом, то бідненький він, нещасненький.

— Оцей тип дав тобі доволі гарну квартиру і заплатив тобі майже тридцять штук приблизно за останні півтора року, — казала їй Глорія. — Багатувато за справу, яку будь-який хакер, вартий так називатися, може зробити лівою ногою, — ну, принаймні, ти так кажеш. То чому ти? І чому так багато?

І це ще одна річ, про яку Фредді воліє не думати.

Усе почалося з фотографії Брейді з мамою. Вона знайшла її в кімнаті, де «Discount Electronix» складали всякий мотлох, невдовзі після того, як співробітникам повідомили, що крамницю в «Березовому пагорбі» зачиняють. Їхній бос, Ентоні (Тоунз) Фробішер, мабуть, взяв фотку з робочого місця Брейді й викинув, коли дізнався, що Брейді і є той самий страшний Мерседес-кілер. Фредді не мала великої любові до Брейді (хоча вони колись вели кілька розумних розмов про гендерну ідентичність). Загорнути цю фотографію й віднести її в лікарню було суто імпульсом. А потім вона ще кілька разів навідувалася суто з допитливості, та й пишалася трохи тим, як Брейді на неї реагував. Він *усміхався*.

— Він на вас реагує! — сказала нова старша медсестра Скапеллі після одного з візитів Фредді. — Це дуже незвичайно.

На той час, коли Скапеллі посіла місце Беккі Хелмінгтон, Фредді знала, що таємничий Доктор Z, який почав забезпечувати її живими грошима, — це насправді доктор Фелікс Бабіно. Вона над цим також не замислювалася. І про коробки, які врешті почали прибувати з Терра-Хота через Єдину службу доставки. Чи про хакерські справи, які робила. Вона стала професіоналом з незамислювання, бо коли вже почати думати, то всі зв'язки виявляться очевидними. І все через ту трекляту фотографію. Фредді тепер шкодує, що піддалася тому імпульсу, але її мати мала приповідку: «Занадто пізно настає занадто швидко».

Вона чує кроки в коридорі. Відмикає двері ще до того, як у них дзвонять, і запитання злітає з її вуст іще раніше, ніж вона його усвідомлює:

— Скажіть мені правду, Докторе Z: ви — Брейді?

4

Не встигає Ходжес увійти й скинути пальто, як дзвонить мобільний.

— Алло, Холлі?

— У тебе все гаразд?

Чимало її дзвінків, як бачить Ходжес, починаються з того самого привітання. Ну але ж це краще, ніж «Щоб ти здох, падлюко!».

— Так, у мене порядок.

— Іще день — і починай лікуватися. А почавши, не зупиняйся. Що лікарі казатимуть — усе роби!

— Годі хвилюватися. Ми ж домовилися.

— Я припиню хвилюватися, коли в тебе не буде раку.

Не треба, Холлі, думає він і заплющує очі, стримуючи непрошені сльози. Не треба, не треба, не треба.

— Увечері прилетить Джером. Він з літака телефонував, питав про Барбару, і я розповіла йому все те, що вона — мені. Він буде об одинадцятій. Добре, що він саме тоді вирушив, бо насувається буря. Очікується, що вона буде сильна. Я запропонувала йому винайняти машину, як я роблю для тебе, коли ти виїжджаєш з міста, зараз це легко, коли в нас корпоративний рахунок...

— Який ти лобювала, доки я здався. Повір мені, я розумію.

— Але йому машина не потрібна. Його батько машиною зустрине. Барбару вони побачать завтра о восьмій і привезуть додому, якщо лікарі її відпустять. Джером сказав, що може прийти в наш офіс о десятій, якщо зручно.

— Звучить непогано, — каже Ходжес, витираючи очі. Він не знає, наскільки Джером може їм допомогти, але побачити його буде дуже гарно. — Може, він ще щось у сестри дізнається про ту чортову штуку...

— Я його попросила. А в Діни ти взяв?

— Так. І випробував. Справді, з демо-екраном «Риболовлі» щось таки є. Якщо довго дивитися, куняти починаєш. Мабуть, це суто випадково, і не дуже уявляю, як це може серйозно впливати на більшість дітей, бо вони ж хочуть одразу перейти до гри.

Він розповідає їй решту того, що почув від Діни.

Холлі каже:

— То Діна дістала свій «запїт» не так, як Барбара й Еллертон.

— Ні.

— І не забуваймо про Гільду Карвер. Їй же теж дав таку річ той, хто назвався Майроном Закімом. Тільки в неї пристрій не працював. Барб каже, що він тільки блимнув синім і здох. А ти сині спалахи які-небудь бачив?

— Ні. — Ходжес придивляється до скромного вмісту холодильника, шукаючи, що може прийняти його шлунок, і спиняється на коробочці йогурту з бананом. — А ще були рожеві рибки, але коли я по парочці з них пальцем влучив — а це не хухри-мухри! — цифри не з'являлися.

— А в місіс Еллертон, готова закластися, так було!

Ходжес теж так думає. Узагальнювати ще зарано, але він починає думати про те, що рибки з цифрами з'являються лише на тих «запїтах», які роздавав чоловік із валізою — Майрон Закім. Також Ходжес гадає, що хтось веде оці ігри з літерою Z, а ігри разом із хворобливим інтересом до самогубств були частиною *modus operandi* Брейді. Тільки ж Брейді, хай йому грець, міцно застряг у своїй палаті в Кайнера. Ходжес і далі бунтує проти цього беззаперечного факту. Якщо Брейді Хартсфілд має для своїх брудних справ підставних осіб, а як видається, має — то як же він ними керує? І чому вони взагалі щось для нього роблять?

— Холлі, мені дуже треба, щоб ти розкоचेгарила свій комп'ютер і дещо перевірила. Не дуже велике, так — «і», над яким крапочку поставити.

— Кажи!

— Я хочу знати, чи «Sunrise Solutions» виступали спонсором турне «Довколишніх» у 2010 році, коли Хартсфілд намагався підірвати глядацьку залу «Мінго». Чи хоч якого-небудь їхнього турне.

— Можу. А ти вечеряв?

— От зараз саме лаштуюся.

— Добре. А що ти їстимеш?

— Стейк, картоха фрі і салат, — каже Ходжес, гидливо й смиренно дивлячись на коробочку з йогуртом. — І трохи яблучного пирога лишилося на десерт.

— Ти його в мікрохвильовці нагрій — і ложечку ванільного морозива зверху. Смакота!

— Зважу на таку пораду.

Він не має чого дивуватися, коли Холлі передзвонює через п'ять хвилин із тією інформацією, якої він просив, — Холлі така і є, але він усе одно дивується.

— Боже, Холлі, що, вже?

Навіть не підозрюючи, що повторює слова Фредді Лінклаттер майже точно, Холлі провадить:

— Наступного разу загадай щось складніше. Тобі, мабуть, цікаво буде знати, що «Довколишні» розпалися у 2013 році. Ці бойз-бенди, схоже, довго не тримаються.

— Не тримаються, — каже Ходжес. — Щойно вони починають голитися, маленькі дівчатка втрачають до них інтерес.

— Я б і не подумала, — каже Холлі. — Мені завжди так подобався Біллі Джоел. А ще Майкл Болтон.

Ох ти ж, Холлі, сумно думає Ходжес. І це не вперше.

— Між 2007 і 2012 роками група зробила шість гастролей по всій країні. Спочатку їх спонсорувала фірма «Крупи Шарпа», вони безкоштовні зразки своїх сніданків роздавали на концертах. Останні два — і той, що в «Мінго», теж — спонсорувала «Пепсі».

— «Sunrise Solutions» не було?

— Ні.

— Дякую, Холлі. Завтра побачимося.

— Так. То ти там вечеряєш?

— Та оце сідаю.

— Добре. І постарайся сходити до Барбари до того, як почнеш лікуватися. Їй потрібні дружні обличчя, бо те, що в неї було не так, іще не до кінця минулося. Каже, як слід слимака у голові лишився.

— Подбаю! — каже Ходжес, але цієї обіцянки він дотриматися не зможе.

5

Ви — Брейді?

Фелікс Бабіно, який іноді називає себе Майроном Закімом, іноді — Доктором Z, посміхається, чуючи таке запитання. Його неголені щоки беруться моторошними складками. Сьогодні в нього на голові замість капелюха-трілбі волохата вушанка, і його сивина неохайно стирчить з-під неї.

Фредді відчуває, що краще б вона ніколи не ставила йому таке запитання, не пускала на поріг, взагалі не чула про нього. Якщо це *справді* Брейді, то перед нею ходячий будинок з привидами.

— Не питай — і не почувеш неправди! — шкіриться він.

Вона намагається стриматися, але все одно веде далі:

— Бо ви дуже подібно говорите. І отой хак, що його приніс той другий, який мене привів сюди, коли привезли ті коробки... це ж також робота Брейді, щоб мені її не бачити. Його почерк!

— Брейді Хартсфілд — напівкататоник, він ледве ходити може, не те що написати хак для використання на застарілих ігрових пристроях. Деякі з них також виявилися не тільки застарілими, а й бракованими! Я не отримав того, чого хотів, за свої гроші від цих йобаних «Sunrise Solutions», і це мене вибішує по максимуму.

Вибішує по максимуму. Так Брейді весь час казав за їхніх кіберпатрульних часів — зазвичай про шефа чи якогось ідіота-клієнта, який примудрився пролити моко-лате на системний блок.

— Тобі дуже добре платять, Фредді, і в тебе вже майже все. Чому б нам на тому не скінчити?

Він проскакує повз неї, не чекаючи на відповідь, ставить на стіл валізку й відмикає. Дістає звідти конверт, на якому друкованими літерами написані її ініціали — ФЛ. Літери хиляться в

лівий бік. Працюючи в «Discount Electronix», вона помічала такий самий нахил літер у заповнених замовленнях. Так писав Брейді.

— Десять тисяч, — каже Доктор Z. — Останній платіж. Тепер до діла.

Фредді тягнеться до конверта.

— Якщо не хочете, можете навіть тут не сидіти. Решта вже робиться майже на автоматі. Наче виставляється будильник.

І якщо ти — справді Брейді, думає вона, то ти й сам можеш. Я це добре вмю, але ти вмів іще краще.

Він дозволяє їй торкнутися конверта, але відсмикує його.

— Я залишуся. Не те що я тобі не довіряю...

Довір'яєш, як же, думає Фредді. То й нехай.

Його щоби знову морщаться від вишкіру, який не обіцяє нічого доброго.

— І хтозна. Може, нам пощастить і ми побачимо перший результат.

— Готова закластися, більшість людей, які отримали ті «зап'їти», вже їх повикидали. Ну це ж, блін, просто *іграшка* — а деякі так узагалі не працювали. Як ви казали.

— Хай це вже буде мій клопіт, — каже Доктор Z. Знову його щоби бгаються складками — і знову розрівнюються. Його очі червоні, наче він обкурився. Вона думає, чи спитати його, що вони, власне, роблять, чого він хоче досягти... але вона вже здогадується: а чи треба їй пересвідчуватись, що воно справді так? До того ж коли це і Брейді, то яка з того шкода? У нього сотні ідей — і всі прибацані.

Ну гаразд.

Більшість із них.

Вона перша заходить у кімнату, яка призначалася для другої спальні, а стала її робочим кабінетом, таким електронним прихистком, про який вона завжди мріяла і ніколи не могла собі дозволити, — таку нору, призначення якої Глорія з її красою, заразливим сміхом і «людськими навичками» ніколи не могла зрозуміти. Тут підігрів підлоги практично не працює — і градусів на п'ять холодніше, ніж у решті квартири. Комп'ютери не проти. Їм так подобається.

— Ну, — каже він. — Роби!

Вона сідає за найновіший стаціонарний «мак» з двадцятисемидюймовою діагоналлю, монітор прокидається, Фредді вводить пароль — випадковий набір цифр. У машині лежить папка, поійменована просто Z, і вона відкриває її другим паролем. Підкаталоги називаються Z-1 і Z-2. Третім паролем вона відкриває Z-2, після чого швидко береться до клавіатури. Доктор Z стоїть за її лівим плечем. Спочатку його присутність її тривожить, але потім вона занурюється у справу і, як завжди, вже нічого не помічає.

Це триває не дуже довго; Доктор Z дав програму, і працювати за нею їй просто завиграшки. Праворуч від комп'ютера на високій полиці стоїть репітер сигналу «Motorola». Коли вона завершує роботу, натиснувши одночасно КОМАНДА і клавішу Z, репітер оживає. Жовтими цяточками висвічується напис: ПОШУК. Він моргає, немов світлофор на порожньому перехресті.

Вони чекають, і Фредді розуміє, що затамувала подих. Вона з силою видихає, на мить надувши худі щоби. Починає вставати, але доктор Z кладе їй руку на плече.

— Даймо йому ще часу.

Вони дають програмі п'ять хвилин, і єдиний звук, який у той час лунає в кімнаті, — тихе гудіння техніки і завивання вітру, що дме зі скрижанілого озера. ПОШУК продовжує блимати.

— Добре, — каже він нарешті. — Я розумів, що великих надій покладати на це не випадає. На все свій слухний час, Фредді. Повернімося до другої кімнати. Там я дам вам остаточний платіж і піду...

Жовтий «ПОШУК» раптово змінюється на зелене «ЗНАЙДЕНО».

— Ось воно! — кричить він. — Ось воно, Фредді! Ось і перший!

Тепер уже всі її сумніви розвіяно. Оцей вигук захвату. Так, це справді Брейді. Він перетворився на живу російську матрешку, що добре поєднується з цією хутряною шапкою. Якщо зазирнути в Бабіно, там буде Доктор Z. Зазирни в Доктора Z — і там виявиться за пультом Брейді Хартсфілд. Бог знає, як таке може бути, але так воно є...

Зелене «ЗНАЙДЕНО» змінюється на червоне «ЗАВАНТАЖЕННЯ...». Не минає й кількох секунд, як натомість з'являється напис «ВИКОНАНО». Потім репітер знову розпочинає пошук.

— Добре, — каже він. — Я задоволений. Мені час іти. Ніч у мене дуже зайнята, я ще всіх справ не скінчив...

Вона йде за ним до другої кімнати, зачиняючи за собою свою електронну нору. Вона приймає рішення, яке, напевне, вже спізнилося. Щойно він піде, вона вимкне репітер і видалить останню програму. Зробивши це, спакує валізу — і в мотель. Завтра вона їде на хрін з цього міста — і на південь, до Флориди. З неї годі і цього доктора, і його Z-Боя, і середньозахідної зими.

Доктор Z надягає пальто, але замість дверей підходить до вікна.

— Краєвид такий собі, — відзначає він. — Висоток забагато.

— Так, дійсно хріновий.

— А проте все ж кращий за мій, — каже він, не розвертаючись. — Останні п'ять з половиною років я був змушений дивитися на парковку.

Раптово вона відчуває, що досягла межі. Якщо вона бодай шістдесят секунд пробуде з ним в одній кімнаті, у неї почнеться істерика.

— Дайте мені гроші. Дайте їх мені — і пиздуйте, куди хочете. Уже все зроблено.

Він розвертається. У його руці пістолет із коротким дулом, з якого він уже стріляв у дружину Бабіно.

— Правильно, Фредді. Усе вже зроблено!

Вона реагує блискавично — вибиває з його руки зброю, б'є його ногою в пахвину, каратистським ударом шарахає його в потилицю, як Люсі Лью, коли той згинається від болю — і вибігає з дверей, репетуючи на все горло. Оцей уявний відеокліп у повному кольорі й стереозвуку програється в її уяві, поки Фредді стоїть, прикипівши до місця. Пістолет бахає. Вона робить два непевні кроки, налітає на крісло, в якому зазвичай дивиться телевизор, падає на нього і скочується вниз головою на підлогу. Світ темніє й даленіє. Останні її відчуття — тепло від крові у верхній половині тіла і в нижній — від того, що сечовий міхур перестав тримати.

— Ось і фінальний платіж, як обіцяно... — ці слова долинають до неї з далекої даліни.

Чорнота поглинає світ. Фредді падає в неї і зникає.

Брейді доволі спокійно стоїть, дивлячись, як з-під неї розтікається кров. Він слухає, як хтось стукає в двері, намагаючись з'ясувати, чи все в квартирі нормально. Чогось особливого той, хто стукає, не чекає, але про всяк випадок краще перевірити.

Минає приблизно півтори хвилини, і він кладе зброю назад у кишеню пальта, поряд із «заппітом». Не може втриматися від того, щоб подивитися на комп'ютерну кімнату перед тим, як іти. Репітер продовжує нескінченний автоматичний пошук. Хай там як, а він здійснив дивовижну подорож. Чим вона скінчиться, передбачити важко, але певні

результати точно будуть. І вони, як кислота, роз'їдатимуть старого відставного копа. Помста — дійсно така страва, що її краще споживати холодною.

Він сам-один спускається ліфтом. У вестибюлі також нікого. Заходить за ріг, підіймає комір дорогого пальта Бабіно, затуляючись від вітру, і пищить електронним замком «бумера» Бабіно. Сідає в машину, заводить її, але лише для того, щоб зігрітися. Перш ніж вирушити до наступного місця призначення, треба зробити ще дещо. Насправді йому не дуже й хочеться це робити, бо, попри всі свої людські гріхи, Бабіно має чудовий гострий розум і більша частина того розуму ще не пошкоджена. Знищити такий інтелект — це вчинити приблизно так само, як оті дурні й забобонні довбойоби з «Ісламської держави», що розбивали молотками на друзки пам'ятки культури й мистецтва, що їх уже неможливо відновити. Але він мусить це зробити. Ризикувати не можна, адже це тіло — також скарб. Так, у Бабіно високуватий тиск і слух трохи впав за останні кілька років, але теніс і походи до лікарняного тренажерного залу двічі на тиждень тримають його м'язи в доволі гарній формі. Серце дає сімдесят ударів на хвилину, не затинається. Не потерпає він ні від ішіасу, ні від подагри, ні від катаракти чи інших неподобств, що мучать багатьох його однолітків.

До того ж гарний лікар зараз йому дуже знадобиться.

Маючи це на думці, Брейді занурюється вглиб і знаходить те, що залишилося від ядра свідомості Фелікса Бабіно — мозку всередині мозку. Ця свідомість уже пошрамована й пошматована за всі попередні відвідини Брейді, але він ще там є, і це ще Бабіно, і він може (хоча б теоретично) перехопити контроль над ситуацією. Але він усе ж тут безпорадний, наче якийсь моллюск без мушлі. Тільки ця свідомість нагадує не тіло, а густе плетиво світляних дротів.

Не без жалю Брейді хапає їх фантомною рукою і рве.

7

Ходжес проводить вечір, поволі сьорбаючи йогурт і дивлячись погодний канал. Зимова буря, якій мудрагелі-погодники дали дурнувате ім'я Ежені, продовжує насуватися і очікується в місті колись протягом завтрашнього вечора.

— Важко точніше сказати на цей момент, — каже лисуватий погодник в окулярах до красулі-білявки — погодниці в червоній сукні. — Але на наших дорогах він дасть нове значення виразу «стартостопний рух».

Білявка регоче так, наче колега по метеорологічній справі сказав щось надзвичайно дотепне, — і Ходжес пультом вимикає їх.

От клацалка, думає він, дивлячись на пульт. Запперами їх іще називають. Цілком собі винахід, якщо замислитися. Можна отримати доступ до сотень каналів дистанційно. Навіть не встаючи. Наче сидиш не у власному кріслі, а просто в телевізорі. Чи і там, і там водночас. Просто диво — справді.

Коли він іде до ванни чистити зуби, у нього дзвонить мобільний. Він дивиться на екран і не втримується від сміху, хоча це йому боляче. Зараз він спокійно сидить у власному домі, де текстове повідомлення нікого не стривожить, — а старий колега вирішив зателефонувати.

— Привіт, Піте, приємно знати, що ти мій номер не забув!

Пітові не до жартів.

— Я тобі зараз дещо скажу, Керміте, і якщо ти вирішиш щось із тим робити, то я буду як сержант Шульц в «Героях Хогана»⁴¹. Пам'ятаєш такого?

— Ну звичайно. — Ходжес відчуває, що тепер у його животі панує не біль, а хвилювання. Дивно, наскільки вони подібні. — Я ж нічого не знаю.

— Отож. Так має бути, бо, на думку відділення, справу про вбивство Мартіни Стовер і самогубство її матері офіційно закрито. Звичайно, заново її відкривати з огляду на такий збіг обставин ми не будемо — це лежить на поверхні. Тут усе зрозуміло?

— Як Божий день, — погоджується Ходжес. — А який збіг?

— Старша медсестра в мозковій травматології Кайнера минулої ночі вчинила самогубство. Рут Скапеллі.

— Чув, — каже Ходжес.

— Мабуть, під час паломництва до пречудового містера Хартсфілда.

— Атож, — немає необхідності розповідати Пітові, що до пречудового містера Хартсфілда він потрапити не зміг.

— У Скапеллі був такий ігровий гаджет. «Заппіт». Вочевидь, вона його викинула в смітник перед тим, як спливла кров'ю. Його один експерт знайшов.

— Гм. — Ходжес вертається до вітальні й сідає, скривившись, коли згинається в поясі. — І це ти подумав про збіг?

— Не обов'язково я, — з притиском відповідає Піт.

— Але?..

— Але я просто хочу вийти на пенсію спокійно, хай йому всячина! Якщо там є, що робити, то за це далі відповідатиме Іззі.

— Але ж Іззі не бажає такої смердючої відповідальності.

— Не бажає. І капітан не бажає, і комісар.

Чуючи це, Ходжес мимоволі змушений переглянути свою думку про колегу, що той уже людина кінчена.

— Що, ти справді говорив із ними? Намагався зберегти цю штуку в діючому стані?

— З капітаном. Незважаючи на протести Іззі Джейнз, дозволь додати. Її *різкі* протести. Капітан побалакав із комісаром. Пізно ввечері мені переказали, щоб я це облишив, і ти розумієш чому.

— Ага. Бо це двояко пов'язано з Брейді. Мартіна Стовер була однією з жертв Брейді в центрі. Рут Скапеллі — його медсестрою. Репортер середнього розуму за шість хвилин міг би скласти це все докупи й заварити гарну жахалочку. Тобі це сказав капітан Педерсен?

— Таке мені сказали. Ніхто в поліцейській адміністрації не хоче повертатися назад до Хартсфілда, коли він усе ще лишається не здатним себе захистити і, отже, постати перед судом. Чорт, та ніхто в мерії цього не хоче.

Ходжес мовчки замислюється — може, найглибше в житті. Він у старших класах дізнався вираз «перейти Рубікон» і здогадався, що він означає, навіть без пояснення місіс Бредлі — прийняти рішення, після якого вороття не буде. Пізніше він дізнався, що — часто на свій жаль — людина до більшості своїх Рубіконів приходять не готовою до такого. Якщо він скаже Пітові, що Барбара Робінсон також мала «заппіт» і пішла з метою вчинити самогубство в Нижнє місто, Піт буде майже змушений піти назад до Педерсена. Від двох самогубств, пов'язаних із «заппітами», ще можна відмахнутися як від збігу обставин, але від трьох? І, гаразд, Барбарі, слава Богу, це не вдалося — але вона є ще однією людиною, пов'язаною з

⁴¹ Телесеріал: дія відбувається в таборі для військовополонених під час II світової війни. Кілька в'язнів-американців на чолі з полковником Хоганом влаштовують підпільну організацію і беруть участь у партизанській боротьбі. Їм (здебільшого мовчазною згодою) сприяє товстий охоронець сержант Шульц.

Брейді. Вона ж і була на отому концерті «Довколишніх». Разом із Гільдою Карвер і Діною Скотт, які *теж* отримали «зап'їти». Але чи здатна поліція повірити в те, у що починає вірити він? Це важливе питання, бо Ходжес любить Барбару Робінсон і не хоче, щоб у її особисте життя втручалися, але без жодного конкретного результату.

— Керміте? Ти тут?

— Ага. Просто я думаю. А до Скапеллі вчора ввечері хтось приходив?

— Не можу сказати, бо сусідів не питали. Це ж самогубство, а не вбивство.

— Олівія Трелоні також вчинила самогубство, — каже Ходжес. — Пам'ятаєш?

Тепер замовкає Піт. Звичайно, він пам'ятає, як пам'ятає і те, що до самогубства її підштовхнули. Хартсфілд запусив їй у комп'ютер погану програму-черва, яка змусила жінку думати, що її переслідує привид молодої матері, убитої в центрі. Також посприяло й те, що більшість людей вважали, буцімто безвідповідально забутий нею в запаленні ключ частково спричинив ту криваву подію.

— Брейді завжди подобалися...

— Та знаю я, що йому подобалося! — зупиняє його Піт. — Нема необхідності про це просторікувати. У мене для тебе ще один кавалок є, якщо хочеш.

— Давай!

— Я говорив з Ненсі Елдерсон сьогодні десь о п'ятій вечора.

Молодець, Піте, думає Ходжес. Ти не просто номер відбуваєш останні кілька тижнів.

— Вона сказала, що місіс Еллертон уже купила дочці новий комп'ютер. Для занять онлайн. Він стоїть під сходами в підвал, іще в коробці. Еллертон збиралася за місяць подарувати його Мартіні на день народження.

— Іншими словами, вона планувала майбутнє. Не схоже на самогубцю, чи не так?

— Ні, я б не сказав. Мені час іти, Керме. М'яч на твоєму полі. Чи грай, чи так лишай. Як собі знаєш.

— Дякую, Піте. Спасибі за подачу.

— Коли б то було, як за старих часів, — промовляє Піт. — Ми б за це так взялися, що тільки тріски б полетіли!

— Тільки не вернеш тих часів. — Ходжес знову потирає бік.

— Отож. Не вернеш, блін. Ти й собою займися. Поправся трохи.

— Докладу всіх можливих, — каже Ходжес, але вже ні до кого. Піт уже закінчив розмову.

Він чистить зуби, п'є знеболювальне і поволі залазить у піжаму. Потім лягає в ліжку й дивиться в темряву, чекаючи чи то сну, чи ранку — того, що настане швидше.

8

Брейді не забув взяти ідентифікаційний бейдж Бабіно з верхньої шухляди письмового столу, коли вбирився в його одяг, адже магнітна стрічка на зворотному боці перетворювала цей бейдж на універсальну перепустку. О 10:30 того вечора, приблизно тоді, коли Ходжес нарешті наївся програм про погоду, Брейді вперше користується цією перепусткою, щоб потрапити на територію парковки, призначеної для співробітників лікарні, коло головного корпусу. Удень тут не протовпитися, зате о цій порі є великий вибір місць. Він зупиняється на ділянці якнайдалі від проникливого світла натрієвих ламп. Відхиляє сидіння розкішної машини доктора Б. і вимикає двигун.

Він поринає в сон і відчуває, як пливе в легкому тумані незв'язних спогадів — усього, що залишилося від Фелікса Бабіно. Відчуває смак м'ятної помади дівчинки, з якою той уперше поцілувався, — Марджорі Паттерсон у старшій школі Іст-Джуніор у Джоупліні (штат Міссурі).

Бачить баскетбольний м'яч із потертим написом «VOIT». Відчуває тепло в спортивних штанцях, коли він впісявся, розмальовуючи картинки за бабусиним диваном, великого м'якого динозавра з полинялого зеленого велюру.

Дитячі спогади, очевидно, відходять останніми.

Невдовзі після другої години ночі він смикається від яскравої згадки: батько дає йому ляпанця за те, що грався сірниками на горищі, — і підхоплюється на ківшеподібному сидінні «бумера». На мить найвиразніша деталь того спогаду ще залишається: пульсація вени на почервонілій батьковій шиї, просто над комірцем синьої сорочки поло фірми «Izod».

І він знову стає Брейді — Брейді, вбраним у шкіру Бабіно.

9

Перебуваючи здебільшого ув'язненим у палаті 217 і в тілі, вже не здатному працювати, Брейді мав цілі місяці, щоб планувати, переглядати плани знову і знову. При цьому він припускався помилок (наприклад, він шкодує, що надіслав Z-Боем повідомлення Ходжесові через «Блакитну парасольку» — треба було почекати, поки все буде скінчено з Барбарою Робінсон), проте він діяв наполегливо, і ось уже йому майже все вдалося.

Уявно він репетирував цю частину операції десятки разів і тепер упевнено йде вперед. Рухом картки Бабіно він потрапляє в двері з написом «Обслуговування А». На верхніх поверхах чути притишене гучання машин, які обслуговують лікарню, — а може, навіть цього не чути. Знизу лунає розмірений гуркіт, і кахляна підлога пашіє жаром. Але, як він і очікував, тут немає нікого. Міська лікарня ніколи не поринає в глибокий сон — але під ранок вона стуляє очі й дрімає.

Кімната відпочинку для робітників обслуговування також порожня, так само душ і роздягальня біля нього. На деяких шафах висять замки, але більшість відімкнена. Він зазирає в шафу за шафою, перевіряє розміри, доки знаходить сіру сорочку й робочі штани, які приблизно підходять Бабіно. Він знімає одяг лікаря й перевдягається в робочу форму, не забувши прихопити й пляшечку таблеток, узятую з ванної лікаря. Це потужна суміш ліків містера й місіс Бабіно. На одному з гачків коло душової він бачить останній штрих до образу — бейсболку з червоно-синім логотипом команди «Бабаки». Бере її, підтягує стрічку на потилиці й насуває шапку на лоба, намагаючись сховати під неї всю сріблясту гриву Бабіно.

Він іде через весь відсік А і завертає ліворуч до лікарняної пральні, де задушливо і парко. Дві працівниці сидять на пластикових стільцях між двома рядами гігантських сушарок «Foshan». Обидві міцно заснули, в однієї в поділ зеленої нейлонової спідниці перекинулася коробочка з печивом-тваринками. Далі, за пральними машинами, коло шлакоблокової стіни стоять два візки з пранням. Один повний лікарняних сорочок, а другий — чистої постільної білизни. Брейді бере оберемок сорочок, кладе на акуратні стосики білизни і котить візок коридором.

До «Відра» він дістається, пересівши з ліфта на ліфт і перейшовши через галерею, і за цей похід йому зустрічається рівно четверо людей. Дві медсестри перешіптуються біля шафи з медикаментами; двоє практикантів сидять у лікарській і тихо посміюються, дивлячись на щось у ноутбуку. Ніхто з них не помічає робітника «цвинтарної» — передранкової — зміни, який, опустивши голову, штовхає візок із білизною.

Місце, де його найімовірніше можуть помітити — і, можливо, впізнати, — це сестринський пост посеред «Відра». Але одна з медсестер розкладає пасьянс на комп'ютері, а друга щось записує, схиливши голову на вільну руку. Вона краєм ока помічає рух і, не підводячи очей, питає, як справи.

— Добре! — відказує Брейді. — Тільки нічка холодна.

— Умгу, я чула, насувається буря. — Медсестра позіхає й повертається до своїх записів.

Брейді котить возик коридором, зупиняється біля палати 217. Один із маленьких секретів «Відра» полягає в тому, що палати мають двоє дверей — одні з номером, а другі без. Двері без номера відчиняються в комірчину при палаті, тож поновити запас білизни та інших потрібних речей можна, не турбуючи спокою пацієнта — чи його неспокійного розуму. Брейді хапає кілька сорочок, роззирається, пересвідчуючись, що за ним справді не стежать, і прослизає в двері без номера. За мить він уже дивиться на власне тіло згори. Роками він усіх дунив і схилив до думки, що Брейді Хартсфілд — це те, що персонал між собою називає овочем, колодою чи СГННВ — «світло горить, нікого нема вдома». А тепер він і справді такий.

Він нахилиється і гладить себе по дещо порослій щетиною щоці. Проводить пучкою по заплющеній повіці, відчуваючи під пальцем заокруглення очного яблука. Підіймає руку, перевертає її, обережно кладе на укривало долонею вгору. Прийміть, споживайте, думає він. Це тіло моє, що за вас ламається...⁴²

Він востаннє заходить у своє переламане тіло. Нині для цього йому вже не потрібний «заппіт», і він не має підстав хвилюватися, що Бабіно перехопить контроль і втече, як той колобок. Коли розум Брейді залишає Бабіно, той — просто овоч. У його пам'яті не залишилося нічого, окрім батькової сорочки.

Брейді роззирається у власній голові, немов у готельному номері, де довго мешкав, але вже має з нього виїжджати. Чи не забуте щось у шафі? Зубна паста у ванній? Може, запонка під ліжком?

Ні. Усі речі зібрано, кімната порожня. Він стискає долоню з прикрим відчуттям повільного руху пальців — наче в суглобах у нього слиз. Відкриває рот, бере пігулки і вкидає туди. Жує. Гірки. Тим часом Бабіно безкостю купую осів на підлогу. Брейді одразу ковтає. І знову. Ось і все. Готово. Він заплющує очі, і коли розплющує їх знову, то вже дивиться під ліжко, де стоять капці, яких Брейді Хартсфілд вже ніколи не взує.

Підхоплюється на ноги Бабіно, обтрушується і знову кидає погляд на тіло, яке носило його майже тридцять років. Яке вдруге стало йому непотрібним після тієї миті, коли його вдарили по голові в глядацькій залі «Мінго», так що він не встиг активувати пластикову вибухівку, причеплену під його інвалідним візком. Колись він міг перейматися, що цей рішучий крок потім окошиться на ньому — що його свідомість і всі грандіозні плани загинуть разом із тілом. Тепер уже ні. Пуповину перерізано. Він перейшов Рубікон.

Бувай, Брейді, думає він, приємно було познайомитися.

Коли він удруге котить свій візок повз сестринський пост, та, яка розкладала пасьянс, десь вийшла — мабуть, до туалету. Друга вже дремає над своїми нотатками.

10

Але нині вже за чверть четверта, а справ іще чимало.

Перевдягнувшись знову в одяг Бабіно, Брейді виходить з лікарні тим самим шляхом, яким заходив, і їде на Цукрові гірки. Оскільки саморобний глушник Z-Боя гигнув, а про неприглушений постріл одразу повідомлять у найбільш люксовому районі міста (де копи «Невсипущої охоронної служби» завжди не далі, ніж в одному-двох кварталах від будь-якої точки), він зупиняється на Веллі-плазі, яка йому по дорозі. Перевіряє, чи є на пустельній стоянці поліцейські машини, і завертає до складів дисконтної крамниці товарів для дому.

⁴² Цитата з церковного правила до Причастя. З такими словами Христос поблагословив хліб на Тайній Вечері.

Боже, як гарно на волі. Заїбись, як гарно!

Опинившись перед «бумером», він глибоко вдихає холодне зимове повітря, обгортаючи рукавом дорогого пальта Бабіно короткий ствол свого 32-каліберного пістолета. Це, звичайно, не порівняти з глушником Z-Боя, і він бачить ризик, але не надто великий. Це лише один постріл. Спочатку він дивиться вгору, хоче побачити зірки, але небо затягнуте хмарами. Ну нехай, не остання ніч. Ще будуть. Багато. Може, тисячі. Адже не обов'язково прив'язуватися до тіла Бабіно.

Він цілиться і стріляє. У лобовому склі «бумера» з'являється маленька кругла дірка. Ось тепер іще один ризик: треба проїхати останню милю Цукровими гірками з діркою в склі просто над кермом — але цієї пори вулиці передмість найбільш порожні, а поліція дримає, особливо в хороших районах.

Двічі до нього наближаються фари, і він затамовує подих, але обидва рази машини проминають його, не сповільнюючись. Крізь дірку з тонким свистом проходить січневе повітря. Він дістається «мак-будинку» Бабіно без пригод. Цього разу немає потреби набирати код: він просто натискає кнопку «відчинити», під'єднану до камери. Доїхавши до кінця під'їзного шляху, він завертає на засніжений газон, підскакує на замерзлому відгорнутому снігу, налітає на кущ і зупиняється.

Додому, я їду додому...

Тільки от є одна завадка: він злегковажив і не взяв ножа. Можна було б узяти його в домі, але тут у нього є інша справа, а двічі їздити не хочеться. Доки він ляже спати, йому ще треба намотати не одну милю, і йому не терпиться все розпочати. Він відкриває середнє відділення і порпається там. Звичайно, такий денді, як Бабіно, триматиме про запас якісь косметичні інструменти, навіть кусачки для нігтів згодилися б... але немає нічого. Він перевіряє бардачок і в теці з документами на машину (шкіряній, звичайно!) знаходить страхову карту «Allstate», заламіновану в пластик. Оце йому стане в пригоді. Врешті-решт, як каже реклама, вони — «надійна рука допомоги».

Брейді відкочує рукав кашемірового пальта Бабіно і сорочки, потім проводить по руці кутком ламінованої карти. Виходить лише червона смужка. Він повторює, давить сильніше, стиснувши в гримасі губи. Цього разу шкіра рветься і тече кров. Він виходить з машини, піднявши руку, потім нахиляється всередину. Намагається наляпати крові на сидіння й на нижню частину керма. Це дрібниця, але не завадить. Особливо в поєднанні з простреленим склом.

Він підіймається на ганок, і кожен пружний крок — як маленький оргазм. Кора лежить під вішаками — така сама мертва, як і була. Бібліотечний Ел дримає на канапі. Брейді трусить його і, почувши нерозбірливе бурмотіння, хапає двома руками і скочує на підлогу. Той розплющує очі.

— Га? Що?

Погляд у нього затуманений, але не зовсім порожній. Може, в цій пограбованій голові вже не залишилося Ела Брукса, але все-таки є трохи того другого «я», котре створив Брейді. Цілком досить.

— Агов, Z-Бою! — звертається до нього Брейді, присідаючи поряд.

— Агов! — хрипить Ел, тяжко намагаючись сісти. — Привіт, докторе Z. Я далі стережу будинок, як ти мені сказав. Жінка — та, яка ще може ходити, — весь час користується «запінтом». Я стежу за нею з гаража через дорогу.

— Тобі більше не треба цим займатися.

— Ні? Скажіть, де ми?

— У мене вдома, — каже Брейді. — Ти вбив мою жінку.

Z-Бой дивиться на сивого чоловіка в пальті, і в нього відвисає щелепа. З рота в нього жахливо тхне, але Брейді не відхиляється. Повільно лице Z-Боя береться складками. Це нагадує автокатастрофу, показану в уповільненому темпі.

— Убив?! Ні!

— Убив.

— Ні! Та я б ніколи...

— Але таки вбив. Проте лише тому, що я тобі так сказав.

— Ви точно знаєте? Я не пам'ятаю.

Брейді бере його за плече.

— Ти в цьому не винен. Ти був під гіпнозом.

Лице Z-Боя яснішає:

— Від «Риболовлі»!

— Так, від «Риболовлі». А коли ти був під гіпнозом, я наказав тобі вбити місіс Бабіно.

Z-Бой дивиться на нього поглядом, сповненим сумніву й горя.

— Якщо я це зробив, то була не моя вина. Я перебував під гіпнозом і нічого не пам'ятаю.

— Тримай.

Брейді дає Z-Бою свій пістолет. Z-Бой тримає його й, насупивши брови, дивиться на зброю, немов на якийсь екзотичний витвір.

— Клади це в кишеню, а мені давай ключі від машини.

Z-Бой з відсутнім виглядом засовує 32-каліберний у кишеню штанів; Брейді кривиться від думки, що буде, якщо зброя вистрілить і всадить бідолашному дурню кулю в ногу. Нарешті Z-Бой простягає йому ключі. Брейді кладе їх у кишеню, встає і проходить через вітальню.

— Ви куди, Докторе Z?

— Я ненадовго. Може, посидиш на канапі, доки я вернуся?

— Я посиджу на канапі, доки ви вернетесь, — відказує Z-Бой.

— Гарна думка!

Брейді йде в кабінет доктора Бабіно. У ньому є стіна марнославства, завішана фотографіями в рамках — серед них і така, де молодший Бабіно тисне руку другому президентові Бушу; обидва шкіряться, як намахані. Брейді уваги на фотографії не звертає: він уже багато разів їх бачив — протягом тих місяців, коли вчився перебувати в тілі іншої людини, цей час він подумки сприймає як водійську школу. Не цікавить його й комп'ютер на столі. Зараз йому потрібен ноут — «Macbook Air», що стоїть на креденсі. Він відкриває його, вмикає і вводить пароль Бабіно, який, так уже вийшло, — «ЦЕРЕБЕЛІН».

— Нехилу штучку ти мені колов, — зауважує Брейді, поки завантажується основний екран. Власне, він цього не дуже певен, але обирає вірити в силу тих ліків.

Його пальці стукотять по клавіатурі з напрацьованою швидкістю, не властивою Бабіно, і вискакує прихована програма, яку Брейді встановив сам під час попереднього візиту до голови доброго лікаря. Вона називається «Риболовля». Він знову береться до клавіатури, і програма йде на репітер у комп'ютерному прихистку Фредді Лінклаттер.

«ПРАЦЮЄ...» — повідомляє екран ноутбука, а потім: «З ЗНАЙДЕНО».

Три знайдено! Уже три!

Брейді радий, але не надто дивується, хоча й відбувається це в мертвий передранковий час. У кожній юрбі є кілька людей, що страждають на безсоння, зокрема й у тій юрбі, яка отримала «запінти» з сайту badconcert.com. Хіба є кращий спосіб збавити безсонні години, як над зручним ігровим пристроєм? А перед тим, як розкласти пасьянс чи поганяти сердитих пташок, — чом би не перевірити отих рожевих рибок на демо-екрані й не подивитися, чи почали вони вже перетворюватися на цифри, коли їх зловити? За правильну комбінацію дають призи, але о четвертій ранку це навряд чи буде основною мотивацією. Зазвичай о четвертій ранку особливо печально не спати. Саме в цей час накочуються песимістичні й неприємні думки, а відео з рибками так заспокоює. І на нього легко залипнути. Ел Брукс зрозумів це до того, як став Z-Боем; Брейді зрозумів, щойно побачив. Просто щасливий збіг обставин, але те, що після того

зробив Брейді — що він *підготував*, — це вже ніякий не збіг. Це результат довгого й уважного планування, поки він перебував в ув'язненні — у палаті й у зруйнованому тілі.

Він закриває ноутбук, бере його під пахву і виходить із кабінету. У дверях він щось згадує — і повертається до письмового столу Бабіно. Висуває середню шухляду і знаходить саме те, чого хоче, навіть довго ритися не треба. Коли щастить, так уже щастить.

Брейді повертається до вітальні. Z-Бой сидить на канапі, його голова похилена, плечі зсутулені, руки звисають між розсунутими колінами. Вигляд у нього невимовно виснажений.

— Мені час іти, — каже Брейді.

— Куди?

— Не твоє діло.

— Не моє діло.

— Точно. Тобі треба спати далі.

— Тут, на канапі?

— Або нагорі в будь-якій спальні. Але перед тим тобі треба ще дещо зробити. — Він вручає Z-Боеві фломастер, знайдений у шухляді Бабіно. — Постав свій знак, Z-Бою, як тоді, в домі місіс Еллертон.

— Вони були живі, коли я дивився на них із гаражу, я знаю, а зараз, вони, мабуть, мертві.

— Напевне, так.

— Я ж їх не вбивав, ні? Бо мені здається, що я був принаймні в ванній. І написав там «Z».

— Ні, нічого такого не бу...

— Я шукав той «заппіт», як ви мене просили, це точно. Дуже добре шукав, але ніде не знайшов. Думаю, вона його викинула.

— Це вже не важливо. Просто постав тут знак, добре? Постав його хоча б у десяти місцях.

— Раптом у нього виникає думка. — А ти ще вмієш до десяти рахувати?

— Раз... два... три...

Брейді дивиться на «ролекс» Бабіно. Чверть по четвертій. Ранкові обходи у «Відрі» починаються о п'ятій. Час летить, мов на крилах.

— Молодець! Постав свій знак хоча б у десяти місцях. Потім можеш лягати спати.

— Добре, я поставлю свій знак хоча б у десяти місцях. Потім ляжу спати. Потім поїду до того будинку, за яким ви хочете, щоб я стежив. Чи мені зараз уже не треба, якщо вони померли?

— Гадаю, зараз уже туди не треба. Повторимо, гаразд? Хто вбив мою жінку?

— Я, але я не винуватий. Я був під гіпнозом, я навіть не пам'ятаю. — Z-Бой плаче. — Ви повернетеся, Докторе Z?

Брейді посміхається, демонструючи тонку роботу дантистів:

— Звісно.

Його очі роблять рух угору і ліворуч.

Він дивиться, як старий човгає до здорового телевізора формату «Боже, який я багатий!», що висить на стіні, і малює на його екрані велике Z. Необхідності в тому, щоб описати місце злочину буквами Z, немає, але Брейді вважає, що це буде тонкий хід, особливо коли поліція питає колишнього Бібліотечного Ела, як його звати, і він назветься Z-Боем. Трохи додаткового полірування для вже готового ювелірного витвору.

Брейді йде до парадних дверей, знову переступаючи через Кору. Вистрибом спускається з ганку і робить танцювальний рух унизу, клацнувши пальцями Бабіно. Трохи боляче: уже розвивається артрит, та й що з того? Брейді знає, що таке біль, — і справжньому болю далеко до отакого звичайного неприємного відчуття у фалангах пальців.

Підтюпцем підбігає до Елового «малібубу». Не дуже то й велика радість порівняно з БМВ покійного Бабіно, але ця машинка доведе його куди треба. Він заводить двигун і супить брови, чуючи класичну фігню з радіоли. Перемикає на VAM-100, знаходить там щось із «Black

Sabbath» з тих часів, коли Оззі ще давав жару. Кидає прощальний погляд на «бумер», припаркований на газоні, — і вирушає.

Попереду ще далека дорога, ну і потрібен фінальний штрих, вишенька на морозиві. Для цього йому не потрібна Фредді Лінклаттер, досить «мак-ноута» доктора Б. Тепер він уже зірвався з повідка.

Він — вільний.

11

Приблизно тоді, коли Z-Бой доводить, що вміє рахувати до десяти, закривавлені вії Фредді Лінклаттер відліплюються від закривавлених щік. Вона виявляє, що дивиться в широко розплющене каре око. Кілька довгих секунд їй потрібно, щоб зрозуміти: це насправді не око, а вічко від гілки на дошці підлоги — дуже схоже на людське око. Вона лежить на підлозі в найгіршому похміллі свого життя. Навіть гіршому, ніж після тієї катастрофічної гулянки на честь двадцятиодноріччя, коли вона змішала кристалічний мет з ромом «ронріко». Потім вона вважала, що їй несказанно пощастило пережити цей експериментик. Тепер вона майже шкодує про це, бо їй значно гірше. Болить не лише голова. У грудях таке відчуття, ніби команда «Marshawn Lynch»⁴³ використала її як манекен на силовому тренуванні.

Вона наказує своїм рукам поворухнутися — і вони неохоче ворухнуться. Спирається ними на підлогу, як для віджимання, і підіймається. Починає вставати, але верхня сорочка лишається внизу: вона прилипла до підлоги на щось, на вигляд дуже схоже на кров, яке, утім, підозріло відгонить скотчем. То ось чого вона набухалася, так що взагалі її дурні ноги перестали тримати. Головою наверху. Але, Боже, скільки ж вона випила?

Ні, було якось по-іншому. Хтось приходив, і ти знаєш хто.

Це нескладний процес умовиводу. Останнім часом у неї було лише двоє гостей — оті типи на Z. І той, який у бомжацькій куртці, давненько вже тут не з'являвся.

Фредді намагається звестися на ноги, і спочатку їй це не вдається. Дихати вона теж може лише неглибоко. Від глибокого вдиху болить над грудьми зліва. Наче щось заважає там.

Моя фляжка?

Я її крутила, поки чекала, коли вони прийдуть. Щоб заплатили останні гроші й пішли геть з мого життя.

— Пристрелили мене... — стогне Фредді. — Йобнутий Доктор Z стріляв у мене.

Вона, заточуючись, бреде до ванної й ледве впізнає в дзеркалі ту жертву скаженого паровоза, яку бачить. Ліва частина її обличчя залита кров'ю з розсіченого місця на лобі, над лівою скронею стирчить фіолетова гуля, але й це не найгірше. Її синя бавовняна сорочка теж залита кров'ю — вона сподівається, що здебільшого з рани на голові, з голови завжди юшить зі страшною силою, — а на лівій нагрудній кишені чорна дірка. Так, він справді в неї стріляв. Тепер Фредді згадує звук пострілу й запах порохового диму, які почула і відчула перед тим, як знепритомніла.

Вона засовує тремтливі пальці в нагрудну кишеню, дихаючи й далі неглибоко, і витягає пачку «мальборо лайтс». Просто посеред літери M — чорна дірка. Фредді впускає пачку в раковину і починає розтібати гудзики на сорочці — і струшує її на підлогу. Тепер запах скотчу посилюється. Наступна сорочка кольору хакі, на ній здорові кишені з клапанами. Коли вона намагається витягнути фляжку з лівої кишені, то знову стиха стогне — на сильніше виття їй бракує повітря, — але коли вона її витягає, біль у грудях трохи попускає.

⁴³ Команда з американського футболу, відома агресивним стилем гри.

Куля пройшла крізь фляжку, і рвані металеві краї, найближчі до шкіри, червоні від крові. Фредді впускає прострілену фляжку туди ж, куди й цигарки, і починає розстібати гудзики на сорочці захисного кольору. Це триває довше, але врешті й ця сорочка опиняється на підлозі. Під нею футболка з написом «American Giant» — і на цій також є кишень. Фредді запускає руку туди і витягає бляшану коробочку м'ятних пастилок «Altoids». У ній також дірка. На футболці вже гудзиків немає, тож Фредді засовує мізинець у дірку від кулі у футболці — і смикає. Футболка рветься, і нарешті стає видно шкіру Фредді у кривавих цятках.

Там, де починається не надто опукле заокруглення її лівої груді, — дірка, і в ній видніє якась чорна штука. Вона схожа на дохлого жука. Фредді сильніше розриває футболку, вже трьома пальцями, потім засовує руку в розрив і хапається за того жука. Розхитує його, як молочний зуб.

— Оооой...ой-ой... Ой БЛЯДЬ!..

Воно висмикується — не жук, а куля. Фредді дивиться на цю штуку, кидає її в раковину до всього іншого. Попри біль у голові й грудях вона усвідомлює, як дико їй поталанило. Пістолетик був маленький, але з такої близької відстані навіть маленька зброя мала зробити свою справу. І зробила б, авжеж, коли б не один щасливий шанс із тисячі. Спочатку крізь цигарки, потім крізь фляжку — вона по-справжньому й зупинила кулю, — потім крізь бляшанку з тими м'ятними штуками, а тоді лише куля дісталася до неї. Наскільки близько до серця? Дюйм? Ще менше?

Шлунок стискає блювотний позив. Вона не буде, вона не проблюється, вона цього не допустить. А то знову закривавить дірка в грудях, але й це не головне. Голова вибухне. *Ось* у чому річ.

Дихати тепер трохи легше — вона прибрала фляжку з болючими (але рятівними) металевими стирчками. Фредді шкандибає назад до вітальні і дивиться на калюжу крові й скотчу на підлозі. А якби він тоді нахилився і приставив дуло їй до потилиці — так, про всяк випадок...

Фредді заплющує очі й намагається зберегти притомність серед хвиль нудоти й запаморочення, які прокочуються крізь неї. Коли трохи краще, вона підходить до крісла й дуже повільно сідає. Як бабця з хворою спиною, думає Фредді. Дивиться в стелю. І що ж тепер?

Перша думка — зателефонувати 911, хай приїде «швидка» й везе до лікарні; але що вона там розкаже? Що прийшов чоловік, який видавав себе за мормона чи свідка Єгови, і, коли вона відчинила, вистрілив у неї? Чому? Для чого? І з якої речі вона, самотня жінка, відчиняє двері невідомо кому о третій ночі?

І це ще не все. Приїде поліція. А в спальні в неї — унція плану і восьмуха кокаїну⁴⁴. Ну гаразд, цю фігню можна повикидати, а що з отим робити, що в комп'ютерному кабінеті? Там у неї в процесі штук із шість протизаконних хаків плюс цілий віз дорогого обладнання, яке вона не зовсім купувала. Копи захочуть знати, чи раптом той, хто стріляв, не був якимось пов'язаний із вищезазначеною електронікою. Може, ви йому винні гроші за це? Може, ви з ним працювали, викрадали номери кредитних карток та іншу особисту інформацію? Ну й вони не пройдуть повз репітер, який розморгався, як ігровий автомат у Лас-Вегасі й розсилає нескінченні сигнали через вай-фай: відправляє спеціального шкідливого черва на кожен живий «заппіт», який знаходить.

А *це* що таке, міс Лінклаттер? Що конкретно воно робить?

І що вона їм скаже?

Фредді роззирається, сподіваючись усе ж побачити конверт із грошима на підлозі чи канапі, але, звісно, він забрав гроші з собою. Якщо взагалі там були гроші, а не «кукла» з нарізаних

⁴⁴ Відповідно 28 г [у стандартному стакані — 30—50 г] і 3,5 г [«восьмуха» — тому що це 1/8 унції].

папірців. Вона тут, у неї стріляли, вона отримала контузію (Божечку, будь ласка, хай не перелом кісток черепа...), і баксів у неї не густо. Що робити?

Вимкнути репітер — це передусім. У Докторі Z сидить Брейді Хартсфілд, а Брейді — поганий мотоцикл. Хоч що там той репітер розсилає — це якесь злоібуче гівно. Вона ж і збиралася його вимкнути, правильно? Це, може, дещо в тумані, але хіба не такий був її план? Вимкнути — і залишити сцену? Так, отого остаточного платежу на квиток їй не дали, але ж, попри її вільне поводження з готівкою, в банку ще кілька тисяч лежить, а «Corn Trust» відчиняється о дев'ятій. Плюс є ще картка до банкомата. Тож репітер вимикаємо, душимо цей стрьомний сайт zeethend у пелюшках, змиваємо кров'яку з обличчя — і на хрін їдемо з Доджа. Не летимо — зараз аеропорти з їхньою охороною просто як мишоловки якісь, — а автобусом, потягом будь-яким на золотий захід. Чи це не найкраща думка?

Фредді встає і човгає до дверей комп'ютерної — і тут до неї доходить очевидна причина, чому ця ідея *не найкраща*. Брейді пішов, але він би не пішов, коли б не міг стежити за своїми проектами з відстані, особливо за репітером, а зробити це — найпростіше у світі. Він тямить у комп'ютерах — та він просто геній, власне, хоча їй і достобіса прикро це визнавати, — і він майже напевне залишив собі «чорний хід» до її установок. Коли так, то він зможе перевіряти все, коли захоче, — йому тільки й треба, що ноут. Якщо вона цю хуету вимкне, то він дізнається — і дізнається, що вона жива.

І повернеться.

— Що ж робити? — шепоче Фредді. Вона, тремтячи, бредє до вікна — ох ти ж, бля, як холодно в хаті взимку — і дивиться в темряву. — Що ж тепер робити?

12

Ходжесу сниться Бовзер, кусючий маленький песик-дворняга, який у нього був у дитинстві. Батько потяг песика до ветеринара і приспав його, попри плач і протести Ходжеса, після того як старий Бовзі покусав листоношу так, що довелося накладати шви. У цьому сні Бовзер вкусив *його* за бік. Він вчепився міцно й не відпускав навіть попри те, що малий Біллі Ходжес пропонував йому найсмачніші ласощі зі своєї торби, — і біль був нестерпний. Дзвонять у двері, і Ходжес думає: це прийшов листоноша — от *його* покусай, ти ж мав би *його* кусати.

Однак, впливаючи зі сну в реальність, він розуміє, що дзвонять не в двері — це телефон біля ліжка. Стаціонарний. Він намагається намацати слухавку, вона падає, він підбирає її з укривала і видає якийсь розмитий відповідник «алло».

— Я так вирішив, що в тебе мобільний на вібрації, — каже Піт Гантлі. Голос у нього зовсім не сонний і химерно веселий.

Ходжес мружиться й дивиться на годинник на тумбочці, але не може розібрати часу. Його пляшечка зі знеболювальним, уже наполовину порожня, затуляє цифрове табло. Боже, це ж скільки він учора його випив?

— Я теж не знаю, як це робиться. — Ходжес борсається, намагаючись сісти. Він не може повірити, що біль настільки швидко посилюється. Наче він чекав, доки його розпізнають, а тоді запустив у нього свої кігті.

— Треба братися за розум, Керме.

Якось уже пізнавато, думає той, звішуючи ноги з ліжка.

— А чому ти телефонуєш... — Ходжес відсуває пляшечку з ліками, — ...о шостій сорок ранку?

— Не міг дочекатися переказати тобі добру новину, — каже Піт. — Брейді Хартсфілд мертвий. Медсестра виявила на ранковому обході.

Ходжес підскакує на ноги і навіть не відчуває болю.

— Що? Як?

— Пізніше сьогодні буде розтин, але лікар, який його оглядав, схилиється до версії самогубства. У нього на язичку і яснах залишки чогось. Викликаний лікар узяв зразок, а інший зразок бере наш медексперт ось просто зараз. Вони з аналізом не забаряться, адже Хартсфілд у них там така рок-зірка...

— Самогубство, — вимовляє Ходжес, проводячи рукою по скуйовдженому волоссю. Новина доволі проста, але все одно він ніяк не може її сприйняти. — Самогубство?

— Так він цим завжди захоплювався, — каже Піт. — Здається, ти сам так казав, і не раз.

— Так, але...

Але що? Піт має рацію. Брейді справді захоплювався самогубствами, і не лише чужими. Він же навіть був готовий загинути на ярмарку вакансій у центрі восени 2009 року, якщо все б пішло таким чином, а за рік він на інвалідному візку в'їхав до глядацької зали «Мінго» з трьома фунтами вибухівки, примотаними до сидіння. Так що його власна дупа опинялася в епіцентрі. Але ж це тоді, а зараз усе змінилося. Чи не так?

— Але що?

— Не знаю... — каже Ходжес.

— А я знаю. Він нарешті знайшов спосіб, як це зробити. І все тут. У кожному разі, коли ти вважаєш, що Хартсфілд якось пов'язаний зі смертями Еллертон, Стовер і Скапеллі — та я й сам десь так гадав, — то тепер можеш розслабитися. Він врізав дуба, склеїв ласти, заробив дерев'яний костюм. Мертві бджоли не гудуть — і ура.

— Піте, мені треба трохи це перетравити.

— Не сумніваюся, — каже Піт. — У тебе з ним ціла історія була. Ну а я тим часом телефоную до Іззі. Хай з хорошої ноги встане.

— А ти мені перетелефонуєш, коли буде аналіз того, що він проковтнув?

— Ну звичайно. Тим часом, сайонара⁴⁵, містере Мерседес, ага?

— Ага. Атож.

Ходжес кладе слухавку, іде на кухню й ставить чайник, щоб запарити каву. Треба йому чаї пити, кава в його бідолашних нутрощах дірку пропалить, але зараз йому байдуже. І ліків він поки що пити не буде. Йому потрібна якомога ясніша голова.

Висмикує зарядку з мобільного й телефонує Холлі. Та відразу бере, і він питає себе, коли ж то вона встала. О п'ятій? Ще раніше? Може, деякі запитання краще залишити без відповіді. Він переказує їй те, що чув від Піта, і вперше за час їхнього знайомства Холлі Джібні не витримує й матюкається:

— Блядь! Та ти що, жартуєш?!

— Ні, хіба що Піт пожартував, а я так не думаю. Він до обіду жартувати навіть не пробує, та й не вмів він того до ладу.

На мить западає тиша, а потім Холлі питає:

— А ти в це віриш?

— У те, що він мертвий, так. Тут навряд чи його могли з кимось сплутати. А що самогубство? Мені здається... — Він намагається дібрати слова, не може і повторює те, що сказав колишньому колезі п'ять хвилин тому: — Не знаю...

— Уже все скінчено?

— Мабуть, ні.

⁴⁵ «До побачення» японською мовою.

— От і я так думаю. Треба розібратися, що сталося з «запїтими», які залишилися після банкрутства компанії. Не розумію, як Брейді Хартсфілд міг бути з ними пов'язаний, але так багато ниток тягнуться до нього. І до концерту, на якому він намагався влаштувати вибух.

— Я знаю. — Ходжес знову уявляє собі величезні тенета, де посередині здоровенний отруйний павук. Тільки дохлий.

Мертві бджоли не гудуть, думає він.

— Холлі, ти зможеш під'їхати до лікарні, коли Робінсоні забиратимуть Барбару?

— Зможу. — Вона на мить замовкає і каже: — Залюбки. Я зателефоную Тані й спитаю, чи вона не заперечує, але не сумніваюся, що вона погодиться. А навіщо?

— Хочу, щоб ти показала Барб шість фотографій. П'ять яких-небудь літніх чоловіків у костюмах і доктор Фелікс Бабіно.

— Ти думаєш, що Майрон Закім був лікарем Хартсфілда? Що саме він дав Барбарі й Гільді оті «запїти»?

— Поки що це на рівні відчуттів.

Але це дуже скромне твердження. На такому етапі це трохи більше, ніж відчуття. Бабіно брехнями не пустив Ходжеса в палату Брейді, а потім ледве з кулаками на нього не кинувся, коли Ходжес спитав, чи з ним самим усе гаразд. А Норма Вілмер стверджує, що він ставив якісь недозволені експерименти на Брейді. «Розслідуйте, що робить Бабіно, — казала вона йому в «Барані чорному». — Створіть йому клопіт. Б'юсь об заклад, вам вдасться!» Для людини, яка, можливо, має в запасі лише кілька місяців життя, не такий уже це виклик.

— Добре, я поважаю твої відчуття, Білле. Не сумніваюся, що зможу знайти на якій-небудь сторінці фото доктора Бабіно з одного з тих благодійних заходів, які часто в лікарів відбуваються.

— Добре. А тепер нагадай-но мені, як звати ту довірену особу.

— Тодд Шнайдер. Йому треба зателефонувати о восьмій тридцять. Я до Робінсонів, мене не буде на місці якийсь час. Джерома приведу.

— Гаразд, чудово. Номер Шнайдера маєш?

— Я його тобі електронною поштою надіслала. Ти ж пам'ятаєш пароль до своєї пошти, правда?

— У мене ж рак, а не склероз.

— І сьогодні в тебе останній день на розслідування. Не забудь.

Ну як він може забути? Його покладуть у ту саму лікарню, де помер Брейді, і там йому остання справа, відкладена на безвік, тоді точно не даватиме спокою — і все... Йому ця ідея дуже не подобається, але нема на то ради. Усе швидко летить.

— Поснідай.

— Поснідаю.

Він завершує розмову і з сумом дивиться на запарену каву. Як же й гарно пахне! Ходжес виливає напій у раковину і вдягається. Він не снідає.

У «Що впало...» без Холлі за столом дуже порожньо, але на сьомому поверсі Тьорнер-білдингу, принаймні, тихо; галасливої команди з туристичного агентства, що далі коридором, іще щонайменше годину не буде на місці.

Ходжес найкраще думає над пачкою жовтих папірців, записуючи думки в міру їх появи, намагаючись виявити зв'язки і сформувати узгоджену картину. Так він працював у поліції, і йому частіше вдавалося встановити такі зв'язки, ніж не вдавалося. Він заслужив чимало подяк

за роки служби, і вони купую навалені в його шафі замість красуватися на стіні. Грамоти й подяки для нього ніколи нічого не означають. Справжня нагорода — це той спалах, коли бачиш зв'язок. Він відчув себе не в силі зупинитися. Звідси й «Що впало, те пропало» замість пенсії.

Цього ранку записів на папірцях немає — тільки намальовані схематичні чоловічки, які залазять на гору, циклони й летючі тарілки. Він доволі твердо впевнений, що всі частинки пазлу вже на столі і йому залишається тільки правильно їх зібрати, — але смерть Брейді Хартсфілда стає ніби завалом на шосе його особистої інформації й спричиняє затор. Щоразу, коли він поглядає на годинник, минає п'ять хвилин. Ось уже скоро й настане час телефонувати Шнайдерові. Коли він вийде на зв'язок, почнуть приходити галасливі турагенти. Потім Холлі і Джером. І тоді вже не буде жодного шансу подумати спокійно.

«Подумай про зв'язки, — казала Холлі. — Вони всі ведуть до нього. І до концерту, який він хотів підірвати».

Так. Так, ведуть. Бо право на безкоштовне отримання «зап'їтів» отримали люди, в основному дівчатка, які зараз уже підлітки, — що могли довести свою присутність на тому концерті «Довколишніх», і вже зниклий вебсайт. Разом із Брейді той сайт — це ті мертві бджоли, які не гудуть, — і ура.

Нарешті він друкованими літерами пише серед своїх малюнків два слова і обводить їх колами: «концерт» і «залишки».

Він телефонує до лікарні імені Кайнера, просить з'єднати з «Відром». Так, кажуть йому, Норма Вілмер зараз є, але наразі вона зайнята й підійти до апарату не може. Ходжес розуміє, що Норма має дуже багато клопоту цього ранку, і плекає надію, що їй з похмілля не дуже погано. Він залишає медсестрі повідомлення, просячи перетелефонувати йому якомога швидше, наголошує, що це терміново.

Він малякає до восьмої тридцять п'ять (тепер він зображує «зап'їти», бо гаджет Діни Скотт лежить у нього в кишені пальта), потім телефонує Тоддові Шнайдеру, який особисто бере слухавку.

Ходжес називається захисником прав споживачів, який працює на бюро «Кращий бізнес», і стверджує, що йому доручили розслідувати ситуацію з ігровими консолями «зап'їт», які останнім часом з'явилися в місті. Говорить він легко, майже невимушено.

— То нічого такого, особливо з огляду на те, що «зап'їти» роздавалися безкоштовно, але складається враження, що дехто з отримувачів завантажує книжки з якогось «Кола читачів Sunrise» і текст приходять зіпсований.

— «Кола читачів Sunrise»?! — здається, Шнайдер здивований. Наче немає ознак, що він готується оборонятися, кидаючись канцелярськими виразами, і Ходжесові хочеться, щоб так і тривало. — Щось таке, як «Sunrise Solutions»?

— Ну, власне, так, тому я вам і телефоную. За мою інформацією, «Sunrise Solutions» перекупило корпорацію «Zappit» перед тим, як вона збанкрутувала.

— Це правда, у мене тонни паперової роботи за «Sunrise Solutions», але я не можу пригадати ніякого «Кола читачів». І воно б стирчало, як прищ на рівному місці. «Sunrise» передусім займалася поглинанням маленьких електронних компаній у пошуках єдиного унікального хіта. Якого вони, на жаль, так і не знайшли.

— А «Клуб Zappit» — ні про що не говорить?

— Не чув про такий.

— А про сайт під назвою zeetheend.com?

Ставлячи останнє запитання, Ходжес ляскає себе по лобі — що ж він не пішов той сайт подивитися замість малювання дурних каляк!

— Ні, не чув про нього теж. — Отут уже чути, як десь за спиною подзвонює щит закону. — Це питання підробок? Адже закони про банкрутство з цього питання є дуже чіткими і...

— Ні, що ви, — заспокоює Ходжес. — До нас звернулися тільки через проблеми з завантаженням. Ну і щонайменше один із «заппітів» було доставлено несправним. Одержувач бажає відправити його назад — може, й отримати натомість новий.

— Не дивуюся, коли хтось отримав непрацюючу консоль, якщо з останньої партії, — відказує Шнайдер. — Там багато браку було — може, тридцять відсотків випуску.

— Дозвольте для себе поцікавитися, скільки ж їх було в тій останній партії?

— Для певності мені потрібно подивитися на цифри, але, гадаю, приблизно сорок тисяч штук. «Zappit» судилися з виробниками, хоча судитися з китайськими компаніями загалом дурна праця, але вони відчайдушно намагалися втриматися на плаву. Я вам даю цю інформацію лише тому, що вся справа там уже закрыта і підшита.

— Зрозуміло.

— Ну й компанія-виробник — «Ішен Електронікс» — захищалася щосили. Може, навіть не тому, що на кону були гроші, а тому, що переймалися своєю репутацією. Важко ж їх там звинуватити, правда?

— Та отож. — Ходжес не витримує, йому потрібно зняти біль. Він бере пляшечку з таблетками, витрушує дві, потім неохоче вертає одну назад. Кладе під язик — хай тане, може, так швидше подіє. — Та, мабуть, чого там.

— В «Ішен» заявили, що несправні пристрої були пошкоджені в дорозі: можливо, підмокли. Заявляли, що коли б брак був програмний, то не працювали б усі. Для мене це має певний сенс, але я все-таки не електронщик. У кожному разі, «Zappit» пішов униз, а «Sunrise Solutions» вирішили не продовжувати процес. У них були й серйозніші проблеми на той час. Кредитори кусали їх за п'яти. Інвестори тікали з корабля.

— Що ж сталося з останньою партією?

— Ну, звичайно, пристрої були активом, але не надто цінним з огляду на брак. Я якийсь час їх потримав, і ми рекламували їх на ринку компаній, які спеціалізуються на дисконтних товарах. Мережі на зразок «Усе по долару» чи «Чарівник-економ». Знаєте такі?

— Так. — Ходжес купив пару дешевих тувель у місцевій крамничці «Усе по долару». Коштували вони більше, ніж один долар, але були непогані. Носилися добре.

— Звичайно, ми були змушені повідомити, що не менш як три на кожен десяток «заппіт командерів» — так остання версія називалася — можуть виявитися бракованими, що означало: кожен треба перевіряти. Це вбивало будь-який шанс збути всю партію. Перевіряти по одному — це занадто велика праця.

— Умгу.

— Тож, як довірена особа банкрута, я вирішив їх знищити і попросити податкової пільги, яка мала б становити... ну, так чимало. Не за стандартами «General Motors», але десь середина шестизначних чисел. Розумієте, треба бухгалтерії лад дати.

— Так, розумію.

— Але до того, як я зміг це зробити, мені зателефонував один чоловік із компанії під назвою «Gamez Unlimited» — от просто в нашому місті, — назва така, як «ігри» по-англійськи, тільки там Z у кінці. Назвався виконавчим директором. Може, то такий директор, як буває в конторі на три людини в двох кімнатках чи гаражі. — Шнайдер пирхає так, як може пирхати великий нью-йоркський бізнесмен. — Оскільки комп'ютерна революція дійсно сталася, то такі заклади виникають, як гриби після дощу, хоча я й ніколи не чув, щоб вони по-справжньому *видавали* щось безкоштовно. Відгонить якимсь шахрайством, чи не так?

— Так, справді, — каже Ходжес. Пігулка, яка розчиняється під язиком, страшенно гірка, зате полегшення солодке. Він міркує, що так буває взагалі багато з чим у житті. Просвітлення в дусі «Рідерз дайджест», але менш правдивим воно від такої банальності не стає. — Є таке.

Ну ось і прощай, щите законності. Шнайдер пожвавився, захоплений власною розповіддю.

— Отой чоловік запропонував мені купити вісімсот «заппітів» по вісімдесят доларів: це приблизно на сто доларів дешевше, ніж запропонована роздрібна ціна. Ми трохи поторгувалися й домовилися за сотню.

— За одиницю?

— Так.

— Отже, виходить вісімдесят тисяч доларів, — каже Ходжес. Він думає про Брейді, який мав бозна-скільки цивільних судових процесів на суми аж до десятків мільйонів доларів. Брейді, який — коли Ходжесові не зраджує пам'ять — має приблизно одинадцять тисяч доларів у банку. — І ви отримали чек на таку суму?

— Так і є. Знято з рахунку «Gamez Unlimited».

— Без проблем?

Тодд Шнайдер знову пирхає тоном великого бізнесмена.

— Коли б ні, то ці вісімсот «заппітів» були б разом з рештою розібрані на запчастини для нових комп'ютерних штук.

Ходжес швидко накидає якусь арифметику на своїх розмальованих папірцях. Якщо тридцять відсотків з восьмисот були браковані, то залишається п'ятсот шістдесят робочих. Чи, може, трохи менше. Гільда Карвер отримала, напевне, оброблений — чого ж іще вони б їй його давали? — але, за словами Барбари, він тільки раз блимнув синім і згас.

— То вони пішли.

— Так, через «Єдину поштову службу» зі складу в Терра-Хоті. Зовсім невелика компенсація, але вже щось. Ми для своїх клієнтів робимо, що можемо, містере Ходжесе.

— Не сумніваюся.

«І ура», — думає Ходжес, після чого питає:

— Чи не пригадаєте адресу, на яку надсилалися ті вісімсот «заппітів»?

— Ні, але вона є в документах. Дайте мені свій е-мейл — і я радо вам надішлю, тільки з тим, щоб ви мені перетелефонували й розповіли потім, що за обладки влаштовували оці з «Gamez».

— Залюбки, містере Шнайдере. — То буде номер абонентської скриньки, думає Ходжес, і її господаря давно немає на місці. Однак, усе одно треба перевірити. Холлі зможе це зробити, поки він буде в лікарні, лікуючись від того, що майже напевне не виліковується. — Ви дуже мені допомогли, містере Шнайдере. Ще одне запитання — і я вас відпущу. Чи не пам'ятаєте, як звати виконавчого директора «Gamez Unlimited»?

— Так, пам'ятаю, — каже Шнайдер. — Напевне, саме тому в назві компанії в кінці не S, а Z.

— Не зовсім розумію...

— Виконавчого директора звали Майрон Закім.

Ходжес закінчує розмову і викликає браузер Firefox. Пише слово «zeetheend» — і бачить перед собою мультяшного чоловічка, який махає мультяшним кайлом, відкидаючи купи землі. Із них раз у раз формується напис:

АЛЕ ЗАХОДЬТЕ ЩЕ!

Ми створені, щоб діяти наполегливо — і саме так ми дізнаємося, хто ми.

Тобіас Вулф

«Ось іще думка, гідна “Рідерз дайджест”», — відзначає Ходжес і йде до вікна. На Нижній Мальборо — жвавий ранковий рух. З радістю і вдячністю він розуміє, що біль у боці повністю вгамувався вперше за ці дні. Він майже міг би повірити, що з ним усе гаразд, але це відчуття затьмарює гіркота в роті.

Гіркий смак, думає він. *Залишки.*

Дзвонить мобільник. Це Норма Вілмер, вона так шепоче, що її ледве чути:

— Я про так званий список відвідувачів. Поки що не мала можливості його побачити. Тут так і кишить поліція і типчики в дешевих костюмах із окружної прокуратури. Можна подумати, що Хартсфілд не вмер, а втік.

— Я зараз не про список, хоча він теж мені потрібен — і якщо ви мені це скажете сьогодні, матимете ще п'ятдесят доларів. Якщо до дванадцятої — то сотню.

— Боже мій, що ж там за важливість така? Я питала Джорджію Фредерік — вона останніми роками скаче туди-сюди то в ортопедію, то в «Відро», — і вона каже, що єдина людина, яка відвідувала Хартсфілда, крім вас, — це була якась страшенька дівка з татуваннями і стрижкою під морського піхотинця.

Ходжесові це ні про що не каже, але він відчуває ледь помітний натяк. Якому не до кінця довіряв би. Він занадто сильно хоче все зібрати до купи, а отже, діяти має обережно.

— Що ж вам треба, Білле? Я, блін, як дурна, сиджу в шафі з білизною, тут жарко, в мене голова болить!

— Колишній напарник мені телефонував і розповів, що Брейді себе отруїв якимсь лайном. Що в мене викликає думку, що він мав би довго відкладати якісь ліки, а потім зжерти їх усі одразу. Могло таке бути?

— Могло. Також могло бути, що я посадила б авіалайнер, якби вся його команда померла від харчового отруєння, тільки і одне, і друге, блін, мало ймовірно. Я вам скажу те, що й поліції казала, і двом найбільш діставучим нишпоркам з прокуратури. Брейді давали анапрокс-ДС за часів фізичних тренувань — одну таблетку з їжею до вправ, ще одну пізніше протягом дня, якщо він просив, — просив нечасто. Анапрокс не так уже й сильно контролює біль, не набагато краще, ніж адвіл, який продається без рецепта. Також йому був прописаний тайленол «Extra Strength», але просив він його хіба що кілька разів.

— Як на це зреагували оті нишпорки?

— Зараз у них робоча теорія, що він об'ївся анапроксу.

— Але ви на це не повелися б?

— Ні, звичайно, куди там! Де б він ховав стільки таблеток, в сраку свою кістляву відлежану засовував би, чи що? Мені час іти. Перетелефоную за список відвідувачів. Звичайно, якщо він є.

— Дякую, Нормо. Випийте анапроксику від голови.

— Та йдіть ви на хрін! — сміється Норма.

Перша думка, яка виникає в Ходжеса, коли перед ним виникає Джером: йоксель-моксель, та ти, хлопче, виріс!

Коли Джером Робінсон прийшов працювати до нього — спочатку косити газон, потім як універсальний помічник, потім як техноангел, який беріг його комп'ютер у робочому стані, — Джером був худючим підлітком і важив приблизно сто сорок фунтів за зросту п'ять футів вісім дюймів⁴⁶. Юний велетенський у дверях сягав уже не менш як шістьох футів з двома дюймами і важив щонайменше сто дев'яносто.⁴⁷ Він завжди був гарний з лиця, але тепер його краса стала взагалі кінозіркова з купою м'язів.

Вищезазначений Джером весело шкіриться, швидко крокує через кабінет і згрібає Ходжеса в обійми. Притискає його, але швидко відпускає, помітивши гримасу болю: «Ой, Боже мій, вибачте».

— Та мені не боляче, я такий радий бачити тебе, друже! — Перед очима Ходжеса трохи туманиться, то він протирає їх тильним боком руки. — Ти просто бальзам для втомленого ока!

— І ви! Як ся маєте?

— Зараз так нічого собі. У мене є знеболювальні таблетки, але ти — кращі ліки!

Холлі стоїть у дверях, її практична зимова куртка розстібнута, маленькі долоні складені в замок на талії. Вона дивиться з нещасною усмішкою. Ходжес би й не повірив, що така існує, але, схоже, бува й таке.

— Заходь, Холлі, — кличе він її. — Обіцяю, групових обіймів не буде. Ти вже Джеромові все розповіла про справу?

— Про історію з Барбарою він знає, але, я гадала, краще, щоб решту розповів ти.

Джером злегка пригортає шию Ходжеса великою теплою рукою.

— Холлі каже, що ви завтра лягаєте в лікарю, щоб здати ще якісь аналізи і спланувати лікування, а якщо ви опиратиметеся, я маю вам сказати, щоб ви заткнулися.

— Не «заткнулися»! — протестує Холлі. — Я взагалі такого слова не вживаю!

Джером шкіриться:

— У тебе на губах було: «Поводьтеся чемно», а в очах: «Заткніться!»

— Дурко! — каже вона, але знову всміхається.

Як гарно, що ми разом, думає Ходжес, шкода тільки, що з такої причини. Він перериває ці химерно симпатичні братсько-сестринські ревнощі й питає, що в Барбари.

— Та нормально. Перелом великої і малої гомілкової посередині. Таке могло статися й на футбольному полі, і на гірці на лижах. Має без проблем зростися. Їй наклали гіпс, і вона вже скаржить, як під ним свербить. Мама пішла знайти їй якусь чухалку.

— Холлі, ти їй набір фотографій показала?

— Так, і вона вибрала доктора Бабіно. Навіть не вагалася.

От до вас, док, у мене є кілька запитань, думає Ходжес, і відповіді на них хочу почути до кінця сьогоднішнього дня. Якщо мені для цього треба вас притиснути, щоб ви очі вирячили, — то й гаразд!

Джером моститься на одному з кутків столу Ходжеса: він завжди так сидить.

— Розкажіть-но мені все, від початку до кінця. Може, я щось новеньке помічу.

Здебільшого розповідає Ходжес. Холлі ходить до вікна і поглядає на Нижню Мальборо, схрестивши руки на грудях, поклавши долоні на плечі. Час від часу вона щось докидає, але здебільшого мовчить і слухає.

⁴⁶ Отже, вага 63,5 кг, зріст близько 170 см.

⁴⁷ Приблизно 185 см, 86 кг.

Коли Ходжес завершує розповідь, Джером питає:

— А наскільки ви впевнені в оцьому пріоритеті духу над матерією?

Ходжес замислюється.

— На вісімдесят відсотків. Може, й більше. Звучить дико, але занадто вже багато випадків, які це підтверджують.

— Якщо він це зміг, то винна в тому я, — не відвертаючись від вікна, каже Холлі. — Коли я стукнула його «веселим ляпанцем», Білле, я могла щось у нього в мізках змінити. Дати йому доступ до тих дев'яноста відсотків сірої речовини, якими ми ніколи не користуємося.

— Можливо, — відказує Ходжес, — але коли б ти його не прибила, ви з Джеромом були б уже покійники.

— Разом з іще купою народу, — додає Джером. — Та й удар може ніяк не бути з цим пов'язаний. Те, чим його годував Бабіно, могло зробити більше, ніж просто вивести з коми. Експериментальні ліки часто дають несподівані результати, ви ж знаєте.

— Чи все це в поєднанні, — каже Ходжес. Він не може повірити, що вони сидять тут і про це розмовляють, але не балакати не можна: це суперечить першому правилу детективної справи: іти туди, куди ведуть факти.

— Він вас ненавидів, Білле, — каже Джером. — Замість того, щоб він убив себе сам, як хотів, по нього прийшли ви.

— І розвернув його зброю проти нього, — додає Холлі, усе ще не відвертаючись від вікна й не відпускаючи власних плечей. — Ти використав «Блакитну парасольку Деббі», щоб вивести його на чисту воду. Саме він надіслав тобі оте повідомлення позавчора. Я знаю, хто це був: Брейді Хартсфілд, який назвав себе Z-Бой. — Тепер вона розвертається. — Це так просто, як те, що ніс посеред обличчя. Ти зупинив його в «Мінго».

— Ні, я внизу лежав, у мене серце схопило. Це ти його зупинила, Холлі.

Вона люто струшує головою:

— Він цього не знає, *бо він мене ніколи не бачив*. Чи ти думаєш, я можу забути той вечір? Ніколи його не забуду. Барбара сиділа через прохід кількома рядами вище, і дивився він на неї, а не на мене. Я щось йому крикнула і вдарила, щойно він почав повертати голову. А потім іще раз. Боже, я з такою силою його била...

Джером робить рух у її бік, але вона жестом його відсторонює. Їй важко дивитися в очі, але зараз вона дивиться просто на Ходжеса, і її очі горять.

— Ти його виявив, саме ти відгадав його пароль, тож ми змогли влізти в його комп'ютер і дізнатися, що він хоче зробити. Саме тебе він у всьому звинувачував. Я *знаю*. А потім ти все ходив до нього в палату і говорив до нього.

— І ти думаєш, саме тому він зробив *оце*, хоч чим воно є?

— *Ні!* — Холлі майже кричить. — *Він це зробив, бо він довбанутий!*

Після цього вона ненадовго замовкає і тихо перепрошує за те, що підвищила голос.

— Не треба вибачатися, Холліберрі, — каже Джером. — Ти мене захоплюєш, коли поводишся свавільно.

Вона робить до нього гримасу. Джером весело пирхає і питає Ходжеса про «заппіт» Діни Скотт:

— Я б хотів на нього подивитися.

— У мене в пальті, — каже Ходжес, — але стережися демо «Риболовлі».

Джером риється в кишенях пальта Ходжеса, витягає пачку таблеток «тамс»⁴⁸ і незмінний записник детектива, після чого знаходить зелений «заппіт» Діни.

⁴⁸ Засіб проти підвищеної кислотності.

— Отаке! Я думав, такі штуки вже вимерли разом із відаками й модемами з набором номера.

— Та загалом так і є, — каже Холлі, — навіть ціна не допомогла. Я перевіряла. Сто вісімдесят дев'ять доларів — запропонована роздрібна в 2012 році. Сміх та й годі.

Джером перекидає «заппіт» з руки в руку. Його обличчя похмуре, вигляд утомлений. Ну, звичайно, думає Ходжес. Він ще вчора будував в Алабамі. Примчав додому, бо його зазвичай весела й життєрадісна сестра пробувала себе вбити.

Може, Джером щось із цих думок бачить на обличчі Ходжеса.

— З ногою Барб усе буде добре. Я трохи хвилююся за її голову. Вона говорить про якісь сині спалахи, про те, що чула голос. Із гри.

— Каже, що він і досі в її голові, — додає Холлі. — Як причеплива мелодія. Може, це минеться, бо зараз її гра розбилася, але що з тими, які теж мають такі консолі?

— Коли закритися badconcert.com, як можна дізнатися, скільки ще придбали собі таке?

Холлі й Джером перезираються, потім одночасно хитають головами.

— Блін, — каже Ходжес. — Тобто я зовсім не дивуюся, але ж... от блін.

— А цей дає такі сині спалахи? — Джером іще досі не ввімкнув пристрій, а грається ним у «гарячу картоплю».

— Ні, і рожеві рибки не перетворюються на цифри. От спробуй.

Натомість Джером перевертає гаджет і зазирає туди, де батарейки.

— Звичайні собі старі добрі на 2А, — відзначає він. — Акумулятори. Ніяких чарів тут нема. А що, від демо «Риболовлі» справді на сон хилить?

— Мене хилило, — каже Ходжес. Про те, що він тоді ліків наївся по саме нікуди, він не додає. — Наразі мене більше цікавить Бабіно. Він — частина цієї справи. Не розумію, як таке партнерство сформувалося, але якщо він іще живий, то він нам розкаже. І є ще хтось.

— Той чоловік, якого бачила економка, — пояснює Холлі. — Який водить стару машину, на якій ґрунтівку видно. Хочете знати, що я думаю?

— Кажи!

— Один з них — чи то доктор Бабіно, чи той, що на старій машині, — заїхав до медсестри Рут Скапеллі. У Хартсфілда, напевне, були з нею якісь рахунки.

— Ну як він міг когось кудись посилати? — дивується Джером, заклацуючи кришку відділення для батарейок. — Розумовий контроль? Якщо вас послухати, Білле, то максимальні його теле-якісь-там здатності полягали у вмиканні води в туалеті, а мені навіть у це важкувато віриться. Це могли бути просто чутки. Бувають міські легенди, а оце така собі лікарняна...

— Це має бути якимось пов'язане з іграми, — міркує Ходжес. — Він щось із тими іграми зробив. Якимось їх посилив, чи що.

— У палаті? — Джером дивиться на нього, ніби кажучи: ну давайте серйозно!

— Розумію, це звучить безглуздо навіть без телекінезу. Але це має бути пов'язане з іграми. От має.

— Бабіно має знати, — каже Холлі.

— Вона — поетка мимоволі... — похмуро каже Джером. Він і далі перекидає консоль з руки в руку. Ходжес відчуває, що хлопець бореться з бажанням кинути цю штуку об підлогу і розтоптати, що має певний сенс. Адже така сама річ ледве не погубила його сестру.

Ні, думає Ходжес. Не зовсім така сама. У «заппіті» Діни відео «Риболовлі» дає тільки легкий гіпнотичний ефект і не більше. А там, напевне...

Раптом він випростується, від чого в нього різко стріляє в бік.

— Холлі, ти не шукала в Інтернеті інформації про «Риболовлю»?

— Ні, — відказує вона. — Мені це на думку не спадало.

— А зробиш зараз? Я от що хочу знати...

— Чи є розмови про демо-екран? Як же я сама не здогадалася?! Зараз зроблю. — Холлі поспішає у зовнішній кабінет.

— Чого я не розумію, — каже Ходжес, — це чого Брейді себе вбив, не подивившись, що з його штучок вийде.

— Ви хочете сказати — не побачивши, наскільки багатьох дітей він переконає покінчити з собою? — питає Джером. — Які були на тому йобнутому концерті. Ми ж про це говоримо, чи не так?

— Атож, — підтверджує Ходжес. — Забагато білих плям, Джероме. Аж надто. Навіть не знаю, як він примудрився себе вбити. Якщо він це справді зробив.

Джером притискає долоні до скронь, наче хоче зробити так, щоб голова не роздувалася.

— Будь ласка, не кажіть мені, що він іще живий!

— Та ні, мертвий, звісно. Піт тут би не помилився. Я хочу сказати, що, можливо, його вбив хтось. Перший підозрюваний — доктор Бабіно.

— Кака Господня! — вигукує в сусідній кімнаті Холлі.

Ходжес і Джером у цей момент саме дивилися один на одного — і в божественній гармонії одночасно стримують сміх.

— Що? — кричить їй Ходжес. Більше він нічого не може, щоб не вибухнути диким іржанням, яке викличе біль у боці, а також образить почуття Холлі.

— Я знайшла сайт під назвою «Гіпноз «Риболовлі»! На стартовій сторінці написано, щоб батьки не давали дітям занадто довго дивитися на демо-екран! Уперше цей ефект помітили в аркадній версії гри 2005 року! У «GameBoy» це виправили, а «Zappit»... а ну ж бо, секундочку... вони сказали, що зробили, а насправді ні! Там ціла довга гілка!

Ходжес дивиться на Джерома.

— Тобто розмова в мережі, — пояснює Джером.

— Якийсь хлопчик у Де-Мойні знепритомнів, вдарився головою об ріг столу — і проламав собі череп! — У голосі Холлі звучить майже радість, вона підхоплюється і підскакує до них. Її щоки пашіють. — Мали б бути судові процеси! Не сумніваюся, що вони й стали однією з причин того, що компанія «Zappit» закрилася! Може, навіть тому ж і «Sunrise Solutions»...

Дзвонить телефон на столі.

— Ой, блін! — каже вона до нього.

— Хто дзвонить — скажи йому, що ми сьогодні зачинені.

Але після слів «Алло, здрастуйте, ви телефонуєте в “Що впало, те пропало”» — Холлі просто слухає. Потім розвертається, тримаючи слухавку.

— Це Піт Гантлі. Він каже, що в нього до тебе термінова розмова, і в нього голос... дивний. Чи він сумний, чи сердитий, чи щось іще.

Ходжес іде в зовнішній кабінет, щоб дізнатися, чому Піт сумний, сердитий чи ще якийсь.

За його спиною Джером вмикає «заппіт» Діни Скотт.

У комп'ютерному кублі Фредді Лінклаттер (яка випила чотири таблетки екседрину й пішла спати) повідомлення «ЗНАЙДЕНО 44» міняється на «ЗНАЙДЕНО 45». Репітер висвічує «ЗАВАНТАЖУЄТЬСЯ...»

Потім — «ВИКОНАНО».

Піт не вітається. Каже він ось що:

— Бере оце, Керме. Бери — і труси його, поки правду не витрусиш. Сука в домі з двома ВКРами, а я вийшов у якийсь не знаю що. Мабуть, садовий сарай, і холод тут пекельний!

Спочатку Ходжес занадто здивований, щоб відповісти, і то не тому, що двоє ВКРів (слідчих відділу кримінальних розслідувань штату) працюють там само, де й Піт. Дивує (та, по правді, просто вражає) його інше: за довгий час їхньої співпраці Піт таким грубим словом сказав про жінку тільки раз. Коли розповідав про свою тещу, яка намовила Пітову жінку піти від нього й забрала її до себе разом із дітьми, коли та вчинила за її словами. Єдина «сука», про яку він зараз може вести мову, — це, ймовірно, його напарниця Іззі Джейнз, вона ж Міс Красиві Сірі Очі.

— Керміте, ти тут?

— Тут, — відповідає Ходжес. — А ти де?

— Цукрові гірки. Дім доктора Фелікса Бабіно на мальовничій Бузковій вулиці. Його, бляха, *маєток*. Ти ж знаєш, хто такий Бабіно, точно ж знаєш. Ніхто з нас ближче до Брейді Хартсфілда не підходив, ніж ти. Він же якийсь час тобі був ну як хобі.

— Про *кого* ти — я розумію. А про *що* — ні.

— Там усе зараз ось-ось вибухне на хуй, старий, — і Іззі не хоче, щоб у неї тоді шрапнеллю влучило. У неї, бачте, амбіції. Голова детективного відділу за десять років, мабуть, усієї поліції — за п'ятнадцять. Я це розумію, тільки це не значить, що мені воно подобається. Вона за мою спиною телефонувала шефові Горгану, а той викликав ВКРів. Зараз це офіційно ще не їхня справа, але до півдня вже буде. У них тут підозрюваний є, але, блін, це якось усе не так. Я це знаю, та й Іззі теж. А їй насрати з високої гори!

— Піте, ти повільніше. Розкажи, що там робиться.

Холлі нервово нависає над ним. Ходжес підіймає палець: зачекай.

— Економка проходить сюди о сьомій тридцять, ага? Звати Нора Іверлі. І у верхній частині під'їздної доріжки бачить «бумер» Бабіно на газоні, а лобове скло прострелене. Зазирає, бачить кров на кермі й на сидінні, телефонує 911. За п'ять хвилин — машина з копами (на Цукрових вони *завжди* за п'ять хвилин приїжджають), і, коли вони приїжджають, Іверлі сидить у власній машині, замкнувшись, і труситься, як осиковий листок. Ті їй кажуть, мовляв, там і сидить — і до дверей. Не замкнено. Місис Бабіно — Кора — лежить мертва в передпокої, і не сумніваюся, що та куля, яку медексперти витягнуть із неї, буде така сама, як і та, яку витягли з БМВ. На лобі в неї — готовий? — написана чорним літера Z. І ще кілька внизу кругом, навіть на телевізорі. Як ото в хаті Еллертон, і, напевне, десь тоді моя напарниця вирішила, що не хоче гратися з цим смоляним бичком.

Ходжес каже:

— Так, мабуть... — просто щоб Піт говорив далі.

Хапає папір, що лежить біля комп'ютера Холлі, і пише «ДРУЖИНУ БАБІНО ВБИТО» великими друкованими літерами, як газетний заголовок. Холлі затуляє рота рукою.

— Поки один з копів викликав кримінальних слідчих, другий почув хропіння нагорі. Як бензопилка на холостому ходу, казав. То вони туди пішли, зброя напоготові, і в одній з трьох гостьових спалень, уяви собі, *трьох* — будинок нев'ібно великий — знайшли. Спить якийсь старий пердун. Будять його, і він їм своє ім'я називає — Елвін Брукс.

— Бібліотечний Ел! — вигукує Ходжес. — Із лікарні! Перший «зап'їт», який я в житті бачив, мені показав він!

— От він, як є. У нього в кишені сорочки бейдж знайшовся з лікарні Кайнера. І не встигли його спитати, а він і каже, що вбив місис Бабіно. Стверджує, що зробив це під гіпнозом. То вони його в наручники, ведуть вниз, садять там на диван. Отам ми з Іззі його й побачили, коли за півгодини прибули на місце. Не знаю, що з тим дідом, чи в нього якийсь нервовий зрив, але він десь узагалі не на нашій планеті. Його заносить туди й сюди, а несе таку хрінь, яка на голову не налазить.

Ходжес щось пригадує. Ел казав йому під час одного з візитів до палати Брейді — десь у районі вихідних першого травня 2014 року, певно, що так: «Усе гірше за те, що ви не бачите, чи не так?»

— Так... — здається, Піт дивується. — Щось у такому дусі. І коли Іззі спитала його, хто його загіпнотизував, він сказав, що рибки. Оті, де море красиве.

Тепер Ходжес дещо розуміє.

— У ході подальшого допиту — який проводив я, бо Іззі пішла на кухню спихати там усе з рук, не питаючи мене, — він сказав, що Доктор Z сказав йому, цитую: поставити свій знак. Десять разів, сказав він, — і точно, є десять Z, рахуючи те, що на лобі в покійниці. Я спитав його, чи Доктор Z — це доктор Бабіно, а він каже, що то Брейді Хартсфілд. Бачиш, здуріти можна!

— Атож, — каже Ходжес.

— Питаю, чи він застрелив і доктора Бабіно. А він тільки головою похитав і каже, що хоче спати далі. А тут з кухні вибігає Іззі, аж перекидається — і каже, що шеф Горган викликав ВКРів, бо доктор Б. — висококласний спеціаліст і розслідувати його справу теж мають висококласні профі, та й двоє з них виявилися в місті, чекали, коли їх викличуть свідчити у справі, чи ж не зручно. Вона мені в очі не дивиться, червоніє вся, а коли я показую на всі боки на оті буквочки й питаю: що, нічого не нагадує? — вона не хоче про це говорити.

Ходжес ніколи ще не чув стільки гніву й розчарування в голосі старого колеги.

— То в мене дзвонить мобільник, і.. пам'ятаєш, коли я на тебе зранку вийшов і сказав, що сказали лікарю перевірити оте, що залишилося в роті в Хартсфілда? Ще до того, як викликали наших експертів?

— Так.

— Ну, мені телефонував доктор Саймонсон, так його звать. Наші експерти дадуть результат не швидше, ніж за два дні, але Саймонсон усе зробив одразу. У Хартсфілда в роті — поєднання вікодину та амбієну. Ні одне, ні друге Хартсфілду не виписували, а дострибати до найближчої шафочки з ліками і поцупити він навряд чи міг, чи не так?

Ходжес, який уже знає, що давали Брейді проти болю, погоджується, що це мало ймовірно.

— Просто зараз Іззі в домі, мабуть, спостерігає збоку і мовчить, поки ВКРи допитують цього Брукса, який божиться, що не міг згадати свого імені, доки йому не нагадали. І називає себе по-іншому: Z-Бой. Просто як у коміксах.

Ходжес міцно, мов двома руками, хапає ручку і знову заголовковими літерами пише на папірцях, а Холлі читає за ним: «БІБЛ. ЕЛ ЗАЛИШИВ ПОВІДОМЛ. ПІД «БЛ. ПАР-КОЮ»».

Холлі дивиться на нього великими очима.

— Якраз перед приїздом ВКРів — а вони, знаєш, дуже швидко прискочили — я спитав Брукса, чи не він убив і Брейді Хартсфілда. А Іззі йому: «Не відповідайте!»

— Що вона сказала?! — вигукує Ходжес. Зараз у його голові ще небагато місця для розуміння, як саме псуються стосунки Піта з напарницею, але він вражений. Адже Іззі — детектив поліції, а не особистий адвокат Ела.

— От саме те, що ти чув. А потім дивиться на мене і каже: «Ти йому права не зачитав». Я озираюся на одного в формі й кажу: «Ви цьому панові права зачитали?» Ну вони, звичайно, кажуть: так. Я дивлюся на Іззі, а вона ще червоніша, ніж була, а не відступається. Каже: «Якщо ми тут облажаємося, то тобі нічого не буде, ти за тиждень уже на пенсії будеш, а мені буде, і неслабо!»

— Ну й оті детективи нагодилися.

— Так, і тепер я тут стирчу, як хуй, у сараї покійної місіс Бабіно, чи що воно таке, сраку відморожую. Найбагатший район міста, Керме, а сиджу в халабуді, холодній, як пряжка на ремені в копача. Не сумніваюся, Іззі теж знає, що я тобі телефоную. Скаржуся любому дядечкові Керміту...

Мабуть, Піт має рацію. Але якщо Міс Красиві Сірі Очі налагодилася лізти тією драбиною, про яку думає Піт, то їй на думці, мабуть, менш красиве слово: ябеда.

— Отой Брукс уже вижив із того розуму, який узагалі мав, то з нього вийде дуже зручне відбувайло, коли про це почують журналісти. Ти уявляєш, як вони це подадуть?

Ходжес уявляє, але Піт озвучує:

— У Брукса була нав'язлива ідея, що він такий собі справедливий ангел помсти на ім'я Z-Бой. Ось він сюди прийшов, убив місіс Бабіно, коли вона відчинила двері, потім і дока порішив, коли той вскочив у свій «бумер», щоб тікати. Тоді Брукс поїхав до лікарні й згодував Брейді жменю таблеток з особистої шафи Бабіно. Тут сумніву не може бути, у нього до хріна ліків в аптечці. І, звичайно, до мозкової травматології він міг дістатися без жодних проблем, у нього посвідчення, і він постійно в лікарні уже шість чи сім років, але *навіщо*? І що він зробив з тілом Бабіно? Його тут немає.

— Хороше питання.

Піт викладає свою версію:

— Кажуть, Брукс поклав його у свою власну машину і десь завіз — може, кудись у яр чи в дренажний колодязь, може, коли повернувся, нагодувавши Хартсфілда тими таблетками, але чому ж тіло жінки тоді валяється біля дверей? І передусім: чого він сюди повернувся?

— Вони скажуть...

— Авжеж, що він ненормальний! Звичайно, так і скажуть! Це ідеальна відповідь, коли нічого не зрозуміло. А якщо взагалі згадають про Еллертон і Стовер (а скоріш за все, ні!) — то на нього повісять і їх убивство!

Якщо згадають, думає Ходжес, то Ненсі Елдерсон буде свідчити на користь цієї версії, принаймні частково. Бо немає сумніву, що саме Бібліотечний Ел стежив за будинком на Гілтоп-корті, і вона його бачила.

— От вони Брукса відправлять на просушку, переживуть розповіді в пресі і на тому й зупиняться. Але тут не все так просто, Керме. Тут має бути ще щось. Якщо ти щось знаєш, маєш хоч якусь ниточку, хапайся за неї. Обіцяй, що це зробиш.

Маю, і не одну, думає Ходжес, але ключ — це Бабіно, а Бабіно зник.

— Багато крові в машині?

— Не дуже, але експерти кажуть, що група там така, як у Бабіно. Це ще не остаточно, але... блядь. Маю вже йти. Ізні й один із ВКРів щойно вийшли з задніх дверей. Вони на мене дивляться.

— Добре.

— Зателефонуй мені. Коли щось можу тобі дати, кажи.

— Скажу.

Ходжес завершує розмову і підводить голову, шукаючи очима Холлі, але її немає поруч.

— Білле, — чує він її тихий голос. — Іди сюди!

Здивований, він заходить у свій кабінет і так і завмирає. Джером за столом в обертовому кріслі Ходжеса. Його довгі ноги висунуті далеко під стіл, і він дивиться в «заппіт» Діни Скотт. Очі його широко розплющені, але порожні. Рот відкритий. На нижній губі кілька крапель слини. З маленького динаміка гаджета лунає мелодійка — але не та, що була ввечері, Ходжес одразу помічає.

— Джероме! — Він робить крок уперед, але не встигає зробити другий, як Холлі хапає його за ремінь. На диво міцно хапає.

— Ні, — каже вона так само тихо. — Його не можна різко будити. Коли з ним отаке, не можна.

— А як?

— Я колись проходила гіпнотерапію, коли мені було трохи за тридцять. У мене були проблеми з... та нехай, не важливо, з чим. Дай-но я спробую.

— Ти впевнена?
Вони дивяться на нього, її обличчя бліде, в очах страх.
— Ні, але так його лишати не можна. Після того, що сталося з Барбарою, не можна!
«Заппіт» в обім'яких руках Джерома блимає яскраво-синім. Джером не реагує, не моргає, тільки далі дивиться в екран під музику.
Холлі робить один крок, потім другий.
— Джероме!
Відповіді немає.
— Джероме, ти мене чуєш?
— Так, — відповідає Джером, не зводячи очей з екрану.
— Джероме, де ти?
І Джером відповідає:
— На моєму похороні. Туди всі прийшли. Дуже красиво.

17

Брейді захопився ідеєю самогубств у дванадцятирічному віці, прочитавши «Ворона» — документальний кримінальний роман про масові самогубства сектантів у Джонстауні в Гаяні. Там понад дев'ятсот людей — з них третина діти — померли, випивши соку з ціанідом. Брейді було цікаве, крім приголомшливої кількості загиблих, готування до фінальної оргії. Задовго до того дня, коли цілі родини разом проковтнули отруту і няньки (*справжні!*) за допомогою шприців заливали отруту в роти плачучим немовлятам, Джим Джонс готував своїх послідовників до апофеозу вогняними церемоніями і вечорами самогубств, які він назвав «Білі ночі». Спочатку він нав'яз людям параною, а потім зачаровував їх блиском смерті.

У старших класах Брейді написав єдину роботу, за яку отримав «відмінно», — з дуркуватого предмету «Американське життя». Робота називалася: «Шляхи смерті в Америці: Коротке дослідження самогубств у США». У ній наводилася статистика за 1999 рік — найсвіжіша на той момент. Понад сорок тисяч людей покінчили з життям того року, здебільшого за допомогою вогнепальної зброї (найнадійніший спосіб піти), на другому місці з невеликим відривом були медикаменти. Також люди вішалися, топилися, спливали кров'ю, засовували голови в газову духовку, спалювали себе і налітали в машині на підпори мостів. Один винахідливий чоловік (його Брейді в доповідь не вніс; навіть за тих часів він боявся, що його вважатимуть збоченцем) засунув собі в задній прохід дрот, підключений до двохсот двадцяти вольт, — і загинув від удару струмом. У 1999 році самогубство серед причин смерті в США перебувало на десятому місці, і якщо додати ті, котрі сприйняли як нещасний випадок чи «природну смерть», то воно цілком догнало б серцеві недуги, рак і автокатастрофи. Найімовірніше, усе ж не догнало б, але дуже наблизилося б.

Брейді цитував Альбера Камю: «Існує лише одна дійсно серйозна філософська проблема — і це самогубство».

Також він цитував відомого психіатра Раймонда Каца, який казав прямо: «Кожна людина народжується з геном самогубства». Брейді не потурбувався закінчити твердження Каца, бо воно позбавляло ситуацію драматизму: «Але в більшості з нас він так і залишається в латентному стані».

За ті десять років, які минули між його випуском зі школи і травмою в залі «Мінго», захоплення суїцидом у Брейді — у тому числі своїм власним, яке він завжди мислив як грандіозний, історичний жест, — тривало.

І це зерно нині, попри все, розбуялося вповні.
Тепер він стане Джимом Джонсом ХХІ століття.

Він від'їхав сорок миль⁴⁹ на північ від міста і не може чекати далі. Брейді заїжджає на стоянку на шосе I-47, вимикає стомлений двигун «малібу» Z-Боя і вмикає ноутбук Бабіно. Вай-фай відсутній, хоча на деяких стоянках він буває. Але завдяки материнській турботі компанії «Verizon» у чотирьох милях⁵⁰ звідси стоїть мобільна вишка, її виразно видно на тлі хмар, які густішають. Вдавшись до «Macbook Air» Бабіно, він може піти куди забажає, не залишаючи при цьому майже порожньої парковки. Він думає (і не вперше), що невеликі здібності до телекінезу — це все ж ніщо проти сили Інтернету. Він переконаний: тисячі самогубств уже зароджуються в живильному бульйоні соціальних мереж, де вільно гуляють тролі й постійно когось ображають і принижують. Оце справжній пріоритет духу над матерією.

Він не може набирати текст так швидко, як хотілось би, — від сирого повітря, яке накочується перед бурею, в пальцях Бабіно посилюється артрит, — але врешті ноут виходить на зв'язок із потужним пристроєм, який працює в комп'ютерній кімнаті Фредді Лінклаттер. Довго він цей зв'язок втримувати не буде. Викликає прихований файл, який він приніс на ноутбук в один із попередніх візитів у голову Бабіно.

ВІДКРИТИ ЛІНК НА ZEETHEEND? Так/Ні

Він наводить курсор на «Так», тисне «Ввести» і чекає. Кружальце на екрані крутиться й крутиться. Щойно в нього виникає думка, чи не сталося чогось, як на екрані висвічується очікуване повідомлення:

ZEETHEEND АКТИВОВАНО

Добре. Той «zeetheend» — це так, просто помадка на торті. Він може засіяти тільки обмежену кількість «зап'ітів» (а значна кількість партії була бракована, на Бога), але ж підлітки — це стадні створіння, а такі розумово й фізично повторюють одне за одним. Тому риби ходять зграями, а бджоли роями. Саме тому ластівки щороку повертаються до рідних місць. У людей таким є механізм «хвилі» на футбольних і бейсбольних стадіонах, а окрема особистість губиться в натовпі — просто тому, що це натовп.

Хлопці-підлітки схильні носити однакові мішкуваті шорти і вирощувати на обличчі однакову рослинність — інакше будуть вигнані зі зграї. Дівчатка вдягаються в подібному стилі й шаленіють від тих самих музичних гуртів. Цього року це «Ми — твої Брути», не так давно були «Довколишні» і «Один напрям». Колись іще були «Новачки на районі». Мода прокочується крізь тінейджерів, як епідемія кору, і час від часу буває мода на самогубства. У Південному Вельсі десятки підлітків вішалися в 2007—2009 роках, а цю одержимість підживлювали повідомлення в соцмережах. Навіть прощання вони писали мовою Інтернету: «Допоба4ення», «Prowawaite».

Пожежі, здатні випалити мільйони гектарів лісу, можуть починатися з одного сірника, закинутого в сухі чагарі. «Зап'іти», що їх Брейді роздав за допомогою своїх живих дронів, — це сотні сірників. Загоряться не всі, а ті, що запалилися, можуть і згаснути. Брейді це знає,

⁴⁹ 60 км.

⁵⁰ 6 км.

але в нього є zeetheend.com в ролі й обмежувача, й каталізатора. Чи спрацює? Він не має цілковитої певності, але часу на великі випробування обмаль.

А якщо вдасться?

Підліткові самогубства по всьому штату — можливо, по всьому Середньому Заходу. Сотні, можливо, тисячі. Як вам це сподобається, екс-детективе Ходжесе? Чи покращить пенсію вам, старому надокучливому мудаку?

Він міняє ноутбук Бабіно на гаджет Z-Боя. Він мислить його як «запіт-нуль», бо то перший такий пристрій, який він побачив, — того дня, коли Ел Брукс приніс його йому в кімнату з думкою, що Брейді він сподобається. І сподобався. О так, дуже сподобався.

До цього не додано отієї програми з рибками-номерами й передпороговими повідомленнями, бо Брейді це не було потрібно. Це — суто для мішеней. Він дивиться, як рибки плавають туди й сюди, дивиться, щоб сфокусуватися й зосередитися, — потім заплющує очі. Спочатку там темно, але за кілька секунд починають з'являтися червоні вогники — тепер понад п'ятдесят. Вони схожі на цятки на комп'ютерній мапі, тільки вони не стоять на місці. Вони плавають туди й сюди, ліворуч, праворуч, їхні шляхи перетинаються. Він наздогад обирає одну, і його очі під повіками рухаються, стежачи за нею. Вона сповільнюється, сповільнюється, сповільнюється. Зупиняється, потім більшає. Розкривається, немов квітка.

Він у спальні. Там дівчинка нерухомо дивиться на екран свого «запїта», отриманого безкоштовно з badconcert.com. Вона у ліжку, бо сьогодні не пішла в школу. Може, сказала, що хвора.

— Як тебе звати? — питає Брейді.

Іноді вони просто чують голос із ігрового пристрою, але найбільш сприйнятливі його бачать — наче якогось аватара у відеогрі. Ця дівчинка — з других, початок сприятливий. Але вони завжди краще реагують на свої імена, то він його повторюватиме. Вона без здивування дивиться на молодого чоловіка, який сидить поряд на ліжку. Її обличчя бліде. Очі затуманені.

— Я Еллен, — каже вона. — Я шукаю потрібні цифри.

Аякже, думає він і просковзує в її розум. Вона на сорок миль на південь від нього, але щойно демо-екран розкрився — уже ніяка відстань не важить. Він міг би контролювати її, зробити одним зі своїх дронів, але хоче цього не більше, ніж колись міг би хотіти темної ночі пробратися в дім Олівії Трелоні й перерізати їй горло. Убивство — це не контроль: убивство — це лише вбивство.

Самогубство — це контроль.

— Чи ти щаслива, Еллен?

— Колись була, — каже вона. — І можу стати щасливою знов, якщо знайду потрібні цифри.

Брейді нагороджує її усмішкою — водночас чарівною й печальною:

— Так, але цифри — вони як життя, Еллен. Нічого не складається. Чи не так?

— Угу.

— Скажи мені дещо, Еллен, — що тебе турбує? — Він би міг виявити це сам, але краще, коли вона йому розкаже сама. Він знає: щось таке є, адже всіх щось турбує, а надто підлітків.

— Просто зараз? SAT.

Аг-га, думає він, той самий горезвісний «шкільний тест придатності», яким зоотехніки з міносвіти відділяють овець від козлів.

— У мене так погано з математикою, — каже вона. — Просто капець.

— Із цифрами погано, — каже він, співчутливо киваючи.

— Якщо я не наберу хоча б шістсот сорок, то не потраплю в хорошу школу.

— А тобі й чотириста — це вже велика удача, — каже він. — Чи не так, Еллен?

— Так. — Сльози стоять в її очах і починають скочуватися щоками.

— А тоді ти й англійську погано складеш, — додає Брейді. Він розкриває її, і це найприємніше. Як запускати руки в нутрощі тварині, яка оглушена, але ще жива, і витягати з неї кишки. — Ти загальмуєш.

— Мабуть, я загальмую, — каже Еллен.

Тепер вона вголос схлипує. Брейді перевіряє її короткочасну пам'ять і виявляє, що батьки дівчинки пішли на роботу, а молодший братик у школі. Тож плач цілком доречний. Хай сучка галасує, скільки хоче.

— Не мабуть. А *точно* загальмуєш, Еллен. Бо ти не впораєшся з напругою.

Вона схлипує.

— Скажи це, Еллен.

— Я не впораюся з напругою. Я загальмую, і, якщо я не потраплю в хорошу школу, тато буде розчарований, а мама на мене злитиметься.

— А якщо ти взагалі *ні в яку* школу не потрапиш? А якщо єдина робота, яку ти зможеш отримати, — це прибирати в будинках чи складати одяг у пральні?

— Мама мене зненавидить!

— Та вона вже тебе ненавидить, хіба ні, Еллен?

— Я не... Я так не думаю...

— Та ненавидить, справді ненавидить. Скажи це, Еллен. Скажи: «Мати мене ненавидить».

— Мати мене ненавидить. Боже, мені так страшно, і моє життя таке жахливе!

Оце великий дар поєднання гіпнозу від «запїта» і власної здатності Брейді вторгатися в чужий розум, коли той перебуває в такому відкритому й навіюваному стані. Звичайні страхи, які для таких дітей становлять просто неприємне тло життя, можуть перетворюватися на кровожерних страховиськ. Маленькі кульки параної можна роздути до таких розмірів, як оті, що запускають під час святкової ходи на День Подяки.

— Ти можеш покласти кінець своїм страхам, — каже Брейді. — І зробити так, щоб мамі стало дуже, дуже шкода.

Еллен усміхається крізь сльози.

— Ти можеш залишити це позаду.

— Я можу. Я можу залишити це все позаду.

— Ти можеш знайти спокій.

— Спокій... — зітхає вона.

Як це прекрасно. З матір'ю Мартіни Стовер, яка постійно виходила з цього демо, щоб розкласти свої клятві пасьянси, на це пішло кілька тижнів. З Барбарою Робінсон — кілька днів. З Рут Скапеллі й оцією прищавою плаксієюкою в рожевій дівчачій спальні з рюшечками — кілька хвилин, та й усе. Але, відзначає Брейді, я завжди швидко навчався.

— Чи є в тебе телефон, Еллен?

— Ось. — Вона засовує руку під декоративну подушку. Телефон теж рожевий-рожевий.

— Тобі треба розмістити пости на Фейсбуку й у Твіттері. Щоб друзі змогли прочитати.

— А що писати?

— Пиши: «Тепер я знайшла спокій. Ви теж можете. Ідіть на zeetheend.com».

Вона так і робить, але страшенно повільно. У такому стані людина наче під водою. Брейді нагадує собі, як легко все вдалося, і намагається стримати нетерпіння. Коли вона закінчує і повідомлення надіслані — ось іще сірники до сухого хмизу, — він пропонує їй підійти до вікна.

— Мабуть, тобі треба подихати повітрям. Щоб голова проясніла.

— Мені треба подихати повітрям, — каже дівчинка, відкидаючи ковдру і спускаючи босі ноги з ліжка.

— Не забудь свій «запїт», — каже він.

Дівчинка бере його і йде до вікна.

— Перш ніж відчинити вікно, іди в основне меню, де іконки. Зможеш, Еллен?
— Так... — Довга пауза. Ух вона, сука, й повільна, рухається, як у патоці. — Так, бачу іконки.
— Чудово. Тепер іди у «Витри слово». Іконка, де шкільна дошка й ганчірка.
— Бачу.
— Двічі її торкнися, Еллен.
Дівчинка так і робить, і «заппіт» вдячно моргає. Якщо хтось іще візьме в руки цей ігровий пристрій, той моргне синім і припинить працювати.
— *Отепер* можеш відчинити вікно.
Морозяне повітря вривається в кімнату, відкидає волосся Еллен назад. Вона заточується, здається, гіпноз ось-ось мине, і на мить Брейді відчуває, що вона висковзує. Усе ж на відстані контролювати людину важко, навіть під гіпнозом, але він певен, що відшліфує свою техніку до ідеалу. З практикою все приходиться.
— Стрибай, — нашіптує їй Брейді. — Стрибай, і тобі не треба буде складати той іспит. Мати тебе не буде ненавидіти. Їй буде тебе шкода. Стрибай — і всі цифри зійдуться. Ти отримаєш найкращий приз. Найкращий приз — це сон.
— Найкращий приз — це сон, — погоджується Еллен.
— Зроби це зараз, — тихо промовляє Брейді, сидячи з заплющеними очима за кермом старої машини Ела Брукса.
У сорока милях південніше Еллен стрибає з вікна спальні. Падає вона недовго, а під будинком навалено снігу. Він старий, підмерз зверху, але все одно трохи пом'якшує її падіння — і дівчинка не гине, а ламає ключицю й три ребра. Вона кричить від болю, і Брейді вилітає з її голови, наче пілот, який катапультиється з літака F-111.
— Блядь! — кричить він і б'є по керму. Артрит Бабіно обпікає йому всю руку й лютить іще дужче. — Блядь, блядь, блядь!

19

У приємно заможному районі Бренсон-парк Еллен М'юрфі важко зводиться на ноги. Останнє, що вона пам'ятає, — це те, що сказала мамі, що хвора й не піде в школу: збрехала, щоб ловити рожевих рибок і спробувати виграти приз у приємно причепливій «Риболовлі». Поряд лежить її «заппіт» із тріснутим екраном. Він більше її не цікавить. Вона облишає його і шкандибає босоніж до дверей. Кожен вдих відгукується різким болем у боці.
Але я жива, думає вона. Принаймні, жива. Про що я думала? Боже, про що я тільки думала?
Голос Брейді ще залишається в ній; слизький смак чогось, що вона проковтнула, коли воно ще було живе.

20

— Джероме! — каже Холлі. — Ти можеш мене чути?
— Можу.
— Я хочу, щоб ти вимкнув «заппіт» і поклав його на стіл Білла. — А потім, як вічний перестраховщик, додає: — Вниз екраном.
Джером морщить широке чоло:
— Справді треба?

— Так. Просто зараз. Не дивлячись на цю чортову штуку.

Ще до того, як Джером встигає виконати цей наказ, Ходжес кидає погляд на рибок, які плавають, і на ще один синій спалах. На мить його тілом прокочується хвиля запаморочення — може, це від знеболювального, може, й ні. Потім Джером натискає кнопку у верхній частині пристрою, і рибки зникають.

Ходжес відчуває не полегшення, а, скоріше, розчарування. Може, це божевілля, але, з огляду на його теперішню проблему зі здоров'ям, може, й ні. Йому доводилося бачити гіпноз, який застосовувався, щоб допомогти свідкам краще згадати ситуацію, але донині він іще не усвідомлював його сили. У нього виникає думка, можливо, в цій ситуації блюзнірська, що «заппіт» із рибками може краще допомагати від болю, ніж те, що прописав доктор Стамос.

Холлі каже:

— Зараз я лічитиму від десяти до одного, Джероме. Щоразу, коли чутимеш число, ти трохи більше приходитимеш до тями. Гарзд?

Кілька секунд Джером не каже нічого. Він сидить спокійно, мирно, перебуває в якійсь іншій реальності і, можливо, намагається вирішити, чи не хоче оселитися там на довше. А Холлі тремтить, як камертон, і Ходжесові навіть чути, як її нігті врізаються в долоні, коли вона стискає кулаки.

Нарешті Джером каже:

— Та, мабуть, гарзд. Адже це ти, Холліберрі.

— Починаємо. Десять... дев'ять... вісім... ти отямлюєшся... Сім... шість... п'ять... прокидаєшся...

Джером підводить голову. Його очі спрямовані на Ходжеса, але той не певен, чи хлопець його бачить.

— Чотири... три... майже приїхали... два... один... *прокидайся!* — Холлі плескає в долоні.

Джером різко смикається. Одна його рука зачіпає «заппіт» Діни і скидає його на підлогу. Джером дивиться на Холлі з виразом такого здивування, яке за інших обставин могло б здатися смішним.

— Що це було? Я заснув?

Холлі падає в крісло, призначене для клієнтів. Вона глибоко вдихає й витирає спітнілі щоки.

— Десь так, — каже Ходжес. — Гра тебе загіпнотизувала. Як і твою сестру.

— Ви впевнені? — питає Джером і дивиться на годинник. — Та, певне, що так. Я втратив п'ятнадцять хвилин.

— Ближче до двадцяти. Що ти можеш згадати?

— Клацав по рожевих рибках, вони перетворювалися на цифри. На диво складно це зробити. Треба дуже уважно дивитися, дійсно сконцентруватися, а сині спалахи зовсім у цьому не допомагають.

Ходжес підіймає «заппіт» з підлоги.

— Я його вмикати не буду! — різко каже Холлі.

— Не будеш. А я от вчора ввечері ввімкнув, і, знаєте, не було там синіх спалахів, і рибки рожеві на цифри не перетворювалися, хоч пальці об них оббий. І мелодія зараз не така. Не те що геть інакша, але не така.

Холлі в лад співає:

— Де море, де море красиве, ми будем з тобою щасливі... Мені це мама співала, коли я була маленька.

Джером дивиться на неї більш напружено, ніж вона може витримати, і вона відводить очі, стривожена.

— Що? Що таке?

— Там були слова, — розповідає Джером, — тільки не такі.

Ходжес слів не чув, чув тільки мелодію, але нічого не каже. Холлі питає Джерома, чи може він пригадати ті слова.

У Джерома музичний слух не такий тонкий, як у Холлі, але з його співу зрозуміло, що він чув ту саму мелодію:

— Засни, засинай, будь щасливий, хай сон тобі сниться красивий... — На тому зупиняється. — Далі не пам'ятаю. Якщо мені це взагалі не здалося...

Холлі каже:

— Тепер ми точно знаємо. Хтось певним чином змінив демо «Риболовлі»

— Напустив туди зарази.

— А це що таке? — не розуміє Ходжес.

Джером киває до Холлі й пояснює:

— Хтось підвантажив у демо приховану програмку, а відео вже було трохи гіпнотичне. Ця програма спала, коли «запїт» був у Діни, спала й тоді, коли вчора ввечері на неї дивилися ви, Білле, — на щастя для вас, — а потім хтось її запустив.

— Бабіно?

— Чи він, чи ще хтось, коли в поліції правдива версія, що Бабіно загинув.

— Воно могло бути заздалегідь визначене, — каже Джером до Холлі. Потім до Ходжеса: — Ну як будильник.

— Давайте прямо, — намагається розібратися Ходжес. — Ця програма була там увесь час і активізувалася, тільки коли «запїт» Діни Скотт увімкнувся сьогодні?

— Так, — відказує Холлі. — Можливо, десь працює репітер, як ти гадаєш, Джероме?

— Так. Комп'ютерна програма, яка постійно підсилає оновлення, чекаючи, поки якийсь дурбецило — у цьому разі я — увімкне «запїт» і активує вай-фай.

— І це могло статися з усіма?

— Якщо в них усіх ця прихована програма, то звісно, — відказує Джером.

— Це Брейді влаштував. — Ходжес починає ходити з кутка в куток, його рука тягнеться до боку, наче хоче спіймати біль і не випустити його. — Брейді, сука, Хартсфілд.

— Як? — не розуміє Холлі.

— Не знаю, але іншого пояснення тут не дібрати. Він намагається підірвати «Мінго» під час того концерту. Ми зупиняємо його. Публіку, здебільшого дівчаток, врятовано.

— Це ви врятували, Холлі, — каже Джером.

— Тихо, Джероме. Хай розповідає. — Але по очах Холлі видно, що вона розуміє хід думки Ходжеса.

— Минає шість років. Ці дівчатка, які в 2010 році ходили до молодшої чи середньої школи, тепер у старшій. Може, і в коледжі. «Довколишніх» уже немає, дівчата подорослішали, цікавляться іншою музикою, але отримують пропозицію, від якої неможливо відмовитися. Безкоштовний ігровий пристрій — а треба лише довести свою присутність на концерті «Довколишніх» того вечора. Ця штука їм, може, й видається старою, як чорно-білий телевізор, але, хай їй чорт, вона ж безкоштовна!

— Так! — каже Холлі. — Брейді вони досі не дають спокою. Це його помста, але не лише їм. Це він мстить *тобі*, Білле.

І це робить мене відповідальним, суворо думає Ходжес. Тільки от що я можу вдіяти? Що ще може зробити будь-хто з нас? Він збирався бомбити їх.

— Бабіно під іменем Майрона Закіма купив вісімсот таких консолей. Це мав бути він, бо в нього є гроші. У Брейді їх не було, та й Бібліотечний Ел навряд чи міг би викласти навіть двадцять тисяч доларів зі своїх пенсійних заощаджень. Тепер ці пристрої розійшлися по руках. І якщо в них усіх така посилена програма, коли їх вмикати, то вони...

— Чекайте-но, давайте назад, — каже Джером. — Ви серйозно кажете, що в цій фігні замішаний поважний нейрохірург?

— От, власне, це й кажу, авжеж. Твоя сестра впізнала його, і ми вже знаємо, що поважний нейрохірург використовував Брейді Хартсфілда як лабораторного щура.

— Але ж Хартсфілд мертвий, — каже Холлі. — Залишається Бабіно, який теж може бути мертвий.

— Або й ні, — зауважує Ходжес. — У машині була кров, а не тіло. Нічого дивного, що той, хто щось накоїв, міг намагатися інсценувати власну смерть.

— Мені треба дещо перевірити на комп'ютері, — каже Холлі. — Якщо ці безкоштовні «зап'іти» сьогодні отримують нову програму, то, можливо... — Вона швидко виходить.

Джером починає:

— Я не розумію, як це все може бути, але...

— Бабіно зможе нам розказати, — закінчує Ходжес. — Якщо він іще живий.

— Так, але зачекайте. Барб казала, що чула якийсь голос, котрий їй казав усяке жахливе. Я голосу ніякого не чув і точно не відчував бажання розпрощатися з життям.

— Може, в тебе імунітет.

— Та ні. Оцей екран мене бере — тобто я *поплив*. Я чув слова в тій мелодії, і, мені здається, якісь слова є і в синіх спалахах — як двадцять п'ятий кадр. А... голосу не було.

На це може бути багато причин, думає Ходжес, і те, що Джером сам не чув суїцидального голосу, ще не означає, що його не чує більшість дітей, які мають ці безкоштовні пристрої.

— Уявімо, що отой репітер почав подавати сигнали лише чотирнадцять годин тому, — каже Ходжес. — Ми знаємо, що це не могло статися раніше, ніж я увімкнув Дінін «зап'іт», бо інакше я б побачив рибок з цифрами й сині спалахи. То виникає питання: чи може програма надходити на пристрій, навіть якщо він вимкнений?

— Ніяк не може, — відповідає Джером. — Треба, щоб був ввімкнений. А коли вже...

— *Vin die!* — кричить Холлі. — *Чортів zeetheend працює!*

Джером біжить до її столу в зовнішньому кабінеті. За ним повільніше підходить Ходжес.

Холлі вмикає звук на машині, і офіс «Що впало, те пропало» заповнюється музикою. Цього разу це не «Море красиве», а «Не бійся косаря»⁵¹. Лунають слова «Сорок тисяч ідуть щодня, сорок тисяч приходять натомість...» — і Ходжес бачить на екрані залу й освітлену свічками і засипану квітами труну. На цьому тлі екраном рухаються в різних напрямках хлопці й дівчата, усміхаються, інколи їхні шляхи перетинаються, інколи зображення блякнуть і розтають. Дехто з них махає руками, дехто показує два пальці — «мир». Під труною пульсують, як серце, написи:

КІНЕЦЬ СТРАЖДАНЬ

КІНЕЦЬ СТРАХУ

ГОДІ ГНІВУ

ГОДІ СУМНІВУ

ГОДІ БОРОТЬБИ

МИР

МИР

МИР

Потім — переривчаста серія синіх спалахів. У них якісь слова. Чи, називаймо речі своїми іменами, думає Ходжес — краплі отрути.

— Вимкни це, Холлі. — Ходжесові не подобається, як вона дивиться на екран — такими самими розширеними очима, як щойно Джером.

⁵¹ «Don't Fear the Reaper» (1976) — пісня рок-гурту «Blue Öyster Cult».

Вона, достоту як Джером, рухається повільно. Він тягнеться через плече і вимикає комп'ютер кнопкою.

— Так не можна! — дорікає Холлі. — Я могла втратити дані.

— Оце саме для цього цей сраний сайт, — каже Джером. — Щоб ви втратили дані. Щоб ви все, на хрін, втратили. Я зміг прочитати останній напис, Білле, — там сказано: «Зроби це зараз!»

Холлі киває.

— А ще було: «Розкажи друзям».

— А «заппіт» спрямовує їх на... на оце? — питає Ходжес.

— Він і не має цього робити, — каже Джером. — Бо ті, хто його знайде, — а їх буде багато, зокрема й ті, що ніякого безкоштовного «заппіту» не отримували, — розкажуть друзям на Фейсбуку тощо.

— Він хотів епідемії самогубств, — каже Холлі. — Він якимось чином запустив процес і вбив себе.

— Мабуть, щоб опинитися там першим, — зауважує Джером, — і коло воріт зустріти...

Ходжес каже:

— Це я що, маю повірити, що оця пісня і картинка з похороном змусять дітей іти на самогубство? «Заппіти» — це я ще розумію. Я бачив, як це працює. А тут?

Холлі і Джером презираються, і в їхніх поглядах Ходжес читає: «Ну як це йому пояснити? Як пояснити, що таке синиця, людині, яка ніколи не бачила птахів?» Уже сам цей погляд його майже переконує.

— Підлітки до такого сприйнятливі, — каже Холлі. — Не геть усі, але багато. Коли мені було сімнадцять, я могла б теж...

— І воно причепливе... — додає Джером. — Коли це починається... якщо починається... — Він знижує плечима.

— Ми маємо знайти й вимкнути репітер, — каже Ходжес. — Обмежити руйнівну силу.

— Може, він у домі Бабіно? — міркує Холлі. — Зателефонуй Пітові. Дізнайся, чи є там якісь комп'ютерні штуки. Якщо є, хай усе з розеток повисмикує.

— Якщо він з Іззі, то він не візьме слухавку, буде «залишить голосове повідомлення...», — каже Ходжес, але телефонує, і Піт бере після першого ж гудка. Він каже Ходжесові, що Іззі пішла назад у відділок з ВКРами чекати на перші звіти судових експертів. Бібліотечного Ела Брукса вже нема: його взяли під варту перші копи, які приїхали, і їм частково було довірено цю справу.

У Піта голос втомлений.

— Ми полаялися. З Іззі. Сильно. Я намагався їй розповісти те, що ти мені казав, коли ми починали працювати разом: справа — це твій шеф, і йти треба туди, куди вона веде. Не ухилятися, не скидати з рук, а просто братися і йти за червоною ниточкою до кінця. Вона стояла, слухала, руки склавши, кивала раз у раз. Потім знаєш, що вона в мене спитала? Чи знаю я, коли у верхніх ешелонах поліції служила жінка! Я сказав, що не знаю, а вона сказала, що відповідь тут: ніколи. Сказала, що буде першою. Слухай, старий, а я ж думав, що її знаю. — Піт сміється: такого безрадісного сміху в нього Ходжес іще ніколи не чув. — А я думав, вона *поліцейська*...

Коли-небудь, коли зможе, Ходжес готовий йому поспівчувати. Але зараз він не має часу. Він питає про електроніку.

— Ми не знайшли нічого, крім розрядженого айпада, — каже Піт. — Іверлі, економка, каже, що в кабінеті ще був ноутбук, майже зовсім новенький, але його нема.

— Як і Бабіно, — зауважує Ходжес. — Мабуть, він прихопив його з собою.

— Може. Пам'ятай, якщо я можу допомогти, Керміте...

— То я зателефоную, не сумнівайся.

Тепер він отримав усю допомогу, яку міг.

21

Результат із Еллен просто обурливий — точно як із цією сучкою Робінсон, — але Брейді нарешті заспокоюється. Треба зосередиться на тому, що все працює. Те, що падати було низько, а кучугура велика — це просто не пощастило. Ще буде таких багато. Перед ним непочатий край праці, ще багато сірників треба запалити, але, коли вогнище розгориться, можна буде просто сісти поруч і спостерігати.

Тоді горітиме, доки все саме не вигорить.

Він заводить машину Z-Боя і виїжджає зі стоянки. Коли він вливається в ріденький потік машин, який рухається на північ трасою I-47, з білого неба, кружляючи, злітають перші сніжинки й сідають на лобове скло. Брейді додає швидкості. Машина Z-Боя не має того обладнання, яке потрібно в заметіль, і, коли він з'їде з шосе, ставатиме дедалі гірше. Треба випередити негоду.

О, я її випереджу, з мене станеться, думає Брейді й посміхається: у нього виникла чудова думка. А може, Еллен тепер паралізована — така голова на паличці, як ота смердюча Стовер! Малоймовірно, але ж може бути, і з такою приємною фантазією можна проїхати багато миль.

Він вмикає радіо, знаходить щось із «Judas Priest» і врубас на всю. Як і Ходжес, він полюбляє важке.

КНЯЗЬ САМОГУБСТВ

Брейді здобув чимало перемог у палаті 217, але був змушений тримати їх при собі. Повернення з коми — живої смерті. Виявлення своїх можливостей рухати предмети силою думки завдяки препарату, який йому давав Бабіно, чи то через якусь докорінну зміну в мозкових хвилях, чи з обох причин. Захоплення мізків Бібліотечного Ела і створення всередині його вторинної особистості — Z-Боя. І не забудьмо помсту жирному копові, який ударив його по яйцях, скориставшись його беззахисністю. Але найкраще, абсолютно найкраще — це схилення Сейді Макдональд до самогубства. То була влада.

Йому хотілося ще.

Ця пристрасть ставила перед ним просте питання: хто наступний? Неважко було б змусити Ела Брукса стрибнути з мосту чи проковтнути засіб для прочищення труб, але Z-Бой зник тоді б разом з ним, а Брейді застряг би в палаті 217, яка по суті була просто в'язницею з краєвидом на парковку. Ні, Брукс був йому потрібен там, де він є. І як є.

Важливіше питання: що робити з тим падлом, яке запроторило його сюди. Урсула Габер, ота фашистка, яка керувала фізіотерапією, казала, що пацієнтам на реабілітації потрібна МЗ — мета зростання. Ну що, він нівроку собі зростає, і помста Ходжесові — то гідна мета, тільки от як її досягти? Схилити Ходжеса до самогубства — це не відповідь, навіть якби був спосіб це зробити. Він уже грався з Ходжесом у ці ігри і програв.

Коли прийшла Фредді Лінклаттер з фотографією його і його мами, Брейді ще півтора року залишалося до розуміння, як порохуватися з Ходжесом, — але зустріч із Фредді стала для нього необхідним стартом. Але йому треба бути обережним. Дуже обережним.

Крок за кроком, казав він собі, лежачи без сну глибокої ночі. По одному. У мене гігантські перешкоди, але й зброя моя надзвичайна.

Першим кроком стало схилити Ела Брукса винести з лікарняної бібліотеки решту «зап'ітів». Він їх заніс у дім брата, де мешкав у квартирі над гаражем. То було легко, бо вони все одно не були нікому потрібні. Брейді мислив їх собі як боеприпаси. Урешті знайшлася і зброя до них.

Брукс узяв «зап'іти», сам, хоч і діяв за вказівками (думками-рибами), які Брейді підпустив у неглибоку, але корисну особистість Z-Боя. Він діяв обережно, намагався не повністю заволодівати Бруксом, бо в старого від того надто швидко вигоряли мізки. Він мав розумно дозувати моменти повного занурення. Це було страшенно прикро, йому дуже подобалося гуляти, відпочиваючи від лікарні, але люди почали помічати, що в Бібліотечного Ела якісь негаразди з дахом. Якщо негараздів буде забагато, його змусять припинити свою волонтерську працю. А ще гірше — це може помітити Ходжес. То буде недобре. Хай цей коп-пенсіонер колекціонує які хоче чутки про телекінез, Брейді це цілком влаштовує — але він зовсім не хоче, щоб Ходжес хоч якось прознав, що відбувається насправді.

Попри ризик розумового руйнування, Брейді повністю заволодів Бруксом навесні 2013 року, бо йому був потрібен комп'ютер у бібліотеці. *Дивитися* на нього можна було без повного занурення, а от *користуватися* — то вже інша річ. І то був короткий візит. Він лише хотів налаштувати сповіщення Google, щоб отримувати повідомлення про появу в мережі інформації зі словами «зап'іт» і «гра “Риболовля”».

Кожні два-три дні він відряджав Z-Боя перевіряти ці сповіщення й повідомляти йому. Давав вказівку переходити на сайт телекомпанії ESPN, коли хтось підходив глянути, що він там дивиться. Але таке бувало нечасто, адже бібліотека була завбільшки десь із шафу, і рідкісні візитери здебільшого зазирали туди у пошуках каплиці, розташованої поряд.

Повідомлення були цікаві й інформативні. Здається, багато людей відчували напівгіпнотичний стан чи мали напади епілепсії, якщо занадто довго дивилися на демо-екран «Риболовлі». Вплив був навіть сильніший, ніж міг би вирішити Брейді. Навіть була стаття в рубриці «Бізнес» «New York Times», і в компанії через це почалися проблеми.

Проблем їм не було потрібно, адже справи в компанії й так були не дуже. Не треба бути генієм (яким вважав себе Брейді), щоб зрозуміти, що скоро або корпорація «Zappit» прогорить, або її поглине якась більша. Брейді ставив на банкрутство. Яка компанія зробить таку дурницю: викупить заклад, який виробляє ігрові пристрої, що безнадійно застаріли, а одна з ігор узагалі має небезпечний дефект?

При тому залишалася проблема, що робити з тими «зап'ітами», які в нього були (вони зберігалися в шафі у квартирі Z-Боя, але Брейді сприймав їх як свою власність), щоб люди на них довше дивилися. Він весь час про це думав після відвідин Фредді. Коли вона виходила, виконавши свій християнський обов'язок (не сказати, правда, що Фредеріка Біммель Лінклаттер хоч колись була християнкою), Брейді надовго й серйозно замислювався.

Потім, наприкінці серпня 2013 року, після особливо прикрого візиту детектива-пенсіонера він відрядив Z-Боя до Фредді додому.

Фредді полічила гроші, потім роздивилася діда в зеленому робочому одязі, який, зстулившись, стояв посеред її, так би мовити, вітальні. Гроші прийшли з рахунку Ела Брукса у Федеральному банку Середнього Заходу. Перші гроші, витягнуті з його скромних заощаджень, але не останні.

— Двісті баксів за кілька запитань? Так, я це можу. Але якщо ви насправді прийшли по мінет, то вам, дядьку, не сюди. Я — лесбо.

— Тільки запитання, — відповів Z-Бой. Він дав Фредді «зап'іт» і показав демо-екран з рибками. — Тільки більше за тридцять секунд не дивіться. Воно... е-е, дивне.

— Дивне, кажете? — Фредді поблажливо всміхається і перемикає увагу на рибок, які плавають.

Тридцять секунд розтягуються на сорок. За вказівками, які Брейді дав Z-Бою, посилаючи його в місію (він усі ці походи називав місіями, помітивши, що це слово в Брукса асоціюється з героїзмом), це припустиме перевищення. Через сорок п'ять секунд Брукс забирає пристрій.

Фредді, моргаючи, підводить погляд.

— Уу. Та воно в голову лізе, чи не так?

— Так. Щось таке.

— Я читала в «Ігровому програмуванні», що в аркади «Star Smash» є подібний ефект, тільки для цього грати треба десь із півгодини. А тут значно швидше. Люди про це знають?

Z-Бой вдає, що не почув.

— Мій шеф хоче знати, що треба зробити, щоб люди дивилися на цей екран довше і не переходили до гри. Яка такого ефекту не має.

Фредді вперше стала вистьобуватися з російським акцентом:

— Хто ваш безстрашний лідер, Z-Бой? Ви будь маладец і скажи таваришу Ікс, да?

Z-Бой наморщив лоба:

— Що?

Фредді зітхнула:

— Хто бос, красунчику?

— Доктор Z. — Брейді передчував це запитання, він давно знайомий з Фредді, і на це також була вказівка. У Брейді були плани на Фелікса Бабіно, хоча й доволі нечіткі на той момент. Він поки що промацував шлях. Летів за приладами.

— Доктор Z і його вірний помічник Z-Бой... — промовила вона й закурила. — На шляху до всесвітнього панування. Оце так. Я від того не стану Z-Гьорл?

Вказівок щодо цього Брукс не отримував, то промовчав.

— Та нехай, розумію, — сказала Фредді, випускаючи дим. — Вашому шефу потрібна пастка для очей. Спосіб для цього — перетворити саме демо в гру. Це має бути нескладно. У хитрому програмуванні тут не зав'язнеш. — Вона підняла «запіт», уже вимкнений. — Воно доволі безмозке.

— А яка гра?

— Та не питаєте, дядьку. Це вже креатив. Не моя сильна сторона. Питаєте в свого шефа, хай думає. У кожному разі, якщо ця штука заряджена і є хороший вай-фай, то треба поставити на неї руткіт⁵². Хочете, щоб я вам це записала?

— Ні. — Брейді виділив частину пам'яті Ела Брукса, обсяг якої стрімко зменшувався, під саме це завдання. Коли треба щось робити, хай це робить Фредді.

— Коли буде руткіт, можна завантажити початковий код з іншого комп'ютера. — Вона знову перейшла на гру в шпигунів: — Із секретної бази Зеро під полярною шапкою!

— Це йому теж розповідати?

— Ні, скажіть тільки, що треба руткіт і початковий код. Зрозуміло?

— Так.

— Іще щось?

— Брейді Хартсфілд хоче, щоб ви до нього знову прийшли.

Брови Фредді підскочили майже до самого «їжачка».

— Він з вами *розмовляє*?

— Так. Спочатку його важко зрозуміти, а потім звикаєш.

Фредді окинула оком свою вітальню — темну, захаращену, із запахом принесеної вчора ввечері китайської їжі в коробочці, — наче їй це видовище було цікаве. Розмова дедалі більше лякала її.

⁵² Набір програм, потрібних для маскуванню об'єктів, керування і збирання даних.

- Не знаю, дядьку. Я зробила добре діло, але в скаутах ніколи не була.
- Він заплатить, — сказав Z-Бой. — не дуже багато, та все ж...
- Скільки?
- П'ятдесят за візит?
- Чому?

Z-Бой того не знав, але у 2013 році у нього в голові ще лишалося чимало Ела Брукса, і той зрозумів.

— Я думаю... тому, що ви були частиною його життя. Отоді, коли ви з ним лагодили разом комп'ютери. За старих часів.

Брейді не мав до лікаря Бабіно такої лютої ненависті, як до К. Вільяма Ходжеса, але це не означало, що док. Б. не був у його чорному списку. Бабіно використовував його як лабораторного кролика, а це погано. Він втратив до Брейді інтерес, коли йому здалося, що експериментальний препарат не працює, а це ще гірше. А найгірше — уколи поновилися, коли до Брейді повернулася свідомість, а хтозна, що вони робили? Вони могли б його вбити, але такому гравцю зі смертю, як Брейді, це не спричиняло безсонних ночей. Його турбувало, що уколи можуть щось зробити з його новими можливостями. Бабіно на людях відмахувався від слів про парапсихологічні штучки Брейді, а насправді вірив, що вони можливі, хоча той мав обережність не демонструвати перед лікарем своїх здібностей, попри постійні умовляння Бабіно. Він вважав, що психокінетичні здатності — теж результат дії його церебеліну.

Повновилися і томографії й магнітно-резонансні дослідження.

— Ти — восьме диво світу, — колись після такого обстеження сказав Бабіно. Було це восени 2013 року. Він ішов поруч із Брейді, якого санітар віз у палату 217. У Бабіно був вираз обличчя, який Брейді сприймав як переможний. — Сьогоднішній курс лікування не просто припинив руйнування твоїх нервових клітин — він простимулював ріст нових. Більш життєздатних. Чи розумієш ти, наскільки це чудово?!

Ще б пак, мудаче, подумав Брейді. То тримай свої знімки при собі. Якщо в окружній прокуратурі дізнаються, в мене будуть неприємності.

Бабіно по-власницькому поплескував пацієнта по плечу — Брейді терпіти цього не міг. Як собаку гладить.

— Людський мозок складається приблизно зі ста мільярдів нервових клітин. Ті, що в тебе в зоні Брока, були серйозно пошкоджені, але відновилися. Власне, вони наростили такі нейрони, яких я ніколи й не бачив. Скоро ти станеш відомим не лише як той, хто відбирав у людей життя, а як і той, хто допоміг життю рятувати.

Якщо такий день настане, подумав Брейді, ти його вже не побачиш.

Сподівайся, довбодятле.

«Креатив — не моя сильна сторона», — сказала Фредді Z-Бою. Воно й правда, а от у Брейді це було навпаки, і, поки 2013 рік переходив у 2014, він мав досить часу поміркувати, як пожвавити демо «Риболовлі» і зробити з нього те, що Фредді назвала пасткою для очей. Але ніщо особливо не годилося.

Під час її візитів вони не розмовляли про «заппіт», а в основному згадували (говорила, звичайно, здебільшого Фредді) про старі деньки в «Кібепатрулі». Про всіх тих ненормальних, яких їм доводилося бачити на виїздах. Про Ентоні (Тоунса) Фробішера, їхнього тумака-шефа. Фредді постійно розповідала про нього, видаючи те, що вона хотіла йому сказати, за дійсно сказане «просто йому в лице!». Візити Фредді були одноманітні, але заспокоювали. Вони

врівноважували відчай його ночей, коли він відчував, що проведе решту життя в палаті 217 у руках доктора Бабіно і під дією його «вітамінів».

Я маю його зупинити, думав Брейді. *Контролювати* його.

Щоб це зробити, якраз у пригоді стане покращений демо-екран «Риболовлі». Якщо він прогавить першу можливість залізти в голову Бабіно, другої не буде.

Тепер телевизор у палаті 217 працював щонайменше чотири години на день. Це було зроблено за вказівкою доктора Бабіно, який сказав новій старшій медсестрі Хелмінгтон «давати містеру Хартсфілду доступ до зовнішніх подразників».

Містер Хартсфілд нічого не мав проти новин о дванадцятій (де-небудь у світі завжди ставався цікавий вибух чи масова трагедія), а все решта — кулінарні шоу, ток-шоу, серіали, буцімто медики — то була повна хрінь. Але одного дня, коли він дивився шоу «Приз-сюрприз» (чи пак дивився тоді в бік телевизора), у нього сталося осяяння. Конкурсантка, яка дійшла до бонусного туру, отримала шанс виграти подорож на Арубю приватним літаком. Їй показали величезний комп'ютерний екран, по якому ходили великі кольорові цятки. Вона мала торкнутися п'ятьох червоних, які повинні були перетворитися на цифри. Якщо їхня сума дорівнюватиме 100 ± 5 , то вона виграє.

Брейді широко розплющеними очима дивився на екран, стежив за цятками — і зрозумів, що знайшов те, чого шукав. Рожеві рибки, подумав він. Вони рухаються найшвидше, та й червоний колір агресивний. Рожевий — він... Як це називається? Він згадав і посміхнувся. Від такої променистої посмішки на вигляд йому стало немов знову дев'ятнадцять років.

Рожевий — *заспокійливий*.

Іноді, коли приходила Фредді, Z-Бой залишав свій бібліотечний візок у коридорі й сидів з ними. Якось улітку 2014 року він теж так прийшов і дав Фредді роздрук. Зроблений він був на бібліотечному комп'ютері під час одного з дедалі рідкісніших випадків, коли Брейді перебував у Бруксі на на пасажирському сидінні, а за кермом і повністю ним володів. Мусив, бо треба було діяти точно. Шансу на помилку не було.

Фредді продивилася роздрук, потім із цікавістю прочитала уважніше.

— Ну, — сказала вона, — це доволі розумно. І передпорогове повідомлення додати — це крутий хід. Нехороший, але крутий. Чи це все — справа рук таємничого Доктора Z?

— Так, — сказав Z-Бой.

Фредді звернулася до Брейді:

— А ти знаєш, хто такий Доктор Z?

Брейді повільно похитав головою.

— А це точно не ти? Бо дуже на твою роботу схоже.

Брейді лише дивився на неї порожнім поглядом, доки вона не відвела очей. Він дав їй побачити більше, ніж Ходжесові чи будь-кому з медсестер і фізіотерапевтів, але він не мав жодного бажання дати їй зазирнути в себе. Ну, принаймні не зараз. Завеликі шанси, що вона комусь розкаже. Та й він іще точно не знав, що робитиме. Кажуть, що світ протопче стежку до ваших дверей, якщо ви придумаете кращу мишоловку, але, оскільки він іще не був певен, чи добре ловитимуться миші, найкраще мовчати. Та й немає поки що Доктора Z.

Але буде.

Якось надвечір невдовзі після того, як Фредді отримала програму, яка мала змінити демо-екран «Риболовлі», Z-Бой зайшов у кабінет до доктора Бабіно. Голова відділення там перебував здебільшого годину на день, коли був у лікарні, — пив каву й читав газету. За його

вікном був критий майданчик для гольфу (навіщо Бабіно красвид на парковку?), де він інколи тренувався. Там він і був, коли Z-Бой зайшов, не постукавши.

Бабіно холодно поглянув на нього:

— Чи можу вам допомогти? Ви загубилися?

Z-Бой простягнув «заппіт-нуль», посилений руками Фредді (після того як докупив кілька нових комп'ютерних компонентів на гроші Ела Брукса, яких дедалі меншало).

— Погляньте, — сказав він. — Я скажу вам, що робити.

— Ви маєте вийти, — сказав Бабіно. — Я про ваших жуків у голові знаю, але це — мій особистий простір і мій особистий час. Чи ви б хотіли, щоб я викликав охорону?

— Погляньте, або побачите себе у вечірніх новинах: «Лікар випробовує неперевірений південноамериканський препарат на звинуваченому в масових убивствах Брейді Хартсфілді».

Бабіно з відкритим ротом подивився на чоловіка у дверях; у цей момент він був дуже схожий на того, яким він стане, коли Брейді знищить його ядро свідомості:

— Я уявлення не маю, про що ви.

— Про церебелін. Якому до затвердження Асоціацією з контролю продуктів і ліків іще роки й роки — якщо його взагалі затвердять. Я отримав доступ до ваших документів і зробив знімки на телефон. Сфотографував і ті томографії мозку, які ви нікому не показуєте. Ви порушили чимало законів, док. Погляньте на цю гру — і це залишиться між нами. Відмовтеся — і вашій кар'єрі кінець. Даю вам п'ять секунд на роздуми.

Бабіно взяв гру і подивився на рибок, які плавали там. Бриніла мелодія. Час від часу екран спалахував синім.

— Натискайте на рожевих, докторе. Вони перетворюються на цифри. Додавайте їх подумки.

— Як довго я маю це робити?

— Дізнаєтеся.

— Ви що, збожеволіли?

— Ви замикаєте кабінет, коли вас тут нема, і це розумно, але по цій лікарні ходить чимало карток, які відмикають усе. І ви не вимкнули комп'ютер — для мене це просто якесь божевілля. Дивіться на рибок. Натискайте на рожевих. Додавайте числа. Ото і все, і я дам вам спокій.

— Це шантаж.

— Ні, шантаж — це за гроші. А тут просто домовленість. Дивіться на рибок. Нагадувати знову не стану.

Бабіно дивився на рибок. Спробував натиснути на рожеву й промахнувся. Знову ткнув пальцем — і знову промахнувся. Пошепки лайнувся. Це виявилось важче, ніж на перший погляд, і йому стало цікаво. Сині спалахи мали б його дратувати, але не дратували. Вони якимось чином допомагали йому зосередитися. Тривога, що про його справи дізнався цей старий хрін, миналася на тлі інших думок.

Йому вдалося торкнутися однієї з рожевих рибок до того, як вона кинулася геть з екрана. Отримав дев'ять. Добре. Хороший початок. Він забув, для чого це робить. Ловити рожевих рибок — це важливо.

Грала мелодія.

Поверхом вище, у палаті 217, Брейді дивився у свій власний «заппіт» і відчував, як його дихання сповільнюється. Заплющив очі й подивився на єдину червону цятку. То був Z-Бой. Він чекав... чекав... і от, щойно в нього виникла думка, що друга ціль може виявитися невразливою, перед ним виникла друга червона цятка. Спочатку нечітка, потім пояснішала, стала виразнішою.

Наче дивишся, як розквітає троянда, подумав Брейді.

Дві цятки почали грайливо рухатися туди-сюди. Він зосередився на тій, яка була Бабіно. Цятка сповільнилася й зупинилася.

Спіймався, подумав Брейді.

Але треба бути обережним. Місія таємна.

Очі, які він розплющив, належали Бабіно. Лікар і далі дивився на рибок, але припинив їх ловити. Він став... як це називається? Овочем. Він став овочем.

Брейді на перший раз довго не засиджувався, але йому й не потрібно було багато часу, щоб усвідомити, до яких див отримав доступ. Ел Брукс був свинкою-скабничкою. Доктор Бабіно — величезним сховищем. Брейді отримав доступ до його пам'яті, його знань і вмінь. Перебуваючи в Елі, він міг паяти електричні схеми. У Бабіно він міг виконувати краніотомію і перемикає дрони в людському мозку. До того ж, він отримав доказ того, про що тільки міркував і на що сподівався: він міг заволодівати іншими з відстані. Потрібен був тільки нав'язаний «запітом» гіпноз, щоб людина відкрилася. Той «запіт», який модифікувала Фредді, справді зробився ефективною пасткою для очей і, Боже милий, як же *швидко* він працює!

Брейді не міг дочекатися випробувати його на Ходжесі.

Перш ніж вийти, Брейді підпустив кілька риб-думок у мозок Бабіно — але зовсім трохи. Із лікарем діяти він збирався дуже обережно. Бабіно треба міцно підсадити на екран — який тепер став знаряддям гіпнозу й нав'язання, — перш ніж Брейді заявить про себе. Того дня одна з нав'язаних Брейді думок полягала в тому, що томографія мозку Брейді нічого особливо цікавого не показує і її треба припинити. Також треба закінчувати з ін'єкціями церебеліну.

Адже стан Брейді ніяк особливо не покращується. Я в глухому куті. Та й, до того ж, мене можуть зловити.

— Якщо зловлять — буде погано, — пробурмотів Бабіно.

— Так, — сказав Z-Бой. — Якщо вас зловлять, нам обом буде погано.

Бабіно впустив свою цяцьку. Z-Бой підняв її і вклав йому до рук.

У міру того, як спекотне літо переходило в холодну і сльотаву осінь, Брейді тримав Бабіно дедалі міцніше. Рибок він підпускав обережно: так акуратно зариблюють ставок фореллю. У Бабіно з'явилося бажання мацати деяких молоденьких медсестер із ризиком бути звинуваченим у сексуальних домаганнях. Іноді Бабіно тихцем брав знеболювальне з аптечки у «Відрі», користуючись карткою фіктивного лікаря — цю підробку Брейді влаштував за допомогою Фредді Лінклаттер. Бабіно робив це все навіть попри страх бути спійманим — та й попри те, що мав інший, неризикований шлях дістати таблетки. Одного разу він украв «ролекс» із кімнати відпочинку неврологів (при тому, що теж мав такий годинник) і поклав у нижню шухляду свого столу, де про нього швидко забув. Помалу-малу Брейді Хартсфілд — який ледве міг ходити — заволодів лікарем, який, з ідеї, навпаки, повинен мати владу над пацієнтом, і загнав його в багатозубий капкан вини. Якщо лікар зробить якусь дурницю, спробує розповісти комусь, що відбувається, — пастка зімкнеться на ньому.

Водночас Брейді взявся формувати особистість Доктора Z, значно обережніше, ніж робив це з Бібліотечним Елом. По-перше, тепер він краще це вмів. По-друге, перед ним був якісніший матеріал. У жовтні того року, коли в мозку Бабіно вже плавали сотні добірних рибок-думок, Брейді почав захоплювати контроль і над тілом лікаря, і над його душею, залишаючись у ньому дедалі довше. Одного разу він доїхав до самого штату Огайо на «БМВ» Бабіно, щоб перевірити, чи зв'язок не ослабне на відстані. Не ослаб. Видавалося, що коли вже залізи — то так просто не випадеш. І гарно ж покатався. Він зайшов до придорожного ресторанчика і від пуза наївся смаженої цибулі в тісті.

Смакота!

Ще до святку 2014 року Брейді почувався так, як, мабуть, хіба що в ранньому дитинстві. Для нього це було такою дивиною, що коли він зрозумів, *що* відчуває, всюди вже познімали різдвяні прикраси й почали вішати сердечка до Валентинового дня.

Він був задоволений.

Частина його ества опиралася цьому відчуттю, обзивала його маленькою смертю, а частина бажала прийняти його. Навіть поринути в нього. А чом би й ні? Таке враження, що він не лежить, як приклеєний, у палаті 217, та й навіть у власному тілі він не в'язень. Він може виходити, коли забажає: хочеться — пасажиром, хочеться — водієм. Тільки треба виявляти обережність і не кермувати занадто довго, та й усе. Адже ядро свідомості — це, схоже, ресурс обмежений. Якщо його не стане, так не стане зовсім.

Тоді погано буде.

Коли б Ходжес продовжив свої відвідини, Брейді отримав би ще одну мету для зростання — змусити його подивитися на екран «запїта» в шухляді, потім залізти детективові в голову й напустити туди самогубчих думок. Наче знову користуватися «Блакитною парасолькою Деббі» — тільки навіювання тепер буде значно потужніше. Уже не навіювання, а команди!

Єдина проблема — Ходжес більше не приходив. Прийшов аж після першого травня і знову завів свою довбучу пісню: *«Я знаю, що ти тут, Брейді, я сподіваюся, що ти страждаєш, Брейді, чи ти справді вмієш пересувати речі, не торкаючись їх, Брейді, чи покажеш, як це...»*, — а потім не з'являвся. Те, що Ходжес зник з його життя, стало для Брейді справжнім джерелом негаданого й не зовсім бажаного задоволення. Ходжес був як болячка під сідлом, він його лютив і розганяв учвал. А зараз болячки не було, і хочеш, коню, — спокійно пасись.

І щось таке Брейді й робив.

Отримавши доступ до банківського рахунку доктора Бабіно, його інвесторського портфелю і його розуму, Брейді сповна віддався купівельній гарячці через Інтернет. Бабстер знімав з рахунку гроші й купував, Z-Бой носив обладнання до зачуханої хатинки Фредді Лінклаттер.

Вона справді заслуговує на краще помешкання, подумав Брейді. Треба щось із цим зробити.

Z-Бой також приніс до неї решту «запїтів», поцуплених з бібліотеки, і Фредді видозмінила в них усі відео «Риболовлі»... не безкоштовно, звісно. І хоча коштувала ця праця дорого, Брейді платив, не торгуючись. Це ж усе-таки гроші лікаря, це Бабіно башляє. Що ж робити з «покращеними» пристроями, Бреді ще навіть гадки не мав. Урешті, йому може ще знадобитися парочка дронів, але поки що в нього не виникало бажання пускати їх у хід. Він почав розуміти, що таке насправді задоволення: емоційна версія того, що моряки прозивають кінськими широтами, де затихають усі вітри і просто залягаєш у дрейф.

Це настає, коли немає мети для зростання.

Такий стан речей протривав до 13 лютого 2015 року, коли увагу Брейді привернув денний випуск новин. Ведучі, які щойно сміялися з витівок двох маленьких панд, раптом зробили вираз облич «Блін, як же все погано!», коли на моніторі за їхніми спинами з'явилося зображення розбитого серця.

— У передмісті С'ююклі Валентинів день буде сумний, — сказала ведуча.

— Дійсно, Бетті, — погодився ведучий. — Двоє молодих людей, які вижили після бійні в центрі, — двадцятишестирічна Кріста Кантрімен і двадцятичотирирічний Кейт Фраяс вчинили самогубство в домі Кантрімен.

Продовжила Бетті:

— Кене, убиті горем батьки розповіли, що молоді люди сподівалися одружитися в травні цього року, але обоє дістали тяжкі травми внаслідок нападу Брейді Хартсфілда і, напевне, не витримали довгих фізичних і моральних страждань. Френк Дентон зараз розповість докладніше.

Тепер Брейді наслухав і дивився уважно, майже прямо сівши в кріслі — наскільки це йому вдавалося, очі його горіли. Чи дійсно він убив оцих двох? Якщо він має право так вважати, то щойно кількість жертв бійні в центрі стала вже не вісім, а десять. Усього-на-всього десяток, але ж! Непогано все-таки.

Кореспондент Френк Дентон, зробивши на обличчі найкращий вираз «ой блін...», якийсь час плескав язиком, а потім у кадрі з'явився бідний татусь Кантрімен, який прочитав передсмертну записку, залишену парою. Бурмотів він щось нерозбірливе, але головний сенс до Брейді дійшов. Вони уявляли собі загробне життя прекрасним, де загояться всі рани, де їх не мучитиме біль, де вони можуть обвінчатися здоровими перед лицем Спаса і Бога Нашого, Ісуса Христа.

— Як же й сумно... — зітхнув ведучий, дослухавши історію до кінця. — Як сумно.

— Точно, Кене, — сказала Бетті. І тут на екрані за їхніми спинами виникла картинка з групою ідіотів у весільному вбранні, які стоять у басейні, — і її обличчя блискавично перемкнулося на радісний вираз. — Але оце тебе розвеселить: двадцять пар молодят вирішили одружитися у басейні в Клівленді, де температура лише двадцять градусів⁵³!

— Маю надію, що їх любов грітиме, — каже Кен, і вишкірює чудово зроблені зуби в усмішці. — Бррр! А ось і Патті Ньюфілд — вона розповість нам докладніше.

Скількох же ще я дістану? — думав тим часом Брейді. Він аж горів. У мене дев'ять налаштованих «заппітів» плюс ті два, що в моїх дронів, і один у моїй шухляді. Хто сказав, що між мною і цими придурастими шукачами роботи все скінчено?

Хто сказав, що я не можу збільшити рахунок?

Брейді й далі стежив за корпорацією «Zappit» під час цього відпочинкового періоду, раз чи двічі на тиждень відряджаючи Z-Боя перевіряти сповіщення в Інтернеті. Розмови про гіпнотичну дію відео «Риболовлі» (і дещо менший — «Співочих пташок») затихли, а натомість почалися інші: про те, що компанія іде на дно — уже без варіантів. Коли «Sunrise Solutions» викупили «Zappit», блогер, який назвався Електровихор, написав: «Вау! Це десь так, якби двоє закоханих із раком на останній стадії, що їм залишилося по шість тижнів, надумали втекти й таємно одружитися!»

Тіньова особистість Бабіно вже непогано сформувалася, і саме Доктор Z почав вишукувати тих, хто пережив бійню в центрі, складаючи список найдужче постраждалих — а отже, найбільш схильних думати про самогубство. Двоє з них — такі собі Деніел Старр і Джудіт Лома, досі залишалися в інвалідних візках. Лома, можливо, зі свого встане, а Старр уже ні. Ще була Мартіна Стовер, паралізована від ший, вона жила з матір'ю на Рідждейлі.

Я зроблю їм послугу, думав Брейді. Справді ж зроблю.

Він вирішив, що мама Стовер стане непоганим початком. Першою думкою було сказати Z-Боеві, щоб надіслав їй «заппіт» поштою: «Безкоштовний подарунок для вас!», але де

⁵³ За Фаренгейтом. За Цельсієм приблизно — 6,7.

певність, що вона його не викине? У нього лише дев'ять штук, їх не можна марнувати. Посилувати всі буде коштувати йому (ну, тобто Бабіно) чималих грошей. Краще відрядити Бабіно з особистою місією. У гарно пошитому костюмі, із серйозною темною краваткою, цей чоловік мав, безумовно, більш респектабельний вигляд, аніж Z-Бой у робочому дранті, — і взагалі такі літні чоловіки, напевне, до вподоби жінкам на зразок мами Стовер. Тепер Брейді залишалося скласти правдоподібну історію. Може, щось із маркетинговими випробуваннями? Книжковий клуб? Приз?

Він іще перебирав сценарії — немає куди поспішати, — коли через сповіщення Google прийшла очікувана звістка про смерть: «Sunrise Solutions» наказала довго жити. Починався квітень. Для розпродажу активів було найнято довірену особу, список так званого «дійсного майна» мав незабаром з'явитися на сайтах розпродажів. Для тих, хто не може дочекатися, перелік усього непроданого мотлоху «Sunrise Solutions» можна було знайти в паперах із банкрутства. Брейді подумав, що це цікаво, але не аж настільки, щоб спеціально відряджати Доктора Z подивитися. Напевне, є там і ящики «зап'ітів», але він мав дев'ять штук власних, то для забави вистачить.

За місяць Брейді передумав.

У випуску «Новин опівдні» була популярна рубрика «Два слова від Джека». Джек О'Меллі — то був старий товстий динозавр, який, напевне, почав кар'єру ще за чорно-білого телебачення, і після кожного випуску він п'ять хвилин щось бубонів про те, що в новинах справило на нього найбільше враження. На носі в нього були здоровенні окуляри в чорній оправі, і обвислі щоки трусилися, як желе, коли він говорив. Зазвичай цей Джек видавався Брейді доволі кумедним і розважав його, але того дня «Два слова від Джека» були зовсім не смішні. Вони відкривали нові перспективи.

«Родини Крісти Кантрімен і Кейта Фраяса засипали співчутливими листами внаслідок події, про яку в цих новинах зовсім нещодавно повідомляли, — бурчав Джек; голос у нього був десь як в Енді Руні⁵⁴. — Рішення молодої пари покінчити з життям, коли забракло сил терпіти нескінченний і неослабний біль, розпалило нову дискусію щодо етичності самогубства. Також воно нагадало нам — на жаль — про ницого боягуза, який спричинив цей нескінченний і неослабний біль, — монстра на ім'я Брейді Вілсон Хартсфілд».

Та це ж я, втішився Брейді. Якщо називають усі імена і прізвище — то ти вже справжній бабай!

«Якщо існує життя після життя земного, — промовив Джек (неслухняні брови, теж такі, як в Енді Руні, зійшлися на переніссі, щоки тремтять), — то Брейді Вілсон Хартсфілд сповна заплатить за свої злочини, коли там опиниться. А нині погляньмо на срібну підкладку чорної хмари горя, адже вона теж є.

За рік після підлої бійні в центрі Брейді Вілсон Хартсфілд здійснив замах на злочин іще жахливіший. Він проніс велику кількість пластикової вибухівки на концерт у зал «Мінго» з наміром знищити тисячі підлітків, які прийшли туди розважитися. Тут його зупинили детектив-пенсіонер Вільям Ходжес і хоробра жінка Холлі Джібні, яка проломила череп цьому вбивці-дегенерату, перш ніж він встиг активувати...»

Отут Брейді заплутався. То це якась Холлі Джібні розбила йому голову й майже вбила його? Хто це, блядь, така? І чому ніхто за всі ці п'ять років, відколи вона погасила для нього світло й запроторила в цю палату, не сказав йому цього? Як так могло статися?

⁵⁴ Відомий американський журналіст і телеведучий, «батько аналітичного коментарю».

А дуже просто, розсудив він. Коли новина була свіжа, я лежав у комі. А потім, подумав він, я просто вирішив, що то був Ходжес чи його нігер.

Він при нагоді знайде цю Джібні в Мережі, але вона — це не так важливо. Вона просто частина його минулого. А майбутнє — це блискуча ідея, що з'явилася в нього, як завжди виникали найкращі винаходи: вона постала в уяві цілісним образом, який можна хіба трохи вдосконалити й доповнити.

Він увімкнув свій «заппіт», знайшов Z-Боя (який саме видавав журнали пацієнткам в акушерсько-гінекологічному відділенні) і послав його на комп'ютер у бібліотеку. Коли той сидів біля екрану, Брейді випхав його з-за керма і взявся до справи сам, зігнувшись і мружачись до монітора короткозорими очима Ела Брукса. На сайті під назвою «Майно банкрутів — 2015» він знайшов список того, що залишилося після «Sunrise Solutions». Там був усякий мотлох від дюжини різних компаній, наведених в алфавітному порядку. «Заппіт» був останнім за алфавітом, але, відзначив Хартсфілд, не за значущістю. Першим пунктом у списку його майна стояли 45 872 «заппіт командерів» за пропонованою роздрібною ціною \$ 189,99. Також їх продавали партіями по чотиреста, вісімсот і тисячі. Унизу червоним стояло попередження, що частина партії бракована, але «більшість — у чудовому робочому стані».

Від хвилювання Брейді старе серце Ела закалатало. Його руки знялися з клавіатури й стислися в кулаки. Можливість порішити більше людей, які не загинули в центрі, блякла на тлі іншої грандіозної ідеї, що заволоділа ним: закінчити те, що тоді не вдалося в «Мінго». Він навіть уявляв, як пише до Ходжеса: «Ти думав, що зупинив мене? Подумай ще раз!»

Як же й гарно це буде!

Він був цілком певен, що Бабіно стане грошей, щоб купити «заппіт» кожному, хто був там того вечора, але оскільки Брейді матиме справу з кожною жертвою окремо, то гарячкувати не слід.

Він послав Z-Боя по Бабіно. Бабіно приходити в палату не хотів. Тепер він боявся Брейді, і Брейді це неабияк тішило.

— Ви будете дещо закуповувати, — сказав Брейді.

— Закуповувати... — Слухняний, уже не боїться. У палату 217 зайшов Бабіно, але нині біля крісла Брейді сутулився Доктор Z.

— Так. Ви кладете гроші на новий рахунок. Назвімо його «Gamez Unlimited» — як «ігри», тільки в кінці слова «z».

— Z. Як я. — Голова неврологічного відділення вичавив із себе вузьку порожню посмішку.

— Дуже добре. Скажімо, сто п'ятдесят тисяч доларів. Також ви надасте Фредді Лінклаттер нову, більшу квартиру. Тоді вона зможе отримувати товари, які ви закуповуєте, і працювати з ними. Дівчинка буде багато працювати.

— Я надаю їй нову, більшу квартиру, щоб...

— Слухайте мовчки. Їй також буде потрібне деяке нове обладнання.

Брейді нахилився вперед. Перед ним уже сяяло майбутнє, де Брейді Вілсон Хартсфілд здобуде перемогу після того, як старий коп-пенсіонер вирішив, що його гру скінчено.

— Найважливіший пристрій називається репітер...

ГОЛОВИ І ШКУРИ

Фредді прокидається не від болю, а від того, що хоче в туалет. Здається, міхур ось-ось лусне. Вилізти з ліжка — це серйозна операція. Голова гуде, а грудна клітка неначе в гіпсі. Не сказати, що дуже болить, але все просто якесь важке і тверде. Дихаєш — як штангу штовхаєш.

Ванна кімната виглядає наче в якомусь фільмі про кривавих маніяків — і Фредді сидить на унітазі з заплещеними очима, щоб не бачити крові навколо. Йй дико пощастило вижити, і з неї виливається мало не десять галонів сечі. Чорт, ух ти ж і пощастило. А чому я потрапила в цей хриновиверт? Бо фоточку йому принесла. Правду мама казала: доброта карається.

Але якщо вже є час тверезо поглянути на речі, то він саме настав, і Фредді змушена визнати, що сюди її привела не принесена Брейді фотографія — не через неї вона сидить тут у закривавленій ванній з гулею на голові й діркою в грудях. Вона тут — бо повернулася, а повернулася, бо заплатили: п'ятдесят за сеанс. Просто дівчинка за викликом, подумала Фредді.

Ти розумієш, що це означає. Можна собі казати, що все стало зрозуміло лише тоді, коли Доктор Z приніс флешку, яка активувала той стрьомний сайт, — але ж ти знала й тоді, коли почала ставити оті оновлення на всі їхні «зап'іти», правда ж? Просто конвеєр: сорок-п'ятдесят штук на день, доки всі, що працювали, перетворилися на бомби сповільненої дії. Понад п'ятсот. І знала ж ти весь час — то був Брейді, а Брейді Хартсфілд — ненормальний!

Вона натягує штани, спускає воду й виходить з ванної. У кімнату пробивається приглушене світло, але все одно воно ріже очі. Вона мружиться, бачить, що починається снігопад, і човгає на кухню, тяжко дихаючи. Холодильник набитий коробочками з залишками китайської хавки, але у дверцятах є і парочка банок «ред була». Фредді хапає бляшанку, одним духом випиває половину — і їй трохи кращає. Може, це просто психологічний ефект, але нехай.

Що ж тепер робити? Боже, що ж робити? Чи є якийсь вихід із цього всього?

Вона шкутильгає до комп'ютерної, тепер уже дещо бадьоріше, і будить монітор. Шукає сайт zeetheend.com, сподіваючись побачити мультяшного чоловічка з кайлом, — і в неї просто серце йде у п'яти: весь екран заповнює зала з труною і свічками — власне, оце вона й бачила, коли завантажувалася з тієї флешки і подивилася на стартовий екран (замість того щоб усе вантажити не дивлячись, як було сказано). І ця дурна після «Blue Oyster» грає...

Прогортає написи, які пульсують під труною (КІНЕЦЬ СТРАЖДАНЬ, КІНЕЦЬ СТРАХУ...) і натискає «Коментувати». Фредді не знає, як довго діяла ця електронна отрута, але вона вже викликала сотні коментарів.

Сутінковий77: Яка смілива правда!

ЗавждиЕліс401: Коли б мені сили на це, вдома все так погано!

МавпаВербана: Люди, тримайтеся, терпіль! Самогубство — це боягузтво!!!!

ЗеленоокаКиця: Ні, самогубство БЕЗБОЛІСНЕ і стільки всього змінює.

Виходить, тільки оця «МавпаВербана» проти? Але Фредді не має часу гортати коментарі й дивитися, чи справді вона (чи то він?) у меншості. Та воно поширюється, як грип, думає Фредді.

Ні, скоріше як ебола.

Вона дивиться на репітер: саме в цей момент «ЗНАЙДЕНО 171» змінюється на «ЗНАЙДЕНО 172». Новина про рибки-цифри поширюється швидко, і до вечора повмикаються майже всі «зап'іти». Демо-екран гіпнотизує, робить людей сприйнятливими. До чого? Ну, наприклад, навідатися на сайт zeetheend.com. Чи, може, тим, у кого «зап'іт»,

туди й ходити не треба. Може, вони його ігноруватимуть. Чи люди справді вчинять за гіпнотичною командою і вб'ють себе? Ні, правда ж, ні?

Правда?

Фредді не може зважитися на ризик вимкнути репітер, боячись, що знову прийде Брейді, але ж сайт?

— Тобі пиздець, падлюко! — каже вона й береться до клавіатури.

Не минає й тридцяти секунд, коли вона здивовано бачить на моніторі повідомлення: «Ця функція не дозволена». Фредді пробує знову, потім зупиняється. Наскільки вона розуміє, коли вона ще раз спробує щось зробити із цим сайтом — у неї накриється все: не тільки оця електроніка, а й банківські картки, рахунок, мобіла, навіть, блін, права водійські накрийються. Якщо хтось уміє програмувати таку погань, то це тільки Брейді.

Йопть. Треба тікати звідси.

Вона вкине якісь шмотки у валізу, викличе таксі, поїде в банк і зніме всі гроші, які має. Вийде щось із чотири тисячі доларів (у глибині душі вона розуміє, що сума ближча до трьох тисяч). З банку — на автовокзал. За вікном кружляють сніжинки: схоже, буде велика заметіль — і, може, по сніжку вона швидко втече. Але якщо треба буде на вокзалі кілька годин кантуватися, вона перекантується. Чорт, та навіть *спатиме* там, нехай. Це все Брейді. Він розробив складний план, якийсь новий Джонстаун⁵⁵, і ті перероблені «зап'іти» — лише частина задуму, і вона йому в цьому допомогла. Фредді не уявляє, як це все діятиме, але дізнаватися не хоче. Їй шкода тих, кого може затягти в «зап'іт», кого штовхне на самогубство той дурний веб-сайт, хто не буде здатний замислитися, що ним хтось маніпулює, — але наразі вона має подбати про себе. Вона в себе одна.

Фредді якнайшвидше повертається до спальні. Витягає з шафи стару валізу — але тут їй бракує кисню, і від хвилювання й неглибокого дихання ноги стають немов гумові. Фредді вертається до ліжка, сідає на нього, опустивши голову.

Помалу, полегеньку, думає вона. Віддихайся. Не все одразу.

Тільки от через дурну спробу зламати той сайт вона не знає, скільки часу в неї лишилося. І тут з комода лунає пісенька «Boogie Woogie Bugle Boy» — і вона тихо зойкає. Фредді не хоче відповідати на дзвінок, але встає. Інколи краще знати.

2

Сніг лишається ще не надто густим, доки Брейді з'їжджає з федеральної автостради на виїзді номер 7, але на внутрішньоштатному шосе 79 — тепер він в отакій глушині — сипле вже сильніше. Покриття поки що мокре й чорне, але доволі скоро сніг нападає, а до того місця, де він надумав залягти й узятися до справи, й досі всі сорок миль.

Озеро Чарльз, думає він. Ось де почнеться веселуха.

І тут ноутбук Бабіно прокидається і подає триразовий сигнал — на це його налаштував Брейді. Адже береженого Бог береже. Він не має часу спинятися на узбіччі, коли треба мчати крізь цю чортову завірюху, але й не подивитися він собі дозволити не може. Онде попереду забита дошками будівля, на даху якої двоє металевих дівчат в іржавих бікіні тримають вивіску з написами «ПОРНОПАЛАЦ», «XXX» і «РОЗДЯГТИСЬ НЕ БОЇМОСЯ». Посередині ґрунтової парковки — тепер уже притрушеної сніжком — табличка «Продається».

⁵⁵ Ідеться про масові самогубства сектантів у Джонстауні (Гаяна). Про цю подію і засновника секти «Храм народів» Джима Джонса йшлося вище.

Брейді заїжджає, зупиняє машину й відкриває ноутбук. Він повідомлення на екрані його пречудовий настрій дає помітну тріщину.

11:04 — НЕАВТОРИЗОВАНА СПРОБА
МОДИФІКУВАТИ / СКАСУВАТИ ZEETHEEND.COM
ВІДМОВЛЕНО
САЙТ АКТИВНИЙ

Він відкриває бардачок «малібу» — там лежить потяганий мобільник Ела Брукса: він завжди тримає його там. Це теж добре, а то Брейді забув взяти телефон Бабіно.

Ну що, подай на мене в суд, думає він. Ти нічого не пам'ятаєш, а я зайнятий.

Він не завдає собі клопоту ритися в контактах, просто набирає номер Фредді з голови. Від старих добрих часів «Discount Electronix» вона телефон не міняла.

3

Коли Ходжес перепрошує і виходить до туалету, Джером чекає, доки зачиняться двері, а тоді підходить до Холлі, яка стоїть коло вікна і дивитися на снігопад. Тут у місті ще світло, і сніжинки танцюють у повітрі наче всупереч законам тяжіння. Холлі знову схрестила на грудях руки так, щоб обхопити себе за плечі.

— Наскільки йому погано? — тихо питає Джером. — Щось він недобре виглядає.

— Це рак підшлункової залози, Джероме. Хіба може людина з таким виглядати добре?

— Він узагалі зможе цей день витримати, що скажеш? Бо він хоче, і, мені здається, від того йому стане легше.

— Ти хочеш сказати — від Хартсфілда? Від довбаного Брейді Хартсфілда. Навіть при тому, що він, довбись він, *мертвий*.

— Так, я це маю на увазі.

— Я вважаю, що це погано. — Холлі розвертається і з зусиллям дивиться йому в очі: від цього вона завжди почувається немов оголеною. — Ти помічав, як він за бік хапається?

Джером киває.

— Він так уже тижнями робить і каже, що в нього нетравлення. До лікаря його практично я загнала. А коли він дізнався, що з ним, пробував збрехати.

— Ти не відповіла. Він зможе протриматися до кінця дня?

— Мабуть. Сподіваюся. Бо ти маєш рацію, йому це потрібно. Тільки ми не повинні його залишати. Обоє. — Холлі відпускає одне своє плече й бере хлопця за зап'ястя. — Пообіцяй, Джероме. Не відсилай худеньку дівчинку додому, щоб хлопці гралися в своїй хатинці на дереві самі.

Він знімає її руку зі свого зап'ястя і тисне її.

— Не хвилюйся, Холліберрі. Наша банда не розпадеться.

4

— Алло? Це ви, Докторе Z?

Брейді не має часу гратися з нею. Сніг густішає з кожною секундою, а драндулет Z-Боя на лисій гумі і з понад сотнею миль пробігу не здужає боротися зі сніговою бурею, коли та розгуляється. За інших обставин він хотів би знати, як це вона досі жива, але оскільки назад повертати й виправляти ситуацію він наміру не має, то це питання цікавить його суто теоретично.

— Ти знаєш, хто я, і я знаю, що ти намагалася зробити. Іще спробуй — і я пошлю до тебе тих, хто стежить за твоїм домом. Тобі пощастило вижити, Фредді. Я за другим разом долю не спокушатиму.

— Вибачте... — майже шепоче Фредді. Це зовсім не та люта і бунтівна дівка, яка працювала в «Кіберпатрулі» й висловлювалася виразами на зразок «йоб тебе і твою матір!». Але вона й не до кінця зламана, інакше зараз би не полізла колупатися в той сайт.

— Ти комусь казала?

— Ні! — Здається, сама ця думка її жахає. Жахає — це добре.

— А скажеш?

— *Ні!*

— І це правильна відповідь, бо якщо скажеш — сама знаєш, що буде. Ти під ковпаком, Фредді, не забувай.

Він скидає, не чекаючи на відповідь. Його більше лютить, що вона жива, ніж те, що вона намагалася зробити. Чи повірить вона у вигаданих людей, які стежать за будинком, навіть з огляду на те, що він, виходячи, вважав її мертвою? Він гадає, що так. Вона мала справу і з Доктором Z, і з Z-Боем; хтозна, скільки ще дронів у його розпорядженні?

Хай там як, а зараз він нічого з цим не може зробити. Брейді має довгий-довгий досвід звинувачення інших людей у своїх проблемах, і зараз він винуватить Фредді в тому, що вона не здохла, як мала б.

Він перемикає передачу і тисне на газ. Шини пробуксовують на тонкому килимі снігу, що вкрив парковку перед зачиненим «порнопалацом», але на внутрішньоштатному шосе знову міцно зчеплюються із покриттям, де колись брунатні м'які заплечики уже біліють. Брейді розганяє машину Z-Боя до шістдесяти миль⁵⁶ на годину. Скоро це для таких умов буде забагато, але він триматиметься в такій швидкості, поки може.

5

«Що впало, те пропало» має спільну вбиральню з турагенцією, що в сусідньому офісі, але просто зараз Ходжес у чоловічому туалеті сам-один, за що і вдячний. Він схиляється над однією з раковин, тримається правою рукою за край, а лівою натискає на бік. Ремінь у нього досі не розстібнутий, а штани висять на фігурі під вагою кишень: дрібні гроші, ключі, гаманець, телефон.

Він прийшов сюди справити велику потребу — звичайна фізіологічна дія, яку він усе життя виконує. Але щойно натужився, як у лівій половині живота його пройняв просто термоядерний біль. Порівняно з ним усі ті болі, які він мав раніше, здавалися легенькою увертюрою до майбутнього концерту, і якщо зараз йому погано, то страшно подумати, що буде далі.

Ні, думає він: страшно — це не те слово. Його охоплює не страх, а справжній жах. Уперше в житті я жахаюся свого майбутнього, у якому все, чим я є чи був, спочатку почне тонути, а

⁵⁶ 90 км.

потім зникне. Якщо це зробить зі мною не біль, то важчі препарати, які його гамуватимуть, мене точно доконають.

Тепер він розуміє, чому рак підшлункової залози вважають підступним і чому він практично завжди смертельний. Він чаїться, скрадається, збирає війська, розсилає диверсантів у легені, лімфовузли, кістки, мозок. А потім розпочинає бліцкриг, у власній зажерливості не розуміючи, що перемога принесе йому лише смерть.

Ходжес думає: а може, йому саме того й треба? Може, це ненависть хвороби до себе самої і діє вона так не від бажання знищити носія, а від жаги самознищення? Ось тому рак і є *істинним* князем самогубства.

Він гучно, довго відригує, і йому стає трохи легше — хтозна-чому. Це відчуття довго не протриває, але кожне полегшення йому дороге. Він витрушує три таблетки знеболювального (які наводять його на думку про стрільбу з іграшкової рушниці в розлюченого слона) і запиває їх водою з-під крана. Потім умивається холодною водою, намагаючись трохи усунути блідість. Це не допомагає, і він плескає себе по щоках — два ляпаси по кожній. Холлі і Джером не повинні знати, як йому зле. Йому пообіцяли цей день, і треба скористатися ним — кожною хвилиною. До півночі, якщо треба.

Він виходить із вбиральні, нагадуючи собі випростатися і не хапатися за бік, — і тут гуде його телефон. Піт хоче поділитися результатами свого «сукотлону», думає він, але ні: це Норма Вілмер.

— Я знайшла теку, — каже вона. — Ту, що покійниця, велика Рут Скапеллі...

— Так, — сказав він. — Список відвідувачів. І хто ж там?

— Немає там списку.

Він прихилиється до стіни й заплющує очі: «Ой, бл...»

— Але є одна записка на папері з «шапкою» Бабіно. Там сказано, цитую: «Фредеріка Лінклаттер має допускатися і в час відвідин, і по його закінченні. Вона сприяє одужанню Б. Хартсфілда». Це знадобиться?

«Якась дівчина, стрижена під їжачка... — думає Ходжес. — Страшненька дівка з купою татуювань».

Поки що це йому нічого не говорить, але щось у пам'яті ворухнулося, і тепер він розуміє, в чому річ. Він зустрічав худеньку дівчину з «їжачком» у «Discount Electronix» у 2010 році, коли вони з Холлі й Джеромом йшли по сліду Брейді. Навіть через шість років він може згадати, що вона сказала про свого співробітника по «Кіберпатрулю»: «Це щось із його мамунею, можу закластися. Він просто навісніє за нею».

— Агов, ви ще тут? — Норма, здається, дратується.

— Так, але зараз маю йти.

— А ви хіба не казали про додаткові гроші в разі...

— Так, звичайно, я подбаю, Нормо. — Він завершує розмову.

Таблетки свою справу роблять, і тепер він на середній швидкості може дійти до офісу. Холлі і Джером стоять біля вікна й дивляться на Нижню Мальборо, і за обличчями, з якими вони озираються на звук відчинених дверей, Ходжес розуміє: вони щойно говорили про нього. Але замислюватися над цим немає коли. І розмірковувати теж. Зараз у нього на думці перепрограмовані «заппіти». Питання від самого того моменту, коли вони почали складати факти до купи, стояло так: як міг Брейді хоч якось модифікувати ті пристрої, якщо лежав прикутий до ліжка в палаті й насилу міг ходити? Але ж він був знайомий із кимось, хто міг би таке зробити для нього, чи не так? Хтось із колишніх колег. Хтось, хто міг провідувати його у «Відрі» з письмової згоди Бабіно. Дівчина-панк у татуюваннях і з випендрьожними манерами.

— Відвідувачка Брейді — *єдина* особа, яка до нього приходила, — це жінка на ім'я Фредеріка Лінклаттер. Вона...

— «Кіберпатруль»! — майже кричить Холлі. — Вони разом працювали!
— Точно. Ще там був третій — напевне, бос. Хтось із вас пам'ятає, як його звали?
Холлі і Джером презираються й хитають головами.
— Це давно було, Білле, — каже Джером. — Та й ми тоді були зосереджені на Хартсфілді.
— Так. Лінклаттер я тільки й пам'ятаю, бо вона незабутня якась.
— Можна вашим комп'ютером скористатися? — питає Джером. — Раптом я зможу цього чувака знайти, поки Холлі шукає про дівчину?
— Звичайно, будь ласка.
Холлі вже за своєю машиною, вона сидить з ідеально прямою спиною і стукотить по клавіатурі. При цьому вона, як із нею часто буває від зосередженості, говорить уголос: «Чорт. На «Білих сторінках» немає ні номера, ні адреси. Хоча малоімовірно: багато незаміжніх жінок сюди не внесені... Стоп, чорт, тут телефон... а ось сторінка у Фейсбуку».
— Мене не дуже цікавлять фоточки з літньої відпустки і кількість друзів, — каже Ходжес.
— А ти певен? Друзів у неї лише шестеро, зокрема Ентоні Фробішер. Я майже зовсім певна, це і є...
— Фробішер! — кричить Джером із кабінету Ходжеса. — Ентоні Фробішер — ось хто третій у «Кіберпатрулі»!
— Що, Джероме? — каже Холлі. Вигляд у неї самовдоволеній. — Знову я перша!

6

На відміну від Фредеріки Лінклаттер, Ентоні Фробішер існує в телефонних довідниках: і як такий, і як «Ваш комп'ютерний гуру». Номери однакові (напевне, мобільний, думає Ходжес). Він зганяє Джерома зі свого крісла і сідає туди сам, повільно, обережно. Той больовий розряд, який він отримав, сидячи на унітазі, ще не забувся.

Слухавку беруть після першого гудка.

— Комп'ютерний гуру Тоні Фробішер слухає. Чим можу вам допомогти?
— Містере Фробішер, це Білл Ходжес. Може, ви мене не пам'ятаєте, але...
— О, я вас чудово пам'ятаю, — голос у Фробішера обережний. — Що вам потрібно? Якщо ви про Хартсфілда...
— Я щодо Фредеріки Лінклаттер. Чи ви не маєте її чинної адреси?
— Фредді? А навіщо вам хоч якась її адреса? Я не бачив її, відколи «DE» закрилася.
— Справді? А на Фейсбуку ви друзі.

Фробішер недовіркою сміється:

— А хто в неї там іще? Кім Чен Ин? Чарльз Менсон? Послухайте, містере Ходжесе, у цієї сучки з її приколами друзів *немає*. Найближча їй істота — то був Хартсфілд, але мені щойно прийшло на телефон розсилкою, що він помер.

Ходжес не знає, що це за розсилка, та й не хоче знати. Він дякує Фробішемові й вішає слухавку. Він розуміє, що серед тієї жменьки друзів Фредді на Фейсбуку справжніх друзів немає, вона просто їх додала, щоб не почуватися геть самотньою. Холлі теж могла б зробити щось таке колись давно, але зараз у неї є друзі. На щастя для неї і для них. Звідси питання: як знайти Лінклаттер?

Пошуками «того, що впало» Ходжесова контора займається, але більшість їхніх методів усе ж спрямовані на пошуки поганих людей із поганими друзями, довгими досьє і виразними обличчями саме для оголошень «Розшукується». Він *може* вийти на неї, у цю комп'ютерну еру мало хто опиняється абсолютно поза доступом, але знайти її треба швидко. Щойно якась дитина

вмикає котрийсь із «зап'ітів», вона завантажує рожевих рибок, починаються сині спалахи — і, як свідчить досвід Джерома, далі йде передпороговий заклик відвідати сайт zeetheend.

Ти ж детектив. Так, хворий на рак, але все-таки детектив. Тож відкиньмо всю сторонню фігню й візьмімося до безпосередніх обов'язків.

А складно все-таки. Сама думка про усіх тих дітей — яких Брейді тоді не вдалося знищити на концерті «Довколишніх» — весь час заважає. Серед них була й сестра Джерома, і коли б не Деріс Невілл, то Барбара була б зараз не в гіпсі, а в могилі. Може, в неї була лише випробувальна модель. Може, і в Еллертон теж. У цьому є певний сенс. Але ось тепер ці всі «зап'іти», страшенна кількість їх, і *куди*сь же вони пішли, хай їм грець...

І тут його осяває.

— Холлі! Мені потрібен телефон!

7

Тодд Шнайдер на місці, і він налаштований товариськи:

— Розумію, що ви там працюєте штурмовими темпами, містере Ходжесе?

— Так це називають.

— Ну як, вдалося вистежити оті дефектні пристрої?

— Та я, власне, за тим і телефоную. Ви часом не маєте адреси, куди було направлено партію «зап'іт командерів»?

— Звичайно. Можна я вам зараз перетелефоную і скажу?

— А можна я не вішатиму трубку? У нас справа доволі термінова.

— Термінова справа з захисту споживачів? — Шнайдер дивується. — Це якось не по-американськи. Ну що ж, зараз подивимося, чим я вам можу допомогти.

Раз — і Ходжеса знову хапає. Дія ліків припинилася, вони його не тримають. Зараз в офісі і Холлі, і Джером, з'юрмилися навколо столу. Ходжес зусиллям волі втримується від того, щоб схопитися за бік. Секунди тягнуться, тягнуться... хвилина. Дві. Ходжес думає: там у нього, мабуть, інша лінія і він про мене забув — або нема нічого...

Музика в слухавці припиняється.

— Містере Ходжесе? Ви ще тут?

— Тут.

— У мене є адреса. Називається «Gamez Unlimited» — як «ігри» по-англійськи, тільки через Z, якщо пам'ятаєте, і номер 442, Мерітайм-драйв. Доручено для Фредеріки Лінклаттер. Це допоможе?

— Звичайно! Дуже дякую вам, містере Шнайдере.

Він вішає слухавку і дивиться на своїх двох помічників: струнку і по-зимовому бліду — і накачаного на будівельних роботах під сонцем Аризони. Вони й дочка Еллі, яка мешкає на іншому кінці країни, — це ті, кого він любить найбільше в житті.

Він каже:

— Їдьмо, дітки!

8

Брейді звертає з внутрішньоштатного на Вейл-роуд біля «Гаража Тьорстона», де кілька розгрібачів снігу газують на своїх машинах із сумішшю солі й піску або просто товчуться поряд, попиваючи каву і теревенячи. Брейді спадає на думку під'їхати й подивитися, чи не

можна зараз поставити зимові шини на «малібубу» Бібліотечного Ела, але з огляду на той натовп, який уже стоїть у гаражі, розуміє, що не може так чекати на перевзування до вечора. Він уже близько до мети й вирішує йти до неї. Якщо його там засипле снігом, то й хрін з ним. Йому по сараю. Він був у тому таборі вже двічі, здебільшого на розвідці, але за другим разом також дечого туди привіз.

На Вейл-роуд снігу вже на добрі три пальці і слизько. «Малібубу» кілька разів ковзається, один раз мало не падає в кювет. Він сильно пітніє, і від мертвої хватки за кермо артритні пальці пульсують болем.

Урешті він бачить високі червоні стовпи — останній орієнтир. Брейді тисне на гальма і переходить на швидкість пішохода.

Останні дві милі⁵⁷ проїжджає безіменною односмуговою табірною дорогою, але завдяки навислим гілкам дерев тут їхати найлегше за всю останню годину. Місцями шлях досі голий. Це протриває доти, доки налетить основна частина заметілі — а це очікується близько восьмої вечора, якщо вірити радію.

Він під'їжджає до роздоріжжя, де дві дерев'яні стрілки на стовпі показують у різні боки. Праворуч — «Табірліг Великого Боба», ліворуч — «Голови і шкури». Футах десь у десяти⁵⁸ над вказівниками вниз дивиться камера стеження у високій сніговій шапці.

Брейді завертає ліворуч і розслабляє руки. Він майже на місці.

9

У місті снігу ще небагато. Вулиці чисті, машини їздять добре, але усі троє про всяк випадок залізли у Джеромів «джип ранглер». Будинок номер 448 по Мерітайм-драйв виявляється одним з таких кондомініумів, які у бадьорі вісімдесяти повилазили на південному березі озера, як гриби. Тоді це було круте місце. Нині будинки майже наполовину порожні. У вестибюлі Джером знаходить табличку «Ф. Лінклаттер — 6-а». Тягнеться до дзвінка, але Ходжес його зупиняє.

— Що таке? — дивується Джером.

Холлі суворо каже:

— Дивися і вчись, Джероме. Так воно робиться.

Ходжес тисне абиякі кнопки, і з четвертої спроби йому відповідає чоловічий голос:

— Хто там?

— Служба доставки «FedEx»! — каже Ходжес.

— Хто ж це мені посилку надсилає? — дивується чоловік.

— Не можу сказати, друже. Новини не роблю, я їх приношу.

Двері до коридору неприємно торохтять. Ходжес відчиняє і пропускає всіх решту. У будинку два ліфти, на одному приліплений напис «Не працює». На тому, що працює, приклеєна записка: **«Хазяїне гавкучого собаки на 5 поверсі, я до тебе доберуся!»**

— Доволі зловісно, — каже Джером.

Ліфт відчиняється, вони заходять, Холлі риється в сумочці. Знаходить пачку «нікоретте» і витягає одну пастилку. Коли ліфт приходить на шостий поверх, Ходжес каже:

— Якщо вона там, говоритиму з нею я.

⁵⁷ 3 км.

⁵⁸ Близько 3 м.

Квартира 6-А саме навпроти ліфта. Ходжес стукає. Коли немає відповіді, стукає гучніше. Знову не отримуючи відповіді, гатить у двері кулаком.

— Ідть геть, — чути слабкий голос по той бік.

Голос дівчинки, хворої на грип, думає Ходжес.

Стукає знову:

— Міс Лінклаттер, відчиняйте!

— Ви з поліції?

Він би міг сказати «так», не вперше від виходу на пенсію вдаватиме офіцера, але інстинкт підказує йому цього не робити.

— Ні. Я Білл Ходжес. Ми колись бачилися, недовго, у 2010 році. Коли ви працювали в...

— Так, пам'ятаю.

Чути, як відмикається один замок, другий. Відчіпляється ланцюжок. Відчиняються двері — і в коридор різко тягне димом. Жінка у дверях тримає між великим і вказівним пальцями лівої руки наполовину скурений жирний косяк. Вона худа — на межі виснаження — і бліда, як сметана. На ній смугаста футболка з написом: «ВИКУП ДЛЯ ПОГАНИХ ХЛОПЦІВ, БРЕЙДЕНТОН, ФЛОРИДА». Нижче додано «ПОСАДИЛИ ВАС? ЗАСТАВА З НАС!», але ці слова погано читаються, бо на них кривава пляма.

— Треба мені було вам зателефонувати, — каже Фредді. Хоча вона й не дивиться на Ходжеса, він розуміє, до кого насправді вона звертається. — Треба ж було, я про вас думала. Ви ж його той раз зупинили, так?

— Боже мій, міс, що сталося?! — питає Джером.

— Мабуть, я забагато речей збрала. — Фредді показує на дві валізи за спиною, у вітальні. — Треба було мамку слухати. Вона казала: ніколи не бери в дорогу забагато!

— Та ні, він, певне, не про валізи, — пояснює Ходжес, показуючи на свіжу криваву пляму на футболці Фредді.

Він заходить, Джером і Холлі теж. Холлі зачинає за собою двері.

— Та я розумію, про що він, — каже Фредді. — Гівнюк у мене стріляв. А коли я почала тягати зі спальні валізи, знову кров пішла.

— Дозвольте подивитися, — каже Ходжес і робить крок у бік Фредді, але та теж відступає на крок і схрещує руки — зворушливо, точнісінько як Холлі.

— Ні. Я в ліфчику. Болить дуже.

Холлі виходить наперед, відсунувши Ходжеса.

— Покажіть, будь ласка, де ванна. Можна я подивлюся?

Для Ходжеса вона говорить цілком нормально — спокійно, — але жує свою нікотинову жуйку як скажена.

Фредді бере Холлі за зап'ястя і проводить повз валізи, на мить затримавшись, щоб затягтися. Випускає дим, як сигнали, в міру того, як говорить:

— Обладнання у вільній кімнаті. Праворуч. Ходіть, дивіться. — А потім уже звичайним голосом: — Коли б я стільки речей не збрала, мене б тут уже не було.

Ходжес сумнівається. Він гадає, що Фредді зомліла б у ліфті.

«Голови і шкури» не такі великі, як «мак-будинок» Бабіно на Цукрових Гірках, але, хай їм всячина, майже такі. Вони довгі, низенькі й розляглися на всі боки. За ними, під засніженим схилом, — озеро Чарльз, яке від часу останнього приїзду Брейді замерзло.

Він паркується попереду і поволі йде в західну частину, і дорогі черевики Бабіно ковзають по снігу, який товщає і товщає. Мисливський кемпінг стоїть на відкритому місці, тож тут уже є де послизатися. Мерзнуть ноги. Брейді шкодує, що не взяв із собою чобіт, і знову нагадує собі: про все не подбаєш.

Він бере ключ від генераторного сарайчика з коробки електролічильника, а ключ від хатинки — в сараї. Генератор — новенький «Generac Guardian». Зараз він мовчить, але, мабуть, пізніше розкочегариться. Тут, у цих хащах, електрику вибиває майже в кожную бурю.

Брейді вертається в машину по ноутбук Бабіно. У таборі є вай-фай, і йому потрібен лише комп'ютер, щоб тримати зв'язок зі своїм проектом і бути в курсі всіх його новин. Ну і, звичайно, «заппіт».

Старий добрий «заппіт-нуль».

У хатинці темно й холодно, і спочатку він виконує цілком прозаїчні дії похильця: вмикає світло, виставляє термостат. Головна кімната велика й оббита сосною, у ній люстра зроблена з полірованої кістки північного оленя — колись вони тут водилися. Посередині зяє місце для вогнища, обкладене диким каменем, — у такому можна смажити хоч носорога. Над головою хрест-навхрест — товсті, закурені за багато років балки. Біля стіни — буфет із вишневого дерева на всю довжину кімнати: у ньому стоїть шеренга з, мабуть, п'ятдесяти пляшок; деякі майже порожні, деякі з цілими печатками. М'які меблі старі, дібрані врізної, вони оббиті плюшем: глибокі крісла, гігантський диван, на якому за довгі роки виграно безліч дівок. Тут, крім мисливства й риболовлі, відбувалося чимало позашлюбного траху. Шкура перед вогнищем належала ведмедеві, добутому доктором Елтоном Маршаном: він уже має свою велику операційну на небесах. Голови тварин на стінах та опудала рибин — трофеї майже десятка інших лікарів, давніх і нинішніх. Зокрема, тут є гарний олень із шістнадцятьма плямами, що його Бабіно підстрелив сам, коли ще був собою. Не в сезон, ну й хрін з ним.

Брейді ставить ноут на старовинний письмовий стіл у глибині кімнати і вмикає, ще не знявши пальта. Спочатку перевіряє репітер і радіє, побачивши, що «243 ЗНАЙДЕНО».

Він вважав, що розуміє силу пастки для очей, і бачив, наскільки демо-екран притягує, ще до того, як надав йому додаткової сили, — але такий успіх був вищий над найсміливіші його сподівання. Значно вищий. Від сайту ніяких попереджальних сповіщень чути не було, але все одно він туди навідується: просто подивитися, як там справи. І знову всі його сподівання перевершено. Понад сім тисяч переглядів на цей момент — сім *тисяч!* — і кількість росте просто на очах.

Він скидає пальто і виконує жвавий танок на ведмежій шкурі. Від цього швидко втомлюється — наступного разу треба буде вселитися в когось років двадцяти-тридцяти, — але він добре зігрівся.

Брейді бере з буфету пульт від телевізора і вмикає величезний плаский екран — один з нечисленних елементів двадцять першого століття в таборі. Супутникова «тарілка» ловить бозна-скільки каналів, якість зображення розкішна, але наразі Брейді цікавить трохи місцевого програмування. Він тисне кнопку «Джерело» на пульті, доки отримує картинку з дороги, яка веде із зовнішнього світу. Він гостей не очікує, у нього попереду два чи три напружені дні — найважливіші, найповніші в житті, — і якщо хтось спробує йому завадити, він має знати заздалегідь.

Зброя у коморі: там грубі соснові стіни обставлені рушницями, обвішані пістолетами на цвяхах. Найкраще там, наскільки відомо Брейді, FN SCAR 17S з руків'ям, як у пістолета. Може давати 650 на хвилину; цю штуку незаконно переробив на автоматичну зброю один проктолог, фанат вогнепалу, — це «роллс-ройс» серед напівавтоматів. Брейді виймає його, а разом із ним — кілька запасних обойм, а також кілька важких коробок з набоями .308S до вінчестера — і ставить біля стіни, коло місця для вогню. Він міркує, чи не запалити вогник:

дрова вже готові, — але є ще одна справа. Він іде на сторінку з останніми новинами міста і швидко прогортає в пошуках самогубств. Поки що нікого, але це поправно.

— Операція «заппітайзер»! — шкіриться він і вмикає ігровий пристрій. Зручно всідається в одному з крісел і починає ловити рожевих рибок. Коли він заплющує очі, він іще їх бачить. Принаймні перший час. Потім рибки стають червоними цятками на чорному.

Брейді обирає одну з них і береться до справи.

11

Ходжес і Джером дивляться на цифровий дисплей з написом «244 ЗНАЙДЕНО» — і тут Холлі приводить Фредді до комп'ютерної.

— Із нею все гаразд, — каже вона. — Так не могло бути, але так воно є. У неї на грудях дірка, схожа на...

— Та на те, що я їй казала. — Тепер голос у Фредді зміцнів. Очі в неї червоні, але, напевне, від курива. — Він у мене стріляв.

— У неї були міні-прокладки, і я одну туди приліпила, — розповідає Холлі. — Для великого пластиру рана малувата була. — Вона морщить ніс. — Ууу...

— Гівнюк стріляв у мене. — Складається враження, що Фредді досі намагається донести до себе цей факт.

— Який саме гівнюк? — питає Ходжес. — Фелікс Бабіно?

— Так, він. Доктор Z йобнутий. Тільки він насправді — Брейді. І другий теж — Z-Бой.

— Старший? — питає Ходжес. — За Бабіно старший? Кучерявий, сивий? Їздить на розвалюсі з плямами ґрунтівки? Може, у нього куртка липкою стрічкою заклеєна?

— Про машину не знаю, а куртка — так, — каже Фредді. — Оце такий ясочка Z-Бой.

Вона сідає біля свого «Макінтоша», який до того показував фрактальний скрінсейвер, востаннє затягується косяком і гасить його в попільничці, повній недопалків «мальборо». Фредді досі бліда, але до неї вже трохи повертається роздовбайське нахабство, пам'ятне Ходжесові з попередньої зустрічі.

— Доктор Z і вірний його зброєносець Z-Бой, — продовжує Фредді. — Тільки от і один, і другий — вони насправді Брейді. Їбать, матрешка, — ось вони що таке!

— Міс Лінклаттер! — Холлі хоче про щось спитати.

— Ой, та давай на «ти» і Фредді! Кожна дівка, яка бачила мої так звані цицьки, може говорити зі мною так.

Холлі червоніє, але говорить. Коли вона взяла слід, то говорити не соромиться:

— Брейді Хартсфілд мертвий. Передозування — цієї ночі, можливо, під ранок.

— Елвіс залишив будівлю? — Фредді замислюється, потім хитає головою. — Це було б кльово. Якби це була правда.

Було б також кльово, коли б можна було повірити, що вона божевільна, думає Ходжес.

Джером показує на репітер. Там уже «247 ЗНАЙДЕНО».

— Воно шукає чи завантажує?

— І те, і те. — Фредді машинально тягнеться рукою до імпровізованої пов'язки; Ходжес упізнає свій жест. — Це репітер. Я можу його вимкнути — принаймні, сподіваюся, що можу, — але ви маєте тоді пообіцяти захищати мене від тих, хто стежить за цим будинком. А от із сайтом... не виходить. У мене є і IP-адреса, і пароль, а завалити сервер не можу.

У Ходжеса тисяча запитань, але коли 247 перетворюється на 248, найважливішим є одне:

— Що воно шукає? Що завантажує?

— Спочатку ви маєте пообіцяти, що мене захистите. Що заберете мене в безпечне місце. Захист свідків, чи як воно називається.

— Він може нічого тобі не обіцяти, бо я вже розумію, — пояснює Холлі. Голос у неї зовсім не злий, він якийсь заспокійливий. — Воно шукає «зап'іти», Білле. Щойно хтось вмикає такий, репітер його знаходить і змінює демо-екран «Риболовлі».

— Перетворює рожевих рибок на цифри, додає сині спалахи, — каже Джером. І дивиться на Фредді. — Так, усе правильно?

Тепер її рука хапається за фіолетову гулю на лобі зі слідами засохлої крові. Фредді кривиться від болю, відсмикує руку.

— Так. Із восьмисот «зап'ітів», які сюди привезли, двісті вісімдесят були дефектними. Або зависали й не завантажувалися, або накривалися відразу, щойно відкриваєш яку-небудь гру. Решта були нормальні. Я мала на всі поставити руткіт. Це дуже багато роботи. *Занудної*. Як детальки чіпляти на конвесрі.

— Отже, п'ятсот двадцять були робочі, — уточнює Ходжес.

— Цей чоловік знає віднімання, дайте йому сигару! — Фредді кидає погляд на повідомлення на репітері. — І майже половину вже оброблено. — Вона невесело сміється. — Може, Брейді і з гусьми, але це він вдало втнув, чи не так?

Ходжес каже:

— Вимикайте.

— Звичайно. Щойно пообіцяєте мене захистити.

Джером, який з власного досвіду знайомий зі швидкістю роботи «зап'ітів» і тим, які думки вони вкладають людині в голову, не збирається стояти і слухати, як Фредді торгуватиметься з Біллом. Він має швейцарський армійський ніж, який висів у нього на поясі ще в Аризоні і який він вкинув у кишеню, щойно взяв свій багаж з літака. Джером розкриває найбільше лезо, скидає репітер з полиці й перерубує всі кабелі, які приєднують його до системи Фредді. Пристрій із не надто гучним звуком падає на підлогу, процесор під столом видає тривожні звуки. Холлі нахиляється, щось тисне, і сигнал затихає.

— Кретине, там вимикач є! — кричить Фредді. — Ти що робиш?!

— Сама знаєш що, — відказує Джером. — Один із цих сучих «зап'ітів» ледве не вбив мою сестру. — Він робить крок у її бік, Фредді сахається. — А ти хоч розуміла, що робиш?! Ти, блядь, розуміла що-небудь?! Мала б, думаю. Ти хоч і обкурена, а не дурна ж.

Фредді плаче.

— Ні! Чесне слово, не розуміла! Я не хотіла...

Ходжес глибоко вдихає, і від того біль прокидається.

— Фредді, почніть спочатку. І проведіть нас через усю історію.

— І чимшвидше, — додає Холлі.

Джеймі Вінтерсу на концерті «Довколишніх» було дев'ять років. Він був на концерті з мамою. Того вечора там було дуже мало хлопчиків-школярів: більшість хлопців цю групу не любили і таврували як дівчачу. А от Джеймі все дівчаче подобалося. У дев'ять він іще точно не знав, чи він гей (та й не дуже розумів, що це слово означає). Він розумів лише одне: коли він побачив Кема Ноулза — соліста «Довколишніх», — у нього якось дивно залоскотало в животі.

Тепер Джеймі йде шістнадцятий рік, і він точно знає, хто він. Разом із деякими хлопцями зі школи він називає себе дещо по-іншому: Джемма. Батько теж знає, хто його син, і ставиться

до нього як до якогось виродка. Ленні Вінтерс — чоловік у квадраті, він володіє успішною будівельною компанією, але сьогодні усі чотири майданчики, якими він керує, не працюють через негоду. Ленні, отже, сидить удома в кабінеті, по вуха в паперах і дивиться в таблиці на екрані.

— Тату!

— Чого тобі? — бурчить Ленні, не підводячи очей. — І чому ти не в школі? Уроки скасували, чи що?

— *Тату!*

Тепер уже Ленні підводить очі й озирається на хлопчика, якого позаочі називає родинним виродком. І перше, що він бачить, — на обличчі сина помада, рум'яна і тіні. По-друге, він у сукні. Ленні впізнає плаття дружини. На хлопця воно коротке, сягає лише середини стегна.

— Блін, що це таке?!

Джеймі усміхається. Радісно.

— Ось так я хочу, щоб мене поховали!

— Що ти... — Ленні підскакує зі стільця, так що той падає. Отепер він бачить у синових руках пістолет. Мабуть, хлопчисько витяг його з батькової половини шафи в спальні.

— Дивися, тату! — Джеймі й далі всміхається. Наче хоче показати незвичайний фокус. Він підіймає зброю і приставляє до правої скроні. Палець опиняється на гачку. Ніготь на ньому ретельно нафарбований лаком із блискітками.

— Кинь це, сину! Сину!

Джеймі — чи пак Джемма, як він підписав свою коротку передсмертну записку, — тисне на гачок. Пістолет має калібр.357 — і постріл лунає оглушливо. Кров і мізки віялом розлітаються, фарбуючи одвірок. Хлопчик у материній сукні й макіяжі падає вперед, і ліва половина його обличчя рветься, мов повітряна кулька.

Ленні Вінтерс верещить високим тремким голосом. Як дівчинка.

13

Брейді відключається від Джеймі Вінтерса, щойно той приставляє до скроні пістолет, злякавшись — та, власне, вжахнувшись — того, що може статися, якщо він залишиться в цій голові, коли її прошиє куля. Чи просто він вилетить, як насінина, — як тоді в напівзагіпнотизованого тупого прибиральника в палаті 217, чи загине разом з хлопчиком?

На мить він думає, що вийшов запізно і що безупинні високі звуки, які він чує, чують усі, хто переходить у засвіти. Потім він знову опиняється в кімнаті в «Головах і шкурах» із «запітом» у повислій руці й ноутбуком Бабіно перед очима. Ось що йому чулося: комп'ютер подає сигнал. Він дивиться на екран і бачить два повідомлення. Перше: «248 ЗНАЙДЕНО». Хороша новина. А от друге — погана:

РЕПІТЕР ПОЗА ЗВ'ЯЗКОМ

Фредді! — думає він. А я не вірив, що тобі духу вистачить. Не вірив.

Ах ти ж стерво.

Його ліва рука повзе столом і намацує керамічний череп із ручками й олівцями. Він підіймає його, бажаючи вдарити ним в екран і знищити обурливе повідомлення. Але його зупиняє думка. Жахливо *правдоподібна*.

А може, це не *їй* духу вистачило. Може, репітер вирубив хтось інший? І хто ж може бути отим кимось? Звичайно, Ходжес. Старий детектив на пенсії. Його, блядь, *найлютіший* ворог.

Брейді знає, що з головою в нього не все добре, він це давно знає і розуміє, що цей здогад може виявитися просто параноєю. А проте певний сенс у ньому є. Ходжес припинив свої

зловтішні візити до палати 217 майже півтора року тому, але в лікарні він крутився не далі як учора, якщо вірити Бабіно.

І він завжди знав, що я вдаю, думає Брейді. Він щоразу казав: «Я знаю, що ти там є, Брейді». Деякі з отих у костюмах із прокуратури теж таке казали, але вони просто видавали бажане за дійсне: вони хотіли віддати його під суд і покінчити з ним. А от Ходжес...

— Він казав це переконано, — вимовляє Брейді.

І, може, це ще не такі вже жахливі новини, врешті-решт. Половина тих «заппітів», які Фредді завантажила, а Бабіно розіслав, активні, тож більшість цих людей відкриті до втручання — як оцей малий підарас. Та й сайт іще є. Щойно ті, хто з «заппітами», почнуть самогубства — не без допомоги Брейді Вілсона Хартефілда, звичайно, — сайт почне штовхати за грань інших: мавпи повторюють, що бачать. Спочатку це будуть лише ті, хто й так був до цього близький, але вони подадуть приклад — і їх ставатиме більше. Вони кинуться за межу життя, як стадо бізонів зі скелі...

Але все ж.

Ходжес.

Брейді згадує постер, що висів у нього в кімнаті в дитинстві: «Якщо життя дає тобі кислий лимон — зроби з нього лимонад!»

За такою мудрістю можна жити, особливо якщо не забувати, що зробити з лимона лимонад можна, тільки витиснувши з нього все на хрін.

Він хапає старий, але робочий телефон Z-Боя і знову з пам'яті набирає Фредді.

14

Фредді зойкає, знову почувши бадьорий рингтон десь у квартирі. Холлі заспокійливо кладе їй руку на плече і питально дивиться на Ходжеса. Той киває і йде на звук, а за ним Джером. Телефон лежить на комоді під купою, яка складається з крему для рук, паперу для самокруток, кількох готових гільз і навіть не одного, а двох чималих пакетів з травою.

На екрані виникає напис: «Z-БОЙ», але Z-Бой, колишній Бібліотечний Ел, зараз перебуває під вартою і навряд чи може кудись телефонувати.

— Алло? — каже Ходжес. — Це ви, докторе Бабіно?

Нічого... чи майже нічого. Ходжес чує дихання на тому кінці.

— Чи вас слід називати Доктор Z?

Мовчання.

— Чи, може, Брейді? Ви на це відгукуєтеся? — Він і досі, попри все, не дуже вірить у те, що розповіла Фредді, але може повірити, що Бабіно шизонується, — і, власне, саме так і вважає.

— Це ти, козлино?

На тому кінці дихання чути ще дві-три секунди, а потім зв'язок розривається.

15

— А це, знаєте, можливо, — каже Холлі. Вони приєднується до чоловіків у захарашеній спальні Фредді. — Це справді може бути Брейді, я хочу сказати. Проекція особистості добре описана. Власне, вона перебуває на другому місці серед поширених причин так званої одержимості бісом. Після шизофренії. Я бачила про це документальний фільм по...

— Ні, — не вірить Ходжес. — Не може бути. Ні.

— Не заплющуй очі на цю думку. Не будь як Міс Красиві Сірі Очі.

— І що це має означати?

О Боже, тепер мацаки болно дістають до самих яєць...

— Що не слід відвертатися від очевидного навіть тоді, коли воно показує не туди, куди хочеться йти. Ти ж знаєш: Брейді змінився, коли до нього повернулася свідомість. Він повернувся з певними здатностями, яких більшість людей не мають. Телекінез, можливо, — лише одна з них.

— Так я ж ніколи сам не бачив, як він всяку хрінь рухає.

— Але ж віриш медсестрам, які бачили. Чи не так?

Ходжес мовчить і думає, похиливши голову.

— Відповідайте, — наполягає Джером. Говорить він м'яко, але Ходжес помічає за цією м'якістю й деяке нетерпіння.

— Так. Принаймні декому з них я вірю. Тим, які зі здоровим глуздом, як Беккі Хелмінгтон. Занадто добре в них усе сходилося, щоб їхні історії були вигадками.

— Поглянь на мене, Білле.

Це прохання — ні, *наказ* — настільки несподівано чути від Холлі Джібні, що він підводить голову.

— Ти віриш, що *Бабіно* перепрограмував «зап'їти» і влаштував цей сайт?

— Я не маю в це вірити. Він Фредді для цього найняв.

— Не для сайту, — чути втомлений голос.

Усі озираються. У дверях стоїть Фредді.

— Якби я його влаштувала, я могла б його й закрити. Мені просто принесли флешку з усім готовим для сайту від Доктора Z. Я її вставила в машину й завантажила. А коли він пішов, вирішила розвідати.

— Спочатку DNS подивилася, так? — уточнює Холлі.

Фредді киває:

— Та дівчина тямить!

Ходжесові Холлі пояснює:

— DNS — це сервер доменних імен. Він перескакує з одного сервера на інший, як річку по камінцях переходять, і запитує: «Ви знаєте цей сайт?» І так, доки не знайде потрібний сервер.

Потім вона звертається до Фредді:

— А коли отримала IP-адресу, то все одно не можна було влізти?

— Ніяк.

Холлі каже:

— Не сумніваюся, Бабіно багато знає про людський мозок, але не повірю, що він має такі комп'ютерні навички, щоб отак замкнути сайт.

— Я була просто найманим працівником, — пояснює Фредді. — Програму для модифікування «зап'їтів» мені приніс Z-Бой, написану, як рецепт торта чи що, — і, готова хоч штуку поставити, він про комп'ютери знає хіба що те, як вони вмикаються, якщо кнопку знайде, і як ходити по улюблених порносайтиках.

Ходжес їй цілком вірить. Він не певен, чи повірить поліція, коли до цього дійде, але сам Ходжес вірить. І... *Не будь як міс Красиві Сірі Очі.*

Ох і болить. Страшний суд, як болить.

— А ще, — додає Фредді, — там після кожного кроку програмних інструкцій стояло дві крапки. Так Брейді робив. Мабуть, його в школі на інформатиці так навчили.

Холлі хапає Ходжеса за зап'ястя. На одній руці в неї кров — перев'язувала Фредді. Серед численних мультів Холлі є й манія чистоти. А якщо вона забула змити кров — то, отже, в роботу занурилася глибоко.

— Бабіно давав Хартсфілду експериментальні лікарські препарати, що було неетично, але *більше* він нічого такого не робив, бо його цікавило тільки приведення Брейді до тями.

— Ти ж точно не знаєш, — застерігає її Ходжес.

Вона й далі тримає його — не так рукою, як очима. Зазвичай вона уникає погляду в очі, то легко забути, наскільки пекучий у неї погляд, коли вона вмикає його на повну, так що відриває вентиль.

— Питання постає лише одне, — каже Холлі. — Хто в цій історії князь самогубств? Фелікс Бабіно чи Брейді Хартсфілд?

Фредді говорить сонним, співучим голосом:

— Іноді Доктор Z був просто Доктором Z, а Z-Бой — Z-Боем, тільки враження вони обидва справляли таке, наче накачалися чимось. А коли вони були притомні, то це... це вже були *не вони*. Коли вони були притомні, в них сидів Брейді. Хочете — вірте, хочете — ні, але він. Тут не тільки оці подвійні крапочки чи почерк з нахилом ліворуч, тут взагалі все. Я з цим падлом працювала. Я точно знаю.

Вона заходить у кімнату.

— А тепер, з дозволу детективів-аматорів, я все-таки скручу ще один косяк.

16

Брейді люто міряє велику вітальню «Голів і шкур» ногами Бабіно, намагається щось придумати. Він хоче повернутися у світ «заппітів», знайти нову мішень і повторити приємність поштовху людини за грань. Але для цього йому потрібен спокій, а зараз він далеко не спокійний і не безтурботний.

Ходжес...

Ходжес у хаті Фредді.

І чи Фредді заспить? Любі друзі й сусіди, чи сонце встає на сході?

Для Брейді поставало два питання. По-перше, чи може Ходжес знищити сайт. По-друге, чи здатний Ходжес знайти його в оцій глушині.

Брейді гадає, що відповідь на обидва питання є ствердною, але що більше самогубств він зараз накличе, то гірше страждатиме Ходжес. Дивлячись на речі в такому світлі, він схиляється до думки, що вихід Ходжеса на нього — це, може, навіть добре. Так можна зробити з лимонів лимонад. Хай там як, а час він має. Він далеко на північ від міста, і на його боці могутня Ежені.

Брейді вертається до ноута і пересвідчується, що *zeetheend* і далі працює. Перевіряє лічильник переглядів. Уже понад дев'ять тисяч, і більшість (хоча, звісно, не всі) — напевне, підлітки, зацікавлені в самогубстві. Цей інтерес зростає в січні-лютому, коли рано темніє і здається, що весна не настане ніколи. Ну і він має «заппіт-нуль», через який можна з багатьма діточками працювати індивідуально. Із таким пристроєм їх дістати легко, як риб із бочки.

Рожевих! — думає він і посміюється.

Тепер, заспокоївшись, він уже уявляє, що можна зробити зі старим копом на пенсії, якщо той надумає примчати кавалерійським наскоком, як у фіналі вестерна з Джоном Вейном. Брейді бере «заппіт» і вмикає. Дивлячись на рибок, він згадує уривок з поезії, яку читав у школі, і повторює його вголос:

О, не питай: «У чому справа?»

Час на візит — ходімо вже, їй-право.⁵⁹

⁵⁹ Т. С. Еліот «Пісня кохання Дж. Альфреда Пруфрока» (переклад О. Гриценка).

Він заплющує очі. Метушливі рожеві рибки стають метушливими червоними цятками, і кожна з них — колишній глядач того концерту, який просто зараз дивиться у свій «заппіт» і сподівається виграти приз.

Брейді обирає одну з цяток, зупиняє її й дивиться, як вона розквітає.

Немов троянда.

17

— Звичайно, в поліції є якийсь відділ комп'ютерної експертизи, — каже Ходжес, відповідаючи на запитання Холлі. — Якщо можна цих півставочників називати відділом. Та ні, вони мене не послухають. Зараз же я просто цивільний.

Та й найгірше навіть не в цьому. Він не просто цивільний, а такий, який раніше служив у поліції, а коли пенсіонери пхають носа у справи копів, до них звертаються: «дядьку». Поваги в цьому ні на гріш.

— То зателефонуй Пітові, і хай він влаштує, — каже Холлі. — Бо цей довбаний самогубчий сайт треба знищити.

Вони повертаються в «центр управління» Фредді Лінклаттер. Джером сидить у вітальні з Фредді. Ходжес не схильний думати, що вона тікатиме: Фредді панічно боїться тих — імовірно, вигаданих — людей, які нібито стежать за будинком. Але поведінку людини під кайфом передбачити важко. Крім хіба того, що такі люди схильні доганятися.

— Телефонуй Пітові, хай один із комп'ютерних спеців зв'яжеться зі мною. Будь-який електронщик, який має бодай половину мізків, здатний завалити сайт синхронном.

— Це як?

— Влаштувати синхронну атаку. Для цього треба вийти на мережу ВОТ і... — Вона бачить вираз обличчя Ходжеса: той, вочевидь, нічого не зрозумів. — Та хай. Сенс у тому, щоб завалити сайт запитами на послуги — тисячами, мільйонами запитів. Тоді ця довбана штука ними подавиться — і сервер впаде.

— Ти таке можеш?

— Я не можу, і Фредді теж не може, а от у поліцейських електронщиків може бути достатньо комп'ютерної потужності. Якщо з їхніх машин це неможливо, то хай Піт звертається до міністерства нацбезпеки. Адже це — проблема безпеки, правильно? На кону життя.

Так і є — і Ходжес телефонує. Але Піт не відповідає: телефон каже: «Залишіть голосове повідомлення». Тоді Ходжес телефонує бойовій подрузі Кассі Шин, але слухавку бере колега і каже, що в матері Кассі сталося щось таке, як глікемічна криза, — і Кассі повезла її в лікарню.

На безриб'ї доводиться телефонувати Ізабель.

— Іззі, це Білл Ходжес. Я намагався знайти Піта, але...

— Піта нема. Все. Капуг.

Одну жахливу мить Ходжес думає, що Піт помер.

— Лишив у мене на столі записку. Написав, що йде додому, вимикає мобілу, витягає з розетки стаціонарний і спатиме добу. Далі він написав, що сьогодні — його останній день служби в поліції. Він це може — навіть із відпустки не має потреби брати, якої в нього накопичилося страшно скільки. У нього на пенсії буде чимало особистого часу. І краще викресліть ті проводи на пенсію зі свого календаря. Сходіть краще в кіно зі своєю пришелепуватою подружкою.

— Ми мене звинувачуєте?

— Вас і вашу зацикленість на Брейді Хартсфілді. Ви заразили цим Піта!

— Ні. Він хотів розслідувати справу. А от ви хотіли скинути її з рук і сховатися в найближчу нору. Маю сказати, у цьому я на боці Піта.

— От бачите? Бачите? Я про це й кажу! Схаменіться, Ходжесе, ви в реальному світі! Я востаннє вам кажу: якщо ви не припините пхати свій довгий дзьоб не в свою...

— А я *вам*, блядь, скажу, що коли ви хочете бодай якогось шансу на підвищення, то прошу витягти голову зі сраки й послухати мене!

Він сам не встигає замислитися, як із нього вихоплюються ці слова. Він боїться, що вона кине слухавку, а якщо так, то куди йому йти потім? Але у відповідь — вражена тиша.

— Самогубства. Приходили повідомлення про які-небудь іще самогубства, відколи ви приїхали з Цукрових гірок?

— Не зна...

— То дивіться! Просто зараз!

Він чує, як Іззі цокотить клавіатурою секунд із п'ять. Потім:

— Щойно одне повідомлення прийшло: хлопчик у Лейквуді застрелився. На очах у батька, який і повідомив. В істеричі, як і слід було чекати. А як це...

— Скажи копам, які приїдуть, пошукати на місці «запїт». Такий, як Холлі знайшла в домі Еллертон.

— Знову? Та у вас як платівка заїла!

— Вони його знайдуть. І до кінця дня, можливо, ще будуть самогубства з «запїтими». Ймовірно, набагато більше.

— *Сайт!* — тихо підказує Холлі. — *Скажи їй про сайт!*

— Також у Мережі з'явився самогубчий сайт під назвою *zeetheend.com*. Сьогодні. Його треба завалити.

Іззі зітхає й говорить так, наче звертається до дитини:

— Та яких тільки самогубчих сайтів не буває! Ми про це отримали меморандум від Служби у справах неповнолітніх іще торік. Вони виникають, як гриби після дощу, зазвичай їх створюють діти, які ходять у чорних футболках і весь вільний час безвилазно сидять у своїй кімнаті. Там багато поганої поезії і порад, як зробити це безболісно. А також, звичайно, типове триндіння про те, як батьки їх не розуміють.

— Це — не такий. Він може розпочати лавину. У ньому купа передпорогових повідомлень. Хай хтось із комп'ютерних експертів зараз же зателефонує Холлі Джібні.

— Це може бути не за протоколом, — холодно каже Ізабель. — Я подивлюся, тоді звертатимусь...

— Та хай хтось із ваших найманих електронщиків протягом п'яти хвилин зателефонує Холлі, бо коли самогубства почнуться масово — а я певен, що почнуться, — то я всім, хто слухатиме, розкажу, що я до вас звернувся — і ви мені своєю бюрократією не дали нічого зробити! Серед моїх слухачів буде щоденна газета і «8 наживо». Ні там, ні там у відділку друзів особливих нема, а надто відколи двоє у формі застрелили беззбройного чорного хлопця на МЛК минулого літа!

Мовчанка. Потім тихішим — можливо, ображеним — голосом Іззі каже:

— Ну ви ж маєте бути на *нашому* боці, Біллі. Чому ви так?

Бо Холлі правду про тебе сказала, думає він.

А вголос каже інше:

— Бо часу мало.

У вітальні Фредді скручує черговий косяк. Зализує край, поглядаючи на Джерома.

— А ти дорослий уже, еге?

Джером не відповідає.

— Скільки тобі — двадцять, двадцять два?

На це Джером теж не відповідає.

Фредді, не переймаючись, підкурює, затягується і простягає йому косяк. Джером хитає головою.

— Ти багато втрачаєш, великий хлопче. Це хороша штука. Розумію, пахне, як собака насцяв, але все одно нехла.

Джером мовчить.

— Чи ти язик проковтнув?

— Ні. Я думаю про те, як ми в старших класах соціологією займалися. У нас був модуль по самогубствах на чотири тижні, і там була така статистика, яку в житті не забуду. Кожне підліткове самогубство, про яке повідомляється в соціальних мережах, провокує ще сім спроб: п'ять суто демонстративних, а дві успішні... Може, тобі про це треба подумати, а не в крутизну гратися.

У Фредді тремтить нижня губа.

— Я не знала... Справді не знала.

— Та знала ж, напевне.

Вона опускає очі й дивиться на косяк. Тепер її черга проковтнути язик.

— Моя сестра чула якийсь голос.

Фредді підводить погляд:

— Який голос?

— Із «запїта». Він їй усяку гидоту казав. Про те, що вона, мовляв, намагається жити, як біла. Що вона цурається своєї раси. Що вона погана й нікчемна.

— Це тобі когось нагадує?

— Так. — Джером думає про зойки і звинувачення, які вони з Холлі чули з комп'ютера Олівії Трелоні ще тоді, давно, коли загинула ця нещасна жінка. Ці голоси запрограмував Брейді Хартсфілд, це він особисто, за власним планом провів Олівію Трелоні до самогубства, як ведуть худобу на забій. — Власне, нагадує.

— Брейді захоплювався самогубствами, — каже Фредді. — Усе про них в Інеті читав. Він же на тому концерті хотів підірвати себе разом з усіма.

Джером знає. Він там був.

— А ти справді думаєш, що він говорив з моєю сестрою телепатично? І використовував «запїт», як... Не знаю, як якийсь провідник, чи що?

— Коли вже він зміг захопити Бабіно й отого другого — а зміг же, вір-не-вір, — то так, гадаю, він це міг зробити.

— А всі інші з оновленими «запїтами» Оті двісті сорок з чимось?

Фредді просто дивиться на нього крізь дим.

— Навіть якщо ми заламаємо сайт, що з ними робити? З голосом, який їм розказує, що вони лайно собаче, що єдиний спосіб зробити все краще — убитись об стіну?

Перш ніж вона може щось відповісти, це робить Ходжес.

— Треба зупинити голос. Тобто *його*. Вставай, Джероме. Ми назад, до офісу.

— А я? — питає Фредді.

— Ти з нами. І слухай, Фредді...

— Що?

- План проти болю допомагає, правда ж?
- Думки, відома річ, різні є, з оцим нашим урядом, то я за себе скажу, що в мене від нього делікатний період місяця стає значно менш делікатним...
- Бери з собою, — каже Ходжес. — І папір бери.

19

Усі вертаються до офісу «Що впало...» «джипом» Джерома. У задній частині навалено Джеромових речей, так що Фредді має сісти на коліна комусь, і це точно буде не Ходжес. У такому стані, як він зараз, це неможливо. Тож він сідає за кермо, а Фредді сідає на коліна Джеромові.

— Ох ти ж, просто якийсь побачення з Джоном Шафтом⁶⁰, — дурнувато посміхається Фредді. — Отим здоровенним приватним детективом, за яким дівки штабелями падають.

— Гляди — ще звикнеш! — відгукується Джером.

Дзвонить мобільний Холлі. Це такий собі Тревор Джеппсон із поліцейного відділу комп'ютерної експертизи. Холлі невдовзі переходить на геть незрозумілий Ходжесові жаргон, говорить про якийсь ВОТ і чорні мережі. Те, що сказав цей чоловік, схоже, їй сподобалося, бо закінчує розмову вона з усмішкою.

— Він іще ні разу синхрону не влаштував. Тішиться, як іменинник!

— Наскільки багато часу це займе?

— З паролем і IP-адресою на руках? Не багато.

Ходжес паркується на одному з півгодинних проміжків перед Тьорнер-білдингом. Вони довго не затримуються — тобто якщо йому пощастить, то не затримаються, — а з огляду на нещодавню темну смугу, Ходжес гадає, що тепер Всесвіт винний йому щось хороше.

Він іде у свій кабінет, зачиняє двері, а тоді в потяганому записнику шукає номер телефону Беккі Хелмінгтон. Холлі пропонувала йому внести всі ці записи в телефон, але Ходжес усе відкладав цю справу. Ну от *любить* він свій старий записник. Може, тепер уже взагалі нема сенсу нічого міняти, думає він. Остання справа Трента і таке інше...

Беккі нагадує йому, що більше не працює у «Відрі»:

— Ви, напевне, забули?

— Не забув. Про Бабіно знаєте?

Її голос падає:

— Боже мій, знаю. Чула, що Ел Брукс — Бібліотечний Ел — убив дружину Бабіно і, можливо, його теж. Просто повірити не можу.

Я б вам багато такого розповів, у що важко повірити, думає Ходжес.

— Поки що Бабіно не варто викреслювати, Беккі. Я гадаю, що він в бігах. Він давав Брейді Хартсфілду якісь експериментальні ліки, і вони, можливо, зіграли якусь роль у смерті Хартсфілда.

— Господи, що, справді?

— Справді. Але далеко він заїхати не міг, адже насувається буря. Чи не знаєте, куди б він міг сховатися? Може, в Бабіно є дача чи щось таке?

Беккі навіть не замислюється:

— Ні, не дача, є мисливський табір. Не його особистий, звичайно. Він його винаймає разом з чотирма чи, може, п'ятьма ще лікарями. — Вона знову переходить на конфіденційний тон. — І чула, що вони там не лише полюють. Якщо ви розумієте, про що я.

⁶⁰ Темношкірий приватний детектив, герой низки фільмів.

— Де це?

— На озері Чарльз. У табору якась жахально випендрюжна назва. Так з ходу не згадаю, але Вайолет Тренх мала б знати. Вона там колись була на вихідні. Казала, що таких п'яних сорока восьми годин у неї ніколи в житті не було, і привезла звідти хламідіоз.

— Зможете їй зателефонувати?

— Звичайно. Але якщо він в бігах, то він може бути й у літаку, розумієте. Може, в Каліфорнії, а то й за океаном. Зранку літаки ще злітали й сідали.

— Не думаю, що ми наважимося поїхати з поліцією шукати його в аеропорті. Дякую, Беккі. Передзвоніть, будь ласка.

Він іде до сейфу й набирає код. Шкарпетка з кульками від підшипників — «веселий ляпанець» — лежить удома, а от обидва пістолети на місці. Перший — «глок» сорокового калібру, який він носив на роботі. Другий — модель «вікторі» 38-го калібру. Батьків. Він бере полотняний мішок із верхньої частини сейфу, кладе туди зброю і чотири коробки з набоями, потім туго зав'язує мішок.

Ну що, Брейді, тепер мене серцевий напад не зупинить, думає він. Цього разу це звичайний рак, і з таким я жити можу.

Така думка так його дивує, що аж смішить. Сміятися боляче.

З другого кабінету чути оплески. Ходжес переконаний, що розуміє, чого вони стосуються, і не помиляється. На комп'ютері Холлі видно повідомлення: «ZEETHEEND PEREЖИВАЄ ДЕЯКІ ТЕХНІЧНІ НЕГАРАЗДИ» Унизу напис: «ЗАТЕЛЕФОНУЙТЕ 1-800-273».

— А це Джепсон придумав, — каже Холлі, не підводячи очей від того, що робить. — Це Національна гаряча лінія запобігання самогубствам.

— Здорово! — каже Ходжес. — І ти молодчина — жінка з прихованими талантами!

Перед Холлі лежать рядочком косяки. Із тим, який щойно скрутила вона, виходить рівно дванадцять.

— Ух вона й швидка! — захоплюється Фредді. — А акуратні ж які! Наче машиною робилися!

Холлі виклично дивиться на Ходжеса:

— Мій терапевт каже, що вряди-годи викурити цигарку з марихуаною цілком можна. Якщо не зловживати. Як дехто. — Погляд Холлі повзе в бік Фредді, потім до Ходжеса. — Ну і це не мені. Це для тебе, Білле. Тобі треба.

Ходжес дякує і на мить замислюється, скільки вони разом і яка добра загалом була ця спільна життєва подорож. Тільки закоротка. Дуже коротка... І тут у нього дзвонить телефон. Це Беккі.

— Місце називається «Голови і шкури». Казала ж, що воно так по-випендрюжному називається. Вона не пам'ятає, як туди їхати: мабуть, перебрала трохи дорогою, щоб розігрітися, — але пам'ятає, що вони їхали на північ до роздоріжжя доволі довгенько і зупинялися дорогою на заправці під назвою «Гараж Тьорстона». Допоможе?

— Так, страшенно. Дякую, Беккі. — Він завершує розмову. — Холлі, мені треба знайти «Гараж Тьорстона» на північ від міста. Потім — щоб ти зателефонувала Герцу в аеропорт і попросила найбільше, що в них є на чотирьох колесах. Зараз будемо мандрувати.

— А мій «джип»... — починає Джером.

— Він маленький, легенький і старенький, — перепиняє Ходжес. Хоча це не єдина причина взяти іншу машину, пристосовану до снігу. — А от до аеропорту на ньому дуже добре доїхати.

— А я? — питає Фредді.

— Федеральна програма захисту свідків! — каже Ходжес. — Як домовлялися. Це буде просто мрія наяву.

Джейн Еллсбері була цілком нормальним немовлям — шість фунтів дев'ять унцій⁶¹, — власне, трошки недобирала ваги; а от у сім років важила вже дев'яносто фунтів⁶² і була знайома із дражнилкою, яка переслідує її досі: «Жирна-жирна, скотобаза, провалила унітаза!» У червні 2010 року, коли мама взяла її на концерт «Довколишніх» на честь п'ятнадцятиріччя, дівчинка важила двісті десять фунтів⁶³. Унітаз під нею усе-таки не провалювався, а от шнурки зав'язувати було важко. Тепер Джейн дев'ятнадцять, і важить вона вже триста двадцять⁶⁴, і коли до неї з безкоштовного «заппіта» лунає голос, усе стає їй цілком зрозуміло. Цей голос тихий, спокійний і розсудливий. Він каже: ніхто тебе не любить, усі з тебе сміються. Відзначає, що вона не може припинити їсти — навіть зараз, коли по її обличчю течуть сльози, вона наминає шоколадне печиво-коліщатка з пакета, оте, де всередині багато драглистої зефірної начинки. Як добріший брат Духа Майбутнього Різдва, який нагадав Ебензеру Скруджу деякі вічні істини, він у двох словах накреслює її майбутнє: товста, товща, найтовща... Сміх на Карбін-стріт Рогульського раю, де вона живе з батьками в будинку без ліфта. Гидливі погляди. Прикрі дотепи: «Онде дирижопль летить!», «Бережися, щоб вона на тебе не впала!» Голос розумно й логічно пояснює, що її ніхто не запросить на побачення, не візьме на нормальну роботу, бо через політичну коректність амплуа циркової товстухи більше не існує, що в сорок років вона буде змушена спати сидячи, бо величезні груди занадто давитимуть на легені, а помре вона в п'ятдесят від серцевого нападу, а до того буде вичищати бруд з-поміж своїх жирових складок за допомогою пилососа. Коли вона намагається сказати голосу, що могла б трохи схуднути — може, до якоїсь клініки звернутися, — голос не сміється. Він лише питає її, лагідно й співчутливо, звідки вона візьме на це гроші, коли батьки разом заробляють хіба на те, щоб втамувати її ненаситний апетит. Коли голос каже, що їм краще взагалі без неї, Джейн може тільки погодитися.

Джейн — котру на Карбін-стріт усі знають як Жирну Джейн — бредє у ванну і бере пляшечку з таблетками оксиконтіну, які тато п'є проти болю в спині. Лічить. Їх тридцять — напевне, більш ніж достатньо. Вона п'є їх по п'ять штук, запиваючи молоком, заїдаючи шоколадним печивом із зефіром. У голові паморочиться. Я сідаю на дієту, думає Джейн. На довгу-довгу дієту.

Правильно, каже їй голос із «заппіта», і тут у тебе все буде по-чесному, так, Джейн?

Дівчина п'є останні п'ять штук. Намагається взяти «заппіт», але пальці вже не можуть втримати тонкий прилад. Та й яка різниця? Вона в такому стані все одно не зловить жодної швидкої рожевої рибки. Краще подивитися у вікно, де сніг кутає землю в білий саван.

Все, годі, ніякої «жирної скотобази», думає вона — і коли вона непритомніє, то відчуває полегшення.

⁶¹ Майже 3 кг.

⁶² 40,5 кг.

⁶³ 94,5 кг.

⁶⁴ 144 кг.

Перш ніж їхати до Герца, Ходжес різко завертає на «джипі» Джерома на повороті перед «Гілтоном» коло аеропорту.

— Це що, місце, де тримають свідків? *Оце?*

Ходжес каже:

— Оскільки в моєму розпорядженні безпечного помешкання нема, то хай буде оце. Зареєструю тебе під своїм прізвищем. Заходиш, замикаєшся і перед телевізором чекаєш, доки все скінчиться.

— І пов'язку поміняй! — нагадує Холлі.

Фредді не звертає на ці слова уваги. Вона зосереджена на Ходжесі.

— А я в наскільки великій халепі буду, коли все скінчиться?

— Не знаю, і зараз мені немає коли з тобою це обговорювати.

— Ну хоч у номер щось замовити можна? — Червоні очі Фредді злегка зблискують. — Мені майже не болить, але щось різко на хавчик пробиває.

— Призволяйся, — відказує Ходжес.

Джером додає:

— Тільки у вічко не забудь подивитися — а то раптом там не офіціант, а підсланий Брейді чоловік у чорному!

— Жартуєш? — каже Фредді. — Еге ж?

Цього сніжного вечора у вестибюлі порожньо. Ходжес, який відчувається так, ніби прокинувся від дзвінка Піта років зо три тому, усе влаштовує, потім повертається туди, де сидять усі решта. Холлі щось робить в айпаді й не підводить очей. Фредді простягає руку по ключ, але Ходжес вручає його Джерому.

— Номер 522. Проведеш її, добре? Я хочу поговорити з Холлі.

Джером зводить брови догори. Ходжес нічого не додає, то він знизує плечима й бере Фредді за руку.

— Джон Шафт проведе вас до вашого люксу.

Вона відштовхує його руку:

— Та добре, коли там є хоча б міні-бар...

Але встає і йде з ним до ліфтів.

— Я знайшла «Гараж Тьорстона», — каже Холлі. — Це п'ятдесят шість миль на північ трасою I-47: буря суне звідти. Далі внутрішньостатна траса 79. Погода не...

— Усе буде добре, — каже Ходжес. — Герц має для нас «форд експедішен». Гарний важкий автомобіль. А ти мені потім дорогу показуватимеш. Я про інше хочу поговорити.

Він лагідно бере з її рук айпад і вимикає.

Холлі чекально дивиться на нього, склавши руки на колінах.

Брейді вертається з Карбін-стрит у Рогульському раю свіжим і піднесеним: із цією жирною Еллсбері було і весело, і легко. Цікаво, скільки ж людей потім будуть зносити її тіло з третього поверху. Четверо, напевне. А труна яка буде! Розміру XXL!

Коли він перевіряє сайт і бачить, що він недоступний, настрій моментально падає. Так, він очікував, що Ходжес знайде спосіб вивести його з ладу, але не чекав, що це станеться так швидко. І телефон цей його лютить так само, як оті нахабні повідомлення, які Ходжес

залишив під «Блакитною парасолькою» тоді, під час їхнього першого протистояння. Це ж лінія запобігання самогубствам. Йому й перевіряти не треба. Він і так знає.

І, так, Ходжес приїде. У Кайнера багато людей про це місце знають: це така собі легенда. Але чи він просто сюди поїде? Брейді ні на мить у це не вірить. З одного боку, детектив-пенсіонер знає, що багато мисливців залишають зброю в таборі (хоча мало де її аж так багато, як у «Головах і шкурах»). А з іншого (що важливіше), цей старий коп — хитра гієна. Він став на шість років старший від того часу, коли Брейді з ним зустрівся: без сумніву, задишки й тремтіння в кінцівках йому додалося, але ж він і хитрий. Така тварюка скрадається, не підходить до тебе безпосередньо — а потім переріже тобі піджилки, коли ти дивитимешся в інший бік.

Уявімо, що я Ходжес. Що я роблю?

Подумавши над цим, Брейді йде до шафи і, швиденько переглянувши пам'ять Бабіно (її рештки), бере той одяг, який належав тілу, в якому він перебуває. Усе чудово сидить. Він бере ще й пару рукавиць, щоб гріти свій артрит, і виходить надвір. Снігопад поки що помірний, і гілля дерев не ворухиться. Пізніше все зміниться, але зараз доволі приємно, можна побродити володіннями.

Він іде до дровитні, накритої вже доволі товсто припорошеним брезентом. За нею — два-три акри старих сосон і ялин, які відділяють «Голови і шкури» від «Табірлогу Великого Боба». Це чудово.

Треба навідатися до комірчини зі зброєю. «SCAR» — це добре, але там є ще дещо корисне.

«О, детективе Ходжесе, — думає Брейді, поспішаючи звідки вийшов. — У мене для вас такий сюрприз. Такий сюрприз...»

23

Джером уважно слухає, що каже Ходжес, потім хитає головою:

— Ні, Білле, ніяк по-іншому не можна. Мені треба з вами.

— Тобі треба їхати додому, до своєї сім'ї, — каже Ходжес. — Особливо до сестри. Учора вона дивом вціліла.

Вони сидять у кутку вестибюлю «Гілтона» і тихо перемовляються, хоча навіть працівник на рецепції подався кудись у підземелля. Джером дивиться просто перед собою, руки на стегнах, між брів уперта складка.

— Якщо Холлі їде...

— У нас інакше, — каже Холлі. — Ти ж маєш розуміти, Джероме. Я зі своєю мамою не дуже ладнала — та, власне, завжди так було. Я бачу її один-два рази на рік максимум. І завжди рада прощатися, і вона теж тому рада, не сумніваюся. А Білл... ти розумієш, що він буде боротися з тим, що на нього напало, але ми обоє знаємо його шанси. А в тебе не так.

— Він небезпечний, — говорить Ходжес, — і ми на елемент несподіванки розраховувати не можемо. Якщо він не здогадується, що я до нього йду, то він дурень. А таким він ніколи не був.

— У «Мінго» ми були втрьох, — каже Джером. — А коли у вас серце схопило, ми з Холлі лишилися вдвох. І все вдалося.

— Того разу було по-іншому, — каже Холлі. — Він тоді не міг людей зачакловувати.

— Усе одно я хочу.

Ходжес киває:

— Я розумію, але ж я і головний пес у запряжці — і головний пес каже: ні.

— Але...

— Є ще одна причина, — каже Холлі. — Важливіша. Репітер офлайн, сайт закрито, але по місту майже сто п'ятдесят активних «запіїтів». Уже встигло статися щонайменше одне самогубство, і ми не можемо сказати поліції, що робиться. Ізабель Джейнз думає, що Білл лізе не в свою справу, а всі решта вважатимуть його божевільним. Коли щось трапиться з нами, залишишся тільки ти. Розумієш?

— Що я розумію — так це те, що ви мене усуваєте, — каже Джером. І раптом у його інтонаціях чути цибатого підлітка, який колись косив Ходжесові газон.

— Є і ще одне, — каже Ходжес. — Може, мені доведеться його вбити. Власне, мені це здається найбільш імовірним.

— Та Господи, Білле, я ж знаю.

— Але для поліції й загалом для суспільства оте, що я вб'ю, буде світилом нейрохірургії — Феліксом Бабіно. Я обходив деякі незручні юридичні кути, відколи відкрив «Що впало, те пропало», але тут може вийти по-іншому. Ти хочеш ризикнути опинитися під звинуваченням у співучасті в убивстві з обтяжувальними обставинами: у цьому разі — зухвалому вбивстві людини через злочинну недбалість? Може, навіть убивстві першого ступеня?

Джером кривиться:

— Так Холлі ж ви дозволяєте йти на такий ризик!

Холлі каже:

— У тебе ще більша частина життя попереду.

Ходжес нахилиється вперед, хоч йому й боляче, і обіймає Джерома долонею за шию.

— Я знаю, що тобі це не подобається. І не чекав іншого. Але так правильно, і причини поважні.

Джером замислюється, потім каже:

— Розумію, що ви маєте на увазі.

Ходжес і Холлі чекають, обоє розуміють, що це не зовсім добре.

— Добре, — погоджується Джером. — Мені це геть не подобається, але гаразд.

Ходжес встає, береться за бік, стримуючи біль.

— То сідаймо в оцей спортивний автомобіль. Насувається буря, і я б хотів заїхати якнайдалі по I-47, доки ми її зустрінемо.

24

Джером стоїть, спершись на капот свого «ранглера», коли вони виходять із закладу прокату, тримаючи ключі від універсального «експедішена». Він пригортає Холлі й шепоче їй на вухо:

— Останній шанс. Візьміть мене, будь ласка!

Вона хитає головою коло його грудей.

Джером відпускає її й дивиться на Ходжеса у старому капелюсі, криси якого вже притрусив сніг. Ходжес простягає руку:

— За інших обставин я б тебе обійняв, але зараз це боляче.

Джером міцно стискає йому руку. В очах у нього сльози:

— Будьте обережні, друже. Не зникайте зі зв'язку. І Холліберрі назад привезіть!

— Так і планую, — відповідає Ходжес.

Джером дивиться, як вони сідають в «експедішен»: Білл залазить за кермо; йому це, вочевидь, важко. Джером розуміє, що вони роблять правильно — з усіх трьох ним жертвувати найгірше. Це не означає, що йому така думка подобається чи він менше почувається маленьким хлопчиком, якого відправили додому до мами. Він би поїхав за ними,

думає він, коли б Холлі не сказала йому того, що сказала в порожньому вестибюлі: «Коли з нами щось станеться, лишаєшся тільки ти».

Джером сідає в джип і прямує додому. Коли заїжджає на швидкісну магістраль, його раптом охоплює сильне передчуття: він більше не побачить жодного зі своїх двох друзів. Він намагається переконати себе, що це все тупорилі забобони, але йому не вдається.

25

Коли Ходжес і Холлі звертають на I-47 на північ, сніг уже не жартує. Поїздка під ним нагадує Ходжесові науково-фантастичний фільм, який він колись дивився з Холлі: коли зореліт «Ентерпрайз» входить у гіперпростір чи як там воно називається. На дорожніх знаках висвічується: «СНІГОВЕ ПОПЕРЕДЖЕННЯ» і «40 М/Г», але на спідометрі в Ходжеса — шістдесят, і він триматиме цю швидкість якомога довше: може, й тридцять миль. Може, лише двадцять. Кілька машин дорогою сигналять йому: повільніше! — він проминає масивну фуру на вісімнадцять коліс, за якою тягнеться півнячий хвіст снігової мли, — це наче вправа з контролювання страху.

По майже півгодинній мовчанці Холлі порушує тишу:

— Ти зброю взяв, правда? Це ж вона в тебе в торбі?

— Так.

Вона розстібає ремінь безпеки (від чого він нервує) і виловлює з заднього сидіння торбу.

— Заряджено?

— «Глок» заряджений. А тридцять восьмий ти заряди. Він для тебе.

— Я не вмю.

Ходжес колись обіцяв зводити її на стрільбище і повчити цієї справи, щоб вона отримала право носити приховану зброю, але вона різко відмовилася. Більше він не пропонував, гадаючи, що Холлі ніколи не буде потрібно носити зброю. Що він ніколи не поставить її в таку ситуацію.

— Нічого, розберешся. Це не складно.

Вона роздивляється «вікторі», пильнуючи, щоб не торкатися гачка й відводити дуло від обличчя. За кілька секунд у неї виходить крутити барабан.

— Добре, тепер кулі.

У мішку дві коробки «вінчестерів» 38-го калібру по сто тридцять штук, суцільнометалева оболонка. Холлі відкриває одну з коробок, дивиться на набої, що стирчать звідти, як міні-боєголовки, і робить гримасу:

— У-у...

— Зможеш? — Вони проминають іще одну фуру, і «експедішен» накриває сніговим туманом. На дорозі ще лишаються смуги голого покриття, але перед ними тепер засніжене все, а фура праворуч усе не закінчується. — Якщо не зможеш, то не біда.

— Ти ж не маєш на увазі, чи я можу його зарядити? — сердито відказує вона. — Я ж бачила, як це робиться, тут і дитина впорається.

Іноді діти таке роблять, думає Ходжес.

— Ти ж маєш на увазі, чи зможу я в нього вистрілити.

— Та, може, до цього й не дійде. А якщо так, то зможеш?

— Так, — каже Холлі і заряджає всі шість вічок «вікторі». Нервово ставить барабан на місце, стиснувши губи й мружачись, наче боїться, що револьвер вибухне в її руках. — А де тут запобіжник?

— Його нема. У револьверах їх не буває. Курок не зведено — то й уся необхідна безпека. Клади собі в сумочку. І набої теж.

Холлі робить, як він сказав, і ставить сумочку на підлогу, притримуючи її з боків ногами.

— І губи не кусай, а то прокусиш до крові.

— Спробую, але це дуже стресова ситуація, Білле.

— Та звісно.

Вони знову їдуть основною смугою. Стовпи, що відлічують милі, здається, повзуть мимо них із черепашою швидкістю, а біль гарячою медузою пустив мацаки по всьому тілу Ходжеса, аж до горла. Колись, двадцять років тому, йому в ногу вистрілив загнаний у глухий кут злодій. Отоді було так боляче, але, врешті, минулося. А цей біль, думає Ходжес, навряд чи так мине. Його можливо пригамувати ліками, але ненадовго.

— А якщо ми приїдемо на місце і його там не буде, Білле? Ти про це подумав? Подумав?

Він подумав, але що в такому разі робити, не знає.

— Давай не хвилюватися за це, поки немає приводу.

У нього дзвонить мобільний. Він у кишені пальта, і Ходжес дає телефон Холлі, не зводячи очей з дороги.

— Алло, це Холлі. — Вона слухає, а тоді тихо, самими губами каже Ходжесові: «Міс Красиві Сірі Очі». А в слухавку говорить: — Угу... так... так, розумію... ні, він не може, у нього зараз руки зайняті, але я йому скажу. — Вона слухає ще, а потім каже: — Я б сказала вам, Іззі, але ви не повірите.

Вона захлопує телефон і викидає його назад у кишеню Ходжеса.

— Самогубства? — питає Ходжес.

— Поки що три — рахуючи хлопця, який застрелився на очах у батька.

— «Заппіти»?

— У двох із трьох точок. У третій не було коли шукати. Намагалися врятувати, але було пізно. Він повісився. Іззі, здається, втратила з половину своєї впевненості. Хочє все знати.

— Коли з нами щось станеться, Джером скаже Пітові, а Піт — їй. Думаю, вона майже готова слухати.

— Треба зупинити його, доки він не вбив іще когось.

Напевне, зараз він саме й зайнятий тим, що когось убиває, думає Ходжес.

— Зупинимо.

Миля за милею лишається позаду. Ходжес змушений зменшити швидкість до п'ятдесяти, а коли відчуває, що «експедішен» трохи пританцьовує у сніговій хвилі, здійнятій подвійною фурую «Волмарту»⁶⁵, — то й до сорока п'яти. Минула третя година, і світло снігового дня поволі блякне, аж тут Холлі знову говорить:

— Дякую.

Він швидко, питально озирається на неї.

— За те, що не змусив благати, щоб взяв мене із собою.

— Я ж роблю саме те, що порадив би твій терапевт, — каже Ходжес. — Організувати завершення.

— Ти жартуєш? От ніколи не доберу, коли ти жартуєш. У тебе дуже сухе почуття гумору, Білле.

— Не жартую! Це наша справа, Холлі. І більше нічия.

Із білої мли видніє зелене світло: дорожній знак.

— SR-79, — читає Холлі. — Наш поворот.

— Слава Тобі, Боже, — каже Ходжес. — Не зношу оці шосейні переїзди навіть за сонячної погоди.

⁶⁵ Відома мережа супермаркетів.

«Гараж Тьорстона», якщо вірити айпаду Холлі, розташований у п'ятнадцяти милях⁶⁶ на схід уздовж внутрішньостатної траси — але доїжджають туди вони за півгодини. «Експедішен» легко котить засніженою дорогою, але зараз здіймається вітер, який обіцяє стати шквалом до восьмої вечора, як каже радіо, — а коли пориви кидають через дорогу снігову запону, Ходжес уповільнюється до п'ятнадцяти миль на годину, доки знову стає видно.

Коли він завертає біля великої вивіски «Shell», у Холлі дзвонить телефон.

— Розберися з ним, — каже він. — А я миттю.

Ходжес виходить із машини, міцно притримуючи капелюх, щоб його не здуло. Вітер стріляє сніговими чергами, підіймає й тулить до шиї комір пальта, коли Ходжес бреде снігом до закладу. Уся середня частина тулуба пульсує від болю: відчуття таке, наче він наковтався жару з багаття. Коло бензинових pomp і на парковці поряд — нікого й нічого, окрім «експедішена» з невимкненим двигуном. Снігочистильники поїхали геть: на них чекає довга робоча ніч і чималий заробок, адже перша велика буря цього року вже шаленіє.

На якусь моторошну мить Ходжесові здається, що за касою стоїть Бібліотечний Ел: такий самий зелений робочий одяг, і волосся біле, як попкорн, витикається з-під шапки з написом «John Deere».

— Що привело вас сюди в такий шалений день? — питає старий, а тоді дивиться за спину Ходжесові. — Чи це вже вечір?

— Та трохи й того, й того, — каже Ходжес. Балакати він часу не має: зараз у місті, можливо, якісь діти стрибають з вікон чи п'ють небезпечні таблетки, — але саме так його справа робиться. — Це ви будете містер Тьорстон?

— Як є — живий і справжній! Бачу, ви не стали заправлятися, то вже був подумав, що ви мене грабувати надумали, але у вас вигляд для цього занадто заможний. Ви міський, еге?

— Атож, — каже Ходжес. — І трохи поспішаю.

— Міські — вони завжди так! — Тьорстон відкладає «Field and Stream»⁶⁷, який щойно читав. — А що ж вам треба? Дорогу спитати? Ну, друже, сподіваюся, ви хоч недалеко, тут таке накульовується....

— Та маю надію, що недалеко. Мисливський табір — називається «Голови і шкури». Чули про такий?

— А то, — каже Тьорстон. — Дохторський, просто біля «Великого Боба». Вони тут завжди свої «ягуари» з «поршáми» заправляють. — Оці «порші» в його мовленні набувають затишної схожості чи то з ківшами, чи з хрущами. — А зараз там ну нікого зовсім. Мисливський сезон закінчується восьмого грудня, якщо з луком. А з рушницею — так узагалі він до кінця листопада, а дохтори з рушницями ходять, здоровими. Мабуть, граються, що в Африку приїхали.

— Сьогодні до нас тут ніхто не зупинявся? Може, на старій машині потертій, що ґрунтівку видно?

— Та ні.

З гаражного відсіку виходить молодик, витираючи руки шматиною.

— Я бачив машину, діду. «Шевроля». Я тоді надворі балакав з Павуком Віллісом, а вона проїхала. — Він звертає увагу на Ходжеса. — Я її запам'ятав, бо туди мало хто їздить і машина не була таким всюдиходом, як оце у вас.

⁶⁶ 22,5 км.

⁶⁷ Журнал про мисливство і риболовлю.

— Підкажете, як до того табору доїхати?

— Куди простіше, — каже Тьорстон. — Принаймні за доброї погоди. Їдете туди, куди зараз їхали, десь так... — Він звертається до внука: — Що скажеш, Двейне? Три милі⁶⁸?

— Та скоріше чотири⁶⁹, — каже Двейн.

— Ну, виведемо середнє — хай буде три з половиною, — каже Тьорстон. — Побачите два червоні стопи ліворуч. Вони високі, футів по шість, але дивіться уважно, бо державний снігоприбиральник тут уже двічі їздив, то добряче присипав, і їх там, може, не дуже й видно. І там треба крізь кучугуру лізти, розумієте. Хіба що ви зі своєю лопатою.

— Та, мабуть, проїдемо, — каже Ходжес.

— Ну так, імовірно: у вас позашляховик, то не пошкодиться, бо сніг іще м'який. Ну, одне слово, звідти милю проїхати чи дві, а там розвилка. На один бік — «Великий Боб», а на другий — «Голови і шкури». Не пам'ятаю, який куди, але там було написано.

— Так, є стрілки, — каже Двейн. — «Великий Боб» праворуч, а «Голови і шкури» ліворуч. Я вже знаю, бо торік у жовтні латав дах Великому Бобові Ровану. У вас, містере, мабуть, щось дуже серйозне — щоб у такий день туди їхати.

— Як ви гадаєте, я своєю машиною там проїду?

— Аякже, — запевняє Двейн. — Зараз дерева більшу частину снігу затримують, а там до озера під гірку. Той відрізок, може, трохи складніший.

Ходжес дістає з задньої кишені гаманець (Боже мій, навіть від цього боляче!) і витягає поліцейське посвідчення зі штампом «На пенсії», а також візитівки з «Що впало, те пропало» і кладе все на касу:

— Панове, можете берегти таємницю?

Ті кивають, очі в них горять цікавістю.

— Маю повістку в суд передати, ага? Це цивільна справа, і на кону семизначна сума. Отой чоловік, який мимо вас проїжджав на драному «шеві», — лікар на ім'я Фелікс Бабіно.

— Ми його кожного листопада бачимо, — каже Тьорстон-дід. — У нього така амбіція, знаєте, — завжди через губу з тобою розмовля. Але ж він водить «бумера».

— Сьогодні він водить те, за що може схопитися, — каже Ходжес. — І якщо до півночі все не розрулю, справа закрийється й одну бідну літню жіночку позбавлять платні.

— Лікарські порушення? — питає Двейн.

— Не дуже хочу розповідати, але от я їду туди.

Ви це запам'ятаєте, думає Ходжес. І ім'я Бабіно теж.

Старий каже:

— Тут у нас на задвірках два снігомобілі. Можу вам один позичити, якщо хочете: в «Arctic Cat» велике лобове. Їхати буде холоднувато, зате точно назад вернетесь!

Ходжеса така пропозиція зворушує — ще й від геть незнайомої людини, — але він хитає головою. Снігомобіль — тварюка шумна. Він вважає, що той, хто зараз сидить у «Головах і шкурах» — чи то Брейді, чи Бабіно, чи якась їхня химерна суміш, — знає, що він приїде. Ходжесові може грати на руку хіба тільки те, що той не знає, коли саме.

— Ми з напарницею поїдемо туди, — каже він. — А вже як звідти, то потім подумаємо.

— Ми мовчимо, еге? — каже Двейн і прикладає палець до усміхнених губ.

— Точно! А можна буде комусь зателефонувати, якщо ми застрягнемо?

⁶⁸ 4,5 км.

⁶⁹ 6 км.

— Телефонуйте просто сюди. — Тьорстон дає йому картку з пластикової таці, що біля каси. — Я пришлю або Двейна, або Павука Вілліса. Тільки не дуже глибоко вночі, і я за це сороківку попрошу — коли йдеться про мільйони, то ви, мабуть, можете собі дозволити?

— Тут мобільні працюють?

— П'ять паличок навіть у погану погоду, — каже Двейн. — Біля південного берега озера вишка стоїть.

— Добре це знати. Дякую! Дякую вам обом!

Він збирається йти, аж тут старий каже:

— У вас шапка не на таку погоду. Візьміть оцю. — І дає йому плетену шапочку з великим помаранчевим балабоном. — От тільки зі взуттям допомогти не можемо...

Ходжес дякує, бере шапку, тоді знімає свій капелюх-федору і кладе на касу. Відчуття таке, наче в тому капелюсі невдача і залишити його тут — правильне рішення.

— Еквівалентний обмін, — каже він.

Обидва Тьорстони всміхаються — у внука зубів значно більше.

— Добре, — каже старий, — але ви на всі сто впевнені, що хочете їхати на озеро, містере... — він кидає оком на візитівку, — містере Ходжесе? У вас вигляд трохи хворий.

— Та то бронхіт, — каже Ходжес. — Кожної зими докучає. Дякую вам обом, дуже дякую. А якщо доктор Бабіно раптом тут з'явиться...

— Вітатися не будемо, — каже Тьорстон. — Дуже він вообража.

Ходжес іде до дверей — і раптом нізвідки накочується такий біль, якого він не відчував ніколи в житті, прохоплює від живота до самого горла. Наче в нього влучили вогняною стрілою. Він заточується.

— У вас точно все гаразд? — підхоплюється з-за каси старий.

— Так, нормально. — Насправді до «нормально» йому дуже далеко. — Ногу звело. Від водіння. Я по капелюха повернуся!

Якщо пощастить, думає він.

27

— Довго ж тебе не було, — каже Холлі. — Сподіваюся, ти їм щось хороше розказав.

— Повістка. — Ходжес не просторікує про це: таку легенду вони вже не раз застосовували. Кожен хоче допомогти, якщо несуть не їм. — Хто дзвонив?

Ходжес думає, що то був Джером, який питав, як у них справи.

— Іззі Джейнз. Було ще два самогубства — одне спроба, одне здійснене. Дівчинка стрибала з другого поверху — впала на кучугуру, не розбилася, тільки трохи кістки поламала. А хлопець повісився в комірчині. Залишив записку на подушці — там тільки ім'я «Бет» і намальоване розбите серце.

Колеса «експедішена» трохи пробуксовують, коли Ходжес тисне на зчеплення і виїжджає назад на внутрішньоштатну трасу. Їхати доводиться зі слабким світлом. Яскраві фари перетворюють сніг попереду на іскристу білу стіну.

— Ми маємо самі, — каже вона. — Якщо це Брейді, то в це ніхто ніколи не повірить. Він вдаватиме з себе Бабіно й вигидає якусь брехню, ніби налякався і втік.

— І не зателефонував у поліцію, коли Бібліотечний Ел убив його дружину? — питає Ходжес. — Сумніваюся, що це підійде.

— Може, й не це, а що як він може перекинутися на когось іще? Якщо він на Бабіно перекинувся, то, може, з нього ще на когось. Ми маємо діяти самі, навіть якщо в результаті нас заарештують за вбивство. Як ти гадаєш, це може бути, Білле? Як ти гадаєш — як?

— Цим будемо перейматися потім.

— Я не певна, що можу стріляти в людину. Навіть у Брейді Хартсфілда, якщо він на вигляд хтось інший.

Він повторює:

— І цим перейматися будемо потім.

— Добре. А де ти цю шапочку взяв?

— За капелюх виміняв.

— Балабон нагорі дурнувятий, зате виглядає тепло.

— Хочеш?

— Ні. Але, Білле...

— Боже мій, Холлі, та що ж таке?

— У тебе жахливий вигляд.

— Лестощами багато не доб'єшся.

— Ну ладно, іронізуй. А як ми далеко від місця?

— Загальний консенсус — три з половиною милі цією дорогою. Потім поворот на табір.

Вони п'ять хвилин мовчать, повзучи крізь летючий сніг. Серце бурі ще далеко, нагадує собі Ходжес.

— Білле!

— Що тепер?

— Ти без чобіт, а в мене «нікоретте» скінчилися.

— То бери косяка, чого ж ти. Тільки дивися в процесі: тут повинні десь ліворуч бути червоні стовпи. Скоро.

Холлі усе ж не закурює, просто нахиляється вперед і дивиться ліворуч. Коли «експедішен» знову пробуксовує і всю його задню частину швидко заносить ліворуч, а потім праворуч, вона здається, не помічає. За хвилину показує:

— То не вони?

То вони. Снігоочисники поховали їх у такій кучугурі, що зверху стирчить дюймів по вісімнадцять, — але яскравий червоний колір неможливо пропустити чи з чимось переплутати. Ходжес тисне на гальма, зупиняє «експедішен» а потім розвертає його передом до кучугури. Він каже Холлі те, що інколи казав дочці, коли брав її кататися на «Шалених блюдцях» у парку Лейквуд:

— Тримай свої вставні щелепи!

Холлі, завжди схильна до буквализму, відказує:

— А в мене їх нема! — але все ж хапається рукою за приладову панель.

Ходжес м'яко наступає на газ і в'їжджає в кучугуру. Очікуваного поштовху не відчуває: Тьорстон мав рацію — сніг ще м'який і не встиг затверднути. Він вибухом кидається на все лобове скло, на мить засліплюючи водія. Ходжес вмикає склоочисники на повну потужність, і, коли зі скла вже знято сніг, перед машиною постає табірний шлях з одним ліхтарем, яким швидко заволодіває заметіль. Раз у раз із гілок на дах машини падає сніг. Попереду не видно жодних слідів попереднього авто, але це нічого не означає: їх давно могло замести.

Ходжес вимикає фари і поволі рухається вперед. Біла смуга між дерев помітна рівно настільки, щоб по ній їхати. Дорога видається нескінченною — на гору, під гору, туди, сюди, — але врешті вони досягають того місця, де шлях розходиться ліворуч і праворуч. Ходжесові немає потреби виходити й перевіряти стрілки. Попереду по ліву руку між дерев видно слабеньке світло. То «Голови і шкури», і хтось там є вдома. Він береться за кермо і поволі заводить машину на правий шлях.

Ніхто з них не бачить угорі відеокамеру, зате вона їх помічає.

У той час, коли Ходжес і Холлі форсують кучугуру на повороті, Брейді сидить перед телевізором у зимовому пальті Бабіно й чоботях. Рукавиці він зняв: йому потрібні голі руки, якщо буде треба стріляти, — а на коліні в нього лежить чорна балаклава. Коли прийде пора, він сховає під нею обличчя й сивину Бабіно. Він не зводить очей з телеекрана, нервово ворущачи письмове приладдя в керамічному черепі. Уважно спостерігати абсолютно необхідно. Ходжес, коли під'їжджає, гасить фари.

А з ним буде його нігер? — гадає Брейді. О, як мило б це було. Два за ціною...

Аж ось і він.

Він боявся, що машина копа-пенсіонера дістане його, коли сніг буде густішати, — але то було безпідставне хвилювання. Сніг білий, а машина на ньому — великий чорний прямокутник. Брейді нахилиється вперед, мружиться, але не може сказати, чи в машині одна людина, чи двоє, чи, блін, усі десятеро. У нього є «SCAR» — і ним він може стерти з лица землі хоч цілий загін, коли треба, але це зіпсує всю розвагу. Ходжес потрібен йому живцем.

Принаймні для початку.

Залишається знайти відповідь на одне запитання: поверне він ліворуч і рушить просто до нього чи праворуч? Брейді готовий ставити що завгодно, що К. Вільм Ходжес обере поворот на «Великого Боба», — і він не помиляється. Коли машина зникає в снігу (після швидкого зблиску задніх фар, коли Ходжес обирає поворот), Брейді кладе череп з ручками й олівцями біля пульту від телевізора і бере в руки те, що чекало свого часу на столі. Цілком законна річ, коли використовувати за призначенням — чого Бабіно та іже з ним ніколи не робили. Може, вони й хороші лікарі, але тут, у лісі, вони часто — погані хлопці. Він натягує це цінне обладнання через голову так, щоб воно на еластичному ремінці висіло на шиї. Потім натягає балаклаву, бере «SCAR» і виходить. Серце калатає швидко й сильно, а (принаймні на цей момент) артрит у пальцях Бабіно не відчувається зовсім.

Розплата — сука, і ось вона прийшла.

Холлі не питає Ходжеса, чому він повернув праворуч. Вона невротик, але не дурна. Він їде зі швидкістю пішохода, дивиться ліворуч, приміряється до світла з того боку. Порівнявшись із ним, він зупиняє машину й вимикає двигун. Тепер западає повна темрява, і, коли він озирається до Холлі, їй на мить ввижається череп замість його обличчя.

— Лишайся тут, — тихо каже він. — Напиши Джерому, що в нас усе добре. А я спробую пройти туди лісом і взяти його.

— Ти ж не маєш на увазі — живим?

— Якщо побачу його з одним із отих «зап'їтів» — точно ні...

«Та й без нього, напевне, теж», — думає він, а вголос каже:

— Ризикувати нам не можна.

— Отже, ти віриш, що це він. Це Брейді.

— Навіть коли й Бабіно — то він теж частина цього. По шию в цьому. — А проте в якийсь момент він відчув переконаність, що розум Брейді Хартсфілда керує тілом Бабіно. Інтуїція — річ занадто серйозна, щоб її відкидати, і здогад уже набув ваги факту.

Боже поможи, якщо я уб'ю його і виявиться, що це помилка, думає він. Тільки як же я дізнаюся? Як узагалі я можу бути певним?

Він очікує, що Холлі буде проти, що вона скаже: «Візьми мене з собою», але каже вона лише:

— Сумніваюся, що я цю штуку зможу звідси вивести, коли щось із тобою станеться, Білле.

Він дає їй картку Тьорстона:

— Якщо я не вернуся за десять хвилин — ні, хай за п'ятнадцять, — телефонуй йому.

— А якщо почую постріли?

— Якщо це я і зі мною все гаразд, я подам сигнал клаксоном машини Бібліотечного Ела. Два швидкі гудки. Не почувеш їх — їдь далі в сусідній табір «Щось там Великого Боба». Заїжджай, ховайся де-небудь і дзвони Тьорстону.

Ходжес перехиляється через центральну панель і вперше за час їхнього знайомства цілує Холлі в губи. Вона занадто вражена, щоб відповісти на цілунок, але й не сахається. Коли він відхиляється назад, вона знічено дивиться вниз і каже перше, що спадає їй на думку:

— Білле, ти ж у *черевиках!* Ти *змерзнеши!*

— Між деревами ще не так багато снігу — може, хіба що на два пальці.

Та й справді, холодні ноги зараз його мало хвилюють.

Він знаходить вимикач і гасить світло в машині. Коли він виходить із «експедішену», стримуючи стогін від болю, вона чує, як наростає шелест ялинових гілок. Коли б це був голос — це був би плач. Тоді двері зачиняються.

Холлі сидить на своєму місці і дивиться, як темний обрис Білла зливається з темними обрисами дерев, і коли вона вже не може його вирізнути, то виходить і йде його слідом. «Вікторі» 38-го калібру, який служив у поліції з батьком Ходжеса у п'ятдесяті роки, коли Цукрові гірки ще стояли порослі лісом, лежить у кишені її пальта.

30

Ходжес іде в бік світла у вікнах «Голів і шкур» обережно, крок за кроком. Сніг кидається йому в лице, обсипає повіки. Вогняна стріла знову палить його зсередини. Підсмажує його. Обличчям струменить піт.

Ну хоч ноги не горять, думає він — і тут перечіпається через засніжену колоду і падає. Валиться просто на лівий бік і заривається обличчям в рукав пальта, щоб не скрикнути. У пахвині відчувається гаряча рідина.

Штани намочив, думає він. Обмочився, як маленький...

Коли біль трохи вщухає, він підбирає ноги під себе і намагається встати. Не виходить. Мокре місце починає холодити. Він фізично відчуває, як член стискається, щоб не торкатися холодного. Ходжес хапається за низеньку гілку і знову намагається встати. Гілка відламується. Він безглуздо дивиться на неї, почувавшись якимсь героєм мультика — Лютим Койотом чи що, — і викидає гілляку. Коли він це робить, хтось підхоплює його під пахви.

Він так дивується, що ледь не скрикує. Тоді Холлі шепоче йому на вухо:

— Опа, Білле, — вставай!

З її допомогою він нарешті спинається на ноги. Тепер світло близько — не більше, ніж сорок ярдів крізь дерева. Він уже бачить сніг, що лежить у неї на волоссі й блищить на щоках. Він одразу згадує кабінет букініста Ендрю Халлідея і те, як він, Холлі й Джером знайшли там Халлідея мертвого на підлозі. Він сказав їм не підходити, але...

— Холлі, якби я тобі сказав іти назад, ти б це зробила?

— Ні. — Вона шепоче. Вони обоє розмовляють пошепки. — Можливо, тобі треба його застрелити, а без допомоги тобі туди не дійти.

— Ти мала б прикривати мені спину. Бути моїм страховим полісом. — Піт тече з Ходжеса струмками. Добре, хоч пальто довге. Він не хоче давати Холлі зрозуміти, що обіцявся.

— Твій страховий поліс — це *Джером*, — каже вона. — А я — твій партнер. Тому ти мене сюди й повіз, знаєш ти про це чи ні. І я цього й хочу. Завжди хотіла. А зараз нумо. Спирайся на мене. Закінчимо справу.

Вони повільно йдуть крізь решту дерев. Ходжес просто повірити не може, скільки його ваги вона бере на себе. На краю галявини вони ненадовго зупиняються. Світло горить у двох кімнатах. В одній з них світло приглушене — Ходжес вважає, що це кухня. Там одне джерело світла — можливо, пічка. В іншому вікні помітно нерівне мигтіння: можливо, відкритий вогонь.

— Нам сюди, — каже він, махаючи рукою. — І від цього місця ми — солдати в нічній розвідці. Тобто маємо повзти.

— Ти можеш?

— Так. — А може, це й легше, ніж іти. — Бачиш люстру?

— Так. Вона якась така — з кісток чи що. У-у.

— Це вітальня, і там він, імовірно, і є. Якщо ні, почекаймо, доки покажеться. Якщо в нього один з тих «зап'ітів» — я маю намір його застрелити. Ніяких «руки вгору», ніяких «лягти, руки за голову». Із цим проблем нема?

— Жодних.

Вони опускаються навкарачки. Ходжес залишає «глок» у кишені, не бажаючи занурювати його в сніг.

— Білле... — Він ледве чує її шепіт за наростаючим вітром.

Він озирється на неї. Вона простягає йому свою рукавицю.

— Замала, — каже він і думає про вислів Джонні Кокрена: «Якщо рукавичка не сидить, то звинувачення знімається».⁷⁰ Які божевільні думки, бува, приходять у такий момент. Тільки от чи бували в його житті ще такі моменти?

— Вдягни, — каже вона. — Руку, в якій буде зброя, треба тримати в теплі.

Вона має рацію, і йому майже вдається натягти рукавицю. На всю руку її не вистачає, але пальці прикриті, а це головне.

Вони повзуть, Ходжес трохи попереду. Біль і далі сильний, але зараз, коли він не на ногах, стріла в його животі не горить, а тільки тліє.

Треба поберегти сили, думає він. Цілком достатньо.

Від лісу до вікна з кістяною люстрою футів сорок-п'ятдесят⁷¹, але рука без рукавиці геть закоцюбла й нічого не відчуває вже на півдорозі. Він не може повірити, що привів найкращого друга в таке місце і в такий час: от, повзуть по снігу, як діти, що граються у війнушки, — а до будь-якої допомоги кілька миль. І в нього були свої міркування, вони мали сенс у «Гілтоні» біля аеропорту. А зараз — не дуже.

Він дивиться ліворуч, на мовчазний горб «малібу» Бібліотечного Ела. Праворуч — там видно засніжену дровітню. Знову дивиться вперед, у вікно вітальні, а потім знову озирється на дровітню — і сигналізація в голові спрацьовує зі спізненням.

На снігу сліди. Від краю лісу їх не було видно, а зараз вони чітко помітні. Ведуть з-за будинку до дров. Вийшов у кухонні двері, думає Ходжес. Тому там і світло горіло. Я мав би здогадатися. І здогадався б, коли б мені не було так зле.

⁷⁰ Джонні Кокрен — американський адвокат, відомий, зокрема, участю в процесі над О. Дж. Сімпсоном (1995). Відомого футболіста й актора було звинувачено в убивстві власної дружини. Серед речових доказів фігурували рукавички. Суд, попри суперечливість ситуації, виправдав Сімпсона.

⁷¹ 13,5—16,5 м.

Він лізе в кишеню по «глок», але замала рукавичка заважає добре вхопитися, і, коли він нарешті береться за руків'я і намагається його витягти, пістолет зачіпляється за кишеню. А тим часом з-за дровітні з'являється темна фігура. Ті п'ятнадцять футів, що лежать між нею і ними, вона долає в чотири велетенські стрибки. Лице в неї — як у прибульця у фільмі жахів: на ньому немає ніяких рис, крім круглих вибалушених очей.

— Холлі, обережно!

Вона підводить голову саме тоді, коли приклад «SCAR» опускається назустріч. Чути нудотний хрускіт — і вона падає долілиць у сніг, розкинувши руки, як маріонетка з перерізними ниточками. Ходжес витягає-таки пістолета саме в той момент, коли приклад опускається знов. Ходжес і чує, і відчуває, як у нього ламається зап'ястя, бачить, як «глок» падає в сніг і майже тоне в ньому.

Досі на колінах, Ходжес бачить високого чоловіка — значно вищого за Брейді Хартсфілда, — який стоїть перед нерухомим тілом Холлі. На ньому балаклава й окуляри нічного бачення.

Він побачив нас, щойно ми вийшли з-за дерев, нудно думає Ходжес. Наскільки я розумію, він побачив нас *серед* дерев, коли я надягав рукавицю Холлі.

— Вітаю, детективе Ходжесе.

Ходжес не відповідає. Він гадає, чи Холлі ще жива і чи отямиться вона від удару, який отримала. Але, звичайно, це дурниці. Брейді не збирається дати їй шанс отямитися.

— Ви йдете зі мною в дім, — каже Брейді. — Питання стоїть так: брати її туди чи ні — чи хай тут на бурульку перетворюється. — І, наче, читаючи думки Ходжеса (наскільки Ходжес розуміє, він це може): — О, вона ще жива, принаймні поки що. Я бачу, в неї спина ворушиться. Хоча після такого удару й обличчям у сніг — хтозна, як це надовго?

— Я її понесу, — каже Ходжес. І понесе. Хоч як боляче це буде.

— Гаразд. — Обдумувати немає коли, і Ходжес розуміє, що Брейді цього хотів і чекав. Він на крок попереду. Весь час так був. І хто винен?

Я. Тільки я. Це мені за чергову гру в самотнього вовка... але що я ще міг зробити? Хто б у це міг повірити?

— Підійміть її, — каже Брейді. — Побачимо, чи справді можете. Бо щось ви дуже тремтите...

Ходжес підкладає руки під Холлі. У лісі він не міг звестися на ноги після падіння, але зараз збирає рештки сил і підіймає її непритомне тіло чисто, мов штангу. Він заточується, ледь не падає, але все ж знаходить рівновагу. Палюча стріла десь поділася — згоріла в лісовій пожежі, яку сама ж і почала в його тілі. Але він пригортає Холлі до грудей.

— Це добре. — У голосі Брейді чути щирий захват. — А тепер погляньмо, чи донесете до будинку.

Якось Ходжесові це вдається.

Дрова горять добре, і в приміщенні стоїть запаморочлива спека. Ходжес важко дихає, розталий сніг тече з позиченої шапки на лице. Доходить до середини вітальні, опускається на коліна. Шю Холлі він змушений тримати на лікті, бо зламане зап'ястя розпухає, як ковбаса. Він обережно кладе її так, щоб вона не вдарилася головою об підлогу з міцного дерева; добре, що йому вдається. Голова Холлі й так занадто постраждала цього вечора.

Брейді скинув пальто, окуляри нічного бачення й балаклаву. Так, це обличчя й сивина Бабіно (тільки незвично неакуратні) — але перед Ходжесом Брейді Хартсфілд. Останні сумніви розвіюються.

— Вона озброєна?

— Ні.

Чоловік, схожий на Фелікса Бабіно, посміхається:

— Ну що ж. Я тоді от що зроблю, Білле. Перевірю зараз її кишені і, якщо знайду зброю, переведу її вузьку дупу в наступний стан. Згода?

— Там 38-й калібр, — каже Ходжес. — Вона правша, тож, якщо він у неї, має бути в правій кишені пальта.

Брейді нахиляється, тримаючи Ходжеса під прицілом, палець на спусковому гачку, приклад спирається на праву половину грудей. Він знаходить револьвер, швидко оглядає, потім засовує за спину за пояс. Попри біль і відчай Ходжесові стає гіркувато-смішно. Брейді, мабуть, бачив, як таке робили всякі піжони-паскудники в кіно й по телевізору, — але це зручно тільки з автоматичною зброєю, бо вона пласка.

Холлі на плетеному килимку видає якийсь горловий хрип. Одна нога в неї смикається, потім заспокоюється.

— А ви? — питає Брейді. — Ще зброю маєте? Може, вічний захальвний пістолет?

Ходжес хитає головою.

— Але про всяк випадок чом би вам не підкотити штани трохи?

Ходжес так і робить: крім мокрих шкарпеток, не видно нічого.

— Чудово. А тепер зніміть пальто і киньте на диван.

Ходжес розстібається, і йому вдається мовчки струсити з себе пальто. Але от у момент кидка бичачий ріг проймає його від пахвини до горла — і він стогне.

Бабіно широко розплющує очі:

— Справді болить чи вдаємо? Живий звук чи фанера? Судячи з приголомшливої втрати ваги, я сказав би, що справді. Що з вами, детективе Ходжесе? Що сталося?

— Рак. Підшлункової.

— Ох ти ж Боже, це погано. Його навіть Супермен не переможе. Але бадьоріться, я можу скоротити ваші страждання.

— Зі мною робіть що хочете, — каже Ходжес. — Тільки її не чіпайте.

Брейді з великою цікавістю дивиться на жінку на підлозі.

— А це часом не та сама, яка рознесла те, що було моєю головою, ні? — Він відчуває у цих словах певний гумор і сміється.

— Ні. — Світ перетворився на лінзу відеокамери, яка то наближає, то віддаляє все з кожним ударом серця з підключеним кардіостимулятором.

— Вас вдарила Холлі Джібні. Вона повернулася до батьків в Огайо. А це моя асистентка Кара Вінстон.

Це ім'я спадає йому на думку геть нізвідки, і він без вагань його вимовляє.

— Асистентка, яка пішла з вами на місію «пан або пропав»? Якимось мені нелегко в це повірити.

— Я обіцяв їй бонус. Їй потрібні гроші.

— А де ж, прошу пана, подівся ваш нігер?

Ходжес на мить замислюється, чи не сказати Брейді правду — що Джером у місті, що він знає: Брейді, ймовірно, у мисливському таборі, і скоро повідомить цю інформацію в поліцію, якщо ще цього не зробив. Але чи зупинить це Брейді? Ні, звичайно.

— Джером в Аризоні, на будівництві. «Середовище для людства».

— Який він суспільно свідомий! А я гадав, він з вами. Чи дуже постраждала його сестра?

— Ногу зламала. Скоро знову ходитиме.

— Як шкода.

— Ви на ній проводили випробування, так?

— У неї був один з оригінальних «зап'ітів», так. Їх було дванадцять. Можна сказати, по числу апостолів, які пішли у світ нести слово правди. Сідайте в крісло перед телевізором, детективе Ходжесе.

— Та краще не буду. Всі мої улюблені передачі — в понеділок.

Брейді чемно всміхається:

— Сідайте.

Ходжес сідає, спираючись здоровою рукою на стіл біля крісла. Сідати — страшна мука, але коли вже сів, то легшає. Телевізор вимкнено, але він усе одно на нього дивиться.

— Де камера?

— На стовпі, де роздоріжжя. Над стрілками. Не засмучуйтеся, що пропустили. Її снігом засипало, тільки лінза й витикалася, а фари у вас тоді вже не горіли.

— Усередині вас лишився ще Бабіно?

Він знизує плечима:

— Ріжки та ніжки. Час від часу подає голос якась частина, яка гадає, що він іще живий. Скоро припиниться й це.

— Боже... — тихо каже Ходжес.

Брейді опускається на коліно, гвинтівка лягає на стегно, і він не випускає Ходжеса з-під прицілу. Відгортає край пальта Холлі й роздивляється ярличок:

— «Х. Джібні». Друкованими літерами, незмивним чорнилом. Дуже чепурненько. Не відпереш. Люблю людей, які дбають про свої речі.

Ходжес заплющує очі. Біль дуже сильний, і він готовий усе віддати, щоб він припинився і щоб відкупитися від того, що буде далі. Все б віддав, щоб заснути і спати, спати. Але він знову розплющує очі й змушує себе подивитися на Брейді, бо грати треба до кінця. Так це робиться: коли грати — то до кінця.

— У мене чимало справ на ближчі сорок вісім чи сімдесят дві години, детективе Ходжесе, але я готовий їх заради вас відкласти. Чи не викликає це у вас почуття власної унікальності? Мало б. Бо я багато чим вам зобов'язаний: ви розхуячили мені голову.

— Не забувайте, що це *ви* прийшли до *мене*, — нагадує Ходжес. — Це ви все запустили своїм дурним хвалькуватим листом. Не я. Ви.

Обличчя Бабіно — посмуговане зморшками лице старого характерного актора — темніє:

— Певне, ви маєте деяку рацію, але погляньте, чиє зараз зверху. Погляньте, хто *пермагає*, детективе Ходжесе.

— Якщо ви називаєте схиляння купки дурних дітей із кашею в голові до самогубства перемогою — то, мабуть, ви переможець. Але для мене перемога — це щось таке, що буває в бейсболі.

— Це — *контроль*! Я *контролюю*! Ви намагалися зупинити мене — і не змогли! От не змогли, і все! І вона не змогла! — Він копає Холлі в бік. Її тіло обім'якло гойдається в бік вогню, а потім перекочується назад. Обличчя в неї землисте, очі запали. — Вона мене навіть покращила! Зробила сильнішим, ніж я був!

— Тоді, Бога ради, *припиніть бити її ногами!* — кричить Ходжес.

Від гніву й збудження Брейді обличчя Бабіно розчервонілося. Руки міцно тримають гвинтівку. Він віддихується. Посміхається.

— О, та ти нерівно дихаєш на міс Джібні, еге? — Він знову копає її, цього разу в стегно. — Ти її їбеш? Так?! Ну, по зовнішності вона не дуже, але я так розумію, що в твоєму віці треба брати, що дають. Знаєш, як у народі кажуть? Накрий її піку прапором і їби заради давньої слави!

Він знову б'є Холлі ногою і шкіриться до Ходжеса.

— Ти, пам'ятаю, все питав мене, чи їбу я свою матір, так? Оці всі твої приходи до мене в палату, коли ти допитувався, чи їбу я єдину людину, якій я був не до сраки? Про її

зовнішність говорив, мовляв, гаряча матуся. Питаю, чи я все вдаю. Розказував, як ти сподіваєшся, що я страждаю. А я мусив просто сидіти й оце слухати!

Він готується знову засандалити бідолашну Холлі. Щоб відволікти його, Ходжес каже:

— Була така медсестра — Сейді Макдональд. Чи ти схилив її до самогубства? Це ж ти, правда? Вона була перша.

Брейді це подобається, і він знову демонструє дорогі коронки Бабіно.

— То було неважко. Це завжди легко, коли вже вліз і смикаєш за важелі.

— Як ти це зміг, Брейді? Як ти вліз? Як ти зумів отримати «зап'їти» від «Sunrise Solutions» і обробити їх? А, і сайт теж — як?

Брейді сміється:

— Ти забагато читав детективів, де розумненький приватний детектив заговорює божевільному вбивці зуби, доки прибуде допомога. Чи доки в того розсосередиться увага і детектив відбере в нього зброю. Я не думаю, що приїде якась допомога, та й ти, здається, золоту рибку навряд чи зловиш. І знаєш ти вже майже все. Якби не знав, то ти б тут не був. Фредді засцяла, і — не хочу виглядати коміксовим лиходієм, але все ж — і вона за це заплатить. У свій час.

— Вона каже, що сайт робила не вона.

— А мені вона для цього й не була потрібна. Я це зробив сам, у кабінеті Бабіно, на його ноуті. Взявши відпустку з палати 217.

— А...

— Замокни! Бачиш стіл, отам поряд, детективе Ходжесе?

Стіл зроблений з вишневого дерева, як і буфет, вигляд у нього дорогий, але на ньому круглі сліди від склянок, які ставили просто на поліровану поверхню. Лікарі, яким це місце належить, можливо, надзвичайно акуратні в операційній, але тут вони ще ті нехлюї. На столі — пульт від телевізора і череп із ручками й олівцями.

— Відсунь шухляду.

Ходжес так і робить. Усередині — рожевий «зап'їт командер» на старій телепрограмці з Г'ю Лорі на першій сторінці.

— Бери і вмикай його.

— Ні.

— Ну добре. Тоді я займуся міс Джібні. — Він опускає дуло гвинтівки до шиї Джібні. — Повний автомат, голову на раз відірве. Чи долетить до вогню? Зараз подивимося...

— Гарзд, — каже Ходжес. — Добре, добре, зупинися.

Він бере «зап'їт» і знаходить кнопку у верхній частині пристрою. Висвічується: «Ласкаво просимо...», діагональна лінія червоної літери Z заповнює весь екран. Пристрій просить провести пальцем і перейти до ігор. Ходжес це робить без підказки Брейді. Піт струменить з його лоба. Ще ніколи йому не було так жарко. Зламане зап'ястя пульсує й болить.

— Бачиш іконку «Риболовлі»?

— Так.

Відкривати цю гру він зовсім не бажає, але якщо альтернатива цьому — просто сидіти з переламаною рукою й болючим, розпухлим нутром і дивитися, як черга з великокаліберної зброї відліяє Холлі голову від крихкого тіла? Це — не варіант. Та й він читав, що людину проти її волі загипнотизувати не можна. Через «зап'їт» Діни Скотт він мало не заснув, але тоді він не розумів, що відбувається. А зараз розуміє. І якщо Брейді вважатиме, буцімто він під гіпнозом, а це буде не так, то, можливо... можливо...

— Не сумніваюся, зараз ти вже знаєш, що від тебе вимагається, — каже Брейді. Його очі жваво блищать: погляд хлопчача, який підпалив павутиння й дивиться, що робитиме павук. Чи метушитиметься палаючим павутинням, шукаючи виходу, чи просто згорить? — Тисни на іконку. Будуть плавати рибки, гратиме музика. Тисни на рожевих рибок і збирай цифри. Щоб

виграти, маєш набрати сто двадцять очок за сто двадцять секунд. Якщо вдасться, міс Джібні буде жити. А як ні — випробую на ній автоматичну зброю. Бабіно колись бачив, як з неї рознесли стос бетонних блоків, то тільки уяви, що воно робить із м'ясом!

— Та ти не збираєшся залишати її в живих, навіть якщо я тисячу наберу, — каже Ходжес.
— Не вірю тобі й на секунду.

Блакитні очі Бабіно зблискують удаваним обуренням:

— Але ти маєш! Усім, що я маю, я зобов'язаний цій суці, яка отут лежить на підлозі! Принаймні життя я їй залишу. Якщо вона, звичайно, зараз не помирає від крововиливу в мозок. То не намагайся виграти час. Пограй краще в гру. Твої сто двадцять секунд починаються, щойно викличеш іконку.

Не маючи іншого виходу, Ходжес так і робить. Екран стає порожній. Він блимає синім, і Ходжес мружитья — і от уже й рибки, плавають туди й сюди, вгору і вниз, одна повз одну, розсипаючи срібні бульбашки. Бринить музика: «Де море, де море красиве...»

Тільки це не просто музика. До неї домішуються слова. І в спалахах теж слова.

— Десять секунд, — каже Брейді. — Цок-цок, цок-цок.

Ходжес тисне пальцем у рожеву рибку і промахується. Він правша, і від кожного дотику дедалі сильніше болить зап'ястя, але цей біль неможливо порівняти з тим, який проймає його від пахвини до горла. З третьої спроби він ловить рожеву — і риба перетворюється на цифру 5. Він вимовляє це вголос.

— Тільки п'ять очок за двадцять секунд? — каже Брейді. — Краще старайся, детективе.

Ходжес натискає швидше, його очі бігають туди-сюди, вгору, вниз. Він уже не мружитья від синіх спалахів, бо звук. І стає легше. Рибки здаються якимись більшими, навіть сповільнюються трохи. Музика теж не так сильно бринькає. Стає якоюсь повнішою. «Ми будем з тобою щасливі...» Чи це Брейді підспівує музиці, чи це тільки уявляється? Живий звук чи фанера? Немає коли над цим замислюватися. *Tempus fugit* — час біжить.

Ось рибка — сім, потім — чотири, потім — джекпот! — одна стає цифрою дванадцять. Він каже:

— Уже сімдесят сім.

Але чи так це? Він згубив лік.

Брейді цього не коментує, просто каже:

— Лишається вісім секунд, — і тепер його голос злегка відлунує, немовби він звертається до Ходжеса з другого кінця довгого коридору.

Тим часом стається диво: біль у животі починає відступати.

Оба-на, думає Ходжес. Про це треба повідомити в Американську асоціацію охорони здоров'я.

Ловить іще одну рожеву. Двійка. Не так щоб дуже, але їх іще багато. Дуже, дуже багато.

Отут у нього в голові з'являється відчуття, ніби туди хтось запускає пальці, — і це не уява. Відбувається вторгнення. «То було неважко, — казав Брейді про сестру Макдональд. — Це завжди легко, коли вже вліз і починаєш смикаєш за важелі».

А що, як Брейді полізе до його важелів?

Він вскочить у мене, як тоді в Бабіно, думає Ходжес... хоча це усвідомлення для нього десь так, як голос і музика, ідуть ніби через довгий коридор. У його кінці — двері в палату 217, і вони прочинені.

Але навіщо він хоче це зробити? Навіщо йому лізти в тіло, перетворене на фабрику раку? Бо він хоче вбити Холлі. Не застрелити — у цьому він мені ніколи б не довіряв. Він моїми руками її душитиме — із поламаним зап'ястям тощо. І лишить мене наодинці зі скоєним.

— О, тобі вже краще, детективе Ходжесе, і ти ще маєш хвилинку. Просто розслабся й лови. Коли розслабишся, легше.

Голос уже не йде лунким коридором: хоча Брейді й стоїть просто перед ним, говорить він немов із далекої-далекої галактики. Брейді нахиляється і з цікавістю зазирає в обличчя Ходжесові. Тільки тепер між ними плавають рибки. Рожеві, червоні, сині. Бо тепер Ходжес усередині «Риболовлі». Він риба в акваріумі. Скоро його з'їдять. Живцем.

— Ну ж бо, Біллі, лови цих рожевих рибок!

Я не можу впустити його в себе, думає Ходжес, але й не пускати теж не можу.

Він ловить рожеву рибку, перетворює її на дев'ятку — і тепер уже відчуває не пальці, а чужий розум, що вливається йому в голову. Як чорнило в воду. Ходжес пробує боротися й розуміє, що програє. Сила загарбника надзвичайно потужна.

Я втону. Втону в цій рибальській водоймі. Втону в Брейді Хартсфілді.

«Де море, де море красиве...»

І тут десь близько розлітається на друзки шибка. І радісні хлоп'ячі голоси репетують: «ГОООЛ!»

Зв'язок між Ходжесом і Брейді Хартсфілдом розриває чиста несподіванка цього звуку. Ходжес смикається в кріслі і дивиться на Брейді: той, заточуючись, відлітає на диван з вираженими очима й роззявленим ротом. «Вікторі» 38-го калібру, яка була засунута коротким стволом за його пояс іззаду (далі барабан заважав), падає просто на ведмежу шкуру.

Ходжес не вагається. Він кидає «заппіт» у вогонь.

— Не роби цього! — кричить Брейді, розвертаючись. Підіймає гвинтівку. — Як ти, сука, смі...

Ходжес хапає те, що підвертається під руку: це не револьвер, а керамічний череп. Із лівим зап'ястям усе гаразд, а кидати близько. Він кидає його в лице, що його викрав Брейді, щосили, і влучає точно посередині. Керамічний череп розлітається. Брейді скрикує — від болю, так, але більше від здивування, — і з його носа юшить кров. Коли він хапається за гвинтівку, Ходжес викидає вперед ноги, терплячи черговий больовий розряд, — і штурхає ними Брейді в груди. Брейді хитається назад, заточується, перечіпається через ослінчик для ніг і падає на ведмежу шкуру.

Ходжес намагається підскочити з крісла, але йому вдається лише перевернути стіл. Він опиняється на колінах, а Брейді сідає й береться за «SCAR». Але не встигає він прицілитися в Ходжеса, як лунає постріл, і Брейді знову кричить. Тепер уже тільки від болю. Він, не вірячи, дивиться на своє плече, і там у сорочці діра, і з неї тече кров.

Холлі тепер сидить. Над її лівим оком гротескного вигляду синець: майже там само, де гуля у Фредді. Ліве око червоне й налите кров'ю, а праве чисте і притомне. Двома руками вона тримає «вікторі» 38-го калібру.

— Стріляй знову! — кричить Ходжес. — Стріляй у нього ще, Холлі!

Коли Брейді схоплюється на ноги — однією рукою він затискає рану на плечі, другою тримає «SCAR», його лице порожнє, він не вірить власним очам, — Холлі стріляє знову. Куля пролітає зависоко, рикошетить від кам'яного димаря над полум'ям, яке гуде у вогнищі.

— Стій! — кричить Брейді, ухилиючись. Водночас він намагається звести гвинтівку. — Ану припини, сука-бл...

Холлі стріляє втретє. Рукав сорочки Брейді смикається, він зойкає. Ходжес не певний, чи то пряме влучання, але куля принаймні зачепила Брейді.

Ходжес зводиться на ноги і намагається кинутися на Брейді, який знову зібрався підняти автоматичну гвинтівку. Але бігти він не може, хіба що поволі шкандибати.

— Ти заважаєш! — кричить Холлі. — Білле, блін, відійди!

Ходжес падає на коліна й ховає голову. Брейді розвертається і біжить. Лунає постріл з револьвера. З одвірка у футі праворуч від Брейді летять тріски. І він зникає. Відчиняються двері. У будівлю вривається холодне повітря, і вогонь нервово танцює.

— Я промазала! — побивається Холлі. — Я дурна й нікчемна! Дурна й нікчемна!
Вона кидає «вікторі» і дає собі ляпаса.

Ходжес перехоплює її руку до того, як вона вдарить себе вдруге, і опускається на коліна біля неї.

— Ні, ти в нього влучила раз, а то й двічі. Завдяки тобі ми досі живі.

Але наскільки довго? Брейді вибіг з отією чортовою переобладнаною гвинтівкою, у нього може бути ще парочка обойм, і Ходжес розуміє, що про рознесений бетон Брейді не брехав. Йому доводилося бачити, як подібна штурмова гвинтівка — «НК-416» — саме це з бетоном і робить, на приватному стрільбищі в глушині округу Вікторія. Він їздив туди з Пітом, і дорогою назад вони жартували, що було б, якби «НК» було стандартним озброєнням у поліції.

— Що ми робимо? — питає Холлі. — Що ми робимо зараз?

Ходжес бере револьвер і крутить барабан. Лишилося два набой, та й годиться він лише на невеликій відстані. Холлі, як мінімум, контужена, а він узагалі майже нічого не може. Гірка правда така: у них був шанс, але Брейді втік.

Він пригортає її й каже:

— Не знаю.

— Може, нам варто сховатися.

— Не думаю, що це допоможе, — каже він, але не каже чому, і для нього великим полегшенням є те, що вона не питає. Це тому, що в ньому ще залишилося трохи Брейді. Може, це й ненадовго, але принаймні поки що Ходжесові здається, ніби йому в голову вмонтували маячок.

32

Брейді бредє по кісточки в снігу, його очі розширені — він сам не вірить у те, що сталося. Шістдесятитрирічне серце Бабіно відчайдушно б'ється в грудній клітці. У роті металевий присмак, плече горить, а в голові крутиться одна думка: «Ах ти ж сука, сучара, смердюча суко підколодна, ну чого я тебе не вбив, коли міг?!»

«Заппіту» настав кінець. Старому доброму «заппіту-нуль» — а інших він сюди не взяв. Без нього він не може дістати до розумів тих, у кого ввімкнені «заппіти». Він стоїть і відсапується перед «Головами і шкурами», без пальта, а навколо посилюється завірюха. Ключі від машини Z-Боя досі в його кишені, разом з обоймою до «SCAR», але що з них за користь, із тих ключів? Це корито смердюче і півдороги в гору не проїде зараз перед тим, як зав'язнути.

Я маю їх усунути, думає він, необхідно з ними порахуватися. Та машина, якою Ходжес приїхав сюди, — єдиний *вихід* звідси, і ключі від неї, певно, або в нього, або в тієї суки. Може, вони й у машині їх залишили, але перевіряти цей шанс я собі дозволити зараз не можу.

До того ж це означатиме залишити їх живими.

Він знає, що робити, і виставляє зброю на «повний автомат». Притуляє приклад «SCAR» до здорового плеча і розпочинає стрілянину, водячи стволом туди-сюди, але зосередившись на великій кімнаті, де залишилися вони.

Постріли освітлюють ніч, і летючий сніг немов перетворюється на низку знімків зі спалахом. Звук черги просто оглушливий. Вікна б'ються і влітають всередину, дошки обшивки кажанами злітають з фасаду. Вхідні двері, які він, утікаючи, причинив, відчиняються щосили всередину, налітають там на стіну і знову зачиняються. На обличчі Бабіно грає вираз радісної ненависті —

сама суть Брейді Хартсфілда, — і він не помічає бурчання мотору, не помічає металевого звуку гусениць позаду.

33

— Лягай! — кричить Ходжес. — Холлі, лягай!

Він не чекає, доки вона сама зробить за його застереженням, а падає, накриваючи її своїм тілом. Над ними у вітальні вирує буря летючих трісок, скалок і шматків каменю з димаря. Від стіни відривається лосяча голова і падає у вогонь. Одне її скляне око розтросчено вінчестеровою кулею, і здається, що лось їм підморгує. Холлі скрикує. З півдюжини пляшок на буфеті вибухають, вивільняючи тяжкий дух бурбону і джину. Одна куля влучає в дровину у вогні — та розпадається на дві, здійнявши вихор іскор.

Будь ласка, хай у нього буде лише одна обойма, благає Ходжес. А якщо він цілитиметься вниз — хай влучить у мене, а не в Холлі. Тільки от куля для вінчестера 38-го калібру тоді прошиє їх обох, він це розуміє.

Стрілянина припиняється. Він перезаряджається чи як? Живий звук чи фанера?

— Білле, злізь з мене, я дихати не можу.

— Краше я не буду, — каже він. — Я...

— Що таке? Що там за звук? — І Холлі відповідає на власне запитання: — Хтось їде!

Тепер, коли вуха відійшли після стрілянини, Ходжес також чує. Спочатку йому думається, що то внук Тьорстона на одному з тих снігоходів, про які казав старий, — і його зараз розстріляють за бажання стати добрим самарянином. А може, ні. Звук двигуна здається потужнішим, ніж у снігохода.

Розбиті вікна заливає жовто-біле світло — наче прожектор з поліцейського вертольота. Але це не вертоліт.

34

Брейді заряджає додаткову обойму, коли раптом чує гудіння і клацання машини, що наближається. Він розвертається, і поранене плече болить і пульсує, як запалений зуб, — і в кінці дороги на табір видніє великий силует. Фари засліплюють. Тінь Брейді-Бабіно тягнеться далеко блискучим снігом, і оте котиться просто сюди, до розстріляного будинку, і з-під його шин вилітає сніг. Воно їде не до будинку. Воно їде *просто на нього*.

Він тисне на гачок — і «SCAR» починає нову чергу. Тепер він бачить: з гори суне якась снігова машина з яскраво-помаранчевою кабіною високо над потужними гусеницями. Лобове скло вибухає, щойно хтось вискакує в двері з боку водія.

А монстр насувається. Брейді намагається бігти, але дорогі туфлі Бабіно ковзаються, він послизається, дивлячись на фари, що швидко наближаються, — і падає горілиць. Бачить, як у його бік суне металева гусениця. Він намагається її відштовхнути, як він це робив з різними предметами в палаті: жалюзі, простирадлами, дверми до туалету, — але розлюченого лева зубною щіткою не спинити. Він здійснює руку і набирає повітря для крику. Але до того, як він може закричати, ліва гусениця «такер сно-кета» переїжджає середню частину його тіла, розжовує її.

Холлі не має сумніву щодо того, хто їх урятував, тож не вагається. Вона вибігає через подзьобаний кулями передпокій до дверей і надвір, вигукучи його ім'я знов і знов. Джером, коли підводиться, здається притрушеним цукровою пудрою. Вона кидається йому на шию, плачучи й сміючись.

— Як ти здогадався? Як ти надумав приїхати?

— Це не я, — каже він. — Це все Барбара. Коли я зателефонував, що їду додому, вона сказала мені поїхати за вами, а то Брейді вас уб'є. Тільки вона називала його Голосом. Вона мало не збожеволіла.

Ходжес бреде до них поволі, хитаючись, але він уже досить близько, щоб це почути. Він згадує, що Барбара розповідала Холлі, що той самогубчий голос і далі на якусь частину лишається в ній. Як слід від слимака, казала вона. Ходжес розуміє, що вона мала на увазі, бо в його власній голові серед думок іще теж лишається цей слиз — принаймні поки що. Може, Барбарі цього зв'язку вистачило, щоб зрозуміти: Брейді в засідці.

Чи, чорт його зна, може, то чиста жіноча інтуїція. Ходжес у таке справді вірить. Він людина старого гарту.

— Джероме, — каже він. Слова вилітають з горла хрипкі, якісь аж заповишені. — Молодчина!

У нього підгинаються коліна. Він падає.

Джером звільняється від мертвої хватки Холлі — і втримує Ходжеса, обхопивши його рукою.

— У вас усе гаразд? Тобто... Я розумію, що яке там гаразд, але вас не поранено?

— Ні. — Ходжес обіймає Холлі. — Як же я не здогадався, що ти прийдеш? Ви ж могли загинути ні за гріш.

— Не можна ж розпускати гурт перед останнім спільним концертом, правда ж? — каже Джером. — Сідаймо в...

І тут ліворуч лунає тваринний, гортанний стогін, який намагається скластися в слова.

Ходжес втомився так, як, напевне, ще ніколи в житті не втомлювався, але він усе одно йде на стогін. Тому що...

Та от, тому що.

Яке слово вживала Холлі дорогою сюди? «Закриття», так?

Викрадене Брейді тіло розчахнute до хребта. Кишки лежать навколо нього, немов крила червоного дракона. Кров сотається в сніг. Але очі розплющені й притомні — і Ходжес одразу знову відчуває розумом оті огидні пальці. Тепер вони не просто ліниво мацають. Цього разу вони відчайдушно шукають, за що схопитися. Ходжес легко викидає їх, як колись той підмітайло-санітар.

Він випльовує Брейді, як кавунове насіння.

— Допоможи, — шепоче Брейді. — Ти маєш мені допомогти.

— Гадаю, тобі вже нічим не допоможеш, — каже Ходжес. — Тебе переїхали, Брейді. Дуже важкою машиною. Тепер ти розумієш, як це. Чи не так?

— Боляче... — шепоче Брейді.

— Так, — відказує Ходжес, — уявляю.

— Якщо ти не можеш мені допомогти, то добий.

Ходжес простягає руку, і Холлі подає йому «вікторі» 38-го калібру, як медсестра подає скальпель. Він прокручує циліндр і виставляє одну з тих куль, які лишилися. Потім знову наводить. Хоча в нього зараз усе болить пекельним болем, Ходжес опускається на коліна і вкладає батьківський револьвер у руку Брейді.

— Зроби сам, — каже він. — Ти завжди цього хотів.

Джером стоїть поряд на випадок, якщо Брейді надумає використати останній набій проти Ходжеса. Але ні. Брейді намагається приставити дуло до голови. Не вдається. Рука його смикається, але не підводиться. Він знову стогне. Кров переливається через нижню губу, протікає між дорогих коронок Бабіно. Йому можна було б поспівчувати, думає Ходжес, коли б не те, що він накоїв у центрі, що намагався зробити в залі «Мінго» і не та машина самогубства, яку він запустив сьогодні. Оскільки з основним її елементом уже покінчено, то машина ця скине оберти й зупиниться, а все ж на прощання ковтне ще кількох засмучених молодих людей. Ходжес цілком цього певен. Може, самогубство й безболісне, але воно таки заразне.

Його можна було б пожаліти, коли б він не був потворою, думає Ходжес.

Холлі опускається на коліна, бере руку Брейді й приставляє дуло йому до скроні.

— Ну ось, містере Хартсфілде, — каже вона. — Решту робить самі. І хай Бог буде милосердний до вашої душі.

— Сподіваюся, не буде, — каже Джером. У світла фар снігохода його обличчя немов кам'яне.

Якусь довгу мить єдиними чутними звуками є гудіння великого двигуна снігової машини і завивання зимової бурі Ежені, яка набирає сили.

Холлі каже:

— Боже, та в нього навіть палець не на гачку. Допоможіть мені хто-небудь, я, мабуть, не зможу...

І — постріл.

— Остання витівка Брейді, — каже Джером. — Бог ти мій.

36

Ходжес до «експедішену» дійти не може зовсім ніяк, але Джером здатний підсадити його в кабінку «сно-кета». Холлі сідає поряд на зовнішнє місце. Джером вилазить за кермо і запускає двигун. Хоча він здає назад, а потім об'їжджає те, що лишилося від тіла Бабіно, він каже Холлі, щоб не дивилася до першої гірки.

— За нами кривавий слід, — пояснює він.

— У-у-у.

— Точно, — каже Джером. — «У-у-у» — це найдоречніше слово.

— Тьорстон казав, що в нього є снігоходи, — каже Ходжес. — Про танк «Шерман»⁷² він нічого не казав...

— Це «такер сно-кет» — і ви йому «MasterCard» не пропонували. Не кажучи вже про чудовий «джип ранглер», який мене в ці хащі чудово довів, дякую.

— А він справді мертвий? — питає Холлі. Її змарніле обличчя обернене до Ходжеса, а велика гуля на лобі, здається, помітно пульсує. — Зовсім, насправді?

Відповідь буде: ні — ще ні. Поки — завдяки дивовижній здатності мозку самовідновлюватися — з голів бозна-скільких людей не виміюються його слизькі сліди. Але за тиждень — може, місяць — Брейді вже згине.

— Так, — каже він. — І, Холлі, — дякую за отой текстовий рингтон. Там, де хлопці кричать «гол».

Вона всміхається:

⁷² Танк періоду Другої світової війни. Він же М4.

— А що ж тоді прийшло? Яке було повідомлення?

Ходжес насилу витягає з кишені телефон і каже:

— Щоб я скис... — і сміється. — Я ж зовсім забув!

— Що? Покажи-покажи-покажи!

Він розвертає телефон так, щоб Холлі прочитала есемеску від його дочки Елісон із Каліфорнії, де, без сумніву, сонячно:

«З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, ТАТКУ! 70 РОКІВ — І ВСЕ ОДНО ТИ ПРИ ВСІЙ СИЛІ! БІЖУ ДО КРАМНИЦІ, ПОТІМ ПЕРЕДЗВОНЮ. ХХХХ ЕЛЛІ».

Уперше, відколи Джером повернувся з Аризони, на сцені з'являється вірний Тайрон Екстазний Кайф⁷³:

— Вам сім'ят років, маса Ходжеса? Сили небесні! Та вам з лица й на день не біше за шіссят дев'ять!

— Ну годі, Джероме! — каже Холлі. — Розумію, що тобі так весело, але звучить це дуже по-дурному й неосвічено.

Ходжес сміється. Сміятися боляче, але що вдієш. Він залишається притомним до самого «Гаража Тьорстона». Йому навіть вдається кілька разів слабенько затягтися косяком, який Холлі запалює й дає йому. Потім накочується темрява.

Мабуть, це воно і є, думає Ходжес.

З днем народження мене, думає він.

І вже нічого не думає й не відчуває.

ПОТІМ

чотири дні по тому

Піт Гантлі значно менш знайомий з лікарнею Кайнера, ніж його давній колега, який ходив сюди, мов на прощу, до одного давнього пацієнта, нині покійного. Піт зупиняється й питає дорогу двічі: у загального інформатора і в інформатора онкологічного відділення, — доки знаходить палату Ходжеса, але вона виявляється порожня. До поруччя на стіні причеплена в'язка повітряних кульок з написом «З днем народження, тату!». Кульки плавають під стелею.

Зазирає медсестра, бачить, що Піт дивиться на порожнє ліжко, і всміхається йому.

— Солярій у кінці коридору. Там святкують. Здається, ви ще не спізналися.

Піт іде туди. Солярій має скляну стелю, і в ньому багато рослин — чи то щоб підіймати настрої пацієнтам, чи щоб забезпечувати їх киснем, а може, і для того, і для того. Біля однієї стіни четверо грають в карти. Двоє з них лисі, у третього до руки під'єднана

⁷³ У романі «Містер Мерседес» Джером, коли виконує для Ходжеса різну господарську роботу, жартома «грає роль» такого собі вірного чорношкірого слуги (для якого він вигадав ім'я Тайрон Екстазний Кайф), вдаючи характерний акцент і манеру говорити.

крапельниця. Ходжес сидить просто під вікном у стелі, роздаючи торт своїй банді: Холлі, Джеромові й Барбарі. Здається, Керміт запустив бороду — і вона білосніжна, аж Пітові згадується, як він з дітьми ходив до торговельного центру дивитися Санта-Клауса.

— Піте! — усміхається Ходжес. Він починає вставати, і Піт махає йому: мовляв, сиди, не треба. — Сідай, тортіку з'їж. Еллі купила його в пекарні Бейтула. Це в неї з дитинства улюблене місце.

— А де вона? — питає Піт, підтягуючи стілець і сідаючи коло Холлі. У неї ліва частина лоба перев'язана, а в Барбарі нога в гіпсі. Тільки Джером має бравий і здоровий вигляд, а Піт знає, що хлопця в мисливському таборі ледве не перетворили на гамбургер.

— Поїхала зранку назад на свій берег. Вона змогла взяти відгул тільки на два дні. У неї ще в березні буде відпустка на два тижні, то вона каже, що ще приїде. Якщо треба.

— А ти як почуваєшся?

— Непогано, — каже Ходжес. Його очі рухаються вгору й ліворуч, але тільки на мить. — Мною займаються троє онкологів, і перші аналізи непогані.

— Фантастика! — Піт бере шматок торта, який йому простягає Холлі. — Ой, це забагато.

— Будь мужчиною, їж, — каже Ходжес. — Слухай, а ви з Іззі...

— Ми все обдумали, — каже Піт і відкушує. — О, як класно. Нема краще, як гарний морквяний тортік з вершковим сиром, щоб розбурхати цукор у крові!

— То пенсійна вечірка...

— Там само, тоді само. Офіційно її ніхто й не скасовував. Я й далі розраховую на твій перший тост! І не забудь...

— Ну звісно, прийде і твоя колишня жінка, і нинішня пасія, усе має бути не занадто. Розумію, розумію.

— Тільки коли ми все розрулимо. — Завеликий шмат торта меншає. Барбара захоплено спостерігає це швидке поглинання.

— Ми в халепі? — питає Холлі. — Що, Піте, що?

— Та ні, — каже Піт. — У вас все чотко. Оце, власне, з тим я до вас і прийшов.

Холлі відкидається на спинку стільця так, що з лоба відкидається кілька сивіючих пасом.

— Певне, ви всіх собак на Бабіно повісили, — каже Джером.

Піт вказує на Джерома пластиковою виделкою:

— Правду кажеш, юний воїне-джедаю!

— Мабуть, вам буде цікаво, що Йоду озвучував славетний лялькар Френк Оз, — каже Холлі. Роззирається. — Ну, принаймні мені це цікаво.

— А мені торт дуже цікавий! — тішиться Піт. — Можна ще? Може, маленький шматочок?

Барбара бере на себе честь наділити його тортом, і «шматочок» виходить не такий уже маленький, але Піт не заперечує. Він відкушує і питає, як її справи.

— Чудово, — випереджає її Джером. — У неї хлопець завівся. Звати Деріс Невілл. Майбутня зірка баскетболу.

— Замовкни, Джероме, він мені не хлопець.

— А навідує точно як твій хлопець, — каже Джером. — Тобто щодня, відколи ти ногу зламала.

— Нам є про що поговорити, — з гідністю відказує Барбара.

Піт каже:

— А щодо Бабіно, так в адміністрації лікарні знайшли відео з камер спостереження, як він вночі, коли його жінку було вбито, прийшов до лікарні через чорний хід і перевдягнувся робітником. Може, з шафи шмотки поцупив. Виходить, через п'ятнадцять-двадцять хвилин перевдягається в те, в чому прийшов, — і йде зовсім.

— А інших відео нема? — питає Ходжес. — Із «Відра»?

— Та є щось, тільки там обличчя не видно, він бейсболку нап'яв, — і не видно, як він до Хартсфілда в палату заходить. Адвокат міг би щось із цього вивести, тільки ж Бабіно вже перед судом не постане.

— Та й усім по сараю, — підсумовує Ходжес.

— Точно. Міська поліція і поліція штату радо все повісила на нього. І Іззі рада, і я радий. І я міг би спитати — між нами, дівчатками, — чи там у лісі загинув сам Бабіно, тільки мені не дуже й хочеться це знати.

— А яку роль у цьому сценарії відіграє Бібліотечний Ел? — питає Ходжес.

— Та вже ніяку. — Піт відсуває тарілочку. — Елвін Брукс покінчив з собою вчора ввечері.

— О Боже, — каже Ходжес. — Під вартою?

— Так.

— А чому за ним не стежили? Після того всього?

— Та стежили, і ні в кого з затриманих нічого колноче-ріжучого не допускається, а він десь сховав кулькову ручку. Чи вартовий йому дав, чи інший затриманий. Він усі стіни й нари обписав буквами Z, і себе теж. Потім витяг металевий стрижень звідти і ним...

— Годі, — каже Барбара. У зимовому світлі, яке падає на них згори, вона дуже бліда. — Ми зрозуміли.

— То як думають? — питає Ходжес. — Що він був спільником Бабіно?

— Він потрапив під його вплив, — каже Піт. — Чи то вони обидва потрапили ще під чий-небудь вплив, але давай у таке не заглиблюватися, гаразд? Головне, на чому варто зосередитися, — це що ви поза підозрами. Цього разу не буде подяк, статей у газеті чи халявних послуг...

— Та то хай, — каже Джером. — У нас із Холлі все одно є чотири роки до кінця ще тієї халяви.

— А тобі вона навряд чи знадобиться, — каже Барбара Джерому. — Ти в місті зараз майже не буваєш. Може, ти б мені передав?

— А воно не передається, — самовпевнено каже Джером. — Краще хай у мене буде. Не хочу, щоб у тебе були проблеми з законом. Та й тебе тепер Деріс скрізь водитиме. Тільки дуже далеко не заходьте, коли ти розумієш, про що я.

— Ну ти як малий, — каже Барбара і звертається до Піта: — А скільки всього було самогубств?

Піт зітхає. Чотирнадцять за п'ять днів. У дев'ятох були «зап'іти», тепер такі самі мертві, як і господарі. Найстаршому було двадцять чотири, наймолодшому п'ятнадцять. Один хлопець із родини, як сусіди казали, дещо занадто релігійний — поряд із такими християни-фундаменталісти видаються лібералами. Цей іще батьків і малого братика з собою забрав. Стріляв з рушниці.

Усі п'ятеро на хвилину замовкають. Гравці за іншим столиком раптом розреготалися з чогось свого.

Піт порушує мовчанку:

— А спроб було понад сорок.

Джером присвистує.

— Так, розумію. Газети про це не пишуть, по телевізору не показують, навіть на «Убили-зарізали» того не передають, — таке прізвисько отримала в поліції малобюджетна радіостанція WKMM, гаслом якої є «Що кривавіше, то краще». — Але, звичайно, багато з тих спроб — може, навіть більшість — обговорювалися в соцмережах, і це може породити нові. Терпіти не можу такі сайти. Але все врешті усталиться й заспокоїться. Епідемії самогубств завжди відходять.

— Урешті, — відказує Ходжес. — Але чи з соцмережами, чи без них, з Брейді чи без нього, самогубство в нашому житті існує.

Говорячи це, він дивиться на картярів, особливо на двох лисих. Один виглядає добре (настільки, наскільки, приміром, Ходжес), — а другий, із запалими очима, схожий на живий труп. Одна нога в могилі, а друга — на банановій шкурці, як сказав би Ходжесів батько. І думка, яка виникає в нього, є занадто складною — занадто важкою від жахливої суміші гніву й суму, — щоб її висловити. Він думає про те, як деякі люди легковажно готові кинути те, за що інші продали б душу: здорове, вільне від болю тіло. А чому? Від сліпоти, від емоційних ран, від того, що занадто зосереджені на собі, аби за темним обрієм побачити майбутній світанок. Котрий настане, якщо ти ще дихатимеш.

— Ще тортіку? — питає Барбара.

— Ні. Бо лусну. Але, якщо можна, підпишу вам гіпс.

— Будь ласка, — каже Барбара. — Напишіть щось дотепне.

— О, це понад Пітові повноваження, — каже Ходжес.

— Фільтруй базар, *Керміте!* — Піт стає на одне коліно, немов хоче зробити пропозицію руки і серця, і щось старанно пише на гіпсі Барбари. Дописавши, він встає і дивиться на Ходжеса: — А тепер скажи правду: як ти себе почуваш?

— Чорт, та добре. Мені приліпили таку штуку, яка краще контролює біль, ніж таблетки, і завтра я вже на волі. Не дочекаюся, щоб спати в рідному ліжку. — І після короткої паузи: — Я цю штуку переможу!

Піт чекає на ліфт, коли його наздоганяє Холлі.

— Це для Білла дуже багато означає, — каже вона. — Те, що ти прийшов, що ти й далі чекаєш від нього першого тосту.

— А з ним не так усе чудово, еге?

— Ні. — Він простягає руки, щоб її пригорнути, але Холлі відступає назад. Але швидко потиснути руку вона йому дозволяє. — Не так чудово.

— От лайно.

— Та ото ж, лайно. Саме так це й називається. Він не заслужив на таке. Але коли вже з ним оце сталося, йому потрібно, щоб поряд були друзі. Ви будете, правда?

— Ну звичайно. І не скидайте ще його з рахунків, Холлі. Де життя, там надія. Розумію, що це штамп, а все ж... — Він знизує плечима.

— І *сподіваюся*. Як уміє Холлі.

Не сказати, що вона така сама дивакувата, як раніше, думає Піт, але все одно чудна. Та йому це й подобається.

— Тільки подбайте, щоб він свій тост відносно чітко сказав, добре?

— Постараюся.

— І слухайте — він же пережив Хартсфілда. Хай там як, хай там що буде, але це вже є.

— У нас завжди буде Париж, маленька, — в манері Богарта з фільму «Касабланка» відказує Холлі.

Таки справді чудна. Таких більше ніде немає.

— Слухайте, Джібні, про себе теж подбайте. Хай там що. Йому буде дуже погано, якщо ви того не робитимете.

— Я знаю, — каже Холлі і йде назад до солярію, де разом із Джеромом прибере після святкування. Вона каже собі: це не обов'язково останній день народження, намагається себе переконати. Це не дуже вдається. Але вона сподівається, як уміє Холлі.

вісім місяців по тому

Коли Джером приходять на цвинтар Фейрлоун через два дні після похорону, рівно о десятій, як обіцяв, Холлі вже там: стоїть на колінах у головах могили. Вона не молиться, а саджає хризантеми. Холлі не підводить голови, коли її накриває його тінь. Вона знає, хто прийшов. Вони про це домовилися після того, як вона сказала йому, що не знає, чи зможе витримати похорон до кінця.

— Я спробую, — сказала вона. — Але, блін, я такі штуки важко переносу. Може, мені доведеться піти.

— Їх восени саджають, — пояснює вона зараз. — Не багато я знаю про рослини, то в мене посібник є. Написано так-сяк, але пояснюється зрозуміло.

— Добре. — Джером сідає по-турецьки в кінці ділянки, де починається травичка.

Холлі акуратно розгрібає землю руками, так і не глянувши на нього.

— То я казала, що, може, мені доведеться піти. Усі на мене так подивилися, коли я пішла, але я просто не могла лишатися. Якби я лишлася, вони б вимагали, щоб я стала біля труни й розказала щось про нього, а я не могла просто. Перед усіма цими людьми не могла. Дочка його, певне, злиться.

— Та, мабуть, ні, — каже Джером.

— Не зношу похоронів. Ти знаєш, я в це місто на похорон приїхала?

Джером знає, але нічого не каже. Просто дає їй договорити.

— Моя тітка померла. Мати Олівії Трелоні. Там, на тому похороні, я й зустріла Білла. Звідти я теж втекла. Я сиділа за залом, курила, і було мені жахливо, і там він мене знайшов. Розумієш? — Вона нарешті дивиться на нього. — Він мене знайшов.

— Звичайно, Холлі, розумію.

— Він для мене відчинив двері. У світ. Він мені дав таку справу, яка все змінила.

— І в мене те саме...

Вона витирає очі майже сердито.

— Ну яке ж усе-таки довбуче свинство.

— Воно так, але він би не хотів, щоб ти повернулася до того, що було в тебе колись раніше. Він би зовсім такого не хотів.

— А я й не повернуся, — каже вона. — Ти ж знаєш, він мені компанію нашу заповів? Страховка і таке всяке пішло до Еллі, а компанія моя. Я сама нею керувати не можу, то я спитала, чи не хоче Піт зі мною працювати. Ну так, на частину ставочки.

— А він?

— Сказав, так, бо пенсія йому вже остогиділа. Має бути добре. Я записуватиму всяких неплатників на компі, а він ходитиме і їх діставатиме. Чи буде носити повістки, як до того дійде. Але по-старому вже не буде. Працювати на Білла... з Біллом... то були найкращі часи мого життя. Я відчувала... просто не знаю...

— Що тебе цінують?

— Так! Що мене цінують!

— Так і треба було почуватися, — каже Джером. — Адже ти людина дуже цінна. І була, і є.

Вона востаннє кидає критичний погляд на рослину, обтрушує землю з рук і штанів і сідає поруч із Джеромом.

— Він був мужній, правда? І в самому кінці теж, хочу сказати.

— Так.

— Ага! — Вона злегка посміхається. — Білл би сказав тут не «так», а «ага».

— Ага, — погоджується Джером.

— Джероме, пригорнеш мене?

Він так і робить.

— Уперше, коли я тебе зустріла — коли ми знайшли приховану програму, яку Брейді завантажив на комп'ютер моєї двоюрідної сестри Олівії Трелоні, — я тебе боялася.

— Я знаю, — каже Джером.
— Не тому, що ти чорний...
— Чорний — це кльово, — усміхається Джером. — По-моєму, ми одразу дійшли згоди щодо цього.
— ...а тому, що ти — чужий. Із *зовнішнього світу*. Я боялася всього і всіх із *зовнішнього світу*. Я й зараз побоююся, але не так, як тоді.
— Я знаю.
— Я його любила, — каже Холлі, дивлячись на хризантеми. Квіти на кущі яскравим червоно-помаранчевим кольором сяють на тлі сірої плити з простим написом: «Керміт Вільям Ходжес», а під написом: «Кінець зміни». — Я так його любила!
— Ага, — зізнається Джером. — Я теж.
Вона дивиться на нього лякливо і з надією — під сивіючими пасмами волосся в неї майже дитяче обличчя.
— А ти ж завжди зі мною дружитимеш, так?
— Завжди. — Він обіймає її за крихкі, аж лячно, плечі. За два Ходжесові останні місяці жінка схудла на десять фунтів⁷⁴, які їй узагалі втрачати не можна було. Джером розуміє: мамі й сестрі не терпиться відгодувати її. — Завжди, Холлі.
— Я знаю, — каже вона.
— То чого питаєш?
— Бо приємно чути, що ти це кажеш!
Кінець зміни, думає Джером. Йому не подобається, як це звучить, але це правда. Так і є. І це краще, ніж похорон. Значно приємніше сидіти тут під серпневим ранковим сонечком разом із Холлі.
— Джероме! А я не палю.
— Це добре.
Вони ще трохи сидять мовчки, дивляться на хризантеми, що ясніють на сірому тлі могильної плити.
— Джероме!
— Що, Холлі!
— Сходиш зі мною в кіно?
— Так, — каже він і виправляється: — Ага.
— Лишимо посередині вільне місце. Поставимо туди попкорн.
— Добре.
— Бо не люблю його на підлогу ставити — а то там, може, якісь таргани бігають чи щурі.
— І я теж. А що дивитися будемо?
— Щось, аби сміятися-обсміятися.
— Мені підходить!
Джером усміхається їй. Холлі — йому. Вони виходять із цвинтаря і повертаються у світ разом.

30 серпня 2015 року

⁷⁴ 4,5 кг.

АВТОРСЬКА НОТАТКА

Дякую Нен Грем, яка редагувала цю книжку, і всім решті моїх друзів у видавництві «Scribner», серед яких Керолін Рейді, Сьюзен Молдоу, Роз Ліппел і Кейті Монаган (але не лише вони). Дякую Чакові Верріллу, моєму давньому агенту (що важливо) і давньому другові (що ще важливіше). Дякую Крісові Лоттсу, який продає права на мої книжки за кордон. Дякую Маркові Левенфусу, який стежить за моїми бізнесовими справами і за фундацією Гейвен, яка допомагає письменникам-фрілансерам, коли їм не щастить, і фундації Кінга, яка допомагає школам, бібліотекам і пожежням у невеликих містечках. Дякую Марші ДіФіліппо, моїй вмілій особистій помічниці, і Джулії Юглі, яка робить те, чого не робить Марша. Я б без них просто як без рук. Дякую моєму синові Овену Кінгу, який прочитав рукопис і зробив цінні зауваження. Дякую моїй дружині Табіті, яка теж вносила цінні поправки... зокрема, дала книжці правильну назву.

Особлива подяка Рассові Дорру, який, працюючи помічником терапевта, погодився стати моїм гуру в усяких дослідженнях. Він уважно переглянув усю книжку і терпляче пояснював мені, як пишуться й переписуються комп'ютерні програми, як їх можна поширювати. Без Расса «Кінець зміни» був би значно меншою книжкою і не такою гарною. Я ще маю додати, що в деяких місцях я навмисно змінив комп'ютерні протоколи на догоду художньому вимислу. Ті, хто розуміється на електроніці, помітять це — і добре. Тільки Расс у цьому не винен.

І останнє. «Кінець зміни» — твір художній, але високий рівень самогубств — і в США, і в багатьох інших країнах, де прочитають цю книжку, — річ аж надто реальна. Номер Національної гарячої лінії з запобігання самогубствам у тексті також реальний: 1-800-273-TALK. Якщо вам усе, як сказала б Холлі Джібні, остогиділо, телефонуйте. Бо можна зробити, щоб було краще, і якщо спробувати, то зазвичай так і виходить.

Стівен Кінг